

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

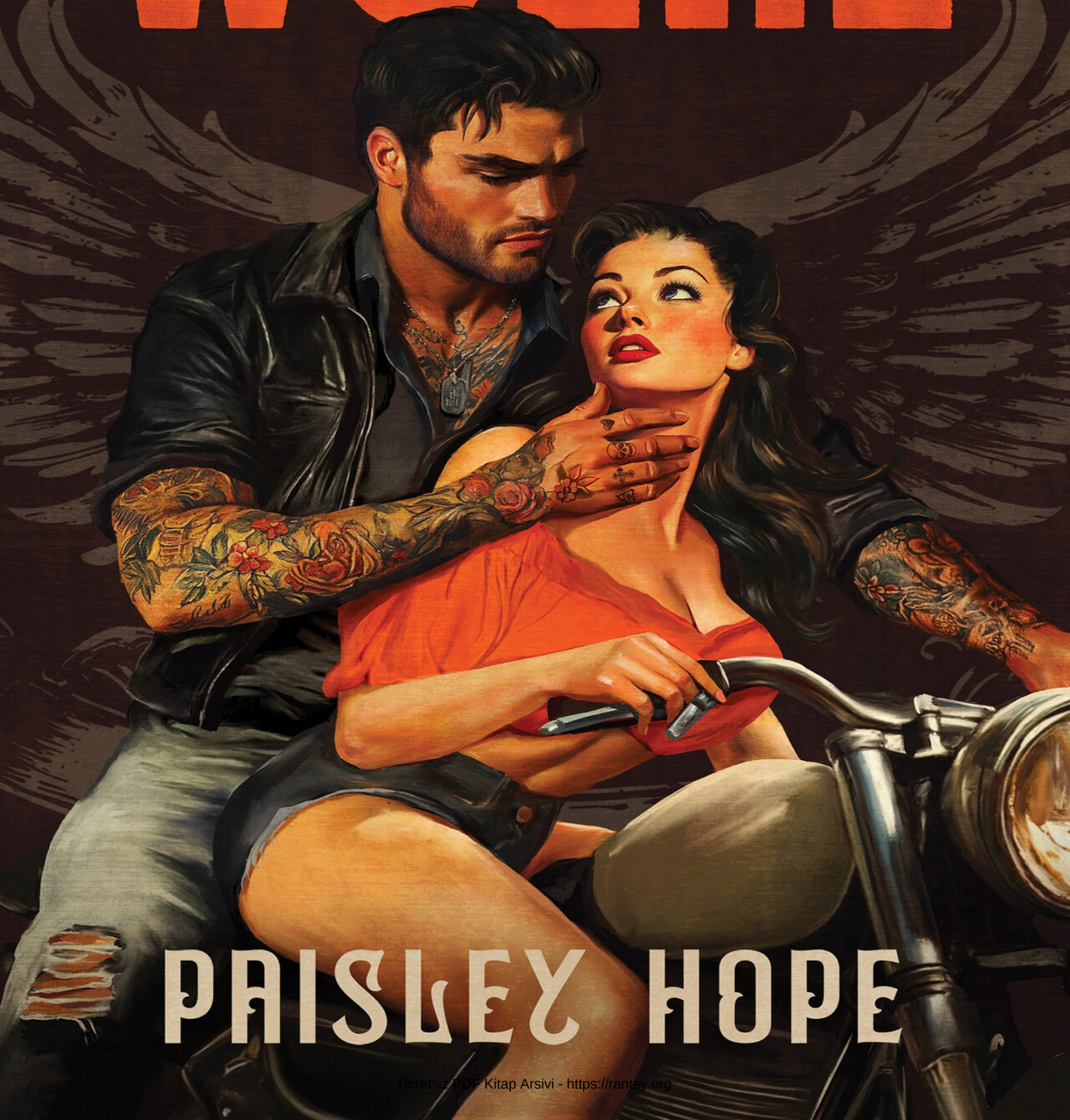
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLFE

PAISLEY HOPE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

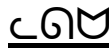
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

WOLFE

PRISLEY HOPE

Telif hakkı © 2024, 2025 Paisley Hope

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak resmi

ve tasarımı © @whiskeygingergoods

İç görseller © sergio34/Getty Images, duncan1890/Getty Images, ioanmasay/Getty Images

Sourcebooks ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz — Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks Casablanca, Sourcebooks'un bir imtiyazlı yayınevi tarafından yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563–2773
(630) 961-3900

sourcebooks.com

İlk olarak 2024 yılında Paisley Hope tarafından kendi imkanlarıyla yayınlanmıştır.

Yayın Kataloglama Verileri, Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

*Kanun kaçağı bir motosiklet kulübünün kralına aşık olmanın,
hayatındaki misyonunun onu değiştirmek olmadığını bilen tüm iyi
kızlara
Onun yerine, içinizdeki kötü tarafı kucaklayıp onun kötü kalpli
kraliçesi olmaktır.*

İçindekiler

[Yazarın Notu Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Epilog](#)

[*Kulüp Jargonuna İlişkin Terimler*](#)

[*Sözlüğü Teşekkür*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

Yazarın Notu

Bu kitap, birbiriyle bağlantılı bağımsız bir MC romantizm romanıdır ve karanlık unsurlar içermektedir. 18 yaşından büyükler için yazılmıştır.

Yolculuğunuza devam etmeden önce lütfen aşağıdaki uyarıları okuyun:

Kanun dışı motosiklet kulübünün yaşamında beklenen şiddet, bunlarla sınırlı olmamak üzere şunları içerir:

İşkence, silahlı şiddet, cinayet, on altı yaşındaki bir çocuğa yönelik cinsel saldırı tartışmaları (açıklayıcı hiçbir şey yok, sayfada hiçbir şey yok — geçmişte yaşanan olaylardan bahsediliyor). Aile içi şiddet ve bir aile üyesinin ölümüne dair flashbackler, hafif alkol ve uyuşturucu kullanımı.

Cinsel tetikleyiciler, olay örgüsünü ve önemli anları gizlemek için tam olarak listelenmemiştir, ancak daha karanlık bir nitelik taşımaktadır. Bunlar arasında şunlar yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir:

Kan, nefes ve bıçak oyunları, anal seks, dini ortamda seks, ritüelistik hissi veren seks, rızaya dayalı rıza dışı seks. Aşağılama, sınırda tutsak/esir ortamı.

Denizci olarak yaşam, travmatik anlar hakkında tartışmalar.

Çalma listesi

- Johnny Cash'in "God's Gonna Cut You Down" şarkısı
- Carly Pearce'in "hummingbird" şarkısı
- Metallica'dan "Enter Sandman"
- Eagles'ın "Hotel California"
- Rage Against the Machine'den "Killing in the Name"
- The White Stripes'in "Seven Nation Army" şarkısı
- Guns N' Roses'in "Sweet Child O' Mine" şarkısı
- The Black Keys'in "Hard Row" şarkısı
- Reignwolf'un "Are You Satisfied?" şarkısı
- Yelawolf'un "Ghetto Cowboy" şarkısı
- Upchurch'un "Desperado" şarkısı
- Logan Halstead'in "1952 Vincent Black Lightning" adlı eseri
- "Power Over Me—Acoustic" Dermot Kennedy
- Creed'in "My Sacrifice"
- "Simple Man" Lynyrd Skynyrd

Önsöz

Bir Başkanın Savaş Sanatı

*İki nesil sonra, tamamen unutulacaksın.
Unutulmayacağın yanılsaması seni ayakta tutuyor.
Bir şekilde farklı olduğun yanılsaması. Yanılsamalar
kimseye fayda sağlamaz.
Kendimizle ilgili yanılsamalar, her gün yaptıklarımızdan
memnun olmamızı sağlar.
Büyümek, evlenmek, çalışmak, çocuk sahibi olmak, onları
büyütmek, ölmek. Ne için? Çoğu insan için, sadece toprağa
dönmek ve unutulmak için.
Sonuçta, bunların hiçbiri önemli değil.*

Gabriel

Adamlarımdan birinin küçük kız kardeşine tecavüz eden orta yaşlı adamın hırpalanmış bedeninin başında dururken, onun yaklaşan sonuna üzülmiyorum. Pişmanlık duymuyorum.

Bunun yerine, bir can aldığında hissetmemen gereken tüm duyguları hissediyorum.

Sevinç.

Memnuniyet.

Memnuniyet.

Onun kanlı, parçalanmış bedeni bana huzur veriyor.

Onu öldürmenin beni rahatsız etmesi gerektiği yanılısaması gerçek değil.

Yeterince şey gördüm ve biliyorum ki sadece şu an ve buradayız, bir sonrası yok. İyi ya da kötü olmamın kaderim üzerinde hiçbir etkisi yok.

"Ölmek istemiyorum... lütfen, onun on altı yaşında olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyor. Ağzından damlayan salya ve kan, önündeki birikintiyeye düşüyor, dişlerinin çoğu artık altındaki brandanın üzerinde duruyor.

"Üzgünüm, bu benim kararım değildi... Başka seçeneğim yoktu."

"Hayır... mazeret uydurma. Her zaman bir seçeneğin vardır. Böyle ölmek çok zayıf bir şey dostum," diyor Mason, benim hazinedarım ve bu iğrenç herifin uyuşturup tecavüz ettiği ve siktiği kızın ağabeyi, siktiği kızların fotoğraflarını kanıt olarak saklamak için. Mason, Gator dedikleri adamın kafasının arkasına bir tokat atarken bunları söylüyor. Gator gibi bir lakabı olan bir adamın pisliğin teki olacağını bilmeliydim.

Mason, benim infazcım Kai'ye başını sallar. Kai tek kelime etmez, bir tuğla duvar gibidir, hiç tereddüt etmez. İlerler ve Gator'ın arkasında pozisyonunu alır, bir eliyle alnını destekler, diğer eliyle ağzını açık tutar.

Mason bir dakika düşünür, Gator'ın ağzında kalanlara bakar. Seçenekler azdır, ama arka azı dişini seçer. Penseyle dişi sıkıca kavrar ve Gator'ın ağzından çıkarır, sonra kırık parçaları ruhuma şarkı söyleyen o huzurlu, bozuk çığlıkların arasında yere atar.

Sıra bende.

Bütan meşalesini tekrar yakarım, Gator'ın boynundan ve sol kolundan, *Disciples of Sin* amblemini taşıyan kısmı biraz daha kazımak için.

Onların kulübü, dedem Ira Wolfe'un 60'larda *The Hounds of Hell* mirasını başlattığından beri yıllardır bizim kulübün doğal düşmanı olmuştur.

Gator'ın yüzündeki dehşeti görünce sıırıyorum, ona doğru yaklaşıırken, ağzından akan kan - koyu ve şurup gibi - artık salyadan daha yoğun.

Gator'a, ya da ondan geriye kalanlara bakarken ilk iki parmağımı alevin içinden geçiriyorum. Bu noktada nasıl geri dönüp

Tek istediğimiz bir isim, ama o düşündüğümünden çok daha uzun süre direniyor.

"Konuşmaya hazır değilsen, biraz daha mürekkep almanın zamanı geldi," diyorum ona. Aslında, bu küçük kulübede yanan et kokusu çok güçlendiğinde duruyoruz.

"Doğru şeyi yapmak için son şansın," diyorum, kurtuluşun gerçek olduğu insan içgüdüsünü kullanarak.

Alevim onun cildine değdiğinde, o bilinç sınırında dolaşıyor. O anda birden uyanıyor, kan çanağına dönmüş gözleri iri iri açılmış, çığlık atıyor. Aslında acınası bir çığlık, fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Dur... lütfen. Foxx yaptı. Size en çok acı verecek yerden vurmamı istedi. Ben sadece işimi yapıyordum, dostum," diye sızlanıyor.

"Sonunda," diyor Kai sigarasını yakarken.

Biz de öyle tahmin ediyorduk ama kulüp başkanını öldürme planımızı yapmadan önce bunu doğrulamamız gerekiyordu.

Gator'ı değerlendiriyorum. Erkekler hayatlarının son saniyelerinde genellikle doğruyu söylerler, bu yüzden onun dürüst olduğundan eminim.

"Peki ya kliniklerimiz?" diye soruyorum. "Ürünlerimizin çalınmasını kim emretti?"

"Foxx," diye cevaplar, yakında ölecek olan başkanın adını söyleyerek, bir gözü zar zor açık, diğer gözü şişmiş ve kapalı halde bana bakar.

"Lütfen, Wolfe. Ölmek istiyorum." Sesi sızlanıyor. "Lütfen... beni öldür," diye yalvarır Gator.

Alevleri durdurup meşaleyi yere bırakıyorum. Tekrar ona doğru yaklaşıp, eldivenli elimle bir avuç saçını tutup, acınası yüzünü kaldırarak, göreceği son ruhu görmesini sağlıyorum.

"Şimdi benden ölümü dilemen çok acınası bir durum," diyorum sertçe. "Yeterince dinledim," diyor Mason odanın diğer tarafından. Ona söz vermiştim. Onun kız kardeşi olduğu için karar ona aitti. Gator, kaderini kabullenerek içini çeker. "*Lütfen*," diye fısıldar.

Silahımı çekip alnına nişan alıyorum. Tam ateş etmek üzereyken Kai adımı söylüyor ve odanın diğer tarafına doğru başını sallıyor.

Onun bakışını takip ederek kabinin kapısına bakıyorum ve dehşete kapılıyorum. Ekranın ötesinde, mükemmel yüzünün her bir çizgisinde en saf haliyle korku belirliyor. Uzun siyah saçları, ay ışığıyla aydınlanan omuzlarının etrafında okyanus esintisiyle dalgalanıyor.

Ben bir katil olabilirim ama vahşi değilim. Seçme şansım olsaydı, onun bunu görmesini asla istemezdim, ama artık kendi kaderini kendisi belirlemiş durumda.

Buraya nasıl ve neden geldiğini bilmiyorum ama geri dönüş yok. Gözlerim, elbisesiyle aynı renkteki o güzel mavi gözlerden masumiyet kaybolurken onun gözlerine kilitleniyor. Kabin kapısının önünde diz çökmüş durumda.

Benim hakkımda, kulübüm hakkında beslediği tüm umutlar etrafında paramparça olup yere düşüyor.

Kim olduğum konusunda hiç yalan söylemedim. Onun umutları kendisine aitti. Ben rol yapmıyorum.

Şu anda onun gözünde bir kötü adamım, ama ben sadece bu değilim.

Anlamayı öğrenecek. Başka seçeneği yok.

Gözlerini tekrar buluyorum, ona verebileceğim tek kaçış yolunu dudaklarımla söylüyorum, sonra silahımı esirimin gözlerinin arasına dayayıp lanet olası tetiği çekiyorum.

Bölüm 1

Brinley

"İflas mı?" diye soruyorum, arkamdaki sandalyeye çökerek. Genelde patronumun ofisinde oturmak için fazla kalmamaya çalışırım, ama şu anda başka seçeneğim yok.

Bu sabahki gök gürültüsü, cama vuran yağmurun sürekli sesi ve ofise giderken Briarwood Caddesi'ni geçerken sandaletli ayağımın bir su birikintisine basması, bugünün berbat geçeceğini gösteren ilk işaretler olmalıydı.

"Evet. 11. bölüm birdenbire ortaya çıktı," patronum Paul, ofisini toparlamaya ara verip koltuğuna yaslanarak homurdanıyor. Beni bu haberi vermek için buraya çağırdığında karşılaştığım manzara buydu.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp eteğimi aşağı çekiyorum, böylece o da eteğimin altını gizlice görmeye çalışmasın. On dört yaşımdan beri erkekler bana hayranlıkla bakıyor. Bu yüzden annem ortaokula başladığımda saçımı kısa kestirdi. Doğal siyah rengi ve uzunluğunun yanlış erkeklerin dikkatini çektiğini söyledi. O saç kesiminden nefret ediyordum ve neden erkeklerin bana bakmasını engellemek için saçımı değiştirmek zorunda olduğumu hep kendime soruyordum. O zamandan beri, annemin üzüntüsüne rağmen saçımı nadiren kestirdim. Saçımı uzun sevdiğim için uzun bırakmak istediğimi söylediğimde bile, o kabul etmedi. Arkadaşım Layla, erkeklerin bakmasına neden olanın saçım değil, vücudum olduğunu ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını söyledi. Patronum her zaman benimle ilgili hoşuna giden bir şeye bakıyor. Onu neredeyse her gün yakalıyorum.

Üç yıl boyunca geç saatlere kadar çalışmayı, sosyal hayatımdan mahrum kalmayı, sabahın erken saatlerinde kalkmayı, bu adamın uygunsuz bakışlarını ve yorumlarını

ve çoğu zaman beni sıkıntıdan öldüren bir iş. Tüm bunlar, yıl sonunda amirim emekli olunca tasarım direktörü olma ihtimalinin başımın üzerinde bir havuç gibi sallanması yüzünden. Bunun kesinleşmesini, erkek arkadaşım Evan ve ailesine bunun ciddi bir kariyer olduğunu, bir yerlere varabileceğim bir kariyer olduğunu göstermek için bekledim.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, tatlım. Haber dün gece geç saatlerde şirketten geldi. İnsanlar artık ev dekorasyonu dergilerini satın almıyor, her şey internette mevcut ve mekanınızı tasarlayabileceğiniz uygulamalar var."

Gözlerim yağlı üstüme geri dönüyor. Bugün saçları her zamankinden daha dağınık ve kedi tüyleriyle kaplı polyester gömleği her zamankinden daha buruşuk. Her zaman birini görünüşüne göre yargılamamayı öğrendim, ama onunki doğru. Giyindiği gibi çalışıyor: dağınık ve düzensiz.

"Brinley," diyorum, Paul'a *bebeğin* benim adım olmadığını hatırlatarak.

Sessiz ol ve kibar davran, annem böyle derdi. Köprüleri yakma derdi, ama artık bunun bir önemi yok. Ona ne kadar iğrenç olduğunu söylersem ne fark eder ki? Bugün öğlen itibariyle resmen işsizim.

"Doğru, ne kadar alıngan olduğunu unutmuşum," diye ellerini kaldırarak barış teklif etti.

Hassas değilim, seni pislik. Sadece her gün bana tatlı gibi bakmandan hoşlanmıyorum.

"Şirketten altı haftalık maaşın kadar tazminat ve kullanmadığın dört haftalık tatil hakkını alacaksın." Gözlüklerini burnuna itti. "Bak, sana her zaman sevgi duymuşumdur, *Brinley*."

Sırf benim hassas olduğumu kanıtlamak için ismimi vurgulamasını hiç özlemiyorum. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Altıncı hislerim, onun benim hakkımda çok uygunsuz şeyler düşündüğünü söylüyor.

"Sana iyi bir referans mektubu yazmaktan memnuniyet duyarım. Bir şeyler içmeye gidip mektupta ne yazmamı istediğini konuşabiliriz." Bana konuşma şekli hiç de profesyonelce değilmiş gibi, kalan postalarını açmaya devam ediyor.

Tasarım müdür yardımcısı pozisyonumda aldığım maaş çok düşüktü. Yani, doğru hamleleri yaparsam, bu adamın göğüslerime açıkça bakmasına izin verirsem ve berbat bir lokantada yemek hesabını blşrsem, zaten hak ettiğim referansı alacağım, öyle mi?

Tatlı bir gülümsemeyle ellerimi kucağımda birleştirip, mektup aacağıyla onu bıçaklama isteğine direnerek, bana öğretildiği gibi nazik davranmaya çalışıyorum.

"Oh, Paul, seninle hiçbir yere gitmeyeceğim, ama yine de referansını alacağım, çünkü üç yıl boyunca bana sarkıntılık etmene katlandığım için bana bunu borçlusun. Brenda'nın, seni bunu yaparken ne kadar sık yakaladığımı duymak istemeyeceğini biliyorum." Ayağa kalkarken karısından bahsediyorum ve titrediğimi fark etmemesini umuyorum.

"Bu fırsat için teşekkür ederim, ama keyifli olduğunu söyleyemem," ona ne kadar iğrenç bir domuz olduğunu söyleme ihtiyacımı bastırıyorum. Başımı eğip daha geniş bir gülümseme takınıyorum, annem Wendy Beaumont'un onun aşağılık olduğunu ima eden glsmemesi gibi. "Ayrılmadan önce o referans mektubunu bekliyorum, yoksa yarın sabah ilk durağım insan kaynakları olacak."

Eski patronum konuşmuyor, sadece ne eğiliyor, sanki blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor gibi. Gömleğinin düğmeleri, bira göbeğinin baskısı altında geriliyor.

"İyi şanslar, Brinley. Öğlene kadar mektubu sana ulaştırırım," diyor uysalca.

Vay canına, annem gibi davranmak gerçekten işe yarıyor.

Başımı sallayıp arkanı dönerim, Paul'a karşı çıktığım için kendimle gurur duyarak koridorun sonundaki küçük ofisime doğru yönelirim. Normalde, Starbucks siparişim yanlış olsa bile dzeltmezdim, sadece gülümser ve teşekkür ederdim, sonra da çöpe atardım. Yıllarca "görün, ama sesini çıkarma" diye söylenmesinin bir yan etkisi.

Kapıyı arkamdan kapatırken cebimdeki telefonum titriyor.

Ev

İşten sonra saçımı kestirmeye uğrayacağım, saat altıda evde buluşuruz. Bu akşamı seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum, hazır ol

hazır ol bebeğim, rezervasyon yaptırdım.

Evan bu geceyi benimle geçirmek için bir haftadır plan yapıyor ve bu konuda çok gizemli davranıyor. Bu da bana *sonunda* evlenme teklifinde bulunabileceğini düşündürüyor. İki yıl birlikte olduktan sonra, bunun bir sonraki adım olduğunu hissediyorum ve altı aydır ona bu konuda imalar yapıyorum. Onu zorlamamaya çalıştım ama annem öldüğünden beri kendimi biraz kopuk hissediyorum, sanki hiçbir yere ve kimseye ait değilmişim gibi. Evan gibi bir kocam olması, belki bir aile kurmak, annemin her zaman istediği şey, doğru yolda olduğumu hissetmeme yardımcı olacak, annem ve babamın gurur duyacağı bir yol.

Mesele şu ki, hukuk fakültesinin son yılını bitirmek için çok uğraştığını ve tek istediğinin bunu başarmak ve ailesini memnun etmek olduğunu biliyorum.

Dürüst olmak ve işimi kaybettiğimi söylemek istiyorum, ama bunun yerine beklemeyi tercih ediyorum. Bugün yaşadıklarımın sonra, gerçekten iyi bir şeyin olması gerekiyor.

Hazır olacağım. Nereye gittiğimizi
?

Hayır

Hayır. Ama hayatını değiştirecek bir geceye hazır ol. □

Ofisimin kapısına yaslanıp pencereden komşu binanın tuğla duvarını seyrediyorum. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalışıyorum.

Bu sabah berbat geçiyor, ama daha sabah. Belki bu gece bunu telafi eder.

Bölüm 2

Brinley

Evan limuzinin arkasında elimi sıkıyor, her zamanki tanıdık rahatlığı beni sarıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, uzun siyah saçlarımı yüksek bir topuz haline getirdiğimi fark ederek. Bazı kısımları dışarıda bırakıp, onun sevdiği gibi gevşek dalgalar halinde kıvırdım ve en sevdiği elbiseyi giydim. Benim değil ama o, omuzlarımdan hafifçe düşen ve soluk tenimi vurgulayan, yapılı, lacivert A kesim elbiseyi seviyor. Elbisenin güzel olduğunu ama hayal gücüne bir şeyler bıraktığını söylüyor.

Ona gülümsüyorum, her zaman daha fazlasını dileyerek. Daha fazla söz, daha fazla dokunma, daha fazla tutku. Elini sıkarak kendimi olumlu olmaya zorluyorum. Bu geceye ihtiyacımız var. Geçen bir yıl boyunca okuluyla çok meşguldü, normalden daha mesafeli davrandı. Bu gece kapıdan girdiğinde beni kucaklamasını veya öpmesini ister miydim? Elbette. Beni duvara dayayıp, ayakkabılarını çıkarmadan önce açlık ya da ihtiyaç gibi bir şeyle benimle sevişmesini ister miydim? Kesinlikle. Ama bu Evan'ın tarzı değil. Kendimi bildim bileli, beni o kadar çok isteyen, ellerini bana dokunmadan duramayan bir erkeğe özlem duymuşumdur. Arkadaşlarım büyürken izlediğimiz filmlerdeki iyi adamlara özlem duyarken, ben gizlice her zaman ana karakterin boğazını sıkın kötü adamı istemişimdir. Bir erkeğin bana, günün herhangi bir saatinde bana dokunmak için sabırsızlanıyormuş gibi bakmasını istiyorum.

Gençken, evlendiğim adamla olmadığı sürece seksin günah olduğu söylenmişti, bu yüzden arzularımın asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum

gerçekleşmeyeceğini biliyordum, bu yüzden böyle bir erkek hakkında fanteziler kurmanın bir zararı yoktu.

Gerçeklik bana, böyle erkeklerin gerçek dünyada var olmadığını gösterdi. En azından benim dünyamda yoktu.

Evan'ın bana yaptığı en büyük iltifat "*sevimli*" demek, ama onun bunu içten söylediğini biliyorum. İki yıl sonra, nazik sözler biraz azaldı, ama Evan her zaman kibar. Hayatımda onun gibi biri olduğu için minnettar olmalıyım. O her zaman istikrarlı ve güvenilirdir ve çok iyi anlarız. Her zaman öyleydik.

Onun beni istediğini düşünmek bile bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalışıyorum ve ne yazık ki bunun birkaç ay önceki doğum günü olduğunu düşünüyorum.

Ben iç çekince, "İyi misin?" diye soruyor.

Karanlıkta ona bakıyorum. "Harika," diye yalan söylüyorum ve bakışlarımı pencereden geçen Atlanta şehir merkezine çeviriyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın azlığından dolayı hayal kırıklığına uğradığımda, o bana sadece geleceğimizi güvence altına almaya çalıştığını hatırlatıyor. Gizlice, nişanlanmanın aramızdaki kıvılcımı yeniden alevlendirmek için ihtiyacımız olan şey olduğunu umuyorum. Beyaz bir gelinlik ve etrafımızı saran tüm arkadaşlarımızın görüntüleri kafamı dolduruyor, ardından onun yüzünü gelinliğin altına gömdüğü görüntüler geliyor.

Tanrım, bu gece seks yapmamız gerektiğini garantiye almalıyım.

Evan ve ben şu anda çok tutkulu olmayabiliriz ama birlikte güzel bir hayat kuracağız ve bu benim istediğim tek şey olmalı. Her şeyi görebiliyorum şimdi: beyaz çitli evimiz, onun avukatlık bürosu ve benim belki kendi dükkanım ya da bir tasarım firmasında danışmanlık işim. Umarım iki ya da üç çocuğumuz olur, çünkü Evan baro sınavının stresini atlattıktan sonra bu konuda da fikrini değiştireceğinden eminim.

"Sessizsin," diyor.

Ona bakıyorum. "Sadece bu gece ne planladığını merak ediyorum." Gülümsüyorum ama işimi kaybettiğimi ona söylemediğim için biraz suçluluk duyuyorum. Hemen bu düşünceyi kafamdan atıp kendimi affediyorum. Bu gecenin unutulmaz olmasını istiyorum. Onu endişelendirmek, bu deneyimi mahvetmek ya da strese sokarak fikrini değiştirmesine neden olmak istemiyorum.

Yarın ona söyleyeceğim.

Bütün öğleden sonra kendimi ikna etmeye çalıştım. Üç yıllık deneyimim ve tasarım diplomam var, ayrıca eski patronumdan şaşırtıcı derecede övgü dolu bir referans mektubu aldım. Alanımın dışında olsa bile, kısa sürede başka bir iş bulabileceğime eminim.

Karanlıkta elimi uzatıp, daha ne kadar yolumuz olduğunu merak ediyorum. Elimi Evans'ın takım elbise giymiş dizinden, güçlü uyluğunun iç kısmına kaydırıyorum, belki limuzinde biraz eğlenebiliriz...

"Bebeğim," Evan, elim onun penisine yaklaşmadan önce elimi tuttu. "Neredeyse vardık."

Elimi tekrar kucağıma koyuyor ve kalbim sıkışıyor.

"Tabii ki," diyorum. "Sadece seni özledim." Bunun ne kadar acınası geldiğini nefret ediyorum.

"Ah, Brinley. Ben de seni özledim."

"*Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum*" ya da herhangi bir dokunuş için *sabırsızlanıyorum demiyor. Minnettar ol*, diye kendime hatırlatıyorum.

On altı dakika sonra, limuzinin arkasında seks yapmak için fazlasıyla yeterli bir süre, özellikle de bu kadar uzun zaman geçtikten sonra, Evan'ın en sevdiği restorana varıyoruz. Buraya geleceğimizi bilmeliydim. Evan parayı savurmak için yetiştirilmiş ve burası pahalı bir yer. Ailesi her zaman varlıklı olmuş ve geçen yıl yirmi beş yaşına girdiğinde önemli bir güven fonu elde etmiş. Benim en sevdiğim yer ise Virginia Caddesi'ndeki küçük bir bistro, çok daha uygun fiyatlı, sessiz ve rustik. Yemekler otantik İtalyan mutfağı ve inanılmaz lezzetli.

"Hadi, bebeğim, bize özel bir masa ayırttım." Bana çocuksu cazibesıyla gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Bu gece yaptığı tüm çabaları hatırlıyorum: kiraladığı limuzin, bana getirdiği çiçekler, giydiği takım elbise.

İçeri girerken bazılarının dikkatini çekiyoruz. Evan'ın genç Brad Pitt'e benzediğini sık sık söylerler. O, her kadının birlikte olmak isteyeceği ideal erkek: zengin, nazik, yakışıklı, başarılı.

Le Cadran Solaire'nin en güzel masasına oturuyoruz. En üst kattan Atlanta silüetinin 360 derecelik manzarası, tavandan tabana pencerenin dışındaki manzara muhteşem, bunu itiraf etmeliyim.

Şarap içip mezeler sipariş ederken rahatça sohbet ediyoruz. Yemek keyifli geçiyor ama Evan'ın evlilik teklifi yapacak biri için yeterince gergin görünmemesi içimde bir sıkıntı yaratıyor. Ofisinde yaşanan değişikliklerden, arkadaşlarımızdan ve rastgele dedikodulardan bahsediyor. Gece ilerledikçe yine de bu durum evlilik teklifi için pek uygun görünmüyor.

Akşam yemeğinin sonunda Evan, yüzünde en tatlı gülümsemeye tatlı sipariş ediyor. Cheesecake — en sevdiğim tatlı — ve şampanya.

"Brinley, seni ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun," diyerek masanın üzerinden ellerimi tutuyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. *İşte bu*. Nasıl yapacak? İçinde elmas yüzük olan bir bardak mı? Kahretsin, bana sicimden yapılmış bir yüzük verse bile umurumda olmazdı.

Ailemin benim için her zaman istediği türden bir adamla nişanlanmak üzereyim. Keşke bunu görebilselerdi.

"Son zamanlarda sana mesafeli davrandıysam özür dilerim. Baro sınavları yaklaşıyor, çok baskı altındayım."

Elimi onun elinin üzerine koyup gülümsüyorum. "Biliyorum, sorun değil." "Hayır, sorun. Sınavı geçip bu bölüm kapandığında, sana söz veriyorum

Birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz. Benimle bir sonraki adıma geçmek isteyip istemediğini bilmem gerekiyor, eğer istiyorsan bunun için açık ve dürüst olmamız ve biraz fedakarlık yapmamız gerekecek.

Gülümsüyorum. "Yani, her zaman seninle ilerlemeyi hayal ettim," diyorum, onun sözlerinden biraz kafam karışmış bir şekilde.

"Kolay olmayacak, ama bu süreçte benimle birlikte kalırsan, ondan sonra bir sonraki adımı atabiliriz. Benim işlerim yoluna girdiğinde, sen de kariyerini düzene sokmuş ve terfi almış olursun, belki o zaman o dergiden ayrılıp daha önemli bir yere geçmiş olursun."

İçimden bir ürperti geçer ama gülümserim. Evan, benim kariyer seçimimi her zaman daha çok bir hobi olarak görmüştür. Bunlar onun sözleriydi. Yaratıcı bir iş olduğu için onu daha az değerli görmesinden nefret ediyorum. Bu geceyi mahvetmemek için, bu konuyu kapatırım.

Geniş bir gülümsemeyle, muhteşem görünüyor.

"Tamam, tatlım, işte geliyor." Derin bir nefes alır. "New York'ta Foster Grant ve Spire'da bir pozisyon teklif edildi. Bir yıllık bir sözleşme ve sonrasında uzatılabilir," der, çok önemli bir firmadan bahsederken heyecanla gülümser.

Bir dakika, ne?

"Anlamadım?" diye şok içinde soruyorum, tatlılarımız ve şampanyamız gelirken, elmas ortada yok.

O, binlerce hayali kalbin parçalanıp ayaklarımın dibinde paramparça olduğunu fark etmeden, daha da geniş bir gülümsemeyle gülümser.

"Evet, bunun hayatımı değiştireceğini söylemiştim. Bu benim için büyük bir fırsat," diyor.

Bizim için değil, *onun* için.

Elimi çekip şampanyanın yarısını bir yudumda içiyorum – tamam, bir dikişte içiyorum – o bana bunun ne kadar prestijli olduğunu ve bir yıllık sözleşmesi bittiğinde buraya geri dönüp Atlanta'da istediği herhangi bir işi alabileceğini anlatırken.

"Bunu kabul ettin mi?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Gülümsemesi kaybolur. "Tabii ki, benim için mutlu olacağını düşündüm, bu büyük bir adım. Dediğim gibi, hayatımı değiştirecek bir adım."

"Evan, bizi ülkenin diğer ucuna taşınmaya karar vermeden önce bana danışmayı düşünmedin mi?"

Evan başını sallamaya başladı, yüzünde şoka benzer bir ifade belirdi.

"Ben... Bebeğim, burada kalacağını sanıyordum; terfi alacağını biliyorum ve ben her iki haftada bir uçarak gelebilirim."

NE?

"Evan... Ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu gecenin bizimle ilgili olduğunu, bir evlilik teklifi olacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı. Geleceğimiz.

Evan, ailemin benimle evlenmesini her zaman istediği türden bir adam. Onun bunu düşünmediğini duymak... şey, yıkıcı.

"Ayrıca Brinley, orada olduğumda gerçekten odaklanmam gerekecek. Senin için de fark etmezse, senin burada kalmanı tercih ederim. İkimiz de yetişkiniz, biraz uzun mesafeli bir ilişkiyi kaldırabiliriz," diye ekliyor.

Geri çekilip sandalyeme yaslandım.

Gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sözler ağzımdan dökölüyor.

"Bu gece bana evlenme teklif edeceğini sanmıştım." Gözyaşlarım arasında deli gibi gülüyorum, ne kadar acınası ve muhtaç geldiğimi biliyorum, ayrıca Evan'ın ağlamamdan ne kadar nefret ettiğini de biliyorum. O bu tür duyguları dramatik olarak nitelendirir.

Evan bana bakıyor ve aramızdaki mesafeyi, sanki biri masaya bin kiloluk bir ağırlık bırakmış gibi hissediyorum. İkimiz tamamen farklı gezegenlerdeyiz ve bunu daha önce nasıl fark etmedim, hiç bilmiyorum.

"Brinley, ben... Sen güzel ve tatlısın, ama evlilik... şu anda benim için söz konusu değil. Kariyerim önce gelir ve sen de... ailem bunu kabul etmeden önce kendini daha fazla kanıtlamalısın."

Ah.

"*Bununla beni* kastediyorsun," diyorum sessizce, peçetemi kullanarak gözyaşlarımı siliyorum. "Senin için yeterince iyi değilim demek istiyorsun," diye gülüyorum, sonra şampanyamın geri kalanını içip bardağı tekrar ağzına kadar dolduruyorum.

"Bebeğim, tüm restoranın önünde biraz gürültü yapıyorsun," diye eğilip sessizce konuşur. Benim için fark etmez, çünkü kafam allak bullak olmuştur.

Bu adamla ne yapıyorum ben? Bunu nasıl göremedim? Her şey bir anda üstüme çöküyor. Bizim bir ilişkimiz yok. Biz... ev arkadaşız. Çok iyi ev arkadaşlarıyız.

Bardağın diğer yarısını da içtim ve o anda her şey tam olarak kafama dank etti. Her şeyden bıktım. Üç yıl boyunca beni itip kakabileceklerini sanan patronlardan, o hayallerini yaşarken benim sadece bekleyip onun için 'daha iyi' olmaya çalışacağımı sanan bencil erkek arkadaşımından bıktım.

Daha iyi' olmaya çalışacağım. Çünkü Brinley Rose Beaumont, görünüşe göre Evan Radcliffe için yeterince iyi değil.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum, tüm varlığım bana güçlü olmamı ve bunun kesinlikle delilik olmadığını söylüyor. Hayatımda ilk kez, fazla düşünmeye zaman ayırmıyorum. İçgüdülerimi takip ediyorum.

"Sen benim senin için yeterince iyi olup olmadığımı karar verirken beklemek istemiyorum." Omuz silkiyorum ve bu sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söylüyorum. "Yani, demek istediğim... New York'ta iyi şanslar..." Aramızdaki yılların buharlaşıp gitmesini izlerken, yanaklarımdan iri bir gözyaşı süzülüyor.

"Hadi ama Brinley, bebeğim," diyor Evan, sandalyesine yaslanarak, ama içinde gerçek bir mücadele ruhu yok. Ayağa bile kalkmıyor.

Yürümek için tüm güvenimi kullanarak topuklarımı döndürüyorum. Umarım beni takip eder, umarım bana bir gelecek sunmaya hazır olduğunu söyler, ama lobiden çıkıp Atlanta sokaklarına vardığımda, bunun olmayacağı belli oluyor. Telefonumu çıkarıp bir Uber çağırıyorum.

Beklerken, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dört şeyin farkına varıyorum. İşim yok, kalacak yerim yok, tamamen iyi bir cheesecake'i boşa harcadım ve bu gün resmen berbat geçti.

Bölüm 3

Brinley

İki hafta sonra

İçeceğimdeki minik şemsiyeyi kullanarak şekerli sıvıyı yavaşça karıştırırken, gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. Buraya gelirken yol boyunca ağladım. Bu kulüpte neşeli bir atmosfer olsa da, ben köşede ağlayan bir enkaz gibiyim. Annem, yataktan yeni kalkmış gibi görünerek dışarı çıktığım için dehşete düşerdi. Savannah'da gece hayatı çok hareketli. Saat daha 21:30 ve ben sürüşe ara vermem gerekiyordu, ayrıca tuvalete de gitmem gerekiyordu. O anda fark ettim ki acelem yok, kimseye bir borcum yok ve iki haftalık yolculuğun ardından bir içki içmek kulağa çok iyi geliyordu.

The Crystal Cave'in çatı terası Perşembe gecesi için oldukça hareketli — müzik çalıyor ve yeşilliklerle karışık parıldayan ışıklar, başımızın üzerindeki rustik ahşap pergolalarda dans ediyor. Fenerler ve alevsiz mumlar, açık hava terasına dalgalı bir ambiyans katıyor. Karanlık ve çalan şarkının ritmi göğsümde yankılanırken, bir sonraki adımlarımı düşünüyorum.

Hala, büyüdüğüm küçük güney kasabası Harmony, Georgia'ya varmak için önümde otuz dakikalık bir yol var. Nüfusu bugüne kadar 9.000 idi. Bugünden sonra 9.001 olacak.

Son iki haftayı Atlanta'daki Evan'ın dairesinde hayatımı ve tüm eşyalarımı toparlamakla geçirdikten sonra, dünyadaki tek gidecek yerim ailemin boş evi kaldı. Neredeyse her şey onundu. Ben sadece bir ek parçaydım. Hayatımız tatsız değildi, bu yüzden sanırım beklendiği için kaldım... kolaydı. Şimdi anlıyorum ki kolay olan her zaman doğru değildir, ve bunu ona veda ederken fark ettim

ve arkadaş kalmaya söz verdiğimizde fark ettim. Üzgün bile değildim, sadece bunu daha önce fark edemediğim için biraz kızgındım.

Piña coladamı yudumluyorum. Bir tane daha içmek isterdim ama bir tane daha içersem araba kullanamayacak kadar sarhoş olacağım çünkü, doğrusu, birden fazla içki içmem.

Banka uygulamama giriş yapıp, iç karartıcı birikimlerimi ve tazminatımı kontrol ediyorum, bunun bana ne kadar yeteceğini hesaplıyorum. Hemen bir iş bulmam gerekecek. Tasarım işleri yoksa, Bayan Palmer hala restoranı işletiyorsa, orada vardiyalı çalışabilirim...

"Jelly!?"

Çocukluk lakabım arkamdan sesleniyor. Daha doğrusu, müziğin gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksek bir çığlıkla bağıyor. Dönüp sahibine bakıyorum ve gözlerim anında yaşarır. Ayağa kalkıyorum, çünkü bana doğru hızla geliyor.

"Aman *Tanrım*, PB!" Daha sözlerimi bitiremeden, çocukluk arkadaşım Layla, benim jöleye eşlik eden fıstık ezmesi gibi, beni sıkıca kucakladı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, ben onun görünüşünü incelerken. Layla, iki yıl önce buraya geldiğimden beri değişmişti, lise son sınıftaki halinden çok farklıydı, ama yine de muhteşemdi.

Layla ve ben küçükken ayrılmaz bir ikiliydik, sekiz yaşından beri en iyi arkadaştık. Şimdi ise son derece seksi, uzun, doğal siyah saçları neredeyse itfaiye arabası kırmızısı ve kolunun tamamı dövmelemlerle kaplı. Başının üstünde ise geçici bir parlak gelinlik duvağı var. Göğsünde "*Ax'ın Mülkiyeti*" yazan bir kuşak ve yüzük parmağında kocaman armut biçimli bir elmas takıyor.

Sanırım birbirimizden çok farklı görünüyoruz. Layla küçük, boyu sadece 1,57 metre ve her yönüyle minyon. Ben ondan 10-12 santim daha uzunum ve vücudum kıvrımlı — onun kot pantolonlarına asla sığamam. Şikayet etmiyorum, kıvrımlarımla gurur duyuyorum ve günlük yoga yaparak onları korumak için çok çalışıyorum.

Layla parlak ve gece kulübüne hazırken, ben taytımı ve büyük beden Nirvana tişörtümü giyiyorum, makyaj yapmıyorum, uzun, koyu saçlarımı

büyük, dağınık bir topuz yapıyorum.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum, belki de boş bir eve gitmeyi erteliyorum," diye cevap veriyorum, diğer üç kadın da bize katılıp sohbet etmeye başlıyor.

Hepsi Layla'ya benziyorlar ve hepsi de çarpıcı bir güzelliğe sahipler.

"Anlamıyorum. Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor, ben ise onun arkasından Layla'nın omzunun arkasında duran üç tekinsiz adama bakıyorum. Hepsi bir arada olduklarını fark edince midem ağzıma geliyor. Onları fark etmemek imkansız. Hepsi deri giysiler giymiş, uzun boylu, kaslı ve sert görünümlü, sakalları da çeşitli uzunluklarda. Birinin başı bandana ile örtülü ve hepsi hangi motosiklet kulübüne ait olduklarını gösteren deri yelekler giyiyorlar: *Hounds of Hell*. Benden yaklaşık beş metre uzaktalar ama deri ve sigara kokularını alabiliyorum. Sanki işaret almış gibi, içlerinden biri dişleriyle paketinden bir sigara çıkarıp yakıyor.

"Sadece sen bu kadar güzel görünebilirsin, bu kadar şık pijamalarla," diyor ve kıyafetimi incelerken beni dalgınlığımdan çıkarıyor.

Layla'yı yarı dinlerken, arkasında duran adamlara tekrar bakıyorum ve ona dönerek soruyorum, *neden buradalar?*

Kıkırdar. "Onları boş ver, zararsızlar, sadece güvenliğimizi sağlıyorlar. Bu benim bekarlığa veda partim! Düğünüm dokuz gün sonra!" Geniş bir gülümsemeyle.

Son birkaç haftayı geçirdikten sonra bunu hatırlamak, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. İki ay önce Evan ve ben arkadaşlarımızla seyahate çıkacağımız için reddettiğim düğün davetiyesini düşünüyorum.

"Layla, kendini neye bulaştırdın?" Diğer kızlar duymasın diye gözlerimi kocaman açarak fısıldıyorum. Onlar birbirleriyle konuşuyorlar ve arkalarındaki tehlikeli adamları da umursamıyorlar.

Layla ne derse desin, bu adamlar mı? Zararsız mı? *Hadi oradan.*

"Brin, beni tanırsın, kendimi güvende hissetmediğim bir adama hayatımı teslim etmem, sen de tüm kasabanın yaptığı şeyi yapıyorsun. Yargılama," diye azarlıyor beni.

Kafamı sallıyorum, Cehennem Köpekleri'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum. En azından, bana anlatılan her şeyi biliyorum.

"Tebrik edebilirdin," diye ekliyor Layla, biraz incinmiş gibi görünüyor. Onu yargıladığım için anında kendimi kötü hissediyorum. Mesele şu ki, Layla genellikle insanları iyi tanır, bu yüzden olan biteni kafam almıyor. Belki de onu artık o kadar iyi tanımadığımı fark ediyorum. Evan'la olan hayatıma o kadar dalmıştım ki, onunla sonsuza kadar birlikte olmak, sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hayatı yaşamak istiyordum. Tüm bunlar olurken, Layla ve ben birbirimizden uzaklaştık. Bunun bir nedeni de annem öldükten sonra eve gelmeyi bırakmış olmamdı. Saatlerce uzaklıkta yaşarken aynı şekilde iletişimde kalmak zor. Zaman geçmesine rağmen, Layla eve geldiğim anda hemen benimle yeniden yakınlaşıyor. Onunla olabildiğince çok zaman geçireceğime dair içimden sessizce söz veriyorum.

"Doğru. Tebrikler, üzgünüm," diyorum. Arkadaşları sohbeti kesiyor ve o da bana onları tanıtmak için dönüyor. Amber adında, düz kâküllü, dolgun dudaklı ve Layla kadar çok dövmesi olan süper fit bir Asyalı kız, Chantel adında, her erkeğin hayalini süsleyen, kiraz kırmızısı, parlak dolgun dudaklı ve elmas burun halkası takan sarışın bir bomba var. Biraz daha yaşlı görünen, kıvrırcık saçlı başka bir sarışın kızın adı Maria.

Onlarla havadan sudan konuşuyorum ama aynı zamanda erkekleri gözlemekten kendimi alamıyorum. Onları bu kadar yakınımızda görmek beni son derece tedirgin ediyor. Cehennem Köpekleri'nin üyeleri, kasabada herkesin kaçındığı kişilerdi.

Özellikle ebeveynlerimiz ve kilisedeki insanlar tarafından, onların çok kötü insanlar olduğu söylenirdi. Kasabamız için dua edilen pazar vaazlarını hatırlıyorum, kulüp üyeleri, eşleri ve yerel işletmeler için bile dua ediyorduk. Kilisenin bazı büyükleri, kulübün iş yaptığı işletmelerin önünde "UYUMU KORUYUN" yazılı pankartlarla mitingler bile düzenliyordu. Onların varlığı, aksi takdirde güvenli ve dostane olan kasabamıza gölge düşürüyordu.

Beni en çok korkutan şey, onların varlığından Layla'nın Ax'in malı olduğunu ve Ax'in de onların malı olması gerektiğini anlamış olmam. Onunla hiç tanışmadım, ama doğru hatırlıyorsam, bu düğün çok hızlı gerçekleşti ve Layla her zaman biraz asi bir kızdı. Ama daha önce hiç böyle tehlikeli bir şeye bulaşmamıştı, bu ilk kez oluyor. Arkadaşımı yalnız başına bulup, onun iyi olduğundan ve başına gerçek bir bela açabilecek bir şeye bulaşmadığından emin olmam gerektiğini biliyorum.

"Gel, bize katıl, sohbet edelim!" diyor ve çatı katının ayrılmış bir köşesini işaret ediyor. Orada süslemeler ve yiyecekler var, birkaç kız dans ediyor. Küçük bir VIP alanı gibi.

Korkmamaya çalışıyorum ama onun ekibi yüzünden kesinlikle tereddüt ediyorum ve Layla bunu anlayabiliyor. Bana yaslanıyor. Her zaman kullandığı parfümün kokusu geliyor. Bu koku rahatlatıcı ve bana onun hala tanıdığım aynı kız olduğunu hissettiriyor.

"Güven bana, güvendesin. MC o kadar basit değil. Bize anlatıldığı gibi değil," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Başımı sallıyorum. Onun yeni hayatını bilmiyor olabilirim ama Layla'yı tanıyorum ve en azından beni asla tehlikeye atmayacağını biliyorum. "Birkaç dakika için," diye kabul ediyorum.

Sadece tanıdık ve rahatlatıcı bir şeye tutunmak istediğim için, nefesimi verip, korkutucu Hounds of Hell motosikletçileri ve bu kadınları takip ederek VIP alanına giriyorum.

Bu sabah uyandığımda yapacağımı düşündüğüm şey hiç de bu değildi.

"Bebeğim, dürüst olmak gerekirse, bu çok kötü, ama biliyorsun, ben her zaman olduğu gibi konuşurum. Stepford karısı gibi olacaktın, bu yüzden kurtulduğunu düşünüyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Bir erkek altı ay içinde seninle evlenmek isteyip istemediğini anlar, biliyor muydun? Seni bekletiyordu... seni oyalamaya çalışıyordu," diyor Layla, sanki bir asır önceymiş gibi hissettiğim o günü ona anlatmamdan neredeyse bir saat sonra,

"Yani, Harmony'ye geri dönüp yeni bir başlangıç mı yapacaksın?" diye soruyor, içkisini yudumlarken.

"Öyle bir şey, daha çok başka seçeneğim olmadığı için," diyorum, içkimin çoktan bitmiş olduğunu fark ederek suyumu yudumlarken, yanaklarımdan gözyaşlarımı siliyorum.

"Üzgünüm, bu özel gecende bu kadar iç karartıcı bir konu ile keyfini kaçırmak istemem," diyorum, diğer kızlar dans ettikten sonra geri dönerken. Onlar, otuz dakika önce benim iç karartıcı hikayemden vazgeçmişlerdi.

En azından bu adamların neden burada olduklarını artık kesin olarak biliyorum. Layla'nın nişanlısı MC'nin bir üyesi ve bana onun hakkında her şeyi anlatırken, nasıl böyle bir adama aşık olup güvenliğinden endişe duymadığını merak ediyorum. Ne kadar harika bir adam olursa olsun, onun yanlış insanlarla ilişkisi olduğunu bilmesi gerekir. Kendini isteyerek suç ve tehlike dolu bir hayata teslim ediyor.

"Pfft. Burada olabildiğim için mutluyum. Kader kazandı." Dilini şaklatıp, büyük bir yudum alır ve gözleri parlar. "Bu mükemmel!" Gülümser.

"Ne mükemmel?" diye dikkatlice sorarım.

"Dikkatini başka yere *yönelmelisin!* Evdeymişsin. Hemen gelmelisin!" diyor.

Onu anlamadan bakıyorum.

"Düğünüm, reddettiğin düğün!" diyor, güzel ağzı somurtkan bir ifadeye dönüşüyor. "Geliyorsun. Dans edeceğiz, eğleneceğiz, Tybee Adası'nda, çok güzel bir yer. Lighthouse Landing tamamen bize ait."

Kaşlarım kalkar. Lighthouse Landing, Tybee Adası'ndaki en güzel tatil yerlerinden biridir, tam okyanusun kenarında. Nedense, bu düğünün geleneksel olmaktan uzak olacağını hayal etmiştim. Belki de kulüp üyelerinden birinin arka bahçesinde, insanlar çeşitli uyuşturucular içip sarhoş olup bayılırken, bazı kadınlar neredeyse çıplak giysilerle dans ediyorlardı.

Düşündüm de, onlar hakkında aklıma gelen şey tam da bu: sefil, karanlık, cinsel, acımasız. Yeterince bilgim var,

Eğer bu düğüne gidersem, bakmamak imkansız. "Onlarla birlikteyken başlarına bir şey gelirse ne olacağı konusunda endişeleniyor musun?" diye soruyorum, kendi merakımı anlayamadan.

"Onlarla birlikteyken başlarına bir şey gelirse ne olacağını hiç merak ediyor musun?" diye soruyorum, kendi merakımı anlamadan.

"Bak, müstakbel kocam ve ekibinin her zaman masum insanlar olduğunu söylemiyorum. *Bazı* şeyler doğru. Mesela, onların kötü tarafına geçersen, saklanmak sana yardımcı olmaz."

Bu sözleri söylediği kayıtsızlıkla midem düğümlenir.

"Ama bu şeyler o kadar da siyah beyaz değil, Brin. Ebeveynlerimiz... varsayımlarda bulunup yargılayıcıydılar. Gerçeği bilmiyorlardı. *Onları* hiç sorgulamıyor musun?" diye soruyor Layla, bildiğimi sandığım her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden olan bir kesinlikle.

Hepimiz büyürken bu söylentileri duyduk. Onlara karşı gelen erkekleri motosikletlerinin arkasına bağlayıp Main Street'te sürüklediklerini. Uzuvarlarını kırdıklarını ve vücutlarına damga vurdular. Ben de şahit olduğum bir olayı hatırlıyorum. Sekiz yaşındayken, bir akşam yemeği partisi için pastaneye uğramıştık ve caddenin karşısındaki yerel lokantanın etrafında polis ve uyarı şeridi gördüğümü hatırlıyorum. Annem arabaya geri döndüğünde, babama olabildiğince sessizce bir kavga çıktığını ve bir kulüp üyesinin birini ön camlarından içeri attığını ve onun neredeyse kan kaybından öleceğini söyledi. O zaman babam bu kasabanın kafirler tarafından ele geçirildiğini söyledi. Ailem onlardan sanki aşağılık insanlarmış gibi bahsederdi, ama benim birkaç farklı anım var. Bunlardan biri, bir keresinde annemle bankaya girdiğimizde, devasa, gri saçlı bir adamın kapıyı bizim için tuttuğu anıdır. Annem beni onun yanından geçirirken hiç bu kadar korkmuş görünmemişti, ama yanından geçerken bana gülümsediğini hatırlıyorum. Neredeyse bir beyefendi gibiydi.

"Peki... bu hayattan başka, gelecekteki kocan..." Arkasında şakalaşıp konuşan, bana aldırış etmeyen erkeklere gergin bir bakış attım. "Ne iş yapıyor?" Bacaklarımı ayak bileklerimden çaprazladım ve avuçlarımı dizlerimin üzerine koydum. Sinirli olduğumda prenses tavırlarına bürünmeden duramıyorum.

Layla, onu yargıladığımı biliyor gibi bana bakıyor ve bunu yapmaktan nefret ediyorum, bu Evan'ın her zaman hoşlanmadığım bir davranışydı.

"O... ithalat ve ihracat işinde. Kazancı iyi." Layla omuz silkiyor ve bir shot içiyor. "İlgi alanları Georgia'nın her yerine yayılmış."

Sanki sıradan bir yerel iş adamıymış gibi konuşuyor. Eminim ki o bir iş adamı, ama içimden bir ses bunun yasal bir iş olmadığını söylüyor. Elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Bak, seni özledim Brin. Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil. Tanrım, altı yıl çok uzun bir süre. Hadi ama, kendi sorunlarını düşünmemek için bir hafta sonuna ihtiyacın var. Çok eğleneceğiz ve belki de sen de anlarsın. Biraz korkutucu olabilirler ama sandığın gibi değiller. Evet de," diye azarlıyor, uzun ateşli saçları omuzlarına dökülüyor. Hala gördüğüm en güzel kızlardan biri.

"Evi açmak için çalışmalıyım. Tanrı bilir beni ne bekliyor. Annem öldüğünden ve teyzem bir yıl önce ayrıldığından beri kimse evi kontrol etmiyor."

Kesinlikle bahaneler uyduruyorum. Layla bunu biliyor.

"Brin." Bana gençliğimden çok iyi tanıdığım bir bakış atıyor. "Bir kez olsun bu kadar sorumlu ve düzgün davranmayı bırak da gel biraz eğlenelim. Prova yemeği cuma akşamı kulüpte, sonra cumartesi sabahı hep birlikte Tybee Adası'na gideceğiz."

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Kulüpte mi? Cehennem Köpekleri *Kulübü'nde* mi?" Arkasında duran adamlardan birinin diğerinin kafasına şakacı bir şekilde vurmasını izleyerek tekrar ediyorum. Kimsenin bizimle konuşmaya gelmemesi, onların bu kızların korumaları olduğu gerçeğini herkes için açıkça ortaya koyuyor. Omurgamdan bir korku dalgası geçer. Yanlış olduğunu bilsem de, onların dünyasını içeriden görmek fikri, olması gerekenden biraz daha fazla ilgimi çekiyor.

"Ve bahanelerin saçmalık. Bütün hafta boyunca evi düzenlemek ve iş bağlantıları kurmak için vaktin var; ayrıca, bunu başaramasan bile, tüm bu işler düğünden sonra da seni bekliyor olacak."

Layla yine mutlu bir şekilde bana sarılır.

"Lütfen geleceğini söyle," diye bağırır. "Bu çok heyecan verici. Artık sen evde olduğuna göre, artık her zaman birlikte vakit geçirebileceğiz."

Onun arkasındaki adamlara bakıyorum. Onun dünyasına çekilme fikri mi? *Beni korkutan şey bu.*

O geri çekilir ve ben zorla gülümserim. Yirmi dört yıldır doğru olanı yaptım ve bu beni nereye getirdi? Yalnız, işsiz ve her şeyi sorgulayan bir duruma. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür ve spontane hissediyorum.

"Tamam. Gelirim." Başımı sallıyorum, bu da onun gülümsemesini daha da genişletiyor ve yine küçük bir çığlık atıyor.

Heyecan dalgası kanımda dolaşıyor.

"Yaşasın! İnanabiliyor musun, evleniyorum!" Layla sevinçle bağırır. "Hafta içi öğle yemeği yiyelim." Başını çevirir. "Chris?" Arkasında duran erkeklerden birine seslenir. Adam VIP alanındaki küçük özel bara yaslanmıştı, üzerinde "aday üye" yazan bir yama vardır. Bunun henüz üye olmadığı, sadece üye olmak istediği anlamına geldiğini hatırlarım. Birkaç kısa adımla Layla'nın yanına gelir. "Lighthouse Landing'i ara ve en iyi arkadaşşıma bir oda ayırt, okyanus manzaralı bir oda olsun." Layla göz kırpar.

"Oh, ben bunu karşılayamam... çok pahalı. Basit bir şey yapacağım..." diye başlıyorum.

"Saçmalık, misafirlerimizin masraflarını biz karşılıyoruz ve buna sen de dahilsin." Layla, Chris adındaki adama dönerek "Dediğim gibi, lütfen" der.

Adam başını sallar ve cebinden telefonunu çıkarır, bu da arkadaşşımanın bu adamları emrinde tutarak nasıl bir hayat sürdüğünü tekrar merak etmeme neden olur.

Babamın eskiden izlediği eski motosikletçi filmleri *Beyond The Law* veya *The Gauntlet*'in görüntüleri kafamı doldurur. Ama bu film değil, gerçek hayat.

Umarım arkadaşşımanın bana güvende olacağımı söylediği doğru olur, çünkü gerçekten iyi bir mazeret bulamazsam, önümüzdeki hafta sonu Harmony'nin en ünlü kanun kaçaklarıyla geçireceğim gibi görünüyor.

Bölüm 4

Brinley

Cırcır böceklerinin vızıltısı ve kuşların cıvıltısı beni uykumdan uyandırıyor, bu da artık sabahın erken saatleri olmadığını gösteriyor. Annemin yorganını yüzüme çekiyorum. Neyse ki, dün gece ailemin evine geldiğimde, yorganın hala tek parça ve böceklerden arınmış olduğunu gördüm. Ailemin eski evi çok büyük. Bir dönümden fazla bir arazi üzerinde yer alıyor ve görkemli bir yapı. Çocukluğumdan beri dekorasyon açısından hiç değişmemişti ve kesinlikle ürkütücü bir eve dönüş oldu. Eskiden annemin en sevdiği Reba McIntyre veya ibadet müziklerinin yankılandığı sıcak salonlar, her şeyin çarşaflarla örtülü olduğu sessiz ve steril bir yer haline gelmişti. Daha çok eski filmlerde gördüğünüz tipik perili evler gibi hissettiriyordu. Annemin tüm kıyafetleri bağışlanmış ve süslü tabakları yüksek raflardaki kutulara paketlenmişti.

Teyzem geçen yıl yeni kocasıyla taşınmadan önce burayı mühürlemek için bir koruma şirketi tutarak iyi bir iş yaptı. Tüm yastıklar ve yatak takımları hala çamaşır dolabında vakumlu poşetlerde duruyordu ve onları çıkarıp yatağı yaptığımda neredeyse hala taze kokuyorlardı.

Dün gece eski gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarken, ön verandamın çürümüş tahtalarına ayağımın batmasından korktum. Ama bunun dışında her şey yolunda görünüyor, bu da rahatlatıcı.

Gözlerimi ovuşturup saate bakıyorum. Saat 10:30. Alışkanlık olarak telefonumu kontrol edip Evan'dan gelen arama var mı diye bakıyorum. Yok.

"Yeni hayatımın ilk günü," derken derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum, terliklerimi giyiyorum. plan

Eşyaları açıp evi yeniden ev gibi hissettirmek. Ama önce şehre gidip kahve içip birkaç şey almam lazım, Layla'nın düğünü için bir elbise de dahil, çünkü onu kesinlikle yanımda getirmedim.

Kapıdan çıkmadan önce Layla'dan iki mesaj geldi.

PB

Burada olduğun için çok mutluyum!

Çarşamba günü öğle yemeği yiyelim, dün gece çok gergin görünüyordun.

Ben

PB

Evet, yaptın. Sanırım seni, içine gireceğin ortama ve alıştığından biraz farklı olan erkeklere zihinsel olarak hazırlamalıyım. Kötü değil, sadece farklı.

Büyürken tüm o görgü kurallarını öğrendik, ama bu dünyada bunların hiçbir işe yaramaz. Kulüpte yepyeni bir görgü kuralları setine ihtiyacın olacak.

Mükemmel. Dersi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu adamlar tam da tam da benim özlediğim gibi.

PB

Belki de öyledirler... Yani, eski sevgilin sana hiç orgazm yaşattı mı?

İç çekiyorum.

Ara sıra. Doğrusu... benim yardımım olmadan olmazdı.

PB

Aynen düşündüğüm gibi. Bugün alışverişin keyifli geçsin!
Mavi sana her zaman çok yakışır, göğüslerini de göster.
Seçtiğin fotoğrafları bekliyorum.

Evet, sürtük anne.

Dün gece onunla birlikte olan erkekleri hayal ediyorum. Hala deri ve duman kokusunu hatırlıyorum. *Hayır*, kesinlikle benim tipim değil.

Duş aldıktan sonra beyaz bir tişört giyip belime siyah beyaz bir flanel bağladım. Üstüne eskitilmiş kot şort ve Birkenstock sandaletlerimi giydim. Çıkmadan önce saçlarımı bir toka ile topladım. Neredeyse yine ön verandaya ayağımı basıyordum.

"*Orospu* çocuğu..." diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen termitlerdir," diyor yan komşumdan tanıdık gelen bir ses. Gözlerim sesin geldiği yöne kayıyor ve sesin sahibini hemen tanıyorum.

"Merhaba, Bay Kennedy. Uzun zaman oldu," diyorum.

Daha yaşlı görünüyor. Sanırım şu anda seksenine yakın.

"Evet, ama hala hayattayım." Beyaz bıyığı titriyor ve yıpranmış yüzünde geniş bir gülümseme var. Güvenilir bir budama makası tutarak, benim garaj yolumdan yirmi fit uzaklıktaki çitlerini buduyor. "Kalıcı olarak mı döndün? Orada biraz hayat görmek güzel, tatlım."

O her zaman çok tatlı bir adamdı. Babam öldüğünde karısı iki hafta boyunca bize yemek pişirdi.

"Henüz emin değilim," diyorum dürüstçe, ama başka nereye gidebileceğimi de bilmiyorum.

"Peki, sana o verandaya bakması için yerel bir müteahhidin numarasını verebilirim, ama sana oldukça pahalıya mal olacak. Akarlar en kötüsüdür. Tek yapabileceğin, onların evde de olmamalarını ummak."

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim.

"Teşekkürler, ama şu anda birikimim o kadar parayı karşılamaya yetmez." Acı bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Bay Kennedy çitleri budamayı bırakıp bir an düşünür.

"Peki, babanızın eski kamyonetini tamir edip satarsanız, bu yardımcı olabilir." Budamaya geri döner.

"*Alchemy Customs*. Bleeker'da bir garaj. Her türlü kaporta işini yapıyorlar. En iyileridir. Ünlü müşterileri bile var. O pası giderip boyayabilirler, sonra muhtemelen kolayca satabilirsin. Baban kaputun altını her zaman mükemmel durumda tutardı, iç kısmında bir iş varsa, *Alchemy'nin* hemen yanında bir garaj var." Garaja bakıyorum; kamyoneti hiç düşünmemiştim. "Sanırım yirmi bin dolardan fazla bile alabilirsin. Tabii onu saklamayı planlamıyorsan." Göz kırıyor.

Ben değilim.

O eski 1950 model Ford F1, babamın gurur ve sevinciydi. Ama yıllardır paslanıyordu. Annemin birkaç yıl önce onu çalıştırdığını biliyorum, ama şu anda *Alchemy Customs'a* gitmek için çalışıp çalışmayacağını bilmiyorum. Bay Kennedy'ye teşekkür ediyorum ve bu hafta denemeye karar veriyorum. En azından fiyat teklifi alabilirim. Onu bırakmak üzücü ama evin yıkılmaması daha önemli.

Otuz dakika sonra, Harmony şehir merkezinde haziran güneşi her zamanki gibi parıldıyor. Küçük kasabamız her zamanki gibi güzel. Yaz aylarında göl kenarındaki yazlık evlere gelen turistlerle burası oldukça hareketli oluyor. Yerel kahve dükkanımız *The Balanced Bean* hala burada, ancak artık üstü kapalı ve ışıklarla süslenmiş bir terası var. Geçen sefer geldiğimde boş olduğunu hatırladığım blok, birkaç boş alan dışında küçük dükkanlarla dolu. Bir yoga stüdyosu, butik bir kitapçı, bir milkshake dükkanı, birkaç restoran. Burası canlı ve keyifli bir yer.

Kahve dükkanının karşısındaki ana caddede tasarım merkezini fark ettim. Girişinin üzerinde, rahat bir ön sundurma gibi görünmesini sağlayan sivri bir çatı var. Çatının tepesine iki zincirle asılmış rustik tabelada CRIMSON HOMES yazıyor. Ama durmamın sebebi, güzel bina tasarımını hayranlıkla seyretmek değil. Kapıda asılı olan NOW HIRING (Şu anda personel aranıyor) tabelası. Ne için işçi aradıkları konusunda hiçbir ayrıntı yok. Harmony, Georgia, pencerelere iş ilanı asan dünyadaki tek yer olabilir.

Gündelik kıyafetlerime bakıyorum. Yanımda hiçbir şeyim yok ve mülakata uygun giyinmiş de değilim, ama yine de denemeye karar veriyorum. Belime bağladığım flaneli çıkarıp giyiyorum, düğmelerini ilikleyip içine sokuyorum, sonra saçımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı omuzlarıma döküyorum. Belki şansım yaver gider. Kapıyı hafif bir tıkırtı ile açıp içeri giriyorum. Mekan geniş ve güzel. Duvarlar ve koridorlar döşeme, aydınlatma ve fayans örnekleriyle süslenmiş; yeni ev tasarımı için hayal edebileceğiniz her şey ve daha fazlası var.

Oldukça güzel bir mozağin üzerinde parmaklarımı gezdirirken arkamdan bir ses "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Dönüp gülümsüyorum, karşımda Layla'nın ağabeyi duruyor.

"Dell?!"

"Vay canına, Brinley!" diyor, biz zaman içinde garip bir şekilde askıda kalmışken, sonra öne doğru adım atıp bana hafifçe yandan sarılmak için yaklaşıyor.

"Şehirde olduğunu bilmiyordum. Ziyarete mi geldin?" diye soruyor, ben de aynı anda "Nasılsın?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. Uzun boylu, fit, koyu sarı saçlı ve düğmeli gömlek ve pantolon giyiyor.

"Burada kalacağım. Sanırım. Bu yüzden geldim. Ben tasarımcıyım ve sen eleman arıyorsun. Ne için?" Penceredeki tabelayı işaret ediyorum.

"Evet, alıyoruz. Ben sahibi değilim, kadrolu mimarım. Özel yapım bölümünde. Çalışmak için harika bir yer, çok rahat bir ortam. Aradıkları pozisyon tam olarak tasarımcı değil, ama benzer bir şey. İnsanların planlamalarına yardımcı olabilirsin.

hayalindeki evler. Şu anda niteliklerin neler? Seattle'da yapısal tasarım dersleri alıyordun, değil mi? Bir şeyler söyleyebilirim.

"Öyleydi ama iç mimarlığa geçtim..."

Birkaç dakika boyunca benim deneyimlerim, diplomam ve onların inşaat yükü hakkında konuştuk. Şans eseri, konuşmamızın ortasında sahibi geri geldi. On dakika daha rahatça sohbet ettik. Özgeçmişimi göndereceğime söz vererek ayrıldım ve sahibi, özgeçmişimi inceledikten sonra hafta sonu beni arayacağını söyledi.

Güneş gözlüklerimi takıp güneşe gülümsüyorum, yeni bir iş bulduğumdan oldukça eminim, kapıdan çıkarken Dell'e el sallayarak veda ediyorum.

Bir gün eve döneceğim.

İşte böyle yapılır, diye gülümsüyorum kendi kendime. Yeni bir işim olabileceğine göre, belki de babamın eski kamyonetini tamir edip satabilirim. Birikimlerimin bir kısmını tamir masrafları için kullanabilirim, sonra da çok fazla olmazsa geri kazanırım.

Modaya uygun kahve dükkanına girip, annemin en sevdiği Reba şarkılarından birini mırıldanarak latte'mi alıp güneşin altında oturuyorum. Babamın modeline benzeyen kamyon ilanlarını incelerken, Kennedy'nin restorasyon sonrası düşündüğünden daha yüksek bir fiyata satıldıklarını görmekten mutluluk duyuyorum. Latte'mi yarıya kadar içmişken onları duyuyorum.

Harley'lerin düşük gürültüsü. Sanki kasabanın marşı gibi. Dört motosiklet bir sonraki bloktaki binalara yanaştığında kimse bakmıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Neredeyse tam önüme, mükemmel bir koreografi ile geriye doğru eğik bir şekilde park ediyorlar. Onları göz ucuyla izliyorum, krom ve metal öğleden sonra güneşinde parıltıyor. Motorları durdurmadan önce son gürültüleriyle, ferforje masamın betona çarpmasına neden oluyorlar.

Onların Hounds of Hell üyelerini olduğunu anlamak için deri yeleklerinin arkasını görmeme gerek yok, ama park edip ayaklarını yere vururken bana bakan kurt kafatası bunu kesinleştiriyor.

Onlardan ikisini dün gece Savannah'da gördüğümü hemen fark ettim. Biri Enforcer, diğeri Gunnar yaması takıyordu.

İkisi de iri yarı adamlar, Gunnar'ın dalgalı saçları, hiç de zarif görünmeyen bir tür erkek topuzu şeklinde arkaya toplanmış.

İki kişi daha motosikletlerinden inip kasklarını çıkarıyorlar. Biri daha zayıf, daha yaşlı ve sivri sarı saçlı, yaması Road Runner yazıyor.

Gözlerim grubun en iri adamına kayıyor. Kaskını çıkarırken şok oluyorum, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bana en yakın olan o ve dün gece Savannah'da kesinlikle yoktu.

O, büyük, heykel gibi ellerini kullanarak kaskını tutacağına asarken, avuç içlerim anında terlemeye başlar. Bana doğru bakar ve etrafına göz gezdirir, sanki gelen bir kral gibi, herhangi bir tehdit var mı diye etrafı tarar.

Yine başımı kaldırıp, ağır bir zarafetle hareket eden onu izliyorum, neredeyse ağır çekimde onu içime çekmeye çalışırken ağzımı kapalı tutmak için uğraşıyorum. Uzun boylu, belki 1,93 ya da 1,95 metre, geniş ve sağlam yapılı. Gerçek bir Jason Momoa tipi — kısmen Khal Drogo, kısmen kanun kaçağı.

Normalde, doğru olanı yapar ve böyle bir adamdan gözlerimi kaçıırdım. On iki yaşımdan beri, bana uygun olan erkeklerin ve bana zarar verecek erkeklerin nasıl olması gerektiği konusunda eğitildim, ama onda beni büyüleyen bir şey var.

O sadece var olmakla kalmıyor, sanki dünya *onun* etrafında dönüyor.

Deri kulüp yeleğinin altına ince beyaz bir tişört giymiş, güçlü kolları kumaşı gerginleştiriyor. Boyun çizgisinden köpek künyeleri görünüyor, aniden çok daha sıcak hissettiren güneş ışığında parıldıyor.

Asker mi? Bunu beklemiyordum.

Gördüğüm kadarıyla, vücudu geniş bir manzara, dalgalı kaslarla kaplı bir arazi ve yüzü dışında her yeri dövmeyle kaplı.

Cesur dövmeler boynuna, ellerine, kollarının ön kısmına ve parmaklarına kadar uzanıyor. Kollarının ön kısmında Ölüler Günü tarzında yapılmış bir kadın portresi çok etkileyici ve onun kim olduğunu merak ediyorum, sonra da kıyafetleri nedeniyle göremediğim tüm dövmeleri hayal ediyorum.

Koyu kahverengi saçları geriye taranmış, çok uzun görünmüyor ama ensesinde toplanmış, birkaç tel saç dağınık kalmış. Sakalı saçlarından bir ton daha koyu ve bakımlı ama sert, sanki yaptığı her şey kasıtlıymış gibi.

Güneş gözlüklerini çıkararak yüzünü bana çeviriyor ve önümdeki kaldırıma doğru büyük adımlarla yürüyor. Keşke benim gözlüklerim de kafamın üstünde durmak yerine gözlerimi koruyor olsaydı, böylece onu utanmadan izleyebilirdim. Elmacık kemikleri yüksek ve düz, çenesi geniş ve kare şeklinde. Hareket ederken gözleri sandaletlerimden başlıyor ve bana baktığı birkaç saniye içinde yavaşça beni süzdürüyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, şaşırtıcı, neredeyse insanlık dışı ve şimdiye kadar gördüğüm en açık gri tonunda olduklarını fark ettim. Sanki zaman durmuş gibiydi.

Bakışları, cildime çok yakın tutulan bir damgalama demiri gibi sıcaktır ve pişmanlık duymadan bana bakar, sanki kim olduğumu ve neden burada olduğumu tam olarak bilmeye hakkı varmış gibi.

Bacaklarımı çaprazlayarak, beni transa sokan bakışlarından kurtulmaya çalışıyorum. Sıradan davranmaya ve kahve dükkanının duvarındaki duvar resmine odaklanmaya çalışıyorum, güneş gözlüklerimi indiriyorum ve kalbimin bu kadar hızlı atmasını engellemeye çalışıyorum.

Grup artık yakındır ve diğer adamlardan biri onunla konuşur. Bakışlarının uzaklaştığını hissediyorum. O benim görüş alanımdan çıkarken derin bir nefes alıyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama gözlerimi ondan ayıramadığım adamın lider olduğu konusunda hiç şüphem yok. Herkesin dikkatini üzerine çekiyor ve yanındaki boş binada diğer adamlarla konuşuyor. Deri ve baharat kokusunun dumanla karıştığını alıyorum. O bakmıyorken göğsündeki yamaya bakıyorum.

Başkan.

Başkanın sesi derin ve kararlı. Ben kahvemi içip yaban mersinli kekimi yerken, onlar birkaç dakika boyunca takım elbiseli bir adamla konuşuyorlar. Binaların dış cephesi hakkında konuşurken hareket ediyorlar. İçeri girdiklerini görünce ayağa kalkıp çantamı alıp, yan taraftaki giyim mağazasına olabildiğince çabuk kaçıyorum.

Nefesimi verip, başkanın şaşırtıcı varlığını zihnimden silmeye çalışıyorum. Onunla ilgili tüm sorularım muhtemelen sonsuza kadar cevapsız kalacak, çünkü onları asla yüksek sesle sormayacağım.

O, içinde boğulacağım türden karanlık bir gizem gibi görünüyor.

Rafları tarayıp denemek için birkaç elbise seçiyorum. Nefesim normale döndüğünde, belki de bu insanları zihnimde abartıyorum diyorum kendime.

Ailem bana korumalı bir hayat dayatmadı, ama beni güvende tutmak için kesinlikle korkuyu kullandılar. Tanrı korkusu, hoş olmayan insanlardan korkma, kendi seçimlerimden korkma. Muhtemelen beni Hounds of Hell üyeleri veya onlara benzer insanlardan uzak tutmak için.

Neden böyle yaptığımı bilmiyorum, ama Layla'yı dinleyip, neredeyse gözlerimin rengi olan açık mavi bir elbise giyiyorum. Omuzları açık, uzun kabarık kollu, belden itibaren dışa doğru genişleyen ve uyluklarımın ortasına kadar uzanan bir elbise. Atlanta'daki hayatımda normalde seçeceğimden daha kısa, ama içinde kendimi seksi hissediyorum... Neyse, beni memnun edecek başka kimse yok ki. Bu, Evan'ın "biraz uygunsuz" diyeceği türden bir elbise ve bu yüzden onu daha da çok istiyorum. En güzel kısmı arkası, neredeyse ortasına kadar açık ve aynada saçımı yukarı kaldırıp, saçımı topladığımda nasıl görüneceğini kontrol ediyorum.

Prova yemeği için başka bir elbise seçiyorum, aynı derecede kısa ve dekolte, ama bu sefer soluk sarı ve straplez, göğüslerimi muhteşem gösteriyor, şifon gibi bir dokusu var ve etek ucu önü kısa arkası uzun.

Kasiyere teşekkür ediyorum ve içimden, iki elbisenin toplam fiyatının iki yüz elli dolardan fazla olduğunu ve bu kadar paramın olmadığını düşünerek ağlıyorum. Kendime, iş bulmuş olabileceğimi ve belki babamın eski kamyonetini tamir edip satabileceğimi hatırlatarak, durumun iyiye gittiğini söylüyorum.

Ön kapıyı iterek açtım, fişi çantama sıkıştırdım ve arabama doğru koştum. Etrafa baktım ama kahve dükkanının yanında konuşan motosikletleri ve motosikletçileri artık göremedim. Muhtemelen bu iyi bir şeydi. Ne kadar çekici olsa da,

gözlerinde beni derinden sarsan bir şey vardı. Güvenliğim ve kalp atışlarım için ihtiyacım olan son şey, Hounds of Hell başkanının radarına girmek.

Bölüm 5

Brinley

"Çok seksi görünüyorsun! Bir dakika, *şimdiden* bronzlaşmış mısın?" Layla, cuma akşamı kapısını çaldığımda, prova için aldığım sarı straplez elbiseye bakarak haykırır.

"Dışarıda yoga yapıyorum." Omuz silkiyorum ve sesime kaygısız bir ton katmaya çalışıyorum. Ve geçen Cumartesi Crimson Homes'tan arayıp bana iş teklif ettikten sonra, alışkanlıktan Evan'a mesaj atmamaya çalışarak ve her gece rayından çıkan geleceğim yüzünden ağlayarak uykuya dalmamaya çalışarak, ailemin boş evinin koridorlarında dolaşıp Crimson Homes'un oryantasyonunu tamamliyorum.

Ve itiraf etmekten daha çok, Layla'nın geçen gün öğle yemeğinde bana Wolfe adında olduğunu söylediği, aklımdan çıkmayan Hounds of Hell başkanını düşünmemeye çalışıyordum. Gerçek hikaye.

Bu onun gerçek adı.

Layla da gülümser, ses tonumdan benim mücadelelerimi anlayamaz. Ailemle birlikte büyüdükten sonra bu konuda profesyonel oldum.

Büyük bir gülümseme takınıp ona sarılırım. Bana şehrin eski bir semtindeki adresini verdiğiğinde ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi. Geniş araziler üzerinde yer alan yüz yıllık evlerden oluşan bu küçük bölge tamamen yenilenmiş. Görünüşe göre yeni aileler taşınmış ve her şey bakımlı ve çok Hallmark tarzında. Layla'nın evi de bir istisna değil. 1920'lerden kalma Craftsman tarzı bir ev ve tamamen yenilenmiş. Hoş bir sürpriz yaşıyorum ve kendime bunun bir suçlunun evine benzemediğini hatırlatıyorum. Layla'nın evi rustik ve kızsı ama nedense hala deri kokuyor, oysa ki

nişanlısı burada değil. Oturma odasındaki masanın üzerinde dizili fotoğrafları inceliyorum. Layla'nın evleneceği adam, eve döndüğümünden beri kasabada gördüğüm diğer kulüp üyeleri gibi görünüyor. Tekrar görmediğim tek kişi kulüp başkanları. Ve nedense, Main Caddesi'nde Harley'nin karakteristik gürültüsünü her duyduğumda bakıyorum. En azından, onun hatırladığım kadar çekici olmadığını kendime kanıtlamak için.

Layla ve nişanlısının fotoğrafına gülümsüyorum. Adam, Layla'nın beline sarılmış ve kulak memesini ısıyor. Layla'nın nişanlısı, sol gözünün altına Layla'nın adını dövme yaptırmış. Küçük bir dövme ama bu, gördüğüm en büyük bağlılık göstergesi.

Parlak parke zemini çizmemek için topuklu ayakkabılarımı çıkarırken saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

Nereye gideceğim konusundaki endişelerimi bir kenara bırakıp bu hafta sonu sadece eğlenmeye kararlıyım.

Bu öğleden sonra Bay Kennedy'nin bana verdiği müteahhidi aradım ve o bana verandayı tamir etmenin binlerce dolara mal olacağını söyledi.

Bu, pazartesiye kadar kafamı yormak istemediğim türden bir sorun.

"Tamam, bir kadeh kaldırmak için vaktimiz var, sonra gitmemiz gerek. Bu çocukların bütün gün ne yaptığını görmem lazım... Tanrım, Sean'a dekorasyonu emanet etmemeliydim, biliyordum," diyor Layla gergin bir şekilde.

Geçen gün öğle yemeğinde öğrendiğim bir başka şey de Layla'nın nişanlısının gerçek bir adı olduğu. Şaşırtıcı bir şekilde, o Ax olarak doğmamış.

"Shelly ona yardım edecek ve her şeyin güzel olmasını sağlayacak," diyor Chantel.

Layla başını sallar. "Evet, haklısın. Tamam, bir kadeh içip sonra gidelim!" diye bağırır.

Bu gece soluk pembe ipek elbisesiyle ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Saçları yukarı toplanmış ve parlak tokalarıyla sabitlenmiş. Ailesi onun düğün gününü görecektense kadar uzun yaşamamış olması çok yazık; ama zaten onun MC'ye gelin gitmesini onaylamayacaklarını biliyorum, belki de böylesi daha iyi.

Layla'nın rahat oturma odasında hepimiz yerimizi alırken, diğer kızlar gibi ben de shotımı alıp bir dikişte içiyorum. Shot

şaşırtıcı derecede tatlı ve şekerli. Chantel shot bardağını masaya koyar ve bana daha önce hiç kulüp evine gittiğim olup olmadığını sorar.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bana hep kulüple ilişkisi olan herkesten uzak durmam söylendi." Layla'ya bakıyorum. "İkimize de öyle söylendi."

"Bu pek işe yaramadı," diyor Amber gülerek saçlarını kabartırken.

"Brin bu hafta Wolfe ve birkaç adamı gördü ve neredeyse altını ıslatacaktı," diyor Layla. Kızlar bir shot daha içip gülüyorlar.

İnlerim. "Utanç vericiydi, ama donakaldım. Orada oturup ona baktım. Sanki kişisel bilgilerimi isteyecekmiş gibi beni süzdü," derim. "Ve çok korkutucu görünüyordu, bana dik dik baktı."

"Öyle," diye hep birlikte söylüyorlar ve biraz daha gülüyorlar.

"Ama lanet olsun, o çok seksi. Kesinlikle BDE," diye Amber burun kıvrır.

"BDE mi?" diye sorarım ve kızlar daha da çok gülerler.

"Sen masumsun, değil mi yeni kız?" Maria gülüyor. "Biker dick energy," diye açıklıyor Chantel.

Oh.

Seksi mi? Daha önce hiç bir erkeği bu kadar seksi bulmamıştım. Beni motosikletine dayadığı görüntüler zihnimi kaplar. Vücudum ısınır ve yanaklarımın kızardığını hissederim. Gözlerimi sıkıca kapatarak bu görüntüyü zihnimden silmeye çalışırım.

"Ve inan bana, o bu ününe layık biri," diyor Chantel, sanki ilk elden biliyormuş gibi düşüncelerimi keserek.

Ayak bileklerimi çaprazlayıp elbisenin eteğiyle oynuyorum.

"Öyle bir adamla birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. En azından korkutucu bir adam," diyorum, eteğin kenarına sanki dünyadaki en ilginç şeymiş gibi odaklanarak.

"Ondan korkarken yine de onu isteyebilirsin..." diyor Chantel. Hepsini gülüyor ve şimdi *hepsinin* bunu ilk elden bildiğini düşünüyorum.

"Bunu sorduğum için beni affedin ama, *hepiniz* onunla yattınız mı?" diye inanamadan soruyorum.

"Ben yatmadım," diyor Layla tatlı bir sesle, kolunu kaldırarak. "HOH'dan yattığım tek üye Sean." Kasabanın Hounds of Hell için kullandığı kısaltmayı kullanarak kıkırdıyor.

"Onunla tanıştığın ilk gece." Maria sırtıyor.

Arkadaşıma bakıyorum.

"Elimde değildi, tek yapması gereken bana dokunmaktı." Layla hüznü bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben kontrol edilemez bir kıskançlık hissediyorum.

Chantel kendisiyle diğer ikisini işaret ederken diğer üç kıza bakıyorum. "Wolfe ile yatmamak konusunda... aynı şeyi söyleyemeyiz, ama bu çok eski bir hikaye. Yıllar önce olan bir hikaye." Gülüyorlar ve bunda bir şey var ki - belki de az önce içtiğim meyveli shotlar - beni de onlarla birlikte güldürüyor.

"Hepiniz benden çok daha cesursunuz," diye itiraf ediyorum.

"Denemeden yargılama. Yeterince uzun süre takılırsan, bu kaçınılmazdır," diyor Maria, dekoltesine parfüm sıkarken.

"Hey, arkadaşımın moralini bozma. İki yıldır sıradan ve ara sıra orgazm oluyor." Layla göz kırpmıyor.

Ona "pislik" diye fısıldıyorum ve o sırtıyor. Zaman geçse bile, arkadaşlığımızın kaldığı yerden devam eden türden olmasını seviyorum. Şu anda, geçen hafta ona rastladığım için şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. En azından birine sahip olduğumu hissediyorum. Layla ile her zaman kolaydır.

Layla ayağa kalkar ve arkamızdaki aynaya doğru gider, kendini düzeltmek için. Onu takip ederim çünkü burada oturmak beni huzursuz ediyor.

"Peki... bu gece orada olacak mı?" diye soruyorum, soruyu içimde tutamadığım için kendimden nefret ederek, Layla'nın yanındaki aynada ruj sürmek için eğiliyorum. Bunu yapar yapmaz, omzumun üzerinden Chantel'in sırtışını görünce, utançtan kıvrılmak istiyorum çünkü o benim niyetimi tamamen anlamış.

"Wolfe mı? Tabii ki. O orada olmazsa kulüpte hiçbir şey olmaz," diyor Layla. Düşünceli bir şekilde dudağını ısırtıyor, çantasından parlaticıyı çıkarıyor ve benim durduğum aynayı kullanarak parlaticıyı sürüyor, sonra da bana yan gözle bakıyor.

"Biliyorsun, onunla biraz eğlenebilirsin," diyor Layla, dudaklarını birbirine sürterek.

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

"O kibirli yüzünü yapma. O olmasa bile, onun gibi biri, senin alıştığın sıkıcı, yavan, eski tip erkeklerden farklı biri," diye ekliyor ve bana dönüyor. "Üzgünüm Brin, ama yaptığın şey senin için işe yaramadı. Hep iyi huylu, zengin çocuklarla çıktın. Belki de bir *erkeğe* ihtiyacın vardır."

Kafamı sallıyorum. "Öyle bir adamla ne yapacağımı hiç bilemezdim." Odaya dönüyorum. "Onun sizinle çıkmak istememesini hiç umursamadınız mı? Sadece onunla seks yapmak, sonrasında durumu garip hale getirmede mi?" diye soruyorum hepsine. Ne kadar bilgisiz görüldüğümü biliyorum, ama gerçekten bunun onlar için nasıl işlediğini bilmek istiyorum.

Hepsi gülüyor.

"Wolfe'un flört veya ilişki kavramını anladığını sanmıyorum," diyor Maria.

"Ya da duyguları olduğunu bile," diye ekliyor Amber kıkırdayarak. "Onunla neye bulaştığını hemen anlıyorsun."

"O adam sonsuza kadar bekar kalacak. Her şey onun omuzlarında ve bir keresinde aşkın varlığına inanmadığını söylediğini duydum," diyor Maria. "Hatta çoğu zaman *sevginin* varlığına bile inanmadığını düşünüyorum. Onunla aynı okula gittim. On yaşımdan beri, yirmi iki yıldır tanışıyoruz. Hiç kız arkadaşı olmadı ama her zaman bir kız vardı, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Onun benden sekiz yaş büyük olduğunu biliyorum. Daha büyük olduğunu biliyordum. Maria gülüyor. "Ve cevabım hayır, bu garip değil. Durum bu.

Tüm erkeklerin kendi içsel sorunları vardır, özellikle Wolfe, ama hepsi güvenlidir. Wolfe kadınları öpmek bile bilmez.

"Neden bir kadını öpmemiş?" diye şok içinde soruyorum, bu da diğer kızların benim saflığıma gülmelerine neden oluyor.

"Eminim birçok kez öpmüştür, ama öpüşmez. Aynı kadınla iki kez birlikte olduğunu bile sanmıyorum," diyor Maria omuz silkerek, sanki bu normalmiş gibi.

O büyük, dövmeli vücudun yine üzerimde durduğunu hayal ediyorum, bu sefer yatakta, bu sefer *beni* öpmek için eğiliyor. Gözlerimi kırıp bu görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum. Bu meyveli alkolü fazla kaçırdım.

"O benim tipim değil ve eminim ben de onun tipi değilim..." Kafamı sallıyorum. Layla, ayrılmaya hazırlanırken kolumu koluna takıyor ve eğiliyor. "Belki de *senin tipin olmaması* tam da ihtiyacın olan şeydir."

Chantel sivri uçlu siyah topuklu ayakkabılarını giyiyor. "Hadi, yeni kız, sana şehrin eğlenceli tarafını gösterelim."

Kahretsin. Buna hazır mıyım, hiç bilmiyorum.

Yirmi dakika sonra, Hounds of Hell Kulüp Binası'na giden yarım mil uzunluğundaki yolu iniyoruz.

"Vay canına... ne kadar çok insan var," diye Layla'ya fısıldıyorum, uzun sıra halinde dizilmiş kamyonetleri, SUV'leri ve tabii ki Harley'leri izlerken. *Çok* fazla var. Tahmin etmek gerekirse, eve giden yolun kenarındaki çimlere en az yetmiş beş motosiklet park edilmiş durumda.

"Bu hafta sonu neredeyse bütün aile burada." HOH üyelerinin bu hafta sonu burada olmak için Chicago, Boston ve New York'un dışından geldiklerini anlatmaya devam ediyor.

Mülk çok büyük. Arkasında geniş bir dere akıyor ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Mülkün yan tarafındaki geniş verandada bir şenlik ateşi yakıldığını görebiliyorum. Açık hava mutfak, ızgaralar ve fume makinesi bulunan, üç metrelik bir yarımada ile bir krala layık. Duman ve ot kokusu Haziran gecesinin havasında yoğun bir şekilde hissediliyor ve ateş böcekleri tüm güçleriyle ortaya çıkmış durumda.

Ama asıl parti, ortadaki devasa ahır tarzı binada, Hounds of Hell'in kaynaklı metal tabelası ve amblemiyle birlikte düzenleniyor. Buradan müzik sesi geliyor — Metallica şarkısı — ve birçok kişi şarkıya eşlik ediyor.

Layla bizi yüksek binanın etrafından geçiriyor ve yan kapıdan içeri giriyoruz.

Karşıma çıkan manzara, kulüp evi için hayal ettiğim manzara değil. Her yerde Edison lambaları ve kağıt fenerler asılı ve tüm mekana yumuşak bir ışık yayıyorlar. Ortam dumanlı ve sıcak, uzun masalar mekanı dolduruyor ve tavanın tamamı yeşilliklerle örülü çıplak kirişlerden oluşuyor. Her masa orta süsleri ve mumlarla süslenmiş ve karşı taraftaki tatlı masası şimdiden ağzımın suyunu akıtıyor.

İnsanlar her yerde, gülüyorlar, bira içiyorlar, büyük bir turnuva gibi bir şeyin yapıldığı bir dart tahtası duvarı var. Mutlu, rahat ve bir aile evi gibi hissettiriyor. Anlayamıyorum. Burası, büyürken hayal ettiğim karanlık yeraltı dünyasına hiç benzemiyor. Etrafta dolaşan erkeklerin çoğu, buraya gelirken öğrendiğim kadarıyla "cut" adı verilen deri yelek giyiyor. Sırtlarında, kötü bakışlı kurt kafatasları bana dik dik bakıyor. Üstünde "*Hounds of Hell*" yazan kavisli bir afiş yaması var ve altında, bazı erkeklerin yukarı doğru kıvrılan ekstra bir afişi var. Üzerinde "*Soldier of Bedlam*" yazıyor ve neden bazılarının var da bazılarının yok olduğunu merak ediyorum.

Layla nefesini tutar ve ellerini ağzına kapatarak etrafına bakar.

"İyi iş çıkardım mı, bebeğim? Bütün hafta boyunca çocukla bunun üzerinde çalıştım." Minik bir kadın yaklaşır. Boyuna göre sesi oldukça yüksektir, tıpkı dikilmiş bembeyaz saçları ve kiraz kırmızısı dudakları gibi. Siyah beyaz çita desenli bir elbise giymektedir. Onun yanında kendimi hemen rahat hissederim.

"Shell..." Layla ona sarılmak için eğilir. "Çok güzel, inanamıyorum bile, iyi bir iş çıkardığından emin olduğun için teşekkür ederim."

Küçük kadın Layla'nın omzunun üzerinden bana bakar ve gülümser.

"Bu güzelim kim?" Layla'yı bırakıp iki elini uzatır ve benim ellerimi tutar.

"Bu benim hayat boyu arkadaşım Brinley, benim canım." Göz kırpar. "O... şehre yeni döndü, ona bu hafta sonu her şeye katılmak için gelmesi gerektiğini söyledim." Layla gülümser, şu anda hayatımın boktan halini ifşa etmez.

Tanrı onu korusun.

"Seni burada görmekten çok mutluyuz tatlım. Kendini evinde hisset. Ben Shelly. Beni misafirperverlik departmanı olarak düşün. Kimse sana sataşırse bana gel, ben hallederim."

Yüzündeki ifade, bunu yapacağını söylüyor. Ona başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Bu haldeyken seni koridora sürüklemememi nasıl beklersin... *Lanet olsun.*" Boğuk bir ses duyulur.

Shelly, Layla'nın evindeki fotoğraflardaki uzun boylu, kaslı, dövmeli adamı tokatlar. Adamın saçları kısa kesilmiş ve sakalı gürdür. Layla'yı arkadan kollarını sararak, odada başka kimse yokmuş gibi omzundan aşağıya doğru öpmeye başlar. Onları izlerken gülümserim ve adamın ona olan tutkusu yüzünden kıskançlık duygusu yine içimi kaplar.

"Yaşlı anneni tiksindirmeye çalışma," der Shelly alaycı bir şekilde.

Bu küçük kadın bu devasa adamı mı doğurdu?

Oğlunun üzerinde *Sgt at Arms* yazan bir kulüp yeleği var. Motosiklet kulüpleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama babamla birlikte yeterince eski film izledim ve Sgt at Arms'ın en üst düzey bir adam olduğunu biliyorum. Onun gelecekteki kocasının kulübün düşük rütbeli bir üyesi olacağına dair tüm düşüncelerim artık suya düştü.

"Bu benim Sean'ım," diyor Layla, Sean'ın yüzünü boynundan çekerek. Sean başını kaldırıyor. "Selam, yeni kız." Bana gülümsüyor.

"O yeni değil, onu sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Geldiğini söylemiştim."

Sean beni baştan aşağı süzer ve ben yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşünmeye başlarım.

"O polis değil," diye ekliyor Layla.

Sean omuz silkiyor ve tam bir beyefendi gibi elimi sıkıyor. "Eski alışkanlıklar. Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Brinley," diyorum.

"Pardon, Brin." Layla yuvarlanır gözlerini gözlerini

"Yeni yeni... dramatikleşir."

"Umarım bu gece susuzluğunuzu ve iştahınızı getirmişsinizdir," diyor Sean, Chantel geri dönüp hepimize koyu kehribar rengi sıvıdan içki ikram ederken. "Buralarda iyi içer ve iyi yeriz."

Diğerleri gibi ben de ondan bir bardak alıyorum.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Sormayın, yeni kız, sadece için. Beğeneceksiniz," diye söz verir Amber. Önce kokluyorum, sonra çevremizdeki herkese bakıyorum.

"Ne içtiğimi bilmek isterim. İçinde hangi likörler var?" diye soruyorum basitçe. Hepsi bana sanki kilise ilahisi söylemeyi önermişim gibi bakıyorlar.

Rahat bir tavır takınmaya çalışarak gevşiyorum. Tarçın kokuyor. "Bu sıvı kokain," diyor Sean, sırtarak ve anlamadığını ima eden bir baş hareketiyle. düşündüğünü biliyorum bunu bunu. O gülüyor, benim endişem muhtemelen belirgin.

"Jägermeister ve Goldschlager," diyor Layla, Sean'ı iterek. "Gerçek kokain yok. Hoşuna gidecek."

Sean elini kaldırır ve Shelly bile içmeye hazırdır. Bu yaşlı kadın içebiliyorsa, ben de içebilirim, diye karar veriyorum. "Rahatlamaya çalış," diye fısıldıyor Layla bana.

"Yarın beni sonsuza kadar seveceğine ve itaat edeceğine söz verecek güzel kadına." Sean şeytani bir şekilde kıkırdar ve Layla, hepimiz içkilerimizi yudumlamadan önce ona vurur.

Kahretsin, sanki boğazımı yakan saf tarçın ateşi gibi. Boğulmamak için yüzümü buruşturuyorum. Birincisini içmeden, ikincisi elime veriliyor.

Kaldırıyorum, ama bu insanlar ne kadar içiyorlar acaba diye merak ediyorum. Nadiren içerim, ama kendime bu hafta sonu rahatlamam gerektiğini hatırlatıyorum. Burada istediğim kişi olabilirim. Cumartesi geceleri tüylü pijamalarıyla tek başına *Friends* izleyen Brinley'i tanımıyorlar. Ve bu yeni Brinley biraz daha az gergin olmak istiyor, bu yüzden sıvı kokain boğazımdan aşağı akıyor.

Ateş boğazımdan aşağı kayarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Guns N' Roses'ın "Sweet Child O' Mine" şarkısının gitar introsu

Layla, ben gülümser ve başımı sallarken bir çığlık attı.

Gözlerimi açmadan önce bile, etrafımdaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi açtığımda, beni içine çeken o boş cıva bakışıyla karşılaşıyorum ve hava tekrar değişiyor, adeta elektrikleniyor. Wolfe, üç metre ötedeki bara yaslanıp beni izlerken dizlerim titriyor. Üzerinde mükemmel oturan kot pantolon, motosiklet botları ve kesik ceketinin altında siyah beyaz flanel Carhartt gömlek var. Wolfe, gözlerim onunla buluştuğunda bakışlarını kaçırmıyor, dövmeli elindeki bardağı ağzına götürüyor. Bu kadar yakın olduğumuzda, her parmağında Roma rakamları ve sarmaşık desenleri olduğunu fark ediyorum.

Bardağından, bir tür viski gibi görünen içkiden uzun bir yudum alır. Gözleri, ilk gördüğümde olduğu gibi, bardağın kenarından bana bakmaya devam eder, sanki beni her santimini içime çekiyormuş gibi yavaşça. Onun yoğun bakışlarından mı, yoksa sıvı kokainin etkisinden mi bilemiyorum, ama vücudum ağırlığın altında sıcak ve başım dönüyor. Ondan gözlerimi ayırmadan shot bardağımı bar tepsisine koyuyorum.

"Wolfe, bu Brinley. İkinizi resmi olarak tanıştırmadım ama o benim ilkokuldan en iyi arkadaşım," diyor Layla.

Wolfe bana başını sallar. Yüzü ifadesiz kalır, ama bakışları kadife gibidir ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sarar. Gergin bir şekilde ellerimi katlayıp önümde sarkıtıyorum.

"Uh... Siz ikiniz zaten tanışıyor musunuz?" diye sorar Shelly, Wolfe ve ben sessizce birbirimize bakarken.

"Bir kez görüştük. Birbirimizi *tanımıyoruz*," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde, gözlerimi Wolfe'dan ayırarak.

"Birbirimizi gördük mü?" Wolfe derin bir ses tonuyla sorar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve ben ölmek isterim. Tabii ki o gün benim onu fark ettiğim gibi o beni fark etmemiştir. Neden *beni* hatırlasın ki? Kollarımı göğsümün üzerinde garip bir şekilde kavuşturuyorum. Bunu yaptığımda, onun da dahil olmak üzere herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Şey, seni gördüm çünkü... Main Street'te dört tankın ilerlediğini fark etmemek biraz zor," diyorum, sanki tartışma dersinde fikrimi kanıtlıyormuşum gibi.

"O motosikletlerin sesini şehrin diğer ucundan bile duyabilirdim." Başımı eğip, rakibimi yargılar gibi burnumun ucuyla ona baktım.

Sean benim tepkime gülmeye başladı.

"Eh, *senin* arkadaşın olduğu oldukça açık," der ve Layla'nın boynuna öpücük kondurur.

Sean'a gülümserim, gözlerim Wolfe'a döner. Hâlâ bana bakıyorlar, ama artık o kadar eğlenceli değiller. Onun ilgisini sevdiğimi söyleyen duyguyla mücadele ederim, tüm kalbimle bunu istememem *gerektiğini* bilerek.

"Hadi yiyelim, sizi lanet olası holiganlar!" diye bağılıyor biri megafonla.

Wolfe tüm boyuyla dik duruyor. O bana doğru yürürken, gözleri hiç kaymadan yaklaşırken, içimden küçülüyorum. Deri ve baharat kokusu duyularımı dolduruyor; o yaklaştıkça koku daha da güçleniyor. Donakalmış bir şekilde, nefesimi tutarak onun geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Sürpriz bir şekilde, Wolfe tam önümde durur. Üzerime dikilir ve aşağıya bakar. Geniş parmak eklemlerinin ön kolumdan aşağıya doğru kayması beni bir tür çılgınlığa sürükler. Tüylerim diken diken olur ve midem ters döner. Korkuyu bilirim, şimdi korku duymam gerekir, ama vücudum başka türlü düşünüyor. Nabzım hızlanmaya başlar ve boğazımdan ve yanaklarımdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır.

Wolfe sadece bana bakıyor. Topuklu ayakkabılarla bile onun boyuna yetişemiyorum. Beni bir lokmada yutabilir. Ne olacağını bilmeden nefesimi tutuyorum. Sanki benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi geniş çenesinin titrediğini izliyorum. Kafasını eğip boynumdaki hızla atan nabzımı izliyor, dudakları sanki birden üzerime atlayıp beni ısırarak istermiş gibi açılıyor.

"Brinley..." Gürültülü odada onun alçak sesi net bir şekilde duyuluyor ve bu ses, sanki kendi adımları ilk kez duyuyormuşum gibi hissettiriyor. "Akıllı ağız olan iyi kız mı?" diye soruyor alçak sesle, parmak eklemleri hala koluma statik bir bağlantı halinde sürtünüyor. "Dikkatli olmazsan, küçük sinek kuşu, seni yola getirmek için o ağızını kullanmak zorunda kalabilirim." Yaklaşıyor ve dudakları kulağımın üzerinde dolaşırken dizlerim titriyor.

"Ama belki de tam olarak istediğın budur... belki de iyi olmaktan bıktın, değil mi?"

"*Anlamadım?*" diye soruyorum, sesim bir oktav yükseliyor, çünkü onun beni tehdit ettiğini anlıyorum, en azından öyle olduğunu düşünüyorum?

"Anladığında gelip beni bul," diye ekliyor, geri çekilirken bana son bir kez bakıp kalabalığın içine giriyor.

Gözlerimi kırpmam ve kendime gelmem tam on saniye sürer.

Onun tehdidinin beni korkutmaktan çok heyecanlandığını fark edince midem düğümlenir.

Bölüm 6

Gabriel

Bu partiye katılmak umurumda bile değildi. Sean'ın hayat boyu arkadaşı olarak görevim gereği buradayım. O benim kardeşim gibidir. Düşünleri ve düşünlerle ilgili her şeyi nefret ederim. İki insanın birbirlerine sonsuza kadar seveceğine dair yalan söylemesi, ruhlarımızı daha az boş hissettirmek için uydurduğumuz basit bir saçmalıktır. İnsanlar bunu kabul edip bu gerçeği kucaklasa, dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Daha az dikkatimiz dağılırdı.

Sorun şu ki, herkes hayatlarının, annemin bana çocukken defalarca okuduğu edebiyat eserleri gibi olmasını umuyor.

Bu kitaplar şüphesiz mükemmel bir kaçış. Ama onlara kurgu denmesinin bir nedeni var.

Kurgu kelimesi, Eski Fransızca *fiction* kelimesinden gelir ve hile anlamına gelir. Aşk da budur, lanet bir hile. En azından romantik aşk.

Belki de daha iyi bir ruh halinde olmalıyım, sonuçta bu bir parti. Ax'in ruh eşini bulduğunu umursuyormuş gibi davranmak için çok yorgunum, çünkü bir yıldan az bir süre önce kulübüme gelen her tatlı kışla yatıyordu.

Gerekli olan şeye odaklanıyorum. Bu düşünün kulüp için yararlı olacağına. Bu, avladığımız pisliği yakalamak ve Mason'ın reşit olmayan kız kardeşini siktiği için onu içini dışına çıkarmadan önce ondan bazı cevaplar almak için mükemmel, gözlerden uzak bir yer. Brian "Gator" Freeland. Onu, Disciples of Sin'e ait, kaldığı güvenli evde izliyoruz. Onlar bizim rakip kulübümüz ve

onun Lakeshore'da olduğunu öğrendiğimizden beri, yani Harmony'den yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, on günden fazla bir süredir onun hareketlerini takip ediyoruz.

Alışkanlıklarını, onu kimin koruduğunu, içeri nasıl girip çıkılacağını öğreniyoruz. Yarın öğleden sonra onu Tybee Adası'na götürmeyi planladığımız görev tamamen bana bağlı. Eğer biri yaralanırsa, başkan olarak sorumluluk bana ait. Öte yandan, Ax'in düğününü mahvedersek... yine, suçlu ben olacağım ve bu daha da kötü olacak çünkü bu konuda Shelly'ye hesap vereceğim. Kimse Shelly'ye hesap vermek istemez, o kadının oğlunu hırsızlıkla suçlayan bir adamı dizinden vurduğunu gördüm.

Düğünü mahvetmek mi? Ben öldüm demektir.

Yakında tutuklayacağımız Gator'ı adamlarımdan hiçbiri yaralanmadan yakalamak, çalınan ürünleri telafi etmek için Cumartesi gününe kadar Savannah'da yeni bir klinik kurmak ve Kai ile birlikte Braves oyuncusu için bir motosiklete özel boyama işi bitirmek arasında, bu gece tek yapmak istediğim ağır kum torbasını yumruklamak, dükkanıma gidip biraz işleri halletmek ve belki biraz huzur ve sessizlik bulmak.

Ben disiplinli yaşamayı severim. Rutin ve kontrol. Adamlarım benim çok hazırlıklı bir lider olduğumu, kolayca şaşırmadığımı bilirler. Normalde bu kulüp binasına adım atacak her bir kişiyi tanırım, bu yüzden gelini tebrik etmek için bara giderken küçük bir sinek kuşu gözüme çarptığında çok şaşırdım.

Brinley Rose Beaumont.

Buradan, ince, ipeksi boğazında nabzının atışını görebildiğim kadın. Bir hafta önce kahve dükkanında otururken ilk kez gördüğümünden beri aklımdan çıkaramadığım kadın, sanki ona bakmakla onu bozacakmışım gibi benden yüzünü çeviren kadın. Onu hatırlamam bile çok sıra dışı, çünkü normalde bir kadına bakmayı bırakmaya ya da onu sismeyi bırakmaya karar verdikten sonra onu hiç düşünmem.

Hangisi önce olursa.

Ama bu kadının varlığı, nedense, beni sanki yıldırım çarpmış gibi etkiledi.

Onu gördüğüm anda, onu sokağa çekip, belindeki gömlekle bileklerini bağlamak ve beni reddetmek yerine yalvarana kadar adımı haykırmak için kontrol edilemez bir dürtü hissettim.

İlk başta onun bir turist olduğunu düşündüm, ama bisikletlerimizin sesini duyduğunda şaşkınlıkla başını bile kaldırmaması ve vücudunun gerginleşmesi, benim kulübümü tanıdığını ve bu bölgenin yerlisi olduğunu gösterdi. Ayrıca, giyim mağazasından ayrılırken bindiği arabanın Georgia plakası da bunu doğruluyordu. Kendimi pencereden onu izlemekten alıkoydum, yürüyüşünden, güzelliğinden emin olmayan, alçakgönüllü, muhtemelen çocukken her yaramazlık yaptığında cetvelle eline vurulmuş birinden. Omuzları geriye çekilmiş, hızlı, hanımefendi gibi küçük adımlar.

Bale dersleri ve kotilyon diye bağırdı.

Muhtemelen onun çok genç, sıkıcı ve liseden beri aynı preppy erkek arkadaşı olduğunu öğreneceğimi düşündüm, ama yine de kafamdan çıkaramadığım bir şey vardı. Kulüp evine döndüğümde Kai'ye onun plaka numarasını verip, onunla ilgili her şeyi bana anlatmasını emretmeme yetecek kadar.

Meğer haklıymışım.

Gençti, benden neredeyse dokuz yaş küçüktü, tam da düşündüğüm gibiydi, Atlanta'da lüks bir emlak avukatının kızıydı, tüm ailesi Crested River Country Club'a üyeydi, lanet olası bir sosyete kızıydı ve Atlanta'da preppy bir erkek arkadaşı vardı. Yani, kim olduğu ya da neden kalp şeklinde kışını kulübüme getirdiğini umursamamalıyım.

Ama şimdi karşımda durduğu için gözlerimi ondan ayıramıyorum ve Atlanta'daki erkek arkadaşının ne kadar aptal olduğunu merak ediyorum.

Cevap, onu bu halde buraya gelmesine izin verecek kadar özel bir aptallık. Onu benim için gümüş tepside sunmuş gibi.

Ruhum kadar siyah, uzun ve kalın saçları omuzlarına parlak dalgalar halinde dökülüyor. Klasik bir havası var, her şey tamamen doğal ve sağlıklı, yüksek elmacık kemikleri, geniş mavi gözleri var. Onun tek günahkar yanı ne mi? Dolgun dudakları ve çenesindeki küçük gamze. Onu loş bar ışıklarında gergin bir şekilde kıpır kıpır hareket ederken izlerken, o dudaklarla yapabileceğim tüm günahkar ve ahlaksız şeyleri hayal ediyorum, özellikle de yüzeyini kırıp kanamasını izlemek için onları ısırıp sonra da sikimi sarmalamak.

Şimdi Brinley'in bakışlarını yakalıyorum ve ona bakmaya devam ediyorum. Giydirdiği soluk sarı elbise straplez ve önden kısa, bana iç uyluklarının esnek kıvrımlarını gösteriyor. Sırtının üst kısmı, ince kolları ve ısırılmalı boynu tamamen ortada. Sıkı korsesi, dik göğüslerini yukarı doğru itiyor ve benim için ideal bir dekolte oluşturuyor. Bahse girerim, derisinde tek bir dövme bile yok, kulaklarındaki altın küpeler dışında piercing izi bile yok. Tam bir iyi kız.

Ona yaklaştığımda gözlerinin büyümesi ve korkuyla dolması beni çılgına çeviriyor.

"Brinley..." Adını söylerken, parmaklarımin altında tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum. Tüm vücudu elektrikle dolmuş ve bu elektrik bana da geçiyor. "Akıllı ağız olan iyi kız mı?" diye tahmin ediyorum. Onunla biraz daha oynamak için sırtıyorum. "Dikkatli olmazsan, küçük sinek kuşu, o ağızını seni yola getirmek için kullanmak zorunda kalabilirim." Cildinin ısınısını hissediyorum, titrek nefesinden gelen hırıltıyı duyuyorum. Beni alt eden düşünceye karşı koyamayacak kadar güçlü bir içgüdüyle eğiliyorum. "Ama belki de tam olarak istediğin budur... belki de iyi olmaktan bıktın, değil mi?"

"A-Affedersin?" diye kekeliyor, o dumanlı sesi doğrudan sikime iniyor. Şaşkınlığı şaşırtıcı değil ama geri çekildiğimde gözlerinde gördüğüm özlem dolu bakış *şaşırtıcı*. Bu, içgüdülerimin doğru olduğunu gösteriyor. Onu zorlamayacağım, kendi başına oraya ulaşmasına izin vereceğim.

"Kararını verdiğinde, gel beni bul."

Yüzümde memnun bir gülümsemeyle oturacak bir yer ararken, arkamda onun nefes nefese olduğunu duyabiliyorum.

Bu ana kadar bunun nerede olacağı umurumda bile değildi.

Ŗimdi ise, Brinley'i daha yakından izleyebileceğim bir yerde olmak istiyorum.

Eğer kağıt üzerinde olduğu kadar sıkıcı çıkarsa, belki onu dŖŖnmeyi bırakabilirim.

Odanın ortasına doğru ilerleyip bir masa seçiyorum, nereye oturursam oturayım, kardeŖlerim ve onların kadınları da peŖimden gelecektir, avım da yle.

Bölüm 7

Gabriel

Beklendiği gibi, adamlarım kalabalığın içinde arkamdan geliyor, Layla ve kız çetesi de onların arkasında.

Masalar büyük ve her biri kolaylıkla on iki kişi alabiliyor. Brinley'nin tereddütle karşımda oturduğunu, sanki resmi bir yemekteymiş gibi masrafını açıp kucağına serdiğini izliyorum.

Kumaşı sallaması, kokusunu üzerime yayıyor. Tatlı yaz çiçekleri ve korku gibi kokuyor. Bu koku beni sarhoş ediyor. Çatal bıçaklarını oynatıp yeniden düzenliyor. Muhtemelen öğretildiği gibi, çatalını sola, bıçağını sağa koymasını izlerken kendimi kaybediyorum. Terbiyeli, görgü kurallarına uyan, klas bir kız. Şu anda çok sıkılmış olmam gerekirdi ama onda beni kendine çeken bir şey var. İlk parmağı keskin biftek bıçağının bıçağını okşayarak, şarap kadehini yudumlarken yukarı doğru kayıyor. Ben sessizce viskimi yudumlarken, neden bıçağı rahatlamak için seçtiğini merak ediyorum. Etrafına bakınmaya devam ediyor, bunu yaptığının farkında bile değil ve benim düşüncelerim, onun yüzeyinin altında yatan olasılıklarla çılgına dönüyor.

Kai her zamanki gibi bir hikaye anlatırken masa dikkatle dinliyor. Lanet olası çocuk hiç susmuyor. Koltuğumda öne doğru kayıyorum, onun kokusunu ayrıntılı olarak alabileceğim kadar... Derin bir nefes alıyorum ve ağzım sulanıyor. Yasemin ve hafif bir hanımeli kokusu.

Sohbet bitmek bilmezken, daha fazla viski doldurulur ve akşam yemeği servis edilir. Kulübün tuttuğu yerel catering şirketi, salona bağlı ticari mutfakta bütün gün çalışmıştır.

Brinley'in Layla'nın düğün detayları hakkında uzun uzadıya konuşmasını dikkatle dinlediğini izliyorum ama ben hiçbir şey duymuyorum. Masadaki mum ışığı, onun yumuşak tenine gölgeler düşürüyor, parlak dudakları parlak pembeye boyanmış. Dudaklarını bardağın kenarına sarıyor. Penisim zonklarken, onu ilginç bulmama planımın başarısız olduğunu anlıyorum.

Tamamen kendi ortamının dışında, ama meraklı. Odayı dolaşarak bizi içimize çekmeye çalışıyor, neden bu kadar nazik davrandığımızı anlamaya çalışıyor. Öyle değiliz, ama onun gördüğü, Ax için en iyi davranışlarını sergileyen kulübümüz.

"Brinley, burada mı büyüdün?" Kai, güzel yüzünde "*beni becer*" bakışıyla avucuna yaslanarak sorar.

O da ona gülümser ve bu gülümseme dünyayı sarsar. O dolgun dudakların, Kai'nin düzgün beyaz dişlerinin üzerinde yukarı doğru kıvrılması, kanımı kaynatır.

Onun için ortaya çıkan yanaklarındaki o muhteşem gamzeler de öyle. Çenesindeki gamzeyle uyumlular.

Bu lanet herif. Sikini, daha önce bilardo salonuna götürdüğü sarışından dolayı muhtemelen hala ıslak.

"Evet, Netherwood ve Spruce'un köşesinde," diye cevaplar o kısık, yumuşak sesiyle. "Geçen hafta eve geri döndüm. Annem vefat ettiğinde bana bıraktı ama son birkaç yıldır onu iyi bakamadım."

"McCurry kardeşler verandayı yenilemek için ona deli gibi bir fiyat verdiler." Layla taze ekmeğin bir ısırığını alır. "Siz çocuklar bu konuyu onlarla konuşmalısınız," der ve Ax'i dirsekler.

Ax elbette başını sallar. O bu kadının kölesi gibidir.

"Hayır, sorun değil, termitler pahalı bir onarım gerektirir..." diyor Brinley. "Herhangi bir... sorun istemiyorum."

Adamlarım masadaki birbirlerine bakıp sırtıyorlar. O Layla'nın arkadaşı, bu yüzden ona saygılı davranacaklar. Muhtemelen bizim kapılarını kırıp onları tehdit edeceğimizi düşünüyor.

Yani, bu mümkün ama yine de bu stereotip eğlenceli.

"Her şeyin değiştirilmesi gerekiyor. Layla'nın kardeşi ile Crimson Homes'ta çalışmaya başladım. Yaz sonuna kadar

Konuşmaya gerek yok," diye ekliyor Brinley, elini Layla'nın koluna koyarak, soluk pembe tırnakları loş ışıkta parlıyor. İçimdeki canavar, o benim sırtımı parçaladıktan sonra tırnaklarının altında benim kanımın nasıl görüneceğini hayal ediyor.

"Ahşap işlerinde oldukça iyiyimdir, muhtemelen senin için bir bakabilirim." Kai ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterir ve ben, onun kafasının arkasına bir yumruk atmamak için dişlerimi sıkarım.

Brinley gergin bir şekilde gülümser ve masumiyeti galip gelerek gözlerini ondan kaçırır. Biftekimi kesmeye devam ederken masanın altından ona sertçe tekme atarım. Kai dikkatini bana çevirir. Yemeğimi yemek için başımı kaldırır ve kimse fark etmesin diye sadece bir kez hafifçe başımı sallarım. Kai, geri çekilmesini söylediğimi anlayarak başını sallar ve yüzünü buruşturur.

Gözlerim Brinley'e kayıyor ve onun bakışlarıyla buluştuğum anda o başka yere bakıyor. Biftekten bir ısırık daha alıp Layla ile konuşmasını izliyorum. Gözlerini üzerimde hissettiğim her seferinde ona odaklanıyorum ve o da her seferinde başka yere bakarak bana bakmıyormuş gibi yapıyor.

Bu, bütün gece oynayabileceğim bir oyun.

İstedüğün kadar başka yere bakabilirsin, ama benden kaçamazsın, küçük sinek kuşu.

Başkan yardımcım ve kuzenim Jake, başını sallayarak ve sırtarak yanımdaki masaya bakıyor. Onun bakışlarını takip ederek tatlı bir kıcı görüyorum ve onun biriyle takılmak üzere olduğunu anlıyorum. O her zaman partiye hazırdır ve son derece dürtüseldir, bu yüzden babası, amcam Ray, ölmeden önce onun yerine başkanlık görevini devralmam için beni aday göstermiştir. Jake'den bu görevi almak istemedim, ama şanslıyım ki Jake umursamıyor gibiydi. Başkan yardımcısı olmaktan memnundu. Böylelikle bol bol içki içip hayatının geri kalanını partilerle geçirebiliyordu. Benim hiç ilgimi çekmeyen iki şey. Bir iki shot viski içerim ama onun dışında vücudum benim kutsal tapınağımdır.

Onun kolunu tutuyorum. "Otuz dakika sonra geri dön, kadeh kaldırmayı kaırmayacaksın," diyorum ve o da başını sallayarak kulüp binasının kapısından çıkıyor.

Jake dinler ve yirmi beş dakika sonra, Shelly akşam yemeğinden sonra konuşmalara başlar ve herkes

Masadaki kızlar gözyaşlarına boğuluyor. Ax'in babası amcamın infazcısıydı ve ondan önceki babası da dedemin silahlı muhafızıydı. Kulüp hepimizin kanında var ve Ax ile benim aramda zaten kopmaz bir kardeşlik bağı var. Orta Doğu'da birlikte üç görev yaptık. Böyle bir şey insanı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar birbirine bağlar.

Ax'in annesi konuşurken ve Layla gözyaşlarına boğulurken Ax'i izliyorum, bu lanet kadına tamamen aşık gibi görünüyor.

Layla havalı bir kız, bunu kabul ediyorum, ama onu dinlerken aklıma gelen tek şey, bir yıl önce, iki esmer kız herkesin önünde sırayla onu emirken, bilardo masasının ortasında diz çökmüş Ax'in hali. Hangisinin onun spermlerini boğazına ilk yutacağını görmek için yapılan bir yarışma.

Sonra onları bize devretmeye çalıştı, ama ben ona sert bir şekilde hayır dedim. Kadınlarla sevişmeye bayılırım, ama benim sikimi boğazlarına almak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Özellikle de buralarda takılanlar. Ağızlarının nerelerde olduğunu bilmiyorum.

Şimdi masanın karşısındaki iki aşk kuşunu izliyorum. Ax, kolunu Layla'nın boynuna dolamış ve sanki ona sonsuza kadar bağlıymış gibi dudaklarından öpüyor.

Layla, tüm kızlarını daha fazla içki içmeleri için teşvik eder ve konuşmaların ardından parti başlar. Birkaç dakika ayırarak odayı dolaşıp önemli kişilerle konuşurum. Burada farklı derneklerden birkaç üye ve bazılarının eşleri var. Erkeklerin hepsi eşlerini getirmiş değil, bazıları bu tür etkinlikleri günlük hayatlarından bir kaçış olarak görüyor. Ax ve benim de bizim için gelen eski asker arkadaşlarımız var. Kuveyt ve Afganistan'da birlikte vakit geçirdiğimiz adamlar. Bu adamları bu gece burada görmek, her iki uçtan da türlü türlü anıları geri getiriyor. Masaya geri döndüğümde Brinley ve Layla masada oturmuş bir tür koreografili dans yapıyorlar ve ben de gevşemeye başlayan küçük kolibriyi gözümün ucuyla takip ediyorum.

"Yıllar boyunca kilisemizin gençlik grupları için en az on tane yaptık," diyor Brinley kızlara.

"Hepsini hala hatırlıyor musun?" diye soruyor Layla, ben de gülerek ona katılıyorum.

"Seni her pazar ön sırada oturan küçük kız olarak göremiyorum..." Chantel, Layla'ya gülerek, muhtemelen onuncu shot'ını yudumlarken diyor. O kadının her gece erkekleri masanın altına içtiğini gördüm.

"Yeni kız, görebiliyorum," diyor ve Brinley'i işaret ediyor, onlar da tekrar gülüyorlar - Brinley hariç hepsi, bu da bana onun her zaman iyi kız imajından hoşlanmayabileceğini gösteriyor.

Brinley konuşmadan oturuyorum. O hemen dikleşiyor ve gözleri gergin bir şekilde benden *başka* her şeye odaklanıyor, bunun yerine yarısı dolu bardağına, konuşan ve dolaşan insanlara, kızlara dikkatini veriyor.

Sorun değil, onun kaçamak tavırlarıyla başa çıkacak kadar büyük bir egom var. Onun sırrını zaten biliyorum.

Bana bakmak *istiyor*.

Chantel ve baş nedimesinin konuşmasını kutladıktan hemen sonra, masanın üzerinde duran telefonum titremeye başladı. Benim telefonum titremeye başlar başlamaz, adamlarımın telefonları da aynı anda titremeye ve çalmaya başladı.

Anında yüksek alarm durumuna geçtim, elimle belimdeki kesik altında sakladığım silahı kapattım ve odada tehdit var mı diye etrafa baktım. Mesajı açtım, bilinmeyen bir numaradan gelen, dün Lakeshore'dan ayrılırken trafik ışıklarında Jake'in babasının eski Silverado'sunda çekilmiş, benim, Kai, Ax ve Jake'in fotoğrafıydı. DOS bölgesi.

Gator'ın adamlarının haftalık Percocet'lerini almaya gelmelerini izlemek için kahve dükkanının karşısında gözetleme yapmaya gitmiştik. Renkli camlardan bizi göremezsin bile. Orada olduğumuzu nasıl bildiklerini anlayamıyorum — Jake'in kamyonu onun adına kayıtlı değil. Biz olduğumuzu bilmeleri imkansız —

Kulüp binasının dışında bir patlama meydana gelir ve tüm bina sarsılır. Anında kargaşa çıkar. Kadınlar çığlık atar, insanlar ayağa kalkar ve sığınacak bir yer arar. Ben düşünmeden ayağa kalkar ve tek adımda Brinley'in yanına giderim. Bir kolumu beline dolarım. O nefesini tutar ve başını geriye doğru eğerek gözlerime bakar, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. Onu bez bebek gibi kucağıma alıp Ax ve Layla'nın peşinden giderken, gözleri korkuyla dolar

ve Ax ile Layla'yı takip ederek, kızları güvenlik için koridorun köşesine saklarız.

Brinley'i yere indirdiğimde ağzı açılır, ama konuşmaz. Vücudu savaş ya da kaç moduna geçtiğinde olduğu gibi, sık nefesler alır.

"Kal," diye emrediyorum.

Ağzını kapatır, yutar ve başını sallar. Okyanus gibi gözleri ve yutkunmak için boğazını hareket ettirmesi beni tutmaya çalışıyor gibi gelir, ama gitmem gerektiğini biliyorum.

"Onları bir saniye bile yalnız bırakma! Ve kimse bu binadan çıkmasın!" Mason'a omzumun üzerinden bağıriyorum, sonra potansiyel üyelerimizden biri olan Chris'e dönüyorum. "Hepsini kilitle, hemen!"

Sadece yirmi saniye geçti, ama ben şimdiden kırk metre ötedeki ön kapıya koşuyorum. Silverado'nun salonun yanındaki otoparkta alevler ve dumanla kaplı olduğunu görüyorum. Kulüp binasının kapısından içeri giriyoruz. Jake, Ax ve Robby J'nin - en güvendiğim ve en uzun süredir benimle olan üyelerimden biri - arkamda olduğunu bilmek için arkama dönmeme bile gerek yok.

Mason, Kai ve grubumuzun büyükbabası Flipp içeride kalıp odayı olabildiğince sakın tutuyorlar. Dışarıda, güvenlik sistemimizi ve kapılarımızı bir şekilde aşan her kim olursa olsun saldırmaya hazırız.

Ax ve ben öndeyiz. Eğitimli ajanlar gibi, organize ve gizli hareket ediyoruz. Bir şey arıyorum, ateş edebileceğim herhangi bir şey. İki parmağımla Jake ve Robby J'yi, ardından tesisimizin ötesindeki ormanı işaret ediyorum. Birkaç adamım daha dışarıda, metal binamızı sulamak için kullandığımız 200 fitlik hortumla yangını söndürüyorlar.

Çizmemler çakıl taşlarının üzerinde sessizce yürüyor. Kapının yakınında bir ses duyuyorum, dönüp özel yapım 1911'imi sesin geldiği yöne doğrultuyorum. Kapımızın önündeki palet yığınının arkasında o pisliği hemen görüyorum. Kıyafeti, onun Disciples of Sin çetesinin adayı olduğunu ve başarısız olduğunu gösteriyor.

Muhtemelen ölecek, ama önce ondan istediğim tüm bilgileri alacağım. Ona doğru ilerlerken öfkeyle doluyum. Bilmek istiyorum.

Nasıl oldu da güvenlik kapımdan geçebildi? Ona yaklaştığımda elini arkasına götürüyor. Savaşmanın bir anlamı olmadığını biliyor. Kaçarsa ölür.

"Sakin yapma," diye uyarıyorum onu. Silahını çekip bana nişan almaya çalışıyor, ama ben daha hızlıyım. Ateş ediyorum ve eline isabet ediyor, iki parmağını koparıyor. Silahı yere düşüyor ve acı içinde bağılıyor.

"Bir santim bile kıpırda, geri kalanını da kaybedersin," diyorum, hareketsiz ve sakin bir şekilde. Diz çökmüş bedenine ulaştığımda, kanamayı durdurmak için kopmuş iki parmağını çılgınca sıkıldığını görüyorum. Onun sıska kışını gömleğinin manşetinden tutup, tek bir hareketle vücudundan kestiği parçayı koparıp yere atıyorum ve üzerine tükürüyorum. Bir daha asla giyemeyecek. Bu baş belasını kulübün yanındaki kargo kamyonetine sürüklerken Ax'e işaret ediyorum.

Orospu çocuğu.

Bir gece bile izin alamıyorum.

Bölüm 8

Brinley

"Ne oluyor, Layla?" diye fısıldıyorum. Soruyu sorarken sesim kendi kafamda yabancı geliyor, panik içindeyim. Wolfe beni alıp buraya bırakmadan önce kalbimi ağzıma getirmeden önce, büyük ve korkutucu üyelerden birinin arkasında duruyorduk.

"Hareket edebilirsin Mason. Sanırım güvendeyiz," diyor Layla, hiç de telaşlanmamış ve bunun prova yemeğinin ortasında olması nedeniyle biraz sinirlenmiş gibi.

Kapüşonlu gözlerimin altından, Mason dediği adama bakıyorum. Onu dik dik bakmak istemiyorum ama o da Wolfe kadar beni korkutuyor. Neredeyse aynı boyda ve iri yapılı. Başında siyah bir bandana takıyor, sakalı ve bıyığı dağınık ama benden çok daha yaşlı görünmüyor. Çenesi geniş ve sürekli sert, somurtkan bir ifadeye sahip. Beni korkutan görünüşü değil, gözlerinin arkasında yatan şey, sanki her şeyi görmüş ve yaşamış olduğu için hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi. Şimdiye kadar ondan sadece beş kelime duydum.

"Birisi sana güvende olduğunu *söylediğinde* hareket edeceğim," diyor Mason derin bir sesle, bana bakarak ve ben başka yere bakıyorum. "Bu kadar korkma. Buraya giremezler, yeni kız. Burası Fort Knox gibi inşa edilmiş." Arkasında bulunan beton duvara hafifçe vuruyor.

Gözlerim kısa bir süreliğine ona kayıyor ama olabildiğince çabuk başka yere bakıyorum. Orada gördüğüm şeyi anlayamıyorum. Dışarıda silah sesleri duyduğuma yemin edebilirim ve bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Nefesim hızlanıyor.

"Güvendesin," diyor Layla. "Sean ve Wolfe Force Exploration'dandı, ama provamdaki akşam yemeğinde onların becerilerine ihtiyaç duyacağımızı hiç düşünmemiştim!" Mason'a sanki onun suçuymuş gibi ve ondan hiç korkmuyormuş gibi gözlerini kısıyor. Duyarsızlaşmış, işte o böyle.

"Sadece akşam yemeği sonrası eğlencemiz için," diyor ona, kötücül bir sırıtışla, bu da bana, dışarıda kim varsa onunla oynamaktan zevk alacağını gösteriyor.

Tüylerim diken diken oluyor.

"Zorla... keşif mi?" diye soruyorum, kısmen dikkatimi başka yöne çekmek için, kısmen de gerçekten merak ettiğim için. Mason eğilince, ona "ne halt ediyorsun sen" der gibi boş boş bakmış olmalıyım.

"Denizciler. İkisi de. Üç uzun görev," diyor. "Küçük bir patlama onları hiç sarsmaz, kanlarını kaynatmaya yeter."

Yutkunup başımı sallıyorum, hala korkuyorum ama nedense Wolfe'un orada olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissettiriyor.

Yirmi dakika sonra, biri müziği tekrar açar ve insanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar içmeye başlar. Mason telefonunu çıkarır, bir mesaj okur ve ayağa kalkar.

"Gidebilirsiniz, bir tehlike yok. Sadece bir şey var. Bu gece binadan çıkamazsınız. Sabaha kadar beklemelisiniz." Layla'ya bakar. "Tybee'ye gitmeden önce ihtiyacınız olanları almak için evinize kadar eşlik edileceksiniz," der.

Layla rahatsız olmamış ama ben kusacakmışım gibi hissediyorum. Burada uyumamın imkanı yok.

"Olmaz, bu anlaşmanın bir parçası değildi," diyorum Layla'ya, sesim normalden tam iki oktav daha yüksek. "Uyumak için giyecek hiçbir şeyim bile yok," diyorum ve bu Mason'ın dikkatini çekiyor.

Buradan bir an önce gitmek, izin aldığımız anda ilk planımdı.

"Shelly ihtiyacın olan her şeyi sağlayacaktır. Bu sadece bir önlem, yeni kız. Biz dışarıda birini parçalarken insanların gelip gitmesine gerek yok," diyor Mason omzuma hafifçe vurarak. Bunu ciddi mi söylüyor, anlayamıyorum.

"Öyle demek istemedi," diyor Layla. Korkmuş olduğumu fark etmiş olmalı.

Mesele şu ki, o böyle söylüyor ama kendisi de pek ikna olmuş gibi görünmüyor.

Mason'ın uzaklaşmasını izlerken, bir insanın nasıl böyle olabileceğini merak ediyorum. Bu gerçekten çok korkutucu. Layla'yı körü körüne takip ediyorum, akşam yemeği öncesi içtiğim shotlar ve şarapların etkisiyle hala biraz sarhoşum. Beni ayakta tutan tek şeyin alkol olduğundan eminim. Bara dönerken Chantel, Maria ve Amber ile karşılaşıyoruz, onlar da hiç etkilenmemiş görünüyorlar.

Sanırım bu civarda silah sesleri ve patlamalar normal bir şey? Kendimi buraya gelmeme izin verdiğim için zihinsel olarak azarlıyorum.

"Bir içki daha al," diyor Layla, bana meyveli görünümlü bir şey uzatarak.

"Nefes al. Bu sadece bir daiquiri. Remi, tüm kasabada en iyisini yapıyor." The White Stripes'ın "Seven Nation Army" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlarken, barın arkasındaki kızıl saçlı kadına dostça göz kırparak gülümser.

Partinin tam hızda devam ettiğini, dışarıdaki dramatik olayların çoktan unutulduğunu görüyorum. Vücudumu normal ritmine döndürmek için elimden geleni yapıyorum. Kalbim hızla atıyor ve yarım saattir terliyorum. Bir aydan az bir süre önce, Atlanta'daki kanepemde dondurma yiyerek *The Real Housewives* izliyordum. Daiquiri'den bir yudum alıyorum, çok kolay içiliyor ve *gerçekten* çok lezzetli.

Hounds of Hell şarkısının sözleri hoparlörden çalınca, tüm kalabalık eşlik ediyor.

Etrafıma bakarak başımı sallıyorum ve bu gürültücü, kaygısız kalabalığın enerjisini içime çekmeye karar veriyorum. Burada başka bir evrende olduğumdan hiç şüphe yok.

Boş ver. Bir yudum daha alıyorum. Bütün gece burada kalmak zorunda kalırsam, bu daiquirilerden altı tane daha içebilirim. Her an başıma gelebilecek tehlikelerle başa çıkmaktan kesinlikle daha kolay görünüyor.

Bölüm 9

Gabriel

Kulübümüzün doktoru Rick'in, boktan DOS adayının elini sardığını izliyorum. Bu pisliğin her yeri kanla kirletmesine gerek yok.

"Beni bayılttır..." ağzındaki tıkaçtan sızlanıyor. *Korkak.*

"Sadece birkaç parmak." Sırtına bir şaplak atıp öne eğiliyorum. "Sekiz parmağın daha var. Diz kapakların olana kadar bekle. O zaman ölmeye hazır olursun," diye ekliyorum.

Kafasını minibüsün iç duvarına vurmaya başlıyor, sanırım kendini bayılmaya çalışıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına, bu işe yaramaz, gerizekalı." Rick'e dönüyorum. "Bebeği uyutmak için bir şeyin var mı? Gece boyunca onun için endişelenmek istemiyorum. Zaten çok uzun bir gün geçirdim."

"Tamam." Rick başını sallar ve çantasını alır.

"Bütün bunlar düşünümünden önceki gece mi olmak zorundaydı?" Ax yaklaşırken, uygun şekilde sinirli davranarak sorar. Gizlice bu tür şeyleri sevdiğini biliyorum. Silahını sırtındaki kılıfına sokmak için durur. "Çevrenin geri kalanı güvenli. Bu pisliğin buraya nasıl girdiğini bilmiyorum... ama bize söyleyeceksin, değil mi?" diye ekler ve sonra saldırganı saçından yakalar. "Burada kadınlar ya da çocuklar olabilirdi, seni orospu çocuğu." Kafasını minibüsün yan duvarına vurur.

Kafamı sallıyorum. Tam da bu salakın istediği şey.

"Ondan istediğimiz cevapları alacağız... ama yarın," diyorum, daha yeni tanımaya başladığım küçük takıntımın beni uzaklaştırdığı için çoğunlukla sinirliyim.

Tutsaklarıma dönüyorum. "Geceyi, henüz üye bile olmadığın bir kulübe ne kadar sadık olacağını hayal ederek geçireceksin."

O, geçici ağzı tıkanmış halde inliyor.

"Ve merak etme. Yarın sana eşlik edecekler. Kartlarını doğru oynarsan, belki hayatta kalırsın." Ona, onun için bir arkadaş getireceğimiz küçük sırrı veriyorum.

"Wolfe," Ax yanımdan seslenir. "Kai zaten istediğini elde ediyor ve parti yeniden başlıyor."

Başımı sallarım.

"Yarın sabaha kadar kimse buradan ayrılmayacak. Kardeşlerim ayrılmak isterse sorun yok, ama kendini koruyamayanlar kalacak," diyorum, kimsenin dışarı çıkarken zarar görmemesi için. Aklım özellikle koridorda Mason'ın arkasına ittiğim kadına gidiyor. Gözlerimi kırıp bu düşüncüyü kafamdan atıyorum.

"Gündüz ışığında neyin ne olduğunu görmek ve çevremizdeki ormanı incelemek daha kolay olacak," diye ekliyorum.

"Bu en az elli kişi demek," diyor Ax.

"Sorun değil. Yeterli alanımız var," diyorum omuz silkerek. "Kai'ye insanlara haber vermesini söyle."

Minibüsün arkasına bakıyorum.

"Bu gece burada kalacaksın; uyanır uyanmaz ona bir tane daha ver," diyorum Rick'e, o da adaya iğneyi yaparken. "Düğün bitene kadar uyuyabilir. Bu yarın akşamki bir sorun."

İnjesiyonun etkisi gecikmez ve aday bayılır, başı minibüsün zeminine iğrenç bir sesle çarpar.

"Bu arada, seni de hallettik," diye ekliyorum, Rick'e benim tutsağımı yirmi dört saat gözetim altında tuttuğu için bonus alacağını bildiriyorum. "Mola vermen gerekirse, Chris senin yerine bakar," diyorum.

Rick başını sallar ve Ax'e Chris'e söylemesi için işaret ederim.

Jake'in kamyonetindeki yangının gerçekten söndüğünü kontrol edip, şerifin ofisindeki bağlantıma mesaj atıyorum. Astronomik bir olay olmadıkça polis buraya gelmez ama yine de emin olmak ve önlem almak istiyorum. Yangını gören biri varsa, polisi aramış olabilir.

Ax'e dönüyorum. "Çocukları topla, acil durum odasına gelin, ve" — bu pisliğin kanı ve alevlerin isiyile kaplı giysilerime bakıyorum — "sonra da duş almam lazım."

Ax şeytani bir gülümsemeyle kot pantolonundan sikini çıkarır ve minibüsün arkasında çimlere sarkan bu pisliğin botlarının üzerine işer.

Kafamı sallayıp gülümserim.

"Lanet olası goril," diye mırıldanırım.

Rick başını bile kaldırmaz. Yıllardır emrimizde ve bize alışmıştır.

Onları gece boyunca potansiyel müşterimiz Chris'in gözetiminde bırakıp içeri geri dönüyorum. Kiliseye gitmeden önce güvenlik kamerası görüntülerini izlemem ve bir içki içmem gerekiyor.

Gece geç saatlere kadar sürecektir ve ne yazık ki benim küçük takıntım beklemek zorunda kalacak.

Bölüm 10

Brinley

Sarhoşum. Sanırım hiç bu kadar sarhoş olmamıştım.

Travmatik bir olay karşısında bu kadar sarhoş olmak iyi bir fikir mi? Muhtemelen hayır, ama kafamdaki mantıklı seslere rağmen yine de yaptım. Bu kadar sarhoş olmanın iyi yanı, o sese kes sesini demenin çok daha kolay olması.

Saatlerdir dans ediyoruz, ya da öyle hissediyorum. Wolfe'u ya da masamızda oturan diğer arkadaşları bir süredir görmedim. Terledim ve tuvalete gitmem lazım. Bir içki daha içsem fena olmaz.

"Tuvalet nerede?" Müzik sesinin üstüne Layla'ya sesleniyorum. O sadece gülümsüyor ve bana yol tarifini yapıyor. Unutmamak için kafamda tekrar ediyorum. Soldaki dördüncü kapı... yoksa sağdaki miydi?

Şu anda çok gürültülü ve her yer insanlarla dolu. Bu geceyi ve bu duruma nasıl düştüğümü anlayamıyorum. Sadece bu geceyi atlatacağım, yarın evimin tanıdık ortamı aklımı başıma getirecek ve Layla'ya düğününden kaçmak için bir bahane uydurup gitmeyeceğim. Hayatta gitmem.

Tuvalete giden bu zor bulunan koridoru bulmak için barın içinden geçiyorum. Elbisemi ve saçımı düzeltiyorum, mümkün olduğunca düzgün yürümeye çalışıyorum. Ya hayal görüyorum ya da burada çılgın şeyler oluyor. Yanından geçtiğimde bir kadın bardo masasının üzerinde yatıyor, bir diğeri dişleriyle göğüslerinin arasından bir limon çıkarıyor ve insanlar her yerde öpüşüyor.

Oturmuş bir adamın, önünde duran kadının siyah deri eteğinin altına büyük ellerini kaydırmasını izliyorum. Onu sıkıştırıyor.

kıç. Onun vücudunun arkasında onu göremiyorum, sadece onun tüm vücudunu kaplayan büyük ellerini görebiliyorum. Eteğini kıçının üzerine kadar kaldırıyor ve o başını geriye yaslayıp inerken, utanç duymadan tangasını kenara kaydırıyor. Onu kendine doğru çekiyor ve bacaklarını onun bacaklarının arasına kaydırıyor, botlu iki ayağıyla bacaklarını ayırıyor ve iki parmağını açık bir şekilde amına sokuyor.

İzlerken ağızım açık kalıyor. Gözlerimi başka yere çevirmem gerek ama... çeviremiyorum. Karşımdaki manzara karşısında bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Elim göğsümden yavaşça yukarı doğru, boğazımdan dudaklarıma doğru ilerliyor. Şok olmam gerektiğini biliyorum ama olamıyorum. Bu yanlış. Onları izlememeliyim. Ama üzerime çöken bu sıcaklığa engel olamıyorum.

Adam parmaklarını acımasızca kadının içine sokarken kadın inliyor ve sanırım adamın ona *iyi bir fahişe gibi kabul etmesini* söylediğini duyuyorum. Adamın yüzü kadının omzunun üzerinden görüldüğünde, onun Kai olduğunu görünce şok oluyorum. Tatlı, temiz kesimli olan mı? Adam sırtıyor... ve lanet olsun. Bunu beklemiyordum.

"Eğer ilgilenirsen, yeni kız, başka bir elim daha var," diyor, ben ise gözlerimi kırıştıtararak, onların tam önünde durup onlara bakakaldığımı fark ediyorum.

Ben gördüğüm tek koridora doğru hızla ilerlemeye ve oraya ulaşmak için salıncak kapıyı itmeye başladığımda o gülümsüyor. Burası daha sessiz ve karanlık. Tuvalet dört kapı mı ötede, beş mi? Biraz belirsiz. Yol boyunca her kapıyı itmeye karar veriyorum. Çoğunlukla yatak odası gibi görünen dağınık odalarla karşılaşıyorum. Neyse ki tuvaleti buluyorum. Muhtemelen daha fazla dayanamazdım.

Aslında çok güzel bir sabunla ellerimi yıkarım. Kıkırdarım.

Binlerce kez sarhoş olduğunda fark ettiğin şeyler, lütfen.

Salona dönmeden önce kendimi elimden geldiğince düzeltirim. Mucizevi bir şekilde, makyajım hala oldukça sağlamdır. Karanlık koridora girdiğimde, hangi yönden geldiğimi hatırlamaya çalışarak iki tarafa da bakarım. Uzaktan inlemeler duyarım ve sıcaklık içimi kaplamaya devam eder. Neyim var benim? Neden bu ateşli yer beni bu kadar tahrik ediyor?

Sağa dönüp ilk kapıyı geçmeye karar veriyorum. Kapıya vidalanmış bir plaka var ve üzerinde "*Sikişmeyi sevenler için*" yazıyor.

Seslere bakılırsa, içerideki insanlar bunu seviyor gibi görünüyor.

Karanlık koridorda bir ışık gözüme çarpıyor. Işık, koridorun sonundaki bir kapının altından geliyor.

Vicdanımın sesini dinlemiyorum, bunun yerine kafamın içindeki küçük karanlık sesin dediğini dinleyerek kapıyı itiyorum. Oda geniş ve tertemiz. Ortasında bir kartal bulunan devasa bir Amerikan bayrağı duvarı süslüyor. Rahat görünümlü, yıpranmış deri bir kanepenin üzerine düzgün ve gergin bir şekilde asılmış. Zeminler koyu renkli ahşap ve parlak bir şekilde temiz. Sedir ağacı kokuyor. Arkada bir mutfak alanı var, neredeyse bir tür stüdyo daire gibi. Geniş açık alanın diğer tarafında masif ahşap bir bölme var.

İzin almışım gibi arkaya geçiyorum ve kendime bu yabancının mekanında dolaşmamın tamamen normal olduğunu söylüyorum. Koyu gri nevresimlerle kusursuzca yapılmış normalden daha büyük bir kral yatak ve kitaplarla dolu üç metrelik kitaplık gözüme çarpıyor. Onlara doğru ilerlerken ağzım açık kalıyor ve bazı kitapların başlıklarını incelerken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum. Klasikleri okumayı her zaman seven bir kız olarak, bu çok etkileyici.

Savaş Sanatı

Karnındaki Ateş

Çok eski görünümlü Machiavelli kitapları koleksiyonu.

Muhteşem Gatsby

Güzel ve Lanetliler 1984

Raflar, klasik edebiyat eserleriyle dolu olarak uzayıp gidiyor. Orada durup parmağımı rafların üzerinde gezdirerek diğer eşyaları inceliyorum. Fotoğraflar dikkatimi çekiyor. Wolfe, Sean ve baştan aşağı bej renkli üniformalı diğer adamların fotoğrafları. Kaskları bile bej renkli. Arkasında herhangi bir bilgi var mı diye bakmak için fotoğrafları ters çeviriyorum.

FIELD LIGHTS 2009, ROARING LION 2010, EAGLES TRACE 2012

Hepsinde 2. Tabur 9. yazıyor.

Görevler mi?

Bazıları gündelik ortamlarda çekilmiş, bazıları ise görev başındayken çekilmiş gibi görünüyor. Onlardan birinde Wolfe'un yüzünü takip ediyorum, tozla kaplı beyaz tişörtü, cildi o kadar bronzlaşmış ki tanınmaz hale gelmiş, önündeki masada çok korkutucu görünen bir silahı temizliyormuş gibi tutuyor. Bu fotoğraflarda şimdiki halinden çok daha az dövmesi var, ama aynı duygusuz bakış gözlerinde hala var.

Her şeyi görmüş bir adamın bakışı.

Devam ediyorum ve *The Great Gatsby'nin* bir kopyasını çıkarıp, yıpranmış sırtını parmaklarımla okşayarak ters çeviriyorum. Mavi kapaktaki gözler benimkilerle buluşuyor. Bu baskıyı daha önce görmemiştim ve anında çok eski olduğunu anlıyorum. Kitabı açıp iç kapağındaki el yazısı notu okuyorum.

"Benim cesur koruyucuma, dünya görüşünü her zaman bizim arka bahçemizden daha geniş tut" ve altında bir kalp.

"Neden buradasın?" diye derin bir ses yankılanır. Boynumun arkasını ürperten derin bir ses.

Dönüp rafa doğru geriye doğru düşünüyorum ve raf gürültüsüyle sallanıyor. Wolfe benden sadece üç metre uzakta duruyor. Duş almış, saçları ıslak ve kulaklarına değiyor, temiz siyah bir tişört ve siyah kot pantolon giyiyor. Elinde bıçağı tutuyor. Saçlarını geriye doğru tararken, damarları belirgin, dövme ön kollarını inceliyorum.

Ağzımı açıyorum ama söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bundan kaçış yok, odasında gizlice dolaşırken yakalandım.

Ama dürüst olmak gerekirse, kimi kandırıyorum? Fotoğrafları gördüğüm anda buranın ya onun ya da Ax'in odası olduğunu anlamıştım. Tanrı aşkına, hâlâ onun kitabını tutuyorum.

"Burada ne yaptığını sordum, ikinci kez sormam," diye tekrarlar, kesik parçasını yavaşça ve kasıtlı olarak yatağına atar, sesi kalp atışlarımı hızlandıran ve aynı zamanda sakinleştiren derin ve kadifemsi bir tondadır.

"Ben sadece... şey, ışık açıldı, çıkış yolu sandım," diye saçma bir cevap veriyorum, boynum kızarıyor. "Yani, kapıyı

kapıyı açık bıraktın, yani bu senin hatan," diye ekliyorum, olabildiğince kendinden emin görünmeye çalışarak.

Wolfe, ben başka bir şey söyleyemeden bana doğru ilerledi ve sadece iki adımda aramızdaki kısa mesafeyi kapattı. Üzerimde yükselen ona baktım. Çok yakındı. Tehlikeli derecede yakındı.

Elini kaldırıyor ve ben kendimi tutamıyorum, bana zarar vereceğinden korkarak geri çekiliyorum.

Wolfe, hafif bir sırıtışla tepkimi inceliyor ve göğsüm utançla doluyor, ama o devam ediyor, parmak eklemlerinin arkasını elmacık kemiğimden geçip boğazıma doğru indiriyor. Bana dokunuyor. Bu adamla daha bugün tanıştım ve *bana dokunuyor*.

Parmak eklemlerini ensemin arkasında durdurur ve parmaklarının altında kalbimin güm güm atışını hisseder.

"Yine o akıllı ağız. Onu özgürce kullanıyorsun, ama aynı zamanda korkuyorsun, küçük sinek kuşu." Elini çevirip boğazımı kavradığında gözleri benimkilerle buluştu. Avucunun tamamı boğazımı kapladı ve bana neden o ismi verdiğini anında anladım... Kalbimin dakikada bir milyon mil hızla attığını görebiliyor ve hissedebiliyordu. Parmakları saçlarıma kaydı, parmak uçlarıyla kafa derimi okşadıktan sonra bir avuç dolusu saçımı kavradı ve boynumu gerginleştirdi, vücudumu ona doğru çekerek ikimizi aynı hizaya getirdi ve bakacak başka yerim kalmadı, sadece onun gri gözlerine bakabiliyordum.

Buraya onunla seks yapmak için geldiğimi mi sanıyor? İçgüdülerim devreye giriyor ve elimi uzatıp yüzüne bir tokat atıyorum. Sesinden sert bir tokat olduğunu anlıyorum, ama sanırım ona olduğundan çok bana acı veriyor, çünkü o hiç kıpırdamıyor bile.

Saçımı, çığlık atacak kadar sıkı tutuyor. Sanki kökünden koparıyormuş gibi yanıyor.

"Ben de senin bu mükemmel bir şekilde çalışılmış küçük dış görünüşünü bırakmaya hazır olduğunu sanıyordum... ama şimdi anlıyorum. Kolibri sadece kavga etmek istiyor..." diye homurdanıyor, gözleri sadist bir ışıkla doluyor ve ilk kez orada bir duygu görüyorum.

Yine yumruk atıyorum, onun karşılık vereceğini biliyorum ama kendimi tutamıyorum.

İçimdeki karanlık bir güç beni ele geçirir. Eli boğazıma kayar, tüm boğazımı kavrar, benim elim ise az önce olduğu gibi yine onun yanağına çarpar. Boğazımın sadece yanlarını sıkar, o kadar kontrollü ve pratik bir şekilde ki, anında yıldızlar görürüm.

O haklı, çok korkuyorum ama başka bir şey daha oluyor. Ne kadar uğraşsam da anlayamadığım bir şey. Karın kaslarım ağrımaya başlarken, onun öngörülemez dokunuşlarına rağmen bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Bu, kanımın hızlanmasına neden oluyor ve kontrol edemediğim küçük bir inilti çıkarmama neden oluyor. Bana dokunduğu hissi bir anda her yere yayılıyor. O eğildiğinde dudaklarının sıcaklığı benimkilere çok yaklaşıyor, sedir ağacı ve baharat kokusu taze, temiz sabun kokusuyla karışarak bana şarkı söylüyor.

"*Ve o, tüm kadınların bir erkek tarafından bakılmak istediği şekilde ona baktı,*" Wolfe'un derin sesi, elini boğazıma sıkıca tutarken, serbest elinin parmak eklemlerini vücudumda, sertleşmiş meme ucumun üzerinden gezdirirken, düzgün bir şekilde söylüyor.

Çaresizim ve titriyorum.

Wolfe göğsümde kalmaz. Belimin kıvrımına doğru ilerler. Parmakları, hala tuttuğum kitabı avuçlayana kadar yavaşça ön kolumu okşar. Kitabı benden sertçe alır.

"Nick Carraway," diyor, *The Great Gatsby*'yi kaldırarak, sanki anlatıcının adının bu olduğunu bilmiyormuşum gibi. Boğazımı sıkmaya devam ederken kitabı rafa geri koyuyor.

"Burası kütüphane değil. Peki, buranın benim odam olduğunu anladığında neden kaldın, Brinley?"

Adımın onun dilinden dökülüşünü sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Lütfen, bırak beni, buraya geldiğim için özür dilerim, senin odan olduğunu bilmiyordum. Kitapları gördüm... Merak ettim," nefes nefese söylüyorum.

Boğazımı sıkın ellerini boşuna tırmalamaya başlıyorum, klostrofobi başlıyor. Sarhoş halimle onun ön kollarını tırmalıyorum, o da beni nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı tutuyor ama imkansız değil.

Bu sırada, amımın zonklaması devam ediyor ve akıl sağlığımı ciddi olarak sorguluyorum.

O gri gözler şimdi fırtınalı ve karanlık, benimkilere bakıyor. Wolfe'un tutuşu gevşediğinde ve başparmağı boğazımın ortasında ileri geri hareket etmeye başlayıp, kulağımın altına kadar kayarak yukarı doğru kayınca şaşırıyorum. Orada okşamaya devam ediyor.

"Bence içeri girdiğin anda buranın benim odam olduğunu biliyordun ve yakalanmak istediniz," diyor, başımdan ayak parmaklarıma kadar beni gerçeğe kaplıyor. Başparmağının nasırlı ucuyla yavaşça daireler çizerek dokunduğu hassas nokta, neredeyse gözlerimi geriye devirecekti.

"Arzularınla savaşman *gerektiğini* düşünüyorsun. Hayatın boyunca dünya sana savaşman gerektiğini söyledi, ama sen istemiyorsun. Benim sana böyle dokunmamı *istiyorsun*." Gözleri sanki beni anlamaya çalışır gibi üzerimde dolaşıyor.

Bir karar verilirken onu izliyorum ve diğer geniş avucunu dış uyluklarımın üzerine kaydırmaya başlıyor.

Wolfe kontrolü elinde tutan bir adam, nefesi sakin ve düzenli, ama normalde açık renkli gözleri o kadar kararmış ki, kendimi onlara kaptırmaktan alıkoyamıyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Gözleri aramaya devam ederken nefesim hızlanıyor.

"Gözlerimin üzerinde olması seni heyecanlandırıyor," diyor.

Boynumu sımsıkı kavrayan ellerini hissedince bacaklarımı birbirine sıkıca kapatıyorum ve her kelime, her dokunuşla içimden bir sıcaklık yayılıyor. Tüm gücümle buna direniyorum. "Bırak beni." Son bir çaba ile boğuk bir sesle haykırıyorum, her saniye içimdeki engeller azalıyor.

"İstersen benimle savaşabilirsin, küçük sinek kuşu." Wolfe başımı geriye doğru eğerek boğazımı ona açık hale getirir. Dudaklarını nabzımın attığı yere indirir ve beni orada öper, sadece bir kez ve ben pes ederim. Her şey daha da yoğunlaşır, sakalının kılları ve yumuşak dudaklarının tenime değdiği andaki kontrastı, elektrik çarpması gibi bir his yaratır. Her şeyi hissediyorum. Ağrıyan klitorisim, cildime değen giysilerim, etrafımdaki hava, ağzının sıcaklığı dağıldıkça şaşırtıcı derecede serinliyor ve onun lezzetli nefesi beni kendine çekiyor.

"Savaş," diye emreder, daha da derin bir bariton sesiyle. "Ve söz veriyorum, bu sadece zevkini daha da tatlı hale getirecek."

Kararımı verirken sadece bir saniye göz göze geliriz, zihnimde hiçbir düşünce kalmadan bir dizi hareket ve karanlık fanteziler hakim olur. Ona dizimle vurmaya çalışıyorum, ama o beni engelliyor ve elini tekrar saçlarıma geçiriyor. Ona tekrar vuruyorum, ama o saçlarımı bırakıyor ve aynı güçle tek eliyle boğazımı tuttuğu gibi, hızla iki bileğimi de başımın üstüne kaldırıyor. Fiziksel olarak ona rakip olamam, ama denemek zorundayım, değil mi?

Onun sözleri içime işliyor... *Bana söylendiği için savaşıyorum.*

Çünkü bana her zaman bir erkeğin bana bu şekilde dokunma hakkını *kazanması* gerektiği söylendi. Wolfe bu konuda haklı, ama onun bana dokunmasını *istediğimi* söylediğinde de haklı.

Öyle istiyorum.

Ellerimi tutsak eden Wolfe, ağır dizini kullanarak bacaklarımı ayırıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Kitaplığın tahtası omuzlarımın arasına batıyor.

"Beni istemiyormuş gibi davranabilirsin. Ama vücudun başka bir şey anlatıyor. Bak..." Başparmağını, nabzımın gürültüyle atmaya devam ettiği boğazıma götürüyor. Hareket edememek çok zor. Düşünmeden bacaklarımı onun bacağına sıkıştırıyorum, bu bana hafif bir sürtünme sağlıyor ve amımı daha da ağrıtıyor. Eğiliyor ve dişlerini boynumun derisine değdiriyor.

"*Siktir*" diye mırıldanırken, ondan çok düşük bir inilti duyuyorum.

Ben de inleyerek cevap veriyorum, göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyor, her nefes alışımında göğüslerimi ona doğru itiyorum.

"Senin yanındayken kalbim böyle çarpıyor. Elimi bu elbisenin altına sokmamı istiyorsun."

Öyle mi?

"Bu çarpıntıların ne kadar hızlanabileceğini öğrenmek *istiyorsun*."

"Siktir git!" Elimden geldiğince tükürdüm, hiç kullanmadığım bu kelime dilimde yabancı geliyordu, ama onu tırmalayacak ellerim kalmamıştı.

Tırnaklarımdan dolayı cildinde çizikler var ve yanağı kızarmış, ama farkında bile değil gibi görünüyor.

"Kalbim daha hızlı atıyor çünkü... senden korkuyorum," diyorum dürüstçe, gözlerine bakarak, beni bırakacak kadar kötü hissetmesini umarak ve aynı zamanda hissetmemesini dileyerek.

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Bunu çok *seviyorum*."

"Lütfen..." diye inliyorum, yarı ecstasy, yarı korku içinde.

Bu adam beni korkutmaktan zevk alıyor ve ben onun neler yapabileceğini hiç bilmiyorum.

Şiddet dolu gözlerine bakıyorum, tanrı gibi yüzünde hiç empati yok gibi görünüyor. O, tek amacı avını yakalamak olan bir avcı ve şu anda avı benim.

"Eminim her zaman her şeyi doğru yapmışsındır, değil mi?" Wolfe, boş eliyle straplez elbisenin arkasındaki fermuara doğru kayarken soruyor.

"E-evet," diye kekeliyorum.

"İnsanların cinsel konularda izin almayı gerektiren tek tür olduğunu biliyor muydun? Bu dünyayı dolaşan diğer tüm türler için, bu sadece alınır."

Fermuarımı sertçe çekiyor ve ne olduğunu anlamadan elbisenin etekleri ayaklarımın dibine düşüyor.

"Arzu ve ilkel ihtiyaç, uyulan tek kurallardır," diyor.

Soğuk hava meme uçlarıma değince daha da sertleşir ve ben nefesimi tutarım. Bu, Wolfe'un homurdanmasına neden olur, sonra başını eğip meme uçlarımdan birini sıcak ağzına alır ve dilini kullanarak onunla oynar. Direnmek isterim ama...

Vay canına. Bu çok iyi geliyor.

Başımı kitaplığa yaslayıp boğuk bir inilti çıkarırım, dalgın dalgın kalçalarımı ona doğru iterim.

"Çok basit. Vücudunun istediğini almasına izin ver." Wolfe'un dişleri meme ucumu okşadıktan sonra dili üzerinde yuvarlandı ve ben dudaklarının altında titremeye başladım.

"Sen bilmiyorsun... benim ne istediğimi..." diye nefes nefese söylüyorum. Diğer göğsüme geçiyor ve bir anlığına o meme ucuyla ağzında oynuyor ve ben daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle yanıp tutuşuyorum.

"Ama ben... seni zaten tanıyorum." Bir eli hala bileklerimi tutarken, diğer eli belimi kavrayarak, ulaşabildiği tüm cildimi okşayarak dudakları üzerimde dolaşıyor.

"Bir erkek tarafından doğru şekilde ele alınmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek *istiyorsun*. Şimdiye kadar hiç itiraf etmediğin, ama içindeki her karanlık arzuyu tatmin edebilecek bir erkek."

"Bunu yapabilecek erkeklerim oldu," diye yalan söylüyorum, acınası bir savunma olarak. Sözlerim bozuk çıkıyor ve dudakları göğsümü okşarken, dili meme ucumu yalarken iniltiye dönüşüyor. Sarhoş cesaretim onu sadece kızdırıyor gibi görünüyor. Wolfe meme ucumu ısıyor ve ben, küçük zevk dalgaları içimi kaplarken çığlık atıyorum.

Utanmadan kalçalarımı ona yaklaştıırken, bunun istediğim şey *olduğunu* anlıyorum. Evan'dan hep istediğim şeydi, ama şimdi Evan'ın bunu yapamayacağını biliyorum. Hiçbir erkeğin yapabileceğini düşünmemiştim...

"Hayır, küçük sinek kuşu, tanışmadın, çünkü benimle daha bugün tanıştın." Kafasını kulak mememin altındaki cilde doğru indiriyor, ellerim onun kavraması altında hissizleşmeye başlıyor. Wolfe, boynumun boyunca burnunu gezdirerek, beni koklamak için zaman ayırıyor. "O akıllı ağzını benimle denemek akıllıca değil. Seninle birlikte olduğum sürece sabrımın sınırlarını zaten zorluyorum," diye homurdanır ve kulak mememi sertçe ısıtır.

Acıdan inlerim ama dışarıdan bakıldığında, zevk çığlığı gibi gelir.

"Acı seni korkutmuyor..." Bu bir soru değil, bir değerlendirme, ama sesindeki şaşkınlık tonunu kaçırmıyorum. Hayır, acı beni korkutuyor, itiraz etmek istiyorum, ama etmiyorum. Vücudum zihnimin sözünü dinlemiyor ve şu anda vücudum açık ara kazanıyor.

Wolfe'un eli ince pamuklu külotumun üzerinden kayıyor ve bileğini hafifçe hareket ettirerek amıma bir tokat atıyor. Yine *yüksek sesle* inliyorum, çünkü bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

"Bu seni tahrik ediyor," diye homurdanıyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış.

"Bu seni neden kızdırıyor?" diye soruyorum nefes nefese, sessizce daha fazlasını dileyerek.

"Çünkü sana kötü şeyler yapmak istiyorum. Çok kötü şeyler. Ve beni durdurmaya çalışmayacağını bilmek? Bu senin için tehlikeli."

Botuyla ayaklarımı daha da ayırarak, Wolfe güçlü vücuduyla beni yerinde tutuyor. Sertleşmiş penisi kalçama baskı yapıyor, tavırlarının yansıttığı kadar büyük hissediyorum ve beni hiç doldurulmadığım şekilde doldurduğunu hayal ederken beni ateşliyor.

Ellerimi kullanabilseydim, bu tür bir erkeğin nasıl bir his olduğunu görmek için onları gömleğinin altına kaydırırdım. Sadece bir kez.

Wolfe, tek bir hızlı hareketle, sanki kağıt mendilden yapılmış gibi ince külotumu yırtıp çıkarır ve ben, yeni tanıştığım bu adamın önünde tamamen çıplak kalırken, o giyinik, kendi elementinde, kontrolü elinde tutarken, nefes nefese kalırım.

Güç onun elinde.

Korku deyin, alkol deyin, ne derseniz deyin, o kadar ıslanmışım ki, uyluklarımdan aşağı damlıyor.

"*Lütfen*," diye sızlanıyorum, sonra tekrar inliyorum, kalçalarımı ona doğru çeviriyorum, ne istediğimi tam olarak bilmeden. Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bana yaslanmış göğsünden çok hafif bir homurtu geliyor.

"Çıkardığın sesler, sanki beni seni canlı canlı yememi istiyormuşsun gibi." Wolfe dudaklarını boynuma, köprücük kemiğime, omuzlarıma, göğüslerime indirir, beni ısırmakla açık ağızlı öpücüklerle tahrip etmek arasında gidip gelir. Avucunun iç kısmı karnımdan uyluklarımdan tepesine doğru kayarken, ben onun ellerinde hamur gibi beklerim.

Sonunda, orta parmağının ucu klitorisimi bulur ve ondan kaçmak için kalan azıcık direncim de yok olur.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum, kendimi ona daha da yaklaştırıyorum, bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve ondan daha fazlasını istiyorum.

Bölüm 11

Gabriel

Ben kadınları öpmem. Bu eylemin hiçbir değeri olduğunu hiç düşünmedim. Gençken, istediğimi elde etmek için gerekli bir adımdı, yani boşalmak. Bunu elde etmek için bir araç olarak kullanmam gerekmediğinde, hiç yapmadım. Kadınlar kıyafetlerini çıkarıp seni sikmelerini istediğinde, nezaket kurallarına gerek kalmaz.

Ama şimdi Brinley'i öpmek istediğim hissine karşı koyuyorum. Onun duygularını beslemek için ya da yumuşaklığını arzuladığım için değil. Hayır, bu benim kurtulamadığım cinsel bir ihtiyaç. Onun her bir parçasını ağızıma götürmek, onu yutmak ve sonra geriye hiçbir şey kalmayana kadar kalıntılarını yiyip bitirmek istiyorum. Parmaklarım bacaklarının arasına kayıyor ve ben hala kendimi öpüşmekten alıkoyarak, ağızına karşı inliyorum.

"Mmm... Bu ıslak küçük amcık... hepsi korktuğun adam için mi?" diyorum.

İki parmağım onun sıcak, sıkı amına girerken, o bana sessiz bir "evet" diye mırıldanıyor.

O kadar sıkı ki, sanki hiç sikilmemiş gibi.

"Elime damlıyorsun, benim korkumu ve acımı istiyorsun."

"Bilmiyorum," parmaklarım onu gererken yumuşak bir sesle mırıldanıyor.

"Evet, biliyorsun, ortalığı batırıyorsun, Brinley, elimi böyle ıslatıyorsun..." Sadece adını dilimde telaffuz etmek bile sikimi yalvartıyor. *"Daha fazla,"* diyorum ona.

Bu kadını ve bana olan etkisini anlamaya çalışırken, o yine inliyor.

Sikim fermuarımın içinde zonklıyor. *Uzun* zamandır böyle istememiştim.

uzun, belki de sonsuza kadar.

Onun üzerinde dururken gözleri büyüdü, çıplak vücudunu izlerken parmaklarım klitorisini okşadı, sonra her sesini tadarken yavaş ve sabit bir hızla içine girdim. Vücudu mükemmellikti. Yumuşak, ipeksi ve kıvrımlıydı, dokunmak için o kadar çok çekici yeri vardı ki, zihnim önce nereye dokunacağıma karar veremedi.

Parmaklarımla onu becerirken çıkardığı küçük inlemeler, dudaklarının reddedip ittiğı şeyi itiraf ediyor. Dilimi boğazının ortasından aşağıya doğru gezdiriyorum, sadece ağzımın onun tenine değmesiyle bu kadar tahrik olmanın garip hissini tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımı sertleşmiş meme ucuna doladım ve dişlerimle hafifçe çektim. Titredi ve kalçalarını bana doğru kaldırdı.

Sırıtırım.

Beni istemiyor, ama çok açgözlü, çok istekli.

"Bunu yapmam... Yapamam," diye inliyor, artık tamamen kontrolünü kaybetmiş durumda, ben parmaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başlıyorum, başparmağım şişmiş klitorisine sürtünme yapmaya başlarken, onun uyarılmışlığını kolaylıkla içeri ve dışarı kaydırıyorum.

"Evet, yapabilirsin. Zaten yapıyorsun," diye onu cesaretlendiriyorum. "İstedini *al*."

G-noktasını okşuyorum ve gözlerinin geriye dönmesinden, bunu daha önce hiç hissetmediğini anlıyorum. Parmaklarım onun ıslak amını okşarken çıkan sesler başımı döndürüyor, o ise boğazının derinliklerinden nefes nefese inlemeler çıkarıyor.

Güzel pembe meme ucunu dilimle okşamaya devam ediyorum. Doyamıyorum. Kokusu kadar tadı da tatlı.

"Seni tanımıyorum bile... lütfen, ihtiyacım var..." Brinley'nin itirazı, kalçalarını sallamasıyla çelişiyor. Ben bir kez daha parmaklarımı, onun tamamen parçalanması gereken yerin içine doğru kıvrıyorum. Gözlerim onun gözlerinde kalıyor, göz bebekleri genişliyor ve yanakları kızarıyor. Çıkardığı sesler, bana bakışları, bu deneyimin onun için tamamen yeni olduğunu gösteriyor. Bu, onu daha da fazla tüketmek istememe neden oluyor.

"Ne istersin, küçük sinek kuşu?" Onun dudaklarından çıkan sinirli inlemelerle onunla oynuyorum. "Benden ne istediğini söyle. Parmaklarımı kullanarak boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet." O, benim penise bir elektrik akımı daha gönderir.

"O zaman, iste, o akıllı ağzını kullan."

"Seni kullanmak istiyorum. Lütfen seni kullanabilir miyim?" diye utangaçça fısıldadı. Sanki yalvarıyor gibiydi.

Siktir, bu kadının tatlı itaatkarlığı benim için yaratılmış.

"Seni kullanmama izin verirsem, bunu *doğru düzgün* yapmalısın... ortalığı darmadağın et," parmaklarımla onu sikmeye devam ederken emrediyorum.

Başının üstünde tuttuğum bileklerini bıraktım ve o bir saniye bile tereddüt etmedi. Elleri gömleğimin altından belimin altına kaydı. Yumuşak, sıcak parmaklarının tenime değmesi vücudumu ateşle doldurdu. Durmadım, onu kitaplığa daha da sıkıca bastırarak ona hiç nefes aldırmadım. Parmaklarımın etrafında sıkı amının kasılmasını ve tırnaklarının etime batmasını hissettiğim anda, parmaklarımı ondan çekip klitorisine sert bir tokat attım ve sonra acısını hafifletmek için okşadım.

Brinley'i o sınıra zorluyorum, üç parmağımı tekrar içine sokarken bacakları titremeye başlıyor, parçalanmaya başlıyor ve onun seslerinden neredeyse lanet bir okul çocuğu gibi boşalıyorum.

O orgazmdan kurtulurken kendini bırakır ve çığlık atar.

"Wolfe, *aman Tanrım!*" Brinley inliyor ve titriyor, kendini bırakıyor. Bacakları titrerken ve elime damlarken onu tutuyorum.

Nefesi yavaşlar ve inlemeleri yumuşar. Parmaklarımı ondan çekerim ve klitorisinin üzerine kaydırırım. Titrer, çok hassas, kollarımda çok gevşektir. Parmaklarımı dudaklarıma götürürüm, tek tek emip temizlerim ve sonra daha fazlası için geri dönerim. O kadar tatlı ki, her damlasını istiyorum. Elimi tekrar yukarı kaldırıyorum ve onun ıslaklığını dudaklarına, çenesine yayıyorum, o küçük çukura bastırıyorum, düşünmeden orayı yalıyorum, tadına bakıyorum.

Tanrım, sanki ondan doyamıyorum. Onun yumuşak, yastık gibi dudaklarını onun menisiyle boyuyorum.

"Tadına bak," diye emrediyorum, sadece onun kendini keşfetmesini izlemek istiyorum. Brinley dudaklarını yalıyor ve gözleri kapanıyor. Onun dili tekrar dudaklarını yalarken, benim sıkı tutunduğum kontrolüm sallanmaya başlıyor ve onu öpmek için duyduğum ihtiyaç beni ele geçiriyor.

"Uh, Pres, çok üzgünüm ama bunu görmen lazım. *Hemen.*" Jake'in yumruğu kapımı yumruklarken sesini duyuyorum.

Jake, çaresiz kalmadıkça asla özel alanıma gelmezdi, ama yine de kafasına bir kurşun sıkabilirdim.

Brinley birkaç saniye boyunca ellerimin altında nefes nefese kalır. Ona bakarım, üzerimizde asılı duran baş döndürücü havadan ayılırım.

"Seni orgazma ulaştırdığımda, *ben* senin tanrın olurum. Haykırdığın tek isim benimki olur. Bir dahaki sefere bunu unutma," diyorum ona.

"Bir dahaki sefere..." diye başlar ve ben dudaklarına dokunarak onu sustururum. "Burada kal."

Gözlerini kocaman açarak bana bakar ve sanki ruhumu görmek istercesine yine beni kendine çekiyor. Orası onun gitmek isteyeceği bir yer değil.

Hiçbir şey söylemeden yatağımdan kalkıp onu odamın ortasında çıplak bırakıyorum, amının tatlı kokusu hala parmaklarımda, damak tadımda. Arkama bakmadan kapıyı açıp içeriden kilitliyorum, arkamdan kapatıyorum.

"Bu lanet olası bir ölüm kalım meselesi olsa iyi olur," diyorum Jake'e ve hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

Bölüm 12

Gabriel

Gürültüyü örtmek için battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Yine bir şeyler kırılıyor; annem yine ağlıyor. Annemin bana öğrettiği şarkıyı mırıldanmaya başlıyorum. "Hotel California" tekrar tekrar.

"Onu böyle duyduğunda kendine bunu söyle. Gözlerini kapat ve her şey yakında bitecek, küçük savaşçı," derdi bana.

Parti hala arka planda devam ediyor, insanlar bağıyor, neden onu durdurmuyorlar? Neden onu korumuyorlar? Yumruğunun yüzüne çarptığı iğrenç sesi duyuyorum.

"Onun sana bakmasına izin mi verdin? Benim olan şeye?" "Hayır, vermedim Shamus." Bir başka gürültü.

"Bana yalan söyleme, sürtük." Babamın öfkeli sesini duyuyorum. Annemin incineceğini söyleyen ses. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendime daha yüksek sesle şarkı söylüyorum ama sesleri bastıramıyorum.

Annem ahşap zemine düşüyor ve bana bakıyor, gülümsüyor, tek gözü çoktan şişmiş.

"Sorun yok. Gözlerini kapat. Şarkı söyle, bebeğim," diyor boğuk bir sesle.

O anda onun annemin üzerine çıktığını görüyorum ve kendimi durduramadan yatağın altından çıkıp annemin üzerine, ikisinin arasına atlıyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım.

Ona bakıyorum, belki ona tekrar vurmadan önce bana birkaç kez vurur.

Babam yumruğunu kaldırır ama bana bakar, sanki içimi görür gibi. Kapı açılır ve amcam içeri girer.

"Yeter artık, Switch." Amcamın derin sesi sessiz odada yankılanıyor. Babamın takma adını kullanıyor.

Babam yumruğunu indirir. Ağlamamaya çalışırım, amcamın burada olmasına sevinirim. Babam amcama asla karşı gelmez. Bana sırtarak bakar ve bu beni güçlü olmak istememe neden olur. Ona zarar verecek kadar güçlü. Ağlamamaya çok uğraşırım. Ağlarsam bana vurur. Keşke onun onu kanatması gibi ben de onu kanatabilsem.

"Fırsatın olacak, küçük kurt," amcam sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana söyler.

Onun patron olduğunu biliyorum. Ona Başkan diyorlar. Babam ise Başkan Yardımcısı. Babam annemin üstünden kalkıp kanlı yumruğunu sallarken amcama bakıyorum.

"Stace," amcam teyzeme seslenir. "Gel de Theresa'yı temizlemeye yardım et."

"Tank'ın kıcına bakmasına izin verdi," diyor babam, ama amcam bir saniye bile kaybetmeden babamın yüzüne yumruk atıyor ve babamın dudaklarından kan fışkırıyor.

"Onu hırpalayabilirsin, ama onu bayılttıramazsın. Biraz kendine hakim ol." Amcam, babamdan daha korkutucu tek adamdır, ama bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Kan babamın çenesinden aşağı akıyor. Bu beni... mutlu ediyor.

Babamın gözleri benimkilere baktığı anda gülümsüyorum. Hızla yanıma geliyor ve pijama gömleğini yumruğuyla kavırıyor.

Ben inlerim.

"Bir gün, yüzündeki o sırtışı silebilecek kadar büyüdüğünde, seni küçük pislik."

Onun sözleriyle gülümsemem kaybolur. Bu kadar çok viski içtiğinde bana hep tehditler savurur.

Tek düşünebildiğim, o gün geldiğinde hazır olacağım.

"Savaşçı," diyor annem, elini yanımdaki elime koyarken. "Gabe. Benim küçük savaşçım."

Soğuk terler içinde oturur ve avuç içlerimle gözlerimi ovuştururum. Saat 5:45. Yirmi dört yıl geçti, ama hala babamı acı çekmeye yemin ettiğim geceyi rüyamda görüyorum. Bu rüyalar, onun yüzünden annemin gözlerinden hayatın kaybolduğunu izlediğim günle karışarak tekrar tekrar rüyama giriyor.

Pencereden gök gürültüsü sesi geliyor. Dışarısı zifiri karanlık ve ben hala adamlarımla birlikte şapeldeyim; güneş henüz doğmamış gibi görünüyor. Dikkatimi toplayıp, masamın karşısındaki kanepede oturarak uyuyan Mason ve Robby'yi izliyorum. Kai masada uyanık oturmuş, DOS güvenli evindeki güvenlik kamerası görüntülerini izliyor ve kağıt bardaktan kahvesini içiyor.

Nöbetleşe çalışıyoruz, nöbet tutmakla uyumak arasında dönüşümlü olarak. Dün Lakeshore'da bizi bulduktan sonra Gator'ı güvenli evden çıkaracakları haberi dün gece yayıldı ve biz burada kalıp kameraları izlerken, üyelerimiz şahsen nöbet tutuyor, harekete geçmeye hazırlar. Öte yandan, Kai, bugün tam öğlen saatinde, en az korunduğu anda onu almaya gittiğimizde, onların beslemelerine aktarılacak bir döngü hazırladı. Onun tehlikede olduğunu düşündükleri kadar, biz de onun korumalarının haftalık olarak seks yapma ihtiyacına güveniyoruz.

"Günaydın patron," diyor Kai bana. "İyi uyudun mu?" diye soruyor, uyumadığımı bildiği halde.

"Sen de iyiydin," diyorum, uykusuzluktan sesim kısılmış halde.

"Biraz kum torbası çalışacağım," diyorum ona. Buna ihtiyacım var. Kulübümüzün ağır kum torbaları ve ağırlıklar bulunan bir spor salonu var, benim normalde gittiğim yerlere hiç benzemiyor ama omuzlarımda milyonlarca şey varken ve uyanır uyanmaz saatler önce Brinley'in anılarıyla mücadele ederken işimi görüyor. Anında tekrar sertleşiyorum ama boşalacak yerim yok. Bu lanet olası şey acı verici ve ben buna alışkın değilim.

On gün önce o kafede gördüğümden beri hayalini kurduğum o dar amcığı sikmekten başka bir şey istemiyorum, ama bu beklemek zorunda. Bugün bir saniye bile dikkatim dağılmamalı.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Bir süre burada kalacak mısın?" Bu retorik bir soru. Kalacağını biliyorum.

"Evet, birazdan Robby'yi uyandıracağım ve biraz uyuyacağım."

Kafamı sallayıp ayağa kalkıp gerinirken, Brinley'nin beni dinleyip odamda kalıp kalmadığını merak ediyorum. Onun içinde, benim ona verebileceğim karanlık tarafı isteyen bir yan var. Elime boşaldığında bunu gözlerinde gördüm. Artık onu tamamen ortaya çıkarana ve kendime mal edene kadar durmayacağımı biliyorum. Hak talebimi ortaya koyarken, yırtık külotu cebimde bir delik açıyor.

Bir karar verdiğimde, asla vazgeçmem veya kendime nedenini sormam. Bildiğim tek şey, Brinley Rose Beaumont'u anlayamadığım bir şekilde istediğim ve onun içindeki karanlığı ortaya çıkarmaya henüz yaklaşmadığım.

Bölüm 13

Brinley

Ah... Yerdeki telefonumun titremesi sesiyle gözlerimi açtım.

Sanırım bayılmışım. Bakmak acı verici olduğunu fark edince gözlerimi hızla kapatıyorum... Her yere bakmak acı veriyor ve kendimi bir yabancıнын yatağında buluyorum. Aman Tanrım, her şey zihnimde bir film gibi canlanmaya başlıyor — kendimi içine soktuğum bir korku filmi. Onu durdurmadım, onu durdurmadım, onu *istedim*. Hiçbir erkeği bu kadar istememiştim ve nedenini bilmiyorum. Sadece buradan çıkmam gerektiğini biliyorum.

Yatak odasında uyuyakaldığım için özür dilerim. Kimin odası olduğunu bilmiyorum

Yalan söylüyorum, o gece Wolfe'un oyuncağı olduğum için utanıyorum, ya da onlardan *biri*.

PB

Yalancı. Wolfe uyandı ve spor salonunda senin onun odasında kaldığını söyledi. Çenemi yerden kaldırmam için izin verin lütfen Bayan "Nasıl böyle bir adamla birlikte olabilirsin?"

Kahretsin.

Seks yapmadık. Çok sarhoştum.

Panik içinde hızla dönüp kapının hala kilitli olduğunu fark ettim. O buradan ayrıldığından beri buraya girmediğini sanıyorum. Zavallı kafam zonklıyor ama bunu düşünecek vaktim yok. Aceleyle hazırlanırım. En son ihtiyacım olan şey, Wolfe'un geri gelmesi ve buradan çıkmak için onun önünden utanç verici bir şekilde geçmek zorunda kalmam. O anda Layla'ya Sean ile olan ilişkisini sorguladığım, ama Wolfe'un odasına, tuzağına sorgusuz sualsiz girdiğim aklıma gelir.

Hala çıplak olan vücuduma elbiseyi giyiyorum. Saat daha sabah 7:30. O gittikten sonra, onun yatağında bayılmaktan başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Çılgınca külotumu arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum ve sonra onun vücudumdan yırtıldığını hatırlıyorum. Baş ağrımı dindirecek bir şey bulmak için küçük mutfakındaki dolapları karıştırmaya başlıyorum, ama bulduğum tek şey takviyeler, vitaminler ve elektrolitler. Bu adam da kim?

Her şey düzenli ve organize. Kendimi, onun burada sürekli yaşayıp yaşamadığını merak ederken buluyorum. Özel banyosuna geçiyorum, o da boş ve düzenli. İlaç dolabında normal Tylenol buluyorum ve kompakt buzdolabından bir şişe suyla minnetle iki tane yutuyorum.

Bir elimle topuklu ayakkabılarımı giyip diğer elimle çantamı alıyorum, yorganı kaldırıp mahvolmuş külotumu bulabilecek miyim diye bakıyorum. Bulamıyorum.

Uygulamamı açıp Uber çağırıyorum. Ne kadar çabuk gelirse o kadar iyi. Uyumam lazım ve babamın kamyonetini *Alchemy Customs'a* götürmek istiyorum. İyi tarafı, bunu yapmak için bütün günüm var çünkü bu düğüne gitme ihtimalim yok. Layla bunu anlamak zorunda kalacak.

"Yalan söylemene gerek yok. Bence biraz hayat tecrübesi edinmen senin için iyi olur ve o da Robby ile şehre gitti, yani onu aramayı bırakabilirsin," diyor Layla, ben kulüp binasının ana salonuna girerken bunu çok eğlenerek.

Dün geceki partinin izleri temizlenmiş ve her şey yoluna girmiş. Bacon ve yumurta kokusu geliyor. Midem guruluyor ama buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Masada keyifle kahvaltı yapan kızlara bakıyorum.

"Biz seks yapmadık, yalan söylemedim," diye ona fısıldayarak bağıyorum, onun grubundaki diğer üç kız ise kıkırdıyor. Onların bakışlarından gözlerimi ayırmak için Uber'imi kontrol ediyorum.

"Ama o sana kesinlikle hayatını değiştiren bir orgazm yaşattı," diyor Amber, sandalyesine yaslanarak.

Ona bakıyorum. "Siz her şeyi paylaşıyor musunuz? Ben dürüst davranıyorum. Seks yok, hiç yok, sıfır." Elimle sıfır işareti yapıyorum ve Layla'nın kahvesine bakıyorum. Çok güzel kokuyor.

"Seks demedim. O adamın yatağında yatmış olamazsın, çünkü *kimse* onun yatağında yatmaz. Aslında, kimsenin onun *odasına* girdiğini bile sanmıyorum," diyor Amber, diğer kızlara onay için bakarak.

"Öyle yaparsan göğüslerin koparılır," diye kıkırdar Maria.

"Aynen... o yüzden bize seni orgazm etmediğini söyleme. Lanet olsun, bazen sadece ona bakmak bile beni orgazm ediyor," diyor Chantel sırıtarak.

Neden bilmiyorum ama onun Wolfe hakkında böyle konuşmasından hoşlanmıyorum. Bir orgazmdan sonra ona karşı hiçbir hakkım yok. Tamam, *gerçekten* yoğun bir orgazm.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyisi.

Onun hakkında, gurur duyduğum tüm değerleri ve ahlakı onun yatak odasının kapısında bırakmama neden olan şeyin ne olduğunu bir kez daha anlamaya çalışırken yüzüm buruşuyor.

Maria yüzümdeki ifadeyi fark eder ve gülmeye başlar. "Söylemiştim."

"Tanrım." Başımı ellerimin arasına alırım. "Bir daha asla. Onu bu gece görmek çok utanç verici olacak," diyorum onlara, Layla'nın pastırmasından bir parça çalıp sinirli bir şekilde kemirmeye başlarken.

Layla uzanıp kolumu tutar. "Hey. Kendine gel," der ve koluma bir tokat atar.

Gergin bir kız öğrenci gibi başımı sallarım.

"Sen Wolfe tarafından kandırılan zayıf bir kadın değilsin. Ondan hoşlandıysan, sorun değil. Eğer tahminim doğruysa, ki doğru olduğunu biliyorum, dün gece de ona bakıp duruyordun. Ne olursa olsun, çok ateşliydi..."

"Kesinlikle yaşamadığı çok iyi orgazm." Amber kıkırdar.

Ona bakıp yenilgiyi kabul ederek yarı gülümserim. Bu kızlar çok özgür ve ben buna alışkın olmasam da, sürekli kendimi kötü hissetmemek ya da birinin benden daha fazlasını beklediğini düşündüğüm için "daha iyi" olmaya çalışmamak hoş bir şey. Hatalarımla birlikte kendim olmak güzel.

"Gerçekten çok, çok iyiydi," diyorum ve dört kız da kahkahalarla gülüyor.

"Bunu hak ettin. Garip olacağından endişelenmene gerek yok. O ilişki tipi biri değil, sana söylemiştim. Senden bunu beklemeyecek," diyor Layla.

"Yeni kız, adını hatırlarsa şanslı sayılırsın." Chantel alaycı bir şekilde güldü. Bunu zaten bilmeme rağmen, bu sözler beni biraz incitti. Ama bedenimi ona bu kadar kolay teslim ettiğim için ne bekleyebilirdim ki?

"Düğünüme geleceksin. Yüzündeki o ifadeyi görüyorum. Bundan kaçabileceğini sanma. Seni orada istiyorum, şu anda evde olman bir hata değil, Brin. Hadi dans edelim, eğlenelim, belki odana yalnız dönersin, belki de dönmezsin. Ama bu alan" —Layla elini dairesel bir hareketle tüm kızlara doğru uzatır—"yargılamamanın olmadığı bir alan. Wolfe ile biraz takıldın mı? Kabul et. Eve git, duş al, Tanrı aşkına, kendini temizle, votka kokuyorsun. Gün batımında koridordan yürüyeceğim," der ve mutlu bir şekilde tostunu ısıtır.

Gülüyorum, garip bir şekilde daha iyi hissediyorum.

Layla'ya bakınca, onun haklı olduğunu anlıyorum. Hayatımda ilk kez, bu sabah açıklama borçlu olduğum tek kişi kendimim.

"Sahi çık," diye tekrar ediyorum. "Aynen öyle, büyük bir mesele değil mi?"

"Aynen öyle. Başarabilirsin," diye onaylar Layla. "Seni orgazma ulaştırdığı için şanslıymış gibi davran." Göz kırpar ve gülünce ağzım açık kalır. "İsteddiğini kabul et, Brin. Kendini suçlamayı bırak."

"Tamam, evet, böyle bir hata, ondan ders aldığım sürece sorun değil." Zihnimde, tıpkı annem gibi konuştuğumu fark edince içimden irkildim.

"Ya da ders almayı bırak ve sadece eğlendiğin için mutlu ol." Layla sırtarak yumurtaları ağzına tikiştirir.

Telefonum çalıyor ve Uber'imini geldiğini görüyorum. Onlara gülümsüyor ve Layla'ya sarılmadan önce diğer kızlara veda ediyordum.

"Hey, Brin, seksi görüldüğünden emin ol," diye omzunun üzerinden sesleniyor, ben kapıya doğru ilerlerken. "Onu kıskandır. Sen seksi bir kadınsın. Güç sende," diyor Layla, etrafta dolaşan insan sayısını düşününce çok yüksek sesle.

Kulüp binasının kapısından dışarı çıkıp yağmurun altında Uber'in arkasına binerken yanaklarım parlak bir pembeye döner. Sürücüye selam verirken koltuğa çöküyorum ve o üç noktalı dönüşle garajdan çıkarken rahat bir nefes alıyorum. Kapıdan geçmeden önce gördüğüm son şey, Wolfe'un Robby ile birlikte metalik siyah bir Dodge Ram'dan iniyor olması. Robby, içinde bir sürü büyük boy kahve olan bir tepsi tutuyor.

Wolfe doğrudan bana bakıyor.

Oradan kaçmak istediğim ve utançtan yavaş yavaş ölmek istediğim çok açık. Koltuğa yaslanıyorum.

O kesinlikle kötü bir karar, belki de hayatımın bu döneminde verebileceğim en kötü karar. Ama bana bakışında bir şey var ki, bunu yapmak istiyorum.

Tekrar tekrar.

Bölüm 14

Gabriel

Maskeni çıkarıp Kai'nin az önce test ettiği boya karışımını inceliyorum. Bu, Harley'nin benzin deposu için. Tabanına altıgen desenli boya püskürtüyorum. Gator'ı almaya gitmeden önce, koruması Cumartesi günü fahişe randevusuna çıktığında garaja gizlice girip işi hallediyoruz. Bugün yaptığımız gibi bir plan yaparken pek geleneksel sayılmaz, ama bazen kulübümün günlük işlerini hallederken yasal işlerimi yürütmek arasında bir denge kurmak zor olabiliyor.

Kilise ayini uzadığı için Mason'la konuşmak zorunda kaldım ve onu minibüse bindirdiğimiz anda Gator'ı öldüremeyeceğini hatırlattım, bu yüzden umduğumdan daha geç kaldım. Mason'ın küçük kız kardeşini bulma emrini kimin verdiğini ve geçen ay Atlanta'daki iki kliniğimizi kimin yağmaladığını öğrenmemiz gerekiyor.

Emin olduğumuzu biliyoruz, ama kulübümü riske atacak gereksiz bir savaş başlatmamak için bunu doğrulamamız gerekiyor.

"Daha fazla parlaklık lazım," diyorum Kai'ye, müşterimin ne istediğini tam olarak bilerek. O çok titizdir ve şansım yaver giderse bu iş bugün bitecek ve endişelenecek bir şeyim azalacak. "Parlak bir ruj gibi olmasını istiyor, nişanlısının kullandığı rengin aynısı." Parlaklığı ayarlayabilmesi için ona rengin resmini tekrar veriyorum.

Brinley'in dolgun dudaklarında bu rengi hayal ediyorum ve bu düşünceyle penisim şişiyor. Genelde kadınları kapı dışarı ettiğim halde, dün gece odamda kalmasına izin verdiğim kadının bu sabah Uber'in arka koltuğunda benden saklanarak kaçtığı ironisi gözümde kayıyor.

Ona öğreteceğim bir şey mi? Ben gitmesine izin verene kadar gitmez.

Kai ruj renginin yazılı olduğu kartı alır ve tulumunun cebine koyar.

"Bu arada, bu çok manyak bir şey dostum." Kai yaptığım işe başını sallar.

El çizimi, karmaşık tasarımları airbrush ile boyamak benim uzmanlık alanım. Bu tasarımda, işimiz bittiğinde arı kovanı deseni ve Harley logosu olacak.

Tam işe geri dönmek üzereyken, garajın dışında yüksek bir geri tepme sesi yankılanır. Bu ses ikimizi de irkiltti ve elimizdeki işleri düşürdük. Hava fırçamın bağlı olduğu kompresörü kapatıp yarı açık tavan kapısına doğru yürüdüm. Harmony şehir merkezinde olduğumuz için çok tehlikeli bir şey olmayacağını bilerek kapıyı tamamen açtım.

Bahçemde ne bulmayı beklediğimi söyleyemem, ama beni karşılayan şeyin yanında başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Benim küçük sinek kuşum. Vücuduna tam oturan dar kot şort ve bol siyah tişört giymiş. Odaklanmış ve paslanmış boktan bir Ford'un kaputunu kaldırmaya çalışıyor.

Üzerinde büyük kırmızı bir fiyonk ve bana adreslenmiş bir hediye etiketi olsa da olurdu.

Kai'nin hızlıca yaklaşmasını engellemek için elimi göğsüne uzatıyorum. Hayatta olmaz.

O sırtıp kıkırdayarak arkasını dönüp içeri giriyor. Brinley mucizevi bir şekilde kaputu kaldırıp yerine sabitliyor. Dumanı dışarı sallarken, tişörtünün kıvrımlı belinin etrafında dalgalanmasını izliyorum. Bu beni, şortunu vücudundan yırtıp, şimdiye kadar tattığım en tatlı amcığı yalamaya teşvik ediyor. Ve bunu tam da park yerimin ortasında yapardım.

O, benim burada durup onu izlediğimi fark etmeden bir dakika kadar bekledim ve bu kamyonun kimin olduğunu merak ettim. Orijinal haliyle o kadar da kötü durumda değildi ama kesinlikle biraz tamir edilmesi gerekiyordu.

Maskeyi alnımdan indirip boynuma asıyorum ve tişörtümün koluyla alnımdaki teri siliyorum.

Onun arkasını yeterince gördüm, şimdi önünü görmek istiyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum.

Anında arkasını döndü ve benim olduğumu fark edince ağzı açık kaldı.

Saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış ve güzel kalp şeklindeki yüzü ön planda.

Lanet olası şok olmuş.

Brinley, dudaklarını büzerek kapatmaya çalışıyor. *Ne yazık.*

O lanet olası bir seks bombası.

"Ne... cidden mi?" diye fısıldayarak soruyor, telefonunu arka cebine koyarken nefes alışını sığılıyor.

Onun kibar sinirlenmesi beni daha da gaza getiriyor. Onun bu kadar telaşlı olmasına bayılıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

"Ben sadece..." Boğazına pembe bir renk yayılmaya başladığını izliyorum ve nabzının hızlandığını hissediyorum. "Bunu zar zor buraya getirdim. Sen nasıl *her* yerdesin?" diye sorar.

"Her yerde derken, yaşadığım kasabayı ve sahip olduğum işi kastediyorsan, bence bu çok açık," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Doğru, komşum senin en iyisi olduğunu söyledi," diyor ellerini önünde kavuşturarak. Brinley'nin, sınırını aştığını hissettiğinde veya gergin olduğunda kendini toparlamak için kullandığı bir yöntem olduğunu fark etmeye başlıyorum, muhtemelen ona öğretilmiş bir başka şey.

Onu bir daha asla özür dilememesi için yeniden eğitmek için sabırsızlanıyorum.

"Öyleyiz," diyorum ona. "Özel karoseri ve boya işleri - ki senin açıkça ihtiyacın var. Yan tarafta, Big Mike's iç işleri yapıyor, ki senin de ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum, buhar çıkan kamyonetine bakarak.

"Sanmıyorum... Taylor'a götürebilirim. Babam oraya gitti, ben buraya sadece Bay Kennedy güvenilir görüldüğü için geldim..."

"Taylor's artık karoseri işleri yapmıyor," diye sözünü kesiyorum. "Ve neden en iyisini istemeyesin ki?"

"Sadece, şey... lanet olsun." Brinley omuzlarını düzeltip, sanki bir güzellik yarışmasında soruya cevap veriyormuş gibi konuşmaya başladı. "Fark etmediysen, bu benim için kolay değil. Dün gece yaptığımız gibi şeyler yapmam. Ve çok param yok." Gözleri benimkilere takıldı ve ben utanmadan ona baktım. "Ayrıca..." diye başladı.

Sözlerini bitirmesine izin veriyorum.

"Bu kamyonun tamirinin dürüstçe yapılmasını istiyorum," diyor Brinley, bana bakarak, gözlerimle onun vücudunu açgözlülükle taramamı kesintiye uğratıyor.

Kaşlarımı kaldırıp eldivenlerimi çıkarıyorum, ona doğru ilerliyorum, kamyonetini daha yakından görmek için aramızdaki üç metrelik mesafeyi kapatıyorum ve lanet olsun, sadece kokusunu almak istiyorum.

Brinley, ne yapacağını bilemeden, ben yaklaşırken kaputa yaslanıyor, yüzüne pembe renk geri dönmeye başlıyor. Yasemin kokusunu içime çekiyorum ve uzanıp, ilk iki parmağımla kemer halkalarını tutup onu kendime çekiyorum. Ağzı açılıyor ve ben, dilimi içine sokma ihtiyacıyla neredeyse vahşileşiyorum.

Ne oluyor lan? Topla kendini. Tanrım.

Birkaç saniye onun mücadelesinin tadını çıkararak bekledikten sonra elimi indirdim.

Nefesini tutuyor, sanki ona zarar vereceğimi düşünüyormuş gibi. Bana böyle bakmaya devam ederse, zarar verebilirim, ama bunu çok seveceğinden emin olacağım.

Brinley'in ön cebine uzanıp anahtarlarını çıkarıyorum. Onu bırakıyorum ve o, kamyonetiyle yanındaki arabanın arasına hızla geçerek yolumdan çekilmeye çalışıyor. Önümdeki felakete hızlıca bir göz atıyorum.

"Bana getirdiğin şey yarısı yenmiş bir elektrik sistemi. Muhtemelen fareler, buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanır, aşağıya bakar, sonra tekrar gözlerime bakar.

"Bu yaştaki bir kamyonun bu kablolarla sahip olması normal değil. Biri bunu restore mu etti?" diye soruyorum, incelemeye devam ederken.

"Babam," diye cevaplar Brinley, uzun at kuyruğunu sıkılaştırarak.

Yüzünde endişenin arttığını görüyorum, ona değiştirmesi gereken her şeyi anlatırken dolar işaretlerinin biriktiğini görüyorum.

"Big Mike sana ayrıntılı bir liste verecek, ama..." Bir saniye düşünüyorum. "Onu satmayı mı planlıyorsun? Bu yüzden mi tamir ettirmek istiyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyordum. Layla'nın dün gece bahsettiği ön veranda için."

"Bir çözüm bulabiliriz," diyorum ona, kaputu kapatarak. Çömelip kamyonetin ön tarafına doğru ilerliyorum, elimi sürterek gövdeyi inceliyorum.

"Ben, şey... sadece dürüst olmayan hiçbir şeye karışmak istemiyorum," diyor.

Bu kadın sosyal farkındalığın ne demek olduğunu hiç bilmiyor. Temelde benim bir suçlu olduğumu ima ediyor. Yani, öyleyim ama yine de.

Ayağa kalkıp kamyonun arkasına doğru ilerlemeye başlıyorum, onu kamyonun kenarına sıkıştırıyorum. Sanki kamyonun içinde kaybolabilirmiş gibi geri çekiliyor, ama önce vücudumun her parçası onun vücudunun her parçasını okşuyor ve boğazında titreyen nabızı parlıyor. Onu hissetmek istediğim için ona yaslanıp duruyorum.

"Beni tanıımıyorsun ve bana güvenmiyorsun," diye ona bariz olanı söylüyorum, iki elimle onu iki yanından tutarak onu köşeye sıkıştırıyorum. "Ama şu anda bir şeyi netleştirelim. Varsayımlara maruz kalmaktan hoşlanmıyorum. *Bu*, senin içinde bulunduğun dürüst bir iş."

"Tamam," diyor. "Özür dilerim, emin değildim."

"Motosiklet kulübü işletiyorum diye seni dolandıracağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

Kamyonetten uzaklaşıp onu serbest bırakıyorum ve aramıza mesafe koyuyorum.

Brinley derin ve titrek bir nefes aldı, ama kıpırdamadı.

Eldivenimi tekrar giyip, elimi kapısının alt kısmında gezdiriyorum. Elimi gezdirdikçe pas dökülüyor. "Motosiklet kulübü işletiyorum *diye* seni dolandırmam. Sokak kuralları 101. Biz dürüstüz," diyorum ona.

"Tabii ki." Brinley korkudan dolayı kabul ediyor.

"Durum ne kadar kötü?" diye sorar, konuyu değiştirerek, kamyonetin geri kalanını kontrol etmemi izler. Ayağa kalkarım ve eldivenlerimi tulumumun arka cebine sokarım.

"Durum kötü. Gövdeyi restore etmek çok iş gerektirir. Bu daha önce hiç yapılmadı, değil mi?"

"Sanmıyorum," diyor, benim zaten bildiğim şeyi onaylayarak.

"şimdi olması gerektiği gibi aynı robin yumurtası mavisi yapacağız."

"Ne kadar tutacak?" diye sordu, eliyle güneşi gözlerinden engelleyerek

"Dediğim gibi, bir çözüm bulabiliriz." Ona yaklaşıyorum. "Satana kadar bana ya da Mike'a ödeme yapmayacaksın. Restorasyon masrafının iki katını alacaksın. Bunu garanti edebilirim. Hatta satın almak isteyebilecek bazı kişiler tanıyorum."

Brinley elini indirir ve gözleri güneşi yakalar. Gözleri o kadar açık bir maviye döner ki, neredeyse nefesim kesilir. Kamyonete bakar, sonra tekrar bana.

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Hayır." Anahtarlarını cebime atarım. "Kimse sana benim kadar iyi bakmaz. Ayrıca, seni eve kadar sürmene izin vermek benim için bir güvenlik riski olur."

Beni caydırmak için kibirli bir bakış atar ama bu, onun düzgün ve terbiyeli görünüşünün altında gizlendiğini bildiğim küçük bir ateş parıltısını gösterir.

"Eve arabayla gitmeyecektim. Sana bahsettiğim komşum var ya? O teklif etti, beni almaya gelecek..." Tam o sırada, küçük bej renkli bir sedan otoparka giriyor.

Onu eve ben götüreceğimi, tanımadığım bir adamın değil, söylemek üzereydim ki, adamın yaklaşık yetmiş beş yaşında olduğunu fark ettim. Buruşuk bir gülümsemeyle ona, sonra da bana el salladı ve onun Mike'ın müşterisi olduğunu anladım.

"Tamam, telefonunu ver," diyorum ona, adama el sallayarak.

Brinley kararsız görünüyor ve ben biraz sabrımı kaybetmeye başlıyorum.

Elimi uzatıyorum. "Mike'ın Main Caddesi'nin ortasında sana fiyatı söylemesini mi bekliyorsun?" diye sertçe soruyorum.

Gözlerini benden ayırmadan cebine uzanır, telefonu açar ve bana uzatır, beklerken ellerini önünde kavuşturur. Bilgilerimi girerim, kendime mesaj atarım ve telefonu ona geri uzatırım. Telefonu almak için uzanır ama ben geri çekerim.

Brinley alaycı bir şekilde güler ve uzanırken o küçük kıvılcım tekrar ortaya çıkar.

"Biz on yaşında değiliz, geri verin." Mutlu komşusuna dönüp bakar. "Onu bekletmek istemiyorum."

Brinley Beaumont'un biraz sinirli ve heyecanlı halini sevdiğime karar veriyorum.

"Aradığımda cevap verdiğinden emin ol," diyorum ona kararlı bir şekilde, kıpırdamadan. Telefona bakar, sonra bana bakar. "Tamam," der, telefona uzanır. Onun almasına izin veririm ve o, benden kaçır gibi yaşlı adamın arabasının yolcu tarafına koşar, telefonu cebine tıktırır.

"Hoşça kalın, Bay Wolfe," diyor, iş gibi görünmesi gereken bir tonda, ama ön koltuğa kayarken benim aletimi titretiyor.

Görüşürüz, sinek kuşu. Çok yakında.

Bölüm 15

Brinley

Bu adamdan kurtulamıyorum. Kasabadaki tek oto tamirhanesinin sahibi mi? Kanunsuzlar, herkes gibi dokuzdan beşe kadar çalışan insanlar gibi değil de, kanunsuz şeyler yapmaları gerekmez mi?

Aklımı kaçırıyor olmalıyım, çünkü babamın gurur kaynağı olan, paslı da olsa, motosikletçi başkanla birlikte bıraktım. Özellikle de bütün sabah güçlü elleriyle ve motosiklet parçalarıyla çalışmaktan erkekçe ve kirli olduğu zamanlarda. Bu gece onu *tekrar* göreceğim bir ortama kendimi sokuyorum.

Bay Kennedy, yerel country radyosunda John Prine şarkıları söyleyerek kasabada dolaşırken Layla'ya mesaj atıyorum.

Şimdiye kadar beni görmezden geleceğini
söylememiş miydin?

PB

Öyle olmalı.

Ama görmezden gelmiyor, hatta her fırsatta beni sinirlendirmek istiyor gibi
görünüyor.
her fırsatta

PB

İlginç. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Sen parlak yeni bir
oyuncak gibisin.

Gözlerimi deviriyorum

Ne şanslıyım.

PB

Bir tür bilimsel deney denebilir.

Bu komik değil, babamın kamyoneti onda. Kimseyi dövmek için kullanmasa iyi olur.
bunu kimseyi dövmek için kullanmasa iyi olur.

PB

Aman Tanrım, kimseyi ezmeyeceğine söz veriyorum.
Şimdi lütfen o güzel kıçını eve götürüp valizini hazırlar mısın? Dört saat içinde benim muhteşem kraliyet şahsımı görmeye gelmelisin.

Eğer bir sorun varsa, hemen gelip tamir edebilirim.

W

Planlar değişti. Hafif bagajla seyahat et ve tek başına yola çıkma, anladın mı?

Mike ile konuşmamı bitirince telefonumu yüzümden çekip mesajı okudum.

Telefonu kapattıktan sonra bir dakika boyunca mesajı izlerim. Yazmaya başlarım ama sonra kendimi durdururum. Son iki gündür onu çok fazla gördüm. Net düşünebilmek için biraz mesafeye ihtiyacım var.

Telefonumu mutfak tezgahına ters çeviriyorum.

Çocukça olduğunu biliyorum ama görmemiş gibi davranmak daha kolay ve ayrıca ona cevap vermek zorunda da değilim. Toplanmayı bitirirken, bu gece her yerde kadınlar olacağını hatırlıyorum — çok sayıda kadın. Onun dikkatini çekmek için fazlasıyla yeterli. Her şeyin temiz ve gece için hazır olduğundan emin olduktan sonra, Wolfe'un bu sabah ona yalakalık yapmadığım için bana dikkat ettiğini düşünerek kendimi avutuyorum. Belki de büyük, tüm gücü elinde tutan başkan buna alışkın değildir.

Onu düşünmemeye ne kadar çalışsam da, bu sabah bana telefonuna cevap vermemi söylediğinde, derin bariton sesiyle söylediği sözler kulaklarımda yankılanıyor.

Neyse. Sanırım artık herkesin bana söylediği her şeyi yapmaktan bıktım.

O da bunu atlatacaktır.

Bölüm 16

Gabriel

Bir tür adrenalin var, bir şeyi planlayıp mükemmel bir şekilde gerçekleştirerek, tüm adamlarını güvende tutmayı başardığında hissettiğin bir heyecan.

Robby, DOS güvenli evinin yanındaki çiti keser. Gator'ın koruma ekibinden birinin, her zamanki eskortunun motel odasına yeni geldiği haberini aldık. Gator asla yalnız kalmaz ama bu, yalnız kalmaya en yakın olduğu durumdur.

Lanet olası bir kaltak gibi saklanıyor.

Lazer gibi odaklanmam gerek. Tek bir şeye odaklanıp içeri girip Gator'ı alıp oradan çıkmam gerek, ama yapamıyorum. Sabah boyunca mesajlarıma cevap vermeyen kadın dikkatimi dağıtıyor, ona özellikle cevap vermesini söylemişim ve bu beni sinirlendiriyor.

"Durumumuz nasıl?" Robby, telsizden Kai'ye soruyor. Kai, Country Road 3'teki servis minibüsümüzde, bu harap evin tek ulaşım yolu olan yolda.

"Temiz," diyor Kai. "Loop hala güvenlik sistemini çalıştırıyor, o yüzden acele edin."

Robby, Ax ve ben, mülkün arkasındaki ormanda bulunan çitin geniş deliğinden geçip bekliyoruz. Neredeyse iki haftadır bu araziyi inceliyoruz, tapuları aldık ve gelen giden herkesi tanıyoruz. Hazırız ve Mason'ın küçük kız kardeşinin masumiyetini çalan adamı yakalamadan buradan ayrılmayacağız. Yaşadığımız tek kural mı? Kadınlar ve

ve çocuklar kesinlikle yasaktır. Bu kuralları çiğnersen, kim olursan ol, ölürsün.

Ses, hareket, herhangi bir şey duymak için kulak kabartıyorum ama hiçbir şey yok. Sadece böcekler ve doğa. Sabahki yağmur saatler önce dinmiş ama çimler botlarımızın altında hala nemli.

"Git," diyorum Ax'e, yüz metreden fazla uzaklıktaki evin yönünü işaret ederek. Yola çıkıyoruz, ağaçların arasından istikrarlı bir şekilde ilerliyor ve evin arka tarafına çıkıyoruz. Silahım, ellerimde rahatlatıcı ve tanıdık bir ağırlık oluşturuyor, orman ile bu bok çukurunun arka tarafı arasındaki açıklıktan geçiyoruz. Botum açıklığın kenarına değdiği anda, havayı silah sesleri dolduruyor. Bunu bekliyorduk.

Robby'nin hala iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona bakıyorum. O bir varilin arkasına saklanırken, Ax ve ben güverte korkuluğunun arkasına saklanıyoruz. Güverte, saklanmamız için mobilyalar ve eski lastiklerle dolu. Mermilerin geldiği yönü ve kaç tane nişancı olduğunu değerlendiriyoruz. Savaş durumundayken zaman tuhaf bir şekilde yavaş akıyor.

Bu, vücudun hayatta kalmak için verdiği mücadeledir. Eğitim devreye girer ve otomatik pilotta ve içgüdülerinizle hareket etmeye başlarsınız. Etrafınızdaki her şeye aşırı duyarlı hale gelirsiniz: ağaçların hareketleri, döşeme tahtalarının gıcirtısı, rüzgâr. Her şeye.

Nişan alıp, bulunduğum yerin karşısındaki güvertede duran boş bir bira kutusunu vuruyorum, umarım evin içindeki kişi benim kadar zeki değildir. Kapıyı açıp ateş ettiğinde, onun benim kadar zeki olmadığını anlıyorum ve mutlu oluyorum. Onu kulağının arkasından vuruyorum ve cansız bedeni güverteye düşüyor, ben de bekliyorum. Onu tanıyordum, sıradan bir üyeydi — özensiz, her zaman kafası güzeldi. Genelde bu saatte burada ikisi olur, bu yüzden üçüncü üye geri dönmenden önce sadece kırk beş dakikalık bir zamanımız olduğunu bilmemize rağmen, ikinci hedefi birkaç dakika bekliyoruz. İkinci nişancımızın gelmemesi beni tedirgin ediyor.

Robby'ye bakıp yan pencereyi işaret ediyorum. Gator'un kolay hedefi olmak için arkaya geçmemiz mümkün değil. Güverte kenarında pencerenin altına kadar sürünerek ilerliyorum ve

Küçük bir cep aynasını kesik yerimden çıkararak içeriği görmek için kullanıyorum. Titrek bir el, Glock 17'yi arka kapıya doğrultuyor. Bekliyorum.

Bunu babamla birlikte büyümemin bir yan etkisi olarak adlandırabiliriz. Sabır. Yoğun bir durumda sakın kalma yeteneği. Aceleyle ateş edip elindeki silahı düşürebilirim ya da daha iyi bir atış fırsatı bekleyip, bize ateş edenin gerçekten Gator olup olmadığını ve yalnız olup olmadığını belirleyebilirim. Benim burada olduğumu bilmiyor, bu yüzden avantajlıyım. Yavaşça ilerliyor ve onun Gator olduğunu doğruluyorum. Daha iyi günler görmüş. Çeşitli ağı kesiciler ve içkilerle neredeyse tek başına bir kulübede saklanıyorsan, sanırım sen de aynı görünürdün: kirli, ürkek, korkmuş.

Bu yüzden vücuduma o çöpleri hiç sokmadım. Bu, zayıf insanların kaçış yoludur.

Pencereden net bir atış yapabileceğim an geldiğinde, ateş ediyorum. Onu öldürmek istemiyorum. Henüz.

Önce onunla biraz eğleneceğiz ve on altı yaşındaki biriyle uğraşmanın neden kötü bir karar olduğunu tam olarak anlamasına yardımcı olacağız.

Atışım Gator'un sağ omzuna isabet eder ve o kolunu indirir, silahı yere düşer. Robby'ye, sonra da hala güverte korkuluğunun arkasında duran Ax'e bakarım ve arka kapıyı işaret ederim. Ax güverteye tırmanmak için koşar ve ben onu korurum. Gator silahına uzanmayı başarır, onu almadan önce bir elini kaybedecektir.

Robby'ye hareket etmesi için işaret veriyorum. Ön kapıyı kırıp içeri giriyor ve Gator'ın silahını odanın diğer tarafına tekmeliyor. Robby küçük evin içinde ilerlerken, pencereden onun silüetini gözlerimden ayırmıyorum.

"Anlaşıldı," diye seslenerek hazır olduğumuzu bildirir.

Arka cebimden telsizimi çıkarırım. "Hala sorun yok mu?" diye Kai'ye sorarım. "Paketi şu anda emniyete alıyoruz."

"Her şey yolunda," diye cevaplar Kai.

Birkaç dakika sonra, Gator'ın ağır kıcını neredeyse mülkün tamamını geçecek kadar sürükledikten sonra, bir motosiklet evin eski yolunda hızla ilerler ve genç sürücüsü saniyeler içinde motosikletten atlar ve bize ateş açar

. Ona dönüp Gator'ı insan kalkanı gibi tutuyorum. Dediğim gibi, onun ölmesini istemiyorum ama ya o ya ben durumundaysak.

Yeni gelen adam bahçedeki çöplerin arkasına saklanmaya çalışarak bize doğru koşar. Onun bir aday olduğundan eminim. Gergin olduğu, ateş etme şeklinden belli, her şey ya uzağa ya da yükseğe gidiyor ve yaklaştıkça titrediğini görebiliyoruz.

Biri bu çocuğu yanlış zamanda buraya göndermiş. *Arabayla geçip gitmeliydin, evlat.*

Robby ateş eder ve çocuğu sağ omzundan vurur. Çocuk yere düşer ve biz ağaçların arasına ulaşıyoruz. Kai ve Mason destek için ağaçların arasından çıkarken, çocuğun bozuk sesleri uzaktan yankılanır.

"Yumuşuyor musun?" Robby'ye gülerek soruyorum, sızlanan ve hırpalanmış Gator'ın ayaklarını minibüsün arkasına tikiştirirken. Hâlâ dün gecedan kalma adayın kanıyla kaplı ve arkada baygın yatıyor. Gator, kulübünün başka bir üyesini görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve her zaman peşinde olduğum adrenalin damarlarımdan akıyor.

"O daha çocuk, dostum. Lanet olsun, on yedi yaşından büyük olamaz. Tanrım, bu kulüpte ne haltlar dönüyor?" Robby retorik bir soru sorarak Gator'ın kafasını minibüsün duvarına vurur.

"Anlıyorum," diyorum. "Çocuk kulübe seni bizim kaçırdığımızı söyleyecek," diyorum Gator'a. "Belki gelip seni kurtarmaya çalışırlar." Kesinlikle yapmayacaklarını bilerek gülümsüyorum.

Gator ağzındaki bezle bir şeyler mırıldanır. Ödö patlamıştır, boku yediğini bilmektedir.

"Benim eşyalarım çok fazla kan bulaştırmamaya çalış," diye ekliyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Bu kolay oldu. Onu buraya getirmek için diz kapağını patlatman gerekir diye umuyordum," diyor Mason, yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerlerken etrafına bakınıyor ve ona Kai ile birlikte gidebileceklerini söylüyorum.

Omuz silkiyorum. "Bazen kolaydır, bazen değildir." Koluna hafifçe vuruyorum. "Sabırlı ol. Onu yakaladık ve artık tamamen senin."

Etrafa bakındım, kimse yoktu, üç numarasının geri dönmesine hâlâ on beş dakika vardı.

Ax, Robby ve ben minibüsün arkasına, benim kamyonetime biniyoruz.

"Biraz kalamar temizleme zamanı, çocuklar," diyorum Kai'nin minibüsüne telsizle. Kamyonumdaki adamlar ve Kai, kendi tarzlarında "Evet, lanet olsun" diye bağırıyorlar. Ben de sırtıyorum.

Bugünün en büyük sorunu çözüldü.

Şimdi, asi küçük sinek kuşuma söyleneni yapma sanatını öğretme zamanı.

Bölüm 17

Brinley

Saat tam 14:15'te, her zamanki skinny jean'lerimi ve Chucks ayakkabılarımı giyip arabama doğru çıkmaya hazırlanırken, motosikletlerin gürültüsünü duydum. Çantamı alıp, her şeyi kapatıp, her ihtimale karşı garajdan çıkmaya kararlı bir şekilde aceleyle dışarı çıktım. Ama verandaya vardığımda, bir şeyin yolu tıkadığı belliydi. Bir Harley. Wolfe'u şehir merkezinde gördüğüm ilk gün görmediğim, oldukça şık bir motosiklet. Bu motosiklet yumuşak mat siyah renkte ve güzel bir özel tasarım gibi görünüyor.

Ama şu anda dikkatimi çeken motosiklet değil. Koltuğa yaslanmış olan adam. Bütün gün kaçınmak için elimden geleni yaptığım, kalp kırıklığı ve en tehlikeli günah gibi görünen adam.

Onu gördüğümden beri ilk kez, tereddüt etmeden bunu kendime açıkça itiraf ediyorum.

Wolfe o kadar yakışıklı ki, neredeyse nefes alamıyorum ve nedense benim evimin önündeki yolda oturmuş *beni* bekliyor.

"Sanırım kasabadaki en iyi karoseri atölyesinin sahibi olmanın avantajları var?" diye soruyorum, motosiklete başımı sallayarak.

Ona mükemmel uyan başka bir siyah kot pantolon ve ceketinin altında siyah bir tişört giyiyor. Wolfe bana cevap vermiyor, sadece oturuyor, ben de onu tekrar ikna etmeye çalışıyorum.

"Kayboldun mu?" diye soruyorum, soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışarak. Açıkçası, onun kaybolduğu kadar ben de soğukkanlı ve sakin değilim. Aslında, Wolfe benim garaj yolunda tamamen evindeymiş gibi görünüyor. O kollarını açarken ben donakalmış duruyorum ve neden şu anda burada olmakta ısrar ettiğini merak ediyorum.

"Bana cevap ver demiştim," diyor, sesinde sinirlenme var. Gözleri gözlerime dikiliyor. "İyi ki erken geldim. Belli ki tek başına çıkmak  zereydin."

Omuz silkiyorum. "Aramadın, mesaj attın ve sen *benim* başkanım değilsin."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Onun hakkında ne var da beni bu kadar filtrelemeden konuşmaya itiyor, böyle gaf yapmama neden oluyor, bilmiyorum.

O motosikletten inip tüm heybetiyle bana doğru yaklaşınca, ben de çekinerek geri çekildim. Çenesi o kadar sıkıydı ki, tendonu kopacakmış gibi görünüyordu.

"O akıllı ağızın hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Aklımda bizim birlikte olduğumuz anlar canlanmaya başlar. Başımı sallarım.

"Bir dahaki sefere bana cevap *vereceksin*. şimdi. Gidelim."  enesi yine sıkılaşır. "Gidelim mi?" diye soruyorum, kıpırdamadan.

"Benimle geliyorsun," diyor.

Wolfe'un arkasındaki motosiklete bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum.

"Hayır, arabamla gideceğim. D n geceden sonra, başka bir şey patlarsa kaçabilmek istiyorum." Artık benden sadece birkaç santim uzakta olan ona bakıyorum ve ona karşı dürüst olmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey söylemediği için sinirli bir şekilde ayağımı yere vuruyorum, çünkü beni çok gergin yapıyor.

"Daha önce hiç bisiklete binmedim, binmeyi bırakın, bugün de binmeyi düşünmüyorum. Bu bana göre değil. İkimiz de birbirimizin tipi olmadığımızı kabul edebiliriz. Dün gece olanlar tek seferlik bir şeydi. Çok fazla içmiştim," diye tek bir cümlede, olabildiğince cesurca söylüyorum.

Wolfe bana neredeyse eğlenerek bakar.

"Mm-hmm. Yani, gelmeme izin vermem için bana yalvardığın zaman mı?"

Onu görmezden geliyorum. Onun küfürlü sözleri bile içimde anlayamadığım türlü türlü arzular uyandırıyor, bu yüzden devam ediyorum.

"Senin kendi yaşam tarzın var, benim de kendi yaşam tarzım var ve benimki... seninki gibi değil. Ben sadece uyum sağlayamıyorum..."

Wolfe gözlerini devirip homurdanarak bana karşı sabrını yitirir. "Yeter," der tartışmaya açık olmayan bir tonla. "Dün geceki tehditten sonra, Tybee'ye tek başına gitmeyeceksin. Kimse gitmeyecek." Beklemediğim pratik bir bahane uydurur. Konuşmak için ağzımı açarım ama hiçbir şey çıkmaz.

Gözleri yanıt olarak oraya kayıyor ve gözleri tekrar benimkilere bakmadan önce boğazını yutkunmak için hareket ettirmesini izliyorum. Bana doğru eğiliyor; sesi alçalıyor ve ağzım kumla doluyor.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil ve beni dinlememenden bıktım." Sadece kafasını motosikletine doğru çevirir.

"Ben..." Konuşmaya başlıyorum ama sözcükler ağzımdan çıkmıyor. Kadınlara böyle konuşarak paçayı kurtardığına inanamıyorum. Yola bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum, kendimi dünden daha cesur olmaya zorluyorum. Sessiz, aile odaklı sokağımın ortasında bana zarar veremez.

"Senin emirlerine uymayacağım, bundan hoşlanmıyorum."

"O zaman bana karşı gelme," diyor, benim onunla gitme konusundaki tereddütümü hissederek, sanki bu çok basit bir şeymiş gibi. Wolfe ellerini omuzlarıma koyuyor ve dudaklarıma eğiliyor, bir an için beni şaşkına çevirerek boyun eğdiriyor.

"Lanet olası bisiklete bin, Brinley." Bu ses tonu, her zamanki kadifemsi sesinden daha düşük ve daha emredici. Bu sesi kullandığı anda, içimdeki tüm itirazlara rağmen, o derin ses tonuyla bana emir veriş, sanki tek hedefi benim içimdeki özümümüş gibi, derimin altına işliyor ve mücadelenin bittiğini anlıyorum. Cevap vermemi beklemiyor, sadece ellerini kollarımdan aşağı kaydırıyor, dönüp uzaklaşıyor, sanki beni takip edeceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi.

Ve tabii ki, onu takip ediyorum.

Yaklaştığımda bir kolunu bana uzatır, küçük çantamı alır ve geniş bisikletine bağlar. Wolfe dönüp beni inceler. Tek yapabileceğim, gergin bir şekilde durup ona izin vermektir. Ellerimi önümde birleştiririm.

Aşağıya bakar ve fark eder, sonra kaşlarını çatarak elini uzatıp onları ayırarak beni şaşırtır. Yüzüme tekrar bakar, eli başımın arkasına uzanır ve çeker.

Saçımdan çıkardığım toka. Tüm saçlarım omuzlarıma dökülürken gözleri benimkilerde kalıyor, ama ben kıpırdamıyorum, bana bakışını içime çekiyorum, sanki bana öfkeyle bakıyormuş gibi. Saç tokamı çıkarmak gibi basit bir şey ve ben bu adam için külotuma işiyorum. Wolfe daha küçük siyah bir kask kaldırıp kafama takıyor, çenemin altına klipsliyor, büyük parmaklarıyla kayışı mükemmel oturana kadar sıkıyor. Sonra çantasının arkasından uyumlu ceketini çıkarıyor. Omuzlarıma geçirmeye çalışırken ben omuzlarımı silkiyorum.

"Bunları kaç kadına ödünç verdin?" diye soruyorum, burnumu kırıştırarak. Onu zorladığımı anlayabiliyorum çünkü yanıt olarak çıkardığı ses, bir tür sinirli homurtu gibi.

"Küçük velet," diyor Wolfe ve ceketimi sıkıca çekerek giymemi sağlıyor. Aslında ceket hafif ve çok yumuşak, fermuarını çekince bana tam oluyor. "Bugün ikimiz için de bir ilk," diyor ve deri giysiler içindeki beni aşağıdan yukarıya doğru süzerken.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Hiç motosiklete binmedin, bunu bana söylemeden önce belliydi," diyor kısa bir şekilde. "Ve hiç bir kadın benim motosikletime binmedi, hiç."

O motosikletine binerken ve beni arkasına oturacağım yere yönlendirirken ağızım açık kalır.

"Ayaklarını buraya koy." Ayak dayama yerlerini işaret ediyor. Motosiklete binmek için uğraşıyorum ama başarabiliyorum.

"Her şeyin sıcak olduğunu varsay," der omzunun üzerinden, ben motosiklete yerleşip arkasına oturduğumda. Tanrım, kokusu çok güzel. Deri, baharat ve kulüp evinden gelen hafif duman kokusu.

Karşı koy, Brinley, diye geçiyor aklımdan ama vücudum dinlemiyor.

Hain.

Ellerimi omuzlarına, sonra da yanlarına koymaya çalışırken garip bir dans yapıyorum ama Wolfe buna izin vermiyor.

"Beni buradan tut," diyor, kollarımı beline sıkıca dolayarak, ellerimin onun üzerinde durduğu yerden memnun kaldığında ellerimi sıkıyor. O eğilip

ve her iki uyluğumu da kavrayarak beni sırtına yaslanana kadar öne doğru çekiyor.

"Bırakma, küçük kuş," diyor omzunun üzerinden alçak sesle.

Uyluklarımın arasında canlanan motosikletin gürültüsü, hayatımda hiç hissetmediğim bir heyecan dalgasını kanımda hissettiriyor.

Wolfe benim garajımdan çıkıp sokağa girerken, Sean'ı Layla, Jake ve Kai ile birlikte kendi bisikletlerinde görüyorum. Kai yüzünde aptalca bir gülümsemeyle el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum, o grubun en mutlu üyesi ama dün gece utanmadan o kadına parmaklarını acımasızca sokması, onun hala onlardan biri olduğunu gösteriyor. Sonra gelinle göz göze geliyorum. Düşününe bir eskortla geleceğimi bana söylemediği için onu öldürebilirim.

Wolfe ön ve ortada yerini alır ve arkasında kalanları yönetir. Kasabayı geçmek sadece on dakika sürer. Harmony'nin dış mahallelerine vardığımızda ve Wolfe önümüzdeki açık otoyolda hızını artırdığında, onu o kadar sıkı tutarım ki kan dolaşımını kesmiş olmalıyım, ama öyle olsa bile o umursamıyor gibi görünüyor. Seyahat hızına ulaştığımızda başımı sırtına yaslarım.

Rüzgar saçlarımı savuruyor, kokladığım tek koku onun ve motosikletinin kokusu ve ben geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Bundan nefret edeceğimi düşünmüştüm, ama hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Yolculuğumuz oldukça hızlı geçiyor; Tybee'ye giderken başka bir küçük köyden geçiyoruz. Bu bölgedeki insanlar HOH'nin buradan geçmesine alışık görünüyor, bu yüzden Georgia'nın küçük kasabasını geçerken, yolumuzun üzerindeki ceviz tezgahlarını ve çiftlikleri geçerken, birkaç dikkatli bakış dışında kimse bize aldırış etmiyor. Kasabanın ana ışıktaki sadece bir kez duruyoruz, ama Wolfe elini geriye kaydırıp uyluğumun yanını okşadığında, sanki beni kontrol ediyormuş gibi hissediyorum. Onun büyük, keskin hatlı eli bacağымda dururken, kollarımı onun kalın gövdesine doladığım halde külotumun kuru kalmasına yardımcı olmuyor.

Wolfe'da çok emin ve kendinden emin bir şey var, bu her yaptığı şeye, hatta sürüşündeki istikrara bile yansıyor. Sanki zihninden hiç şüphe geçmemiş gibi. Bu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkekten çok farklı bir his.

Etrafında. Şiddete karşı hiçbir çekincesi olmadığını biliyorum. Bu kulübü yönetmek için acımasız olması gerektiğini biliyorum. Ama şu anda çok çelişkiliyim çünkü bu adamın yanında kendimi güvende hissetmemem gerekirken, kendimi güvende hissediyorum. Şu anda tek hissettiğim şey, korunuyor ve düşünülüyor olduğum.

Tatil köyüne vardığımızda, hayrete düştüm. Gerçekten muhteşem bir yerdi. Güneş parlıyordu, sanki tüm gökyüzü üzerimizde açılmıştı. Okyanus, geniş beyaz arazinin arka planında parıltıyor. Ana binadan okyanusa uzanan çok sayıda iskeleye sahip, تنها, ormanlık bir arazide yer alıyor. Çoğunlukla pencerelerden oluşmuş gibi görünen devasa bir ana bina, arkasında okyanusun kıyısında yer alan çok sayıda küçük kulübeye yol veriyor. Kilometrelerce uzakta başka hiçbir şey yok.

Onun motosikletinden inip kaskımı çıkararak her şeyi içime çekiyorum. Hava tuzlu ve ferah kokuyor. Güneş suyun üzerinde dururken, okyanus esintisi saçlarımı yüzümün etrafında dalgalandırıyor. Dalgaların uğultusu tek ses gibi geliyor.

"Nefes kesici," diye mırıldanıyorum, her şeyi içime çekerek. Onu görmeden önce, onu hissediyorum, kokusunu alıyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor Wolfe, arkamdan yaklaşıyor. Kafamı kaldırıyorum ve o bana bakıyor.

"Bacaklarının arasındaki o gücü sevdin," diyor, diğer adamlar bize yaklaşmaya başlarken, benden suya doğru bakarak.

Kendimi tutamıyorum. Ağzım hafifçe gülümsüyor, ama gözlerimi okyanusa odaklayarak ona fazla tatmin olmamaya çalışıyorum.

"O kadar da kötü değildi." Omuz silkiyorum.

Wolfe eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde konuşuyor. "Evet, deri giysiler sana çok yakışıyor, hummingbird."

"Hazır mısın patron?" diye soruyor Robby.

Wolfe ona bakar, diğer adamları işaret eder ve sonra kulağıma eğilir. "Artık kendini iyi bir kız gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

diyor, cevap vermeme fırsat vermeden dönüyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Onun gidişini izliyorum, biraz nefes nefese ve kulağımda yankılanan derin sesinden çok tahrik olmuş bir halde. Layla, Sean'ın motosikletinden inip yanıma gelene kadar birkaç saniyeden fazla yalnız kalmıyorum. Ceket farklı. Üzerinde kulübün amblemi var ve arkasında "*Ax'ın Mülkiyeti*" yazıyor.

"*Senin tipin değilmiş*, nasıl buldun?" Layla sırtıyor.

"Onun geleceğini bana önceden haber verebilirdin," diyorum ona. "Bu arada, mutlu düşün gecesi, PB." Ona sarılıyorum, her zamanki parfümünün kokusu var ama bugün deri kokusuyla karışmış.

Layla 2.0.

"Eğer sana haber verseydi, vazgeçip o kapını çaldığında dolaba saklanırdın. Yıllar geçti ama seni hala çok iyi tanıyorum Brin ve seni burada görmek istedim."

"Dolabıma saklanmak mı? Sen öyle diyorsun," diye homurdanıyorum ve ayakkabımın burnuyla bir otu tekmeliyorum.

"Evet, ben söylüyorum," diye cevapladı Layla. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Peki, nefret ettin mi?" diye sordu.

Wolfe'un gittiği yöne bakıyorum ve adamlarıyla konuşurken içimden bir nefes alıyorum.

"Garip bir şekilde, hayır," diyorum.

"Bence senden hoşlanıyor," diyor Layla, suya doğru bakarak.

"O *sevmez*, hatırladın mı? Hepiniz bana öyle söylemişsiniz."

"Doğru, ama onun motosikletinin arkasında bir kadın gördüğümü hatırlamıyorum," diyor Layla.

"Bana öyle söyledi," diye ekliyorum hemen.

"Dediğim gibi, bilimsel bir deney." Layla, bir SUV gelip yanımıza park ederken Joan Jett'in şarkısı yüksek sesle çalarken gülüyor.

Chantel, Amber, Maria ve bir başka kadın arabadan inerler. Güzellik kutuları, saç şekillendirme aletleri ve giysi çantaları taşıyorlar.

Layla'nın düğün günü mobil güzellik salonu açıkça gelmiş. Layla koluma girip onların yönüne doğru yürümeye başlar. "Hmm," diye düşünür. "Aklıma bir şey geldi."

"Ne?" diye soruyorum, sadece bekliyorum. Lay'in böyle davranacağını biliyorum, o böyle biridir.

"Kızlarla birlikte gelebilirdin, ama o senin onunla gelmeni sağladı, bu da olayı daha da ilginç hale getiriyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Her neyse, dediğim gibi, o benim tipim değil."

"Bunu kendine kaç kez söyledin?" diye gülüyor. "Henüz inanacak kadar mı?"

Bölüm 18

Gabriel

Mason ve Kai bizden bir saat sonra geldiklerinde, kamyoneti resort arazisindeki bakım kulübesine giden toprak yoldan aşağıya getirmelerini sağlıyoruz. Kulübe boş ve ormanın ağaçlarının arkasında gizlenmiş, düşünün yapılacağı ana binalardan oldukça uzakta, tıpkı Ax'in dediği gibi, ve biz de hazırlıklarımızı yaptık. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor, bu yüzden bu ikisini ormanda toprağa gömmek zorunda kalırsak, burası kimsenin bakmayacağı son yer olacaktır. Ama, olasılığı göz önünde bulundurarak, yüzleri kapalı olarak getiriyoruz.

İki odası, mutfak, yemek alanı ve yatak odası olan geniş bir yer. Yetmişli yıllardan beri kullanılmıyor ve tatil köyünde artık personel yaşamadığı için neredeyse harap durumda. Eski bir ahşap mutfak masası dışında mobilyası yok. Dün gecedan kalan sekiz parmaklı potansiyel müşteriyi zaten yatak odasındaki radyatöre kelepçeleyip ağzını tıkladık. Akıllı davranıp bize bilmemiz gerekenleri söylerse, zavallı kulübüne mesaj iletmesi için onu hayatta bırakacağız.

Gator şu anda Rick sayesinde sakinleştiriciyle baygın durumda, ama resepsiyonun ortasında uyanması gerekiyor, bu da bizim işimize geliyor.

Mason, tırnaklarını soymaya başlamak için ağzından köpükler saçıyor ve Brinley'i arkamda bırakarak buraya geldikten sonra, ben de biraz saldırganlık gösterme havasındayım. Bu öğleden sonra Ax, Chantel ve kızların Brinley'i alabileceğini önerdiğinde ve ben hayır dediğimde, adamlarımın her birinin bakışlarını hissettim.

Onu ya da herhangi bir kızı kendim almamın karakterime aykırı olduğunu biliyorum ama onların ne düşündüğü umurumda değil. Onlara, onun beni neden bu kadar etkilediğini açıklayamam, açıklamak zorunda da değilim. Her saniye onu düşünmem için mantıklı bir neden yok. Bizi bir şekilde birbirimize bağlayan ortak enerji açıklanamaz ve bana odaklandığında göz bebeklerinin büyümesi bana onun gerçeğini anlatıyor ve ben bunu ortaya çıkarmak için çaresizce uğraşıyorum.

Gator'ın ayaklarını mutfağın ortasında oturduğu yerde bağlarız. Ağzı tıkanmıştır ve kolları, aday gibi, sırtının arkasında plastik kelepçeyle bağlanmıştır.

Gator yol boyunca altına işemiş ve ağzı açık bir şekilde uyku ilacının etkisinden uyanmaya çalışıyor. Mason çenesini sıkıyor ve kız kardeşinin, o videoların Disciples of Sin aracılığıyla tüm kulüpte yayıldığını öğrendiğinde nasıl görüldüğünü düşündüğünü biliyorum.

"Siktir et," diyor Mason öfkeyle ve belindeki kınından Bowie bıçağını çıkarıyor. Gözlerinde intikam ateşi yanarken bana bakıyor.

"Onun baygın olduğunu biliyorum, onun hissetmeyeceğini biliyorum, ama ben hissedeceğim. Ve uyandığında o da hissedecek," diye bana yalvarır. "Sağ elinin ilk iki parmağını istiyorum," der ve dişlerini sıkar.

Bunun neden gerekli olduğunu biliyorum.

Sadece bir kez başımı sallıyorum ve gözleri kan görme beklentisiyle parlıyor. Bazen Mason'ın benden daha dengesiz olduğunu düşünüyorum.

Gator'ın yanına gider, kolunun üzerine diz çöker, parmaklarını iyice açar ve keser. Gator'ın eli, muşamba kaplı zeminde anında kanamaya başlar. Mason, kesilen parmakları ağır botuyla ezerek, mide bulandırıcı bir çıtırtı sesi çıkarır, sonra onları Gator'ın kucağına atar ve bana doğru gelir.

"Bu bir başlangıç," diye ciddi bir ifadeyle söyler.

Kolumu onun omzuna attım. "Daha iyi hissediyor musun?" diye gülerek sordum.

"O, yaşıyan biri değil de, k    k kız kardeşimi beceren      biri olduğunda daha iyi hissedeceğim."

Gator'a bakıyorum, parçalanmış eli her yere kan akıtıyor ve Rick'e onu bırakmasını s  yl yorum. Zaten      bir adam ve bu düşünce bana huzur veriyor. Hayatı hafife almam ama bazı şeyler kaçınılmazdır. Eğer reşit olmayan bir kıza tecav   eden adamlarımdan biri olsaydı, ona aynı kaderi pişmanlık duymadan bizzat ben verirdim. Fark şu ki, adamlarımın çoğu asker ve dürüst adamlar. Biraz kontrols   davranabilirler ama hiçbiri çocukları avlayan sapıklar değildir. DOS son zamanlarda her türden karakteri bünyesine katmasıyla tanınıyor ve s  zde "müritlerini" asla gerçekten kontrol altında tutamıyor. Bunun nedeni muhtemelen kul   başkanının kendi ağırlığı kadar kokain çekmesi ve diğerleri gibi her zaman kontrolünü kaybetmesidir.

Maymun görür, maymun yapar.

Bir gün, ya onları ortadan kaldıracadıız ya da düzelteceğiz ve Atlanta'da uyuşturucu sattıkları bölge kardeş kul  lerimizden birinin eline geçecek.

O zamana kadar, onları tek tek ortadan kaldırmak benim için sorun değil, özellikle de bu, genç kızların bir daha Gator Freeland gibi pisliklerin kurbanı olmayacağı anlamına geliyorsa.

"Bu konuyu hallettik. Siz pislikler bu hindiyi kesmeden önce felaket yaşamadan evlenebilir miyim?" Ax, aramızdan geçerek ikimizin omuzlarını tutarken sorar.

"Hiçbir şey için s  z veremem," diyorum ona dürüstçe.

"En azından töreni atlatmana yardım etmeye çalışırız, Aşk ı," diyor Flipp arkamızdan.

Siktiğimin  ocukları. Hiç sıkılmıyoruz.

Bölüm 19

Brinley

Hayatım boyunca Georgia'da yaşadım, ama küçük bir kız olduğumdan beri Tybee'ye gitmemiştim. Buranın ne kadar büyüğü bir yer olduğunu unutmuşum.

Düğünün yapılacağı kutsal alanın içi, rustik, beyaz çiçeklerle süslenmiş bir rüyaya dönüştürülmüş. Dün akşamki prova yemeğinde olduğu gibi, her yüzeye yeşillikler, ışıklar ve fenerler asılmış, her yerde mumlar var ve arka duvarın tamamı okyanusa bakan pencerelerle kaplı.

Güneş batmaya başlarken org çalmaya başlar ve tüm kulüp üyeleri içeri girerler, takım elbise giymemişlerdir, hepsi aynı siyah kot pantolon, uzun kollu siyah düğmeli gömlek ve ceketleri vardır. Yüzük takanlar yüzüklerini takmışlardır ve erkekler temizlenmiştir, saçları yüzlerinden geriye doğru taranmıştır, saçları uzun olanlar arkaya doğru taranmıştır. Onlar elli kişi olmalıdır ve hepsi birlikte gelirler. Onları izlemek neredeyse hipnotize edici bir etki yaratır. Hiçbir şeye bu kadar bağlanmayı ya da kalbimi bu kadar bir şeye adadığımı hayal edemiyorum.

Kafamı sallıyorum, tek bir nedenden ötürü onların muhtemel yasadışı faaliyetlerini romantikleştiriyorum ve bu neden az önce damatla birlikte içeri girdi. Dalgalı saçları kulaklarının hemen arkasında gevşek duran Wolfe... inanılmaz görünüyor. Onun ilk adını bile bilmediğimi fark ediyorum.

Wolfe'un gözleri benimkilere kilitlenir ve ben bu çekiciliğe karşı koymak için elimden geleni yaparım. Güçlü omuzları, bakışlarını başka yöne çevirirken kasılır ve birkaç üyenin elini sıkarken bana olan ilgisini bırakır.

Sean'ın elini sıkmak için öne doğru büyük adımlarla yürür ve Sean'a şimdiye kadar gördüğüm en erkeksi kucaklaşmayı verirken ilk kez gülümsediğini görürüm, birbirlerinin sırtını sadece bir kez okşayan türden bir kucaklaşma. Wolfe her zaman inanılmaz görünür, ama bu gülümseme, soğuk ve duygusuz bir adam ile adamlarına karşı derin duygular besleyen bir adam arasındaki büyük dönüşümü gösterir. Bir saniyeden az bir sürede, beni bir kelebek ışığa çekilir gibi kendine çeker.

Gözlerinin benimkilere dönmesini beklerken, sanki çok yüksek bir roller coaster'da yavaş yavaş yukarı çıkıyormuşum ve düşüşü bekliyormuşum gibi, bir tür gergin coşku beni kaplar.

Aradılar... gözlerimi aradılar... beni tuttular... *Düşüş.*

Müzik çalmaya başlayınca Wolfe Sean'ın yanına dönüyor ve nedimeler tek tek koridordan geçiyorlar. Elbiseleri ipeksi bir şelale gibi akıyor, her kadın kendi güzel tarzıyla siyah, yere kadar uzanan elbisesini dolduruyor. Layla, Dell'in kolunda köşeyi döndüğünde herkesin nefesi kesilir. Onu görünce gülümserim ve o da bana hafifçe el sallar. Kalabalıkta dostça bir yüz görmek güzel ve o harika görünüyor.

Tören, Rochester'dan bir kulüp papazı tarafından yönetilerek hızla geçer. Tören hiçbir şekilde dini değildir ve Layla ile Sean'ın kendi yeminlerini dinleriz. Sean, Layla'ya mümkün olduğunca itaat edeceğine söz verir ve Layla da ona itaatsizlik edeceğine söz verir, bu da hepimizi güldürür. Garip bir şekilde tatlı ve sevimli bir tören ve güneş günün son vedasını ederken, onlar karı koca ilan ediliyor. Fotoğrafçıların alkışları ve flaşları arasında öpüşüyorlar.

Fotoğraf çekimleri bittiğinde ve hepimiz aynı derecede güzel olan resepsiyon salonuna alındığımızda, rahatlamış ve geldiğim için gerçekten mutlu hissediyorum. Layla, kulüp hayatının bazen çok yoğun olduğunu söyledi, belki de dün gece ilk kez geldiğim için şanssızdım. Bu grubun beklediğimden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hayretle görüyorum.

"Burada karşılaşmak ne garip," diyor Dell arkamdan, ben barda dururken.

Elimde içkimle dönüp, ona standart bir "merhaba" ve dostça bir yan kucaklama sunuyorum.

"Her zamanki arkadaşlarım yok, nerede oturuyorsun?" diye soruyor. "Altı numaralı masada." Gülümsüyorum.

"Ben de, tanıştığım biriyle konuşabileceğim için mutluyum." Dell gülümser. Her zaman preppy, temiz kesimli bir şekilde yakışıklı olmuştur. Lay'ın kardeşi olmasaydı, tam benim tipimdi. Saçları parlak ve sanki zaman ayırıp şekillendirmiş gibi yana doğru taranmış.

"Ben de" diyorum, içtenlikle gülümsüyorum.

Dell, ben küçükken benim için her zaman bir ağabey gibiydi. Ve şimdi işimiz sayesinde bir bağımız olduğu için, her şey kolay ve güvenli görünüyor. Bir içki alır ve birlikte altıncı masaya doğru yola çıkarız, iş ve Layla hakkında sohbet ederiz. Layla'nın yeni hayatı konusunda ilk başta tereddütlü olduğunu söyler, ama Sean'ın onu ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar iyi davrandığını bildiğini ekler.

"Lay'e güvenmek zorundayım. O her zaman insanları iyi tanır. Zaten beni dinlemeyecek ki..." Dell omuz silkiyor, bira bardağından bir yudum alıyor ve eğilerek geniş bir gülümsemeyle ekliyor. "Ayrıca, o beni kesinlikle pataklayabilir, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum." Kıkırdıyor ve bu da beni güldürüyor.

"En azından bu konuda dürüstsün." Koluna hafifçe vuruyorum.

Kai masamıza gelmeden önce, bir dakika bile konuşmamıştık.

"Sanırım oturma düzeni konusunda bir yanlış anlaşılma olmuş. Layla senin onun masasına oturmanı istedi," diyor bana, Dell'e ise "*Ben iyi biriyim ama seni parçalayabilirim*" diyen büyük, dostça bir gülümsemeyle. Bunu nasıl bu kadar iyi yapabildiğini hiç anlamıyorum.

Wolfe'a bakıyorum. Layla ve Sean'ın iki koltuk ötesinde, baş masada oturmuş, bana dik dik bakıyor ve kehribar rengi viskisini yudumluyor.

"Hayır, teşekkürler. Burada kalabilirim," diyorum kibarca, Wolfe ile göz teması kurmaya devam ederek. Aslında tanıdık bir aile dostuyla birlikte olmak beni rahatlatıyordu ve burada neler olup bittiği benim için çok açıktı. O istediği her şeyi elde etmeye alışkın olabilir, ama ben onun emrinde olmayacağım

. Ayrıca, Wolfe'dan uzak durmak benim için en iyisi, çünkü o çok yakın olduğunda doğru düzgün düşünemiyorum.

"Lütfen, *Layla*'ya söyle." Onun adını vurgularım çünkü taşınmamı isteyen o olmadığını çok iyi biliyorum. "Ben *burada* kalacağım."

Kai daha da geniş bir gülümsemeyle, "Düğün gününde gelini hayal kırıklığına uğratmam, ya sen?" dedi.

Bakıyorum ve o masada oturmuş, heyecanla bana el sallıyor. Kendi deyimiyle prenses elbisesi içinde çok güzel görünüyor. Beyaz, klasik A kesim bir elbise, ama gövde kısmı ve etek ucu en ince siyah dantelle süslenmiş. Kendime bunun onun düğün günü olduğunu ve sinir bozucu kulüp başkanıyla herhangi bir drama başlatmayacağımı hatırlatıyorum.

"Tamam," diyorum ve ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

"Üzgünüm, Dell." Elimi omzuna koydum.

Elini sallayarak beni uğurladı. "Önemli değil, Brin! Sonra dans eder miyiz?" diye sordu, tamamen farkında olmadan ayağa kalkarak.

"Tabii ki," diyorum ve ona dostça bir şekilde yanından sarılıyorum.

Kai'yi takip ediyorum, beni karşılamaya hazır olan kendini beğenmiş yüze bıçak gibi bakışlar atıyorum.

Bölüm 20

Gabriel

Brinley'in Layla'nın preppy kardeşine dokunduğunu izlemem yaklaşık beş saniye sürdü ve bunun bütün gece boyunca devam etmeyeceğini anladım. Dell, onun ait olduğunu düşündüğü dürüst bir adam gibi görünebilir, ama bunun nedeni, boş zamanlarında tüm sapkın fetişlerini ortaya çıkarmasıdır. İnternet arama geçmişinde daha önce hiç görmediğim anne sorunları var.

Brinley benimle oturacak çünkü onun tatlı kokusunu bir saniye daha içime çekemezsem çıldırırım. Muhtemelen isteyerek gelmeyecek ama hoşuna gitse de gitmese de Brinley Rose Beaumont zaten benim. Bu kadında beni onu soyup, kirletip, parçalarını sadece bana uygun bir şekilde yeniden bir araya getirmek isteyen bir şey var, sanki benim için parçalanmadan önceki hayatı ve parçalanmasından sonraki hayatı varmış gibi, ve bu bir geceden daha fazla zaman alıyor.

Brinley masaya geldiğinde, sadece bir sandalye boş olduğu bellidir. Sandalye benim solumda, Layla ile benim aramda. Kafamı kaldırıp ona bakmıyorum, sadece sandalyeyi çekiyorum. O iç çekiyor ve neredeyse gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

Sorun değil. Bana kızgın olsa da, söyleneni yapabilir. Layla ona bakar ve gülümser. "Bizimle mi oturacaksın? Harika."

Brinley ona gülümser, pembe dudakları aralanır, nemli yanaklarında gamzeleri belirir ve ben büyülenirim. Hiç bu kadar güzel bir canlı görmemiştim. Bu gece giydiği elbise, geniş, badem şeklindeki gözlerinin rengiyle aynı mavi tondadır.

en açık, en çekici mavi ve muhteşem omuzlarından sarkarak ince kollarına doğru uzanıyor, sanki beni kişisel olarak işkence etmek için yapılmış gibi.

Şapele girip onu orada dururken gördüğümde, bronzlaşmış uzun bacakları, sırt dekolteli elbisesi, kalın, yumuşak bukleli siyah saçları bir toka ile yarıya kadar toplanmış halde, onu neredeyse bir kilise sırasına yatırıyordum. Açıkça itiraf ediyorum, bu kadını düşündüğüm derinlik, kendi akıl sağlığımı sorgulamama yetecek kadar fazla, eğer öyle bir şey yapmış olsaydım. Ama yapmıyorum. Onu istiyorum ve nedenini umursamıyorum.

Brinley'in gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarından gülümseme kayboldu. Masanın ortasına uzanıp kırmızı şarap şişesini aldı ve akşam yemeği için ilk mezeler servis edilirken kendine bolca bir kadeh doldurdu.

"Dell çok tatlı bir adam, Lay. Onunla çalışmaktan çok mutluyum," diyor Brinley, kırmızı şarabı doldururken gözlerini benden ayırmadan. Yüzündeki kendini beğenmiş küçük sırıtış, oynamaya başlayacağım bir oyuncak gibi.

"İkiniz orada çok tatlıydınız, o senden hoşlanıyor," diyorum ve alaycı tonum onun dikkatinden kaçmıyor.

Arkadaşlarımın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, özellikle de yanımda oturup dikkatle dinleyen Jake'in.

Layla gülüyor. "Hayır, sadece rahatlar, çocukluğumuzdan beri birbirlerini tanıyorlar," diyor Layla, Brinley adına konuşuyor ve sonra Ax'e bir şey söylemek için dönüyor.

Sadece Brinley'nin duyabileceği şekilde eğiliyorum. "Düşündüm de, sen onun tipi değilsin." Dudaklarım kulak memesine yaklaşıyor. "Herkes hakkında her şeyi biliyoruz, hatırladın mı? Onun tipi olmak için *çok* daha yaşlı olman ve her emrine uymazsa ona şaplak atmaya hazır olman gerekir."

Brinley'in ağzındaki sırıtış bir saniye içinde gevşiyor ve Dell'e, sonra da bana bakıyor. Geriye yaslanıp viskimi yudumluyorum.

Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolur, yerine yanaklarında telaşlı bir kızarıklık belirir.

Çok daha iyi.

Bölüm 21

Brinley

"Aç değil misin?" Wolfe kendi bifteğini keserken sorar.

Ben tabağımdaki yemeği itip kakarken, masadaki herkesin birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını gösteren rastgele konularda konuşmalarını dinliyorum.

"Sadece neden burada olduğumu merak ediyorum, hepsi bu," diyorum, ona bakarak. "Bu odadaki tüm kadınlar sana bakıyor." Ve bazı cesur olanlar ona çoktan yaklaşmışlar, o da *hayır* demiş ve dinlemezlerse *siktirip gitsinler* demiş, ama ben bunu gündeme getirmiyorum.

O, çiğneyip yutarken, sorduğum şeyi düşünür.

"Hiç hayır der misin, Brinley?" diye soruyor Wolfe, ben onun sorusuna göz kırparak bakarken ifademi gözlemliyor.

"Hiç soru sormadan bir soruya cevap verir misin?" diye soruyorum, salatamdan bir lokma alırken.

"Evet," diyor kesin bir şekilde. "Şimdi sıra sende. Hiç hayır der misin?" "Evet," diye cevap veriyorum, düşünmeden bile.

"Ya beni yanlış anlıyorsun ya da dürüstçe cevap vermiyorsun," der Wolfe, her şeyi bilen bir sırtıyla masanın ortasından bir şişe viski alır ve önce benim bardağıma, sonra kendi bardağına biraz döker.

"Nasıl yani?" Bir yudum alıyorum, gerginliğimi atmak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var.

"Senin için önemli olan insanlar - ailen, arkadaşların, belki erkek arkadaşın, belki bir iş arkadaşın - senden bir şey yapmanı istediklerinde, senin mutlaka yapmak istemediğin bir şey.

Onları mutlu edecek veya daha rahat hissettirecek, ama senin istediğini tehlikeye atacak bir şey, hayır der miydin? Yoksa sadece sana söyleneni yapman gerektiğini düşündüğün için evet der miydin?"

Onun hipnotize edici gözlerine bakıyorum, mum ışığı gümüş beneklerinden yansıyor ve nedense dürüstçe cevap veriyorum.

"Muhtemelen onları hayal kırıklığına uğratmamak için yapardım, ama..." Kendimi savunmaya başlıyorum. "Sevdiğin insanlar için yapman gereken budur."

"Belki," diyor Wolfe, kullanmadığım bıçağı alıp keskin ucuyla masayı okşayarak.

"Bazen yardım etmek için evet diyebilirsin, sanırım. Ama bunu *her zaman* yaparsan, kendin olmaktan çıkarsın ve onlar için yaşamaya başlarsın. Artık gerçek sen değilsin, *onların* olmanı istedikleri kişisin."

"Ne demek istiyorsun? Ben iyi biri olmayı seviyorum," diye karşılık veriyorum, şarap kadehim ve yarım bardak viski bana biraz cesaret veriyor.

Sandalyeye yaslanıp, ayak bileklerimi çaprazlayıp ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini izliyorum.

"Buraya gelip oturmanı istediğimi bildiğin halde, tereddüt etmeden reddettin," diyor Wolfe, bıçağın ucunu rustik ahşap masaya dayayarak, konuşurken bıçağın bıçağı ışık parıldıyor. "Benimle oturmanı istediğimi anladığından emin olmama rağmen, hemen hayır dedin." Bıçağı masaya bırakıyor ve cevabımı bekliyor.

Yutkunup bir an düşünürüm, ne demek istediğini anlamaya çalışarak bir adım önde olmak için.

"Seni tanımıyorum, sana bir şey borçlu olduğumu düşünmüyorum," diyorum cesurca. Atılmış bıçaktan gözlerimi kaldırıp çenemi kaldırıyorum.

Wolfe sırtıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, iki eliyle sandalyemin altını kavrayıp beni tek bir hızlı hareketle kendine doğru çekiyor. Dizlerimiz birbirine değdiğinde nefesim kesiliyor.

O öne eğilir ve geniş ellerini benim **ellerimin** üzerine koyar, gözlerimi benden ayırmadan ellerimi ayırır

onları ayırır ve kendi başlarına her bir uylukta dinlenmeye bırakır. Düşünmeden derin bir nefes alırım.

"Ya da... belki benim yanımda, herkesin beklediğinden biraz farklı görünsen bile, kendin olmaktan korkmuyorsundur."

"Tamam... peki? Haklı olsan bile, benim diğerlerinin beklediğinden farklı olmam sana ne kazandırır? Neden umursuyorsun?" diye soruyorum, ona bakıp sonra gerçekten bilmek istediğim şeyi söylüyorum.

"Tamam... peki? Haklı olsan bile, benim insanların beklediğinden farklı olmam sana ne kazandırır? Neden umursuyorsun?" diye soruyorum, ona bakarak gerçekten bilmek istediğim şeyi söylüyorum.

"Neden *ben*?"

Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor. Jake omzuna dokunup kulağına bir şey fısıldarken, bir şey söylemek üzere gibi görünüyor.

Wolfe Jake'e başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Jake'in ayağa kalkıp Kai ve Robby'ye kapıyı işaret ederek başını sallamasını izlerim.

Wolfe, bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünüyormuş gibi bana bakar ve sonra eğilir. Kalbim güm güm atıyor ve o bu kadar yakın olduğunda bunun hiç değişmeyeceğini merak ediyorum. Ellerini benim ellerimin üzerine koyar ve midem bir anda boşalır.

"Brinley Rose Beaumont'un, bir kez olsun *kendini* seçtiğinde kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Sonunda arzuladığı kadar kötü olmaya izin verdiğinde orada olmak istiyorum."

Gözlerimi kırptırıyorum ve ağzım açık kalıyor, benim tam adımı nasıl bildiğini merak ediyorum, ama şaşırmamam gerek. Herkes hakkında her şeyi bildiğini söyledi, tabii ki bu beni de kapsıyor. Wolfe ellerimi bırakıyor ve akşam yemeğinin bitmesiyle kalabalığın konuşmaları daha da yükselirken ayağa kalkıyor. Çoğu adamıyla birlikte odadan çıkmadan önce bana bakıyor.

DJ müziği başlatırken Sean Layla'ya bir şey fısıldıyor. "Hemen dönecek," diye açıklıyor bana.

Ben başımı sallarım, hala tüm konuşmayı sindirmeye çalışıyorum.

Haklı mı? Önce başkalarını mutlu etmeyi amaçladığım için kendim olamıyor muyum?

Layla beni dans pistine çekmek için harekete geçer ve ben hayatımın varlığını sorgulamak yerine, Wolfe'un koltuğunun önündeki şişeden kendime bir shot viski daha doldurur, bir dikişte içer ve onunla birlikte giderim. Bir an için kulübün yarısının bu kadar aceleyle nereye gittiğini merak ederim. Ama hemen ardından bunun beni ilgilendirmediğini, buranın benim dünyam olmadığını, sadece ziyaretçi olduğumu hatırlarım.

Kötü olarak adlandırılmayı ne kadar sevdiğimi unutmak için kendimi zorlayarak Layla ve kızlarıyla dans etmeye başlıyorum ve sonraki iki saati böyle geçiriyoruz. Kalabalık çok yoğun ve Sean, Layla'yı kontrol etmek ve konuklarla konuşmak için ara sıra içeri girip çıkıyor. Dell bile en sevdiğimiz şarkılara dans ederken bize katılıyor.

Sean dışında Wolfe'u veya adamlarını bir daha görmüyorum ve gece yarısı geldiğinde temiz hava ve su içmek için hazırdım. Bardan bir şişe alıp Layla'ya hemen döneceğimi, sadece serin bir esintiye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Dans salonunun yan kapısından çıkıyorum, suyum açıp bir dikişte içiyorum, boynumdaki saçları kaldırıyorum. Serin okyanus esintisi inanılmaz hissettiriyor.

Etrafıma bakıyorum. Ay dolunay ve gökyüzü açık. Suyun kıyıya vurduğunu izliyorum ve yunusların sesini duyduğuma yemin edebilirim. Kafamı boşaltmak için yürümeye başlıyorum. Etrafta kimse yok, ama binanın diğer tarafındaki açık terasta bir grup insan olduğunu duyuyorum ve sigara dumanı ve esrar kokusu alıyorum. Wolfe orada mı acaba, akşam yemeğinden beri onu görmedim.

Nereye gittiğimi bile bilmeden, amaçsızca suya doğru ilerliyorum, kim olduğumu ve Wolfe'un bana istediğim kişi olmamı söyleyen sözlerini düşünüyorum. Aslında, Evan olmasaydı, ailemin beni yetiştirdiği kişi dışında, şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum. Evan'ın istediği kişi. Hatta bir zamanlar kilisenin istediği kişi.

Kıyıya vuran dalgalar ve başımın üstündeki binlerce yıldız beni çağırıyor ve bu küçük yolun beni suyun kenarına kadar götüreceği anlaşılıyor.

Yolda birçok kulübe geçiyorum, bazılarında insanlar parti yapıyor. Geçerken açık pencereden bir kadının inlemeleri geliyor.

tarafından. Acaba tüm HOH üyeleri burada mı kalıyor? Tepeden aşağı inip ormanın kenarındaki patikaya vardığımda sesler sonunda kesildi. Ayakkabılarımı çıkarıp kumda çıplak ayakla yürümek için eğilmeden hemen önce, o sesi duydum.

O sesin geldiği kişide korkunç bir şeylerin ters gittiğini anladığınız için midenizi anında bulandıran, kanınızı donduran bir inilti.

Başımı sola çevirip, ilk ağaçların ardında bir ışık parlaması görüyorum. Bekliyorum, ama uzaktan dalgaların kayalara ve kıyıya çarptığı sesi dışında hiçbir şey duymuyorum. Su denize çekiliyor ve ben yine o boğuk çığlık ve sesleri duyuyorum. Kesinlikle bir insan ve o kulübede yaralanmış. Sandaletli ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde oraya doğru ilerlemeye başlıyorum. Kim bu kadar ıssız bir yerde kalır ki?

Yaklaştıkça kulaklarımı mide bulandırıcı bir çatırtı doldurur, sonra yine o ses ve daha fazla sesler. Kulübe yüksekte bile değil, açık ekran kapısına doğru yürürüm ve içeriye baktığımda kanım donar.

Yanık et kokusu burnumu doldurur ve midemi bulandırır.

Dizlerimin üzerine çöküyorum çünkü önümde gördüklerimi kelimelerle anlatmak imkansız.

Denemek zorunda kalsam, şöyle derdim... Katliam. Kan dökme arzusu. İşkence.

İki adam dizlerinin üzerinde, gömleksiz, biri tanınmayacak kadar dövülmüş, ağzından kanlı tükürük akıyor ve vücudunun altındaki ıslak, kırmızı brandaya birikiyor. İkisi de parmaklarını kaybetmiş. Yüzleri şişmiş ve birinin dişleri yerde. Daha iri olanı o kadar çok yerinden kesilmiş ki, zihnim tüm yaraları tam olarak algılayamıyor. Kulaklarından, gözlerinden... bacaklarının arasından kan akıyor. *Aman Tanrım.*

Ve ikisinin önünde, görkemli, karanlık ve korkutucu bir tanrı gibi duran adam Wolfe'dur.

İleri doğru yürür ve onların üzerinde durur, tüm boyuyla kırık bedenlerine bakar, elinde bir tür bütan meşalesi tutar. Meşaleyi yakarken gözlerinde kötülük vardır ve uçtan ince bir alev fışkırır.

Dehşet içinde donakalmış bir şekilde, daha iri olanı saçından tutup başını yukarı doğru çekmesini izliyorum. Wolfe meşaleyi yavaşça adamın boynuna yaklaştırıyor ve adamın boğuk çığlıkları havayı doldururken, kulağından köprücük kemiğine kadar tüm eti yakıyor. Bir dövmeyle siliyor. Adamın acısı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konsantre oluyor. Sanki çığlıklarını duymuyormuş gibi.

Adam duyamadığım bir şey fısıldıyor ve Wolfe dinlemek için bir anlığına alevi kısıyor.

Dudaklarından çıkan küçük inlemeler olmasaydı, adamın sadece bayılmış olduğunu düşünebilirdim. Cildi hala cızırdamaya devam ediyor ve havayı daha da yoğun ve keskin bir koku dolduruyor. Kalkıp kaçmam gerektiğini düşünebilirsiniz, ama yapamıyorum.

Onun üyesi olduğu kulüp veya çeteye ilişkili olduğunu düşündüğüm dövmeden gözlerimi ayıramıyorum. Dövme, Wolfe tarafından büyük ölçüde tahrip edilmiş, kendi yanmış eti tarafından kovulmuş durumda.

O kadar hızlı ve sessiz nefes alıyorum ki, havanın ciğerlerime ulaştığından bile emin değilim. Beynim tekrar kalkıp buradan uzaklaşmam için çığlık atıyor ama ben farlara yakalanmış bir geyik gibi donmuş durumdayım.

Tiksinmem gerekirdi. Şokta olmam gerekirdi.

Ama tek gördüğüm, önümde duran adamın karanlık gücü. O, utanç, suçluluk veya pişmanlık duymadan tam olarak kim olduğunu biliyor.

Bu... unutulmaz bir güzellik.

Orada kalmayı seçtiğim için *içimi* kaplayan korkunç duygular o kadar beni tüketiyor ki, kulübenin kapısının önünde diz çöktüğümde Kai'nin bana baktığını bile fark etmiyorum, çimenli toprak cildime serin geliyor. Wolfe el fenerini yere koyuyor ama yüzünde yaptığı şeyden pişmanlık yok. Konuşmuyor. Sadece silahını çekiyor.

Bayılmak üzereyim. Biri ağlıyor.

"Wolfe." Kai başını benim yönüme doğru sallıyor. Adını duyduğumda gözlerim ona kayıyor. Dönüyor ve gri gözleri benimkilere kilitleniyor, hayatımın en uzun on saniyesini benimle geçiriyor.

Onun bakışı benim dayanağım ve ağlayanın ben olduğumu fark ediyorum.

"Yeterince dinledim," Mason'ın sesini duyuyorum.

Wolfe'un ağzının hareket ettiğini görüyorum ama ne dediğini duymuyorum. Sonra tek bir atış yapıyor...

Daha iri olan adamın alnının ortasına isabet eden bir atış. Adam cansız bir şekilde yere düşer ve kafası kanlı brandaya çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıkar.

Çığlık atıyorum ve bir şekilde ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum. Çok uzağa gitmeden, bana "*bakma*" dediğini fark ediyorum.

Çok geç.

Bölüm 22

Brinley

Ölümle yüzleşirken bu tür bir inanmazlıkla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Sanki bu gerçek olamaz, başka bir yolu olmalı gibi. Bu dünyaya gelmemin tek amacı bu olamaz. Bir şey ya da biri beni kurtarmalı, değil mi? Ailemin bana her zaman söylediği gibi, yaptığım her eylem, verdiğim her karar beni buraya mı getirdi? Evan'la kalsaydım, bir psikopatın peşinden koşmak yerine, evimde, oturma odamdaki kanepede güven içinde olurum. Ormana doğru koşarken tüm bu düşünceler aklımı dolduruyor. Durmadan koşarken ciğerlerim yanıyor, kontrol edilemeyen hıçkırıklar vücudumu sarsıyor ve adrenalın damarlarımdan akıyor.

O adamı öldürdü. Ve şimdiye kadar muhtemelen diğerini de öldürmüştür. *Öldürdü*. Ve kim bilir ne kadar süre işkence gördüler? Vücutlarının bazı kısımları eksikti. Parmaklar. Dişler. Cinsel organlar? Sonunda bunları fark ettiğimde, zihnimde görüntüler canlanıyor. Daha iri olan adamın karnı birkaç yerinden kesilmiş ve kan akıyordu, kesikler derindi, tek gözü şişmiş ve kapanmıştı. Daha zayıf olan adamın kolu birden fazla yerinden kırılmıştı ve vücudunun önünde sarkık bir şekilde duruyordu. Gözlerimi kırıştıtarak bu anıyı zihnimden silmeye çalışıyorum ve daha fazla gözyaşı akıyor.

Akşam yemeğinden sonra oraya gitmişti. O adamları işkence etmek ve öldürmek için. Ve bu onun için çok doğal bir şey gibi görünüyordu. *Çünkü öyleydi*. Kafamdaki ses bana *bunu* hatırlatıyor.

Bu adamın *bana dokunmasına* izin verdim. *Onu* istedim. Ve o, onların kişisel ölüm meleği gibi üzerlerinde dururken bile, utanarak itiraf ediyorum ki, onu *hala* istiyordum.

Ve Şimdi beni de 6ld6recek ve muhtemelen onlarla birlikte g6mecek.

Zaman bulanık bir Şekilde geçiyor. Her tarafım kesik ve sıyrıklarla kaplı; defalarca d6Őt6m. Ne kadar s6redir koŐtuėumu bilmiyorum. Yardım isteyebilmek için bir yol ya da ağaçların arasında bir açıklık bulmak için dua etmeye devam ediyorum ama hiçbir Şey yok. Gidecek hiçbir yerim yok ve arkamda yerdeki ağır botların sesi bana koşmaya devam etmemi s6yl6yor ama çok yorgunum. Durmam gerek.

"Brinley." Wolfe'un derin sesi ormanın g6lgesinde yankılanıyor, sesi hiç de nefes nefese değil. Sesi sakın. Donup kalıyorum, sırtım p6r6zl6, soğuk ağaç kabuğuna s6rt6n6yor, elimden geldiğince bir ağacın arkasına saklanmaya çalışıyorum. Nefes nefese kalmışken, çiziklerle dolu cildimde toprağın acısını hissedebiliyorum, o kadar sessizim ki neredeyse nefes almadığımı d6Ő6n6yorum.

"Kamanın bir anlamı yok, kokunu alabiliyorum, sinek kuşu." Sesi ormanda yankılanıyor, bu sefer daha yakın.

Koşmaya başlıyorum ve yapabildiğim kadar koşuyorum, engebeli arazide birden fazla kez bileğimi burkuyorum. Kama sandaletlerimin altında dallar kırılıyor ve daha fazla devam edemeyeceğimi biliyorum. Bu sırada onu duyabiliyorum; ormanda peşimden gelirken ayaklarının altında 6l6 yaprakları ezip geçen d6zg6n ve sabit adımlarının sesi, neredeyse çığlık atmama neden oluyor. Ama ığlık atmak Şu anda bana yardımcı olmaz. Hiçbir Şeyin yardımı olacağını sanmıyorum.

Ağaçların arasından ışık g6rd6ė6mde durup, bunun bir yol ya da başka bir kul6be, insanların olduğu ve g6venli olabileceği herhangi bir yer olmasını umut ediyorum. Ağrıyan ve yorgun ayaklarımla olabildiğince hızlı bir Şekilde oraya doğru koşuyorum, nefesimin sessiz olmasını dileyerek onun duymamasını umuyorum.

Yaklaşık yirmi metre 6tede b6y6k bir ağaç g6r6yorum ve orayı hedefim olarak belirliyorum, ama beş adımdan fazla atamadan, g6l6 bir el boğazımı kavırıyor ve beni geriye doğru, canlı bir meşe ağacının kalın g6vdesine çarpıyor. Diğer eli başımın arkasında, kafamı arpmamı engelliyor ama ağaç kabuğu omuzlarımı ısıtıyor.

"Karşı koymayı bırak," diye bağırır Wolfe.

Dinlemiyorum, kavga etmeye başlıyorum, protesto etmek için ona tırmalıyorum. Yakın 6l6m korkusu bana g66 veriyor.

Ben bağıırken, "Karşı koyma" diyor. Elini başımın arkasından çekip iki bileğimi de yakalıyor, onu tırmalamaya devam edememem için önümde tutuyor ve diğer büyük avucunu göğsüme koyuyor.

"Nefes al," diyor, neredeyse yatıştırıcı bir şekilde.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum, avcıların avlarını öldürmeden önce nasıl sakinleştirdiklerini anlıyorum. "Sen... Sen öldürdün..." diye hıçkırıyorum. "O zavallı, masum..."

"Sakin bunu yapmaya kalkışma. O adamları *asla* masum olarak niteleme," Wolfe, avucunu benim inip çıkan göğsümün üzerinde kaydırarak boğazımı sıkarken alçak sesle homurdanıyor. Karanlıkta bile, gözlerimin içine delen gri gözlerini görebiliyorum. Kızgın, ama artık o kadar korkmuyorum. Babamın deyimiyle ben bir mazoşistim. Bana zarar vermek üzere olan adam tarafından aptalca sakinleştiriliyorum.

Boğazımdaki el gevşiyor, Wolfe parmak eklemleriyle nazikçe boğazımı okşuyor, sanki beni boğmakla yatıştırmak arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi. Anlam veremediğim bir dans bu.

"Onlardan biri geçen gece Jake'in kamyonetini havaya uçurdu. Orada, kamyonetin içinde herhangi biri durabilirdi, ama o adam ölmedi. O, bizim için o boktan liderine bir mesaj iletecek."

Nefesimi tutmaya çalışırken nefesim kesildi.

"Diğeri. Vurduğum o pislik herif, neredeyse bir yıl önce on altı yaşındaki bir kızı kandırıp uyuşturdu, tecavüz etti, sonra da bunun fotoğraflarını ve videolarını paylaştı. Kızın hayatını mahvetti resmen. Kız iki ay boyunca evinden çıkamadı bile."

Zaman durmuş gibi hissediyorum ve midem ağzıma geliyor. Aniden, onun kadar öfkeli hissediyorum.

"Ve o benim ailemden biri. Adamlarımdan birinin küçük kız kardeşi." Avucunu boynumdan çekip, göğsüme bastırıyor. "Rakip bir kulüptü. Mutlu değillerdi. Atlanta'da, en karlı bölgelerinden birinde, onların uyuşturucu işine zarar veren bir şey yaptık."

"Bunu duyamıyorum. Duymak istemiyorum." Panikledim.

Bunu duyarsam, ölürüm.

“Kız, Mason’ın küçük kız kardeşi idi – bu, en iğrenç türden bir intikamdı ve bizim gibi erkeklerin savunduğı her şeye aykırıydı. Peki, kızın kardeşinin ona akıl almaz şeyler yapmasına izin verdim mi? Evet.”

Mason’ın kız kardeşi mi? Mason’ın öfkелendiğini düşününce titriyorum. Tanımadığım bu kızın iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Konuşurken Wolfe elini göğsümün üzerinde çevirir ve parmak eklemleri yine yavaşça köprücük kemiğimi, sonra omzumu okşar. Diğer eli hala bileklerimi tutarken, nefesimin istem dışı olarak yavaşladığını fark ederim. Sert vücudu benimkine bastırır ve içimdeki berbat bir parça onu burada ister, bana bastırırken daha güvende hisseder.

Dudakları boynuma iner ve yavaşça yukarı doğru yalayarak beni şaşırtır, giderken terimin tadına bakar. Düşünmeden, hala sıkıca tuttuğum ellerimle onun kesiklerinin altındaki sıcak gömleğinin altını yumruklıyorum.

"Ve onun kardeşinin onu işkence etmesine izin verdikten ve ondan istediğı her şeyi aldıktan sonra, onu soğukkanlılıkla vurdum mu?" Wolfe beni bırakır, iki elini de aşağıya doğru kaydırarak uyluklarımın dışını okşar, elbisesini de beraberinde getirerek külotumun üzerinden çıplak belime sarar.

Bu yumuşak, samimi dokunuşla çılgına dönmüş bedenim alev alır. Bu anı hayatımın geri kalanında travmatik olarak hatırlayacağımdan eminim, ama başparmakları alt karnımı okşarken nefes nefese kalırım.

"Tabii ki yaptım. Ve yine yapardım. Pişman değilim. Bir saniye bile pişman değilim. Tek pişmanlığım, ona *daha uzun süre* işkence edememiş olmamız," diye homurdanıyor Wolfe, o uğursuz ses tonu içimi ürpertiyor.

Wolfe beni kendine doğru çekip, ellerini belime dolayarak beni tutarken, ben inliyorum. Dudakları boğazımı, sonra da köprücük kemiğimi buluyor, dili tenimi okşuyor. Gömleğini daha sıkı tutuyorum, ama onu kendimden uzaklaştırıyor muyum, yoksa daha da yaklaştırıyor muyum, anlayamıyorum. Direnmenin bir anlamı var mı? Yenilgiye uğramış bir şekilde tamamen gevşiyorum. Ağzı omuzlarımı arıyor, ısıyor, emiyor, ısıyor, sanki o da benim kadar kendini kontrol edemiyormuş gibi. Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve inliyorum. Sert kaslı vücudu avuçlarımın içinde sıcak geliyor.

O çok güçlü ve eğer öleceksem, hayatımda hiç hissetmediğim kadar tutkuyla bana davranılması, benim tercih ettiğim ölüm şekli. Beni hiç hissetmediğim bir açlıkla dokunuyor.

Bunu açıklayamıyorum. Anlayamıyorum. Kahretsin, bunun gerçekten oluyor olması gerçeğini bile kavrayamıyorum. Wolfe, dün gece yaptığı gibi pamuklu külotumu tutup yırtarken neden arzu ile titrediğimi kendime bile sormuyorum. Sadece bu sefer onu yüzüne yaklaştırıyor. Onun bunu kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlarla ıslak olduğunu biliyorum, ne kadar berbat olursa olsun, kabul etmek istesem de istemem de, *onu istiyorum*. Karanlık lanet olsun.

Gözlerini kapatıp nefes alır, sonra derin bir iniltiyle yavaşça nefes verir, başparmağı ve ilk iki parmağıyla nemli pamuğu ovuşturur, sanki ne kadar ıslak olduklarını değerlendiriyormuş gibi. Wolfe, sanki onlardan benim heyecanımı emmek üzereymiş gibi onları ağzına götürdüğünde, büyülenmiş bir şekilde izlerim ve tam da bunu yapar. Gözlerini bana çevirip şeytani bir şekilde sırtarken, ben hiçbir şey yapamadan sadece izlemekle yetinirim.

"Kulübümün işlerini gördüğünün ne anlama geldiğini anlıyor musun?" der ve ıslak ve yırtık külotumu kesik yerine yerleştirir.

Bunun son olduğunu bilerek, hafifçe başımı sallıyorum.

Döngüye girmeye başlıyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, ben..."

"Şşş," diyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek beni anında sakinleştiriyor.

Acı çekmemek için sessizce dua ediyorum.

"Şimdi beni dinle. İki seçeneğin var, küçük sinek kuşu. Ya bu ormanda öleceksin ya da bu ormanda benim olacaksın."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerim onun gözlerine kayıyor.

"Benim dediğimde" Wolfe geri adım atar ve kemerini çözer. Ne yapacağını hiç bilmiyorum ama kemerinden büyük, kınılı bir bıçak çıkararak beni şaşırtır. Nefesim hızlanır, eli tekrar uyluklarıma doğru hareket ederken tekrar çılgına dönerim. "Bu gece yaptığım her şeyin senin de yükün olduğunu kastediyorum."

"Neden? Neden bunu isteyisin ki..."

"Nedenini sorma lan." Wolfe beni ağaca doğru iter, sesi sinirli ve boğuktur. Ağaç kabuğu cildimi ısıtır.

Islak alnımdan saçlarımı nazikçe çekip, sanki kendini sakinleştirmek istercesine bir anlığına gözlerini kapatır.

"*Neden* seni düşünmeden duramadığımı bilmiyorum. *Neden* seni bu kadar arzuladığımı bilmiyorum," der sakın bir sesle.

Bir koluyla belimi sıkıca kavrayan diğer koluyla elbisenin üstünü aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarır ve başım ağaca yaslanırken inlerim. Sıcak ağzı meme ucumu bulur ve ısıtır, acıyla amım zonklar. Ben çığlık atmadan, onu tekrar ağzına alır, dilini üzerinde gezdirerek acıyı dindirir ve içimi ateşe verir. Bir kez daha, ağzının benim ağızımda olması nasıl olurdu diye hayal kuruyorum.

"Neden seni burada öldürmeyi seçmeyeyim ki? Neden seni alıp, damgalayıp, kendime saklamak isteyeyim ki?" İki büyük parmağı, aynı elinde bıçağı tutarken, utanç verici derecede ıslak olan yarıklarımın kayıyor. Parmaklarıyla aynı ritimde sapın bana bastırdığını hissediyorum. Ne yapabileceği düşüncesiyle içimi kaplayan korku beni ateşliyor. Parmaklarını içime daha da ittiğinde göğsünden derin bir hırıltı çıkıyor.

"Senin sırılsıklam olmanın nedeni de bu... benim için sırılsıklam olmanın nedeni." Wolfe parmaklarını yukarı kaldırıp uyarılmamı alt dudağıma yayarken mırıldanıyor, sonra tekrar aşağı inip parmak eklemleriyle klitorisime yavaşça dokunuyor.

Wolfe alt dudağımyı ağzına alır. Dudaklarında kendimin tadını alıyorum ve bu katilin öpücüğünü dilediğim için ne kadar berbat bir durumda olduğumu fark ediyorum.

"Şiirsel adalet, her zaman sahip olmadığımız şeyi arzulamamızdır." O ısıtır ve ben inlerim, aniden onun karanlığını arzularken, bir şekilde onun da benim ışığımı arzuladığını anlarım. Kalçalarımı onun eline doğru iterim, daha fazla sürtünme, daha fazla o, daha fazla bu için her şeyi yaparım.

Klitorisimi okşamakla parmaklarıyla içime girip çıkmak arasında ustaca geçiş yapması, amımı ona sıkıca kenetler,

saniyeler içinde parçalanacakmış gibi hissettiriyor.

"İstememem gereken, hak etmediğim şeyleri almak için yaşıyorum. Neden bir şeyleri istediğimi asla sorgulamam." Derin, kadife gibi sesi beni sararken, amım parmaklarını sıkıca kavıyor, ağustos böceklerinin sesi ve çaresiz inlemelerim havayı dolduruyor, ağaçlardan bir film müziği gibi yankılanıyor, o benim bedenimi en samimi enstrüman gibi çalarken. "Ölümü seçersen, asla bilemeyeceksin..."

Onun parmaklarının üzerinde boşalmaya çok yaklaştım. "Wolfe..." diye inledim.

"Benim olmayı seçersen, kim olduğunu kabul etmenin ne kadar kolay olduğunu öğreneceksin..." Parmaklarını aniden içimden çekiyor ve soğuk bıçağının pürüzsüz sapını amıma dayıyor, kaygan uyarılmamın içinde yukarı aşağı kaydırıyor. Beynim itiraz etmek istiyor.

İçimde çığlık atıyorum.

Dışarıda, kesik kısmını daha sıkı kavrar ve onu kendime doğru çekerim.

"Kalbin benim için neden daha hızlı attığını sormadığı gibi, ben de kendime seni neden istediğimi sormuyorum. Ben sadece alırım, sinek kuşu."

Bıçağın deri kılıfını kavrar ve sapını içime daha da sokar. Bu müdahaleye haykırırım ama yine de ona durmasını söylemem. Ona durmasını söyleyemem.

"Gördüğüm için özür dilerim..." Sözler ağızımdan dökülüyor. "Kimseye söylemeyeceğim." Sapı içime daha da sokarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Üzülmene gerek yok," diyor Wolfe, sapı bir santim daha içeri sokarken. "Senin bir aksesuar olmana ihtiyacım var," diye homurdanıyor, pürüzsüz sapı sonuna kadar içeri sokarken, ben de onun içimde tamamen yerleştiğini hissederek nefesimi tutuyorum. Onu geri çıkarıyor ve beni tüm gücümle sikmeye başlıyor. Diğer eli belimden ayrılırken, başparmağını klitorisime getirir ve mükemmel bir basınçla daireler çizmeye başlar, tam da ihtiyacım olan şeyi verir. Ecstasy ve adrenalin içimi kaplarken titrerim.

"Bu amcığın beni arzulaması lazım. Benim istediğim şekilde onu almam için yalvarması lazım."

Onu duyuyorum ama ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum. Onun dengesiz davranışları beni sadece en karanlık rüyalarımda gördüğüm yerlere götürüyor.

en karanlık rüyalarımnda gördüğüm yerlere götürüyor.

"Senin de beni, benim seni arzuladığım gibi arzulamanı istiyorum."

Bana dönüp sırtıyor, göz bebekleri büyümüş ve çılgın bir kan dökme arzusu ile dolmuş.

"Doğru seçimi yap, Brinley, yoksa bu bıçağı ters çevirip güzel boğazını kesmek zorunda kalacağım."

Bacaklarım titremeye başlar ve ona teslim olurken protestom dudaklarıma ulaşmadan söner. Orgazmım kaçınılmazdır ve onunla birlikte, bu her neyse, ben her neysem, kendimi kaybederim.

Hafifçe kavisli sap içimdeki derin bir noktaya vururken kalbim göğsümde güm güm atıyor ve patlayacakmışım ya da idrarımı tutamayacakmışım gibi hissediyorum - ya da her ikisi birden.

Başımı öne eğip onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, elimle onun güçlü çenesinin yanına uzanıp başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum.

"Ölmek istemiyorum," diye yumuşak bir inilti çıkarırım.

"O zaman gel, küçük sinek kuşu, ve bunu yaparken benim adımları söyle," diye emrediyor.

Elim onun yüzüne karşı küçük geliyor ve şu anda ona sunduğum nazik dokunuş yanlış geliyor, ama gözleri benim yüzümdeki arzuyu fark ediyor ve her an beni yutacakmış gibi kararmaya başlıyor.

"Adını bilmiyorum," diyorum nefes nefese. "Söyle bana," diye ekliyorum, sıkı bir sıcaklık dalgası karnımı, uyluklarımı, ruhumu derinden sararken.

"Gabriel," diye cevaplıyor kulağımın içine yumuşak bir sesle.

"Gabriel..." Onun adını ilk kez fısıldıyorum ve çıkardığı ses hayvani bir ses. Bu ses beni uçurumun kenarına itmeye, onun bıçağının sapını çözdüğümde onun karanlık, fırtınalı derinliklerine düşmeye yetiyor.

"Gabriel," diye tekrar bağırırım, bu sefer daha yüksek sesle ve onun cevabı göğsünden gelen derin bir hırıltıdır.

"Tekrar," diye emrediyor ve ben dediğini yapıyorum, patlayıcı bir orgazmın coşkulu rahatlaması vücudumun her hücresine yayılırken

ve hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde boşalıyorum, bıçağın sapını, elini ve ön kolunu ıslatıyorum.

Sonu görünmeyen bu durumda, onun adını tekrar çağırıyorum, *lütfen, daha fazla, durma diye* ekleyerek, ama aynı zamanda onu istediğimden nefret ediyorum, bu boş gri gözlü, tanımadığım adamı.

Sonunda nefesimizin sesiyle gözlerimi açtığımda, tek gördüğüm ağaçların tepeleri, utancım ve yıldızlar.

Bu anda ben kimim? Bu katilin bıçağının keskin ucuna kendini bırakmadan gelen bu kadın kim? Ve hissetmem gereken acı nerede?

Gabriel bıçağını benden çekiyor ve ben aşağıya bakıyorum, kınını o kadar sıkı tutmuş ki bıçak elini kesmiş ve kanı avucundan çimenli toprağa damlıyor. Bıçağı beline geri koyuyor ve parmaklarını amıma sokuyor, kanını içime itiyor, şişmiş dudaklarımın her yerine sürüyor. Bu bir işaretleme, bir tür sahiplenme gibi geliyor. Parmaklarını yavaşça çıkarır, elini yüzüme doğru hareket ettirerek kanını ve benim spermimi dudaklarımın her yerine yayar, sanki bir başyapıtını resmediyormuş gibi.

"Artık *senin* içinde yaşıyorum, küçük sinek kuşu," diyor, eğilip bana bakarken, cıva gibi gözleri dudaklarıma odaklanıyor ve tek duyabildiğim onun nefesi. Gözlerinde bir savaş yaşanıyor, eli ensem arkasına kayıyor ve kontrolünü kaybetmeden önce sahiplenici bir şekilde tutuyor, sonra şiddetle saçımı yumrukluyor. Saçımı kökünden sertçe çekiyor, başımı geriye doğru eğiyor ve sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalayıp beni derin bir şekilde öpüyor.

Hiç beklemediğim öpücüğe hazırlıksız yakalanarak nefesim kesilir. Anında ona boyun eğiyorum ve ona uyum sağlıyorum. Wolfe sanki beni tatmak için çaresizmiş gibi beni öpüyor. Dudakları benim dudaklarıma bastırıyor ve dili açgözlülükle yağmalıyor. Ben de onun kadar istekli bir şekilde ona karşılık veriyorum. Bakır tadı ve kendi heyecanım ağzımı dolduruyor ve o beni bırakmadan önce dudaklarıma inliyor, beni tamamen çözülüyor.

Sadece birkaç saniye boyunca beni yedi, ama bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz öpücüktü, tüm vücudumu ele geçiren bir öpücüktü.

Onun kendini toparlamaya çalışmasını izlerken, ne kadar küçük olursa olsun, içinde kontrolünü tamamen kaybedebilecek bir yanının *olduğunu* fark ediyorum.

"*Siktir...*" diyor ve yüzünü benden çeviriyor. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, göz bebekleri küçülmüş. Tekrar kontrol altına almış, hiçbir duygu yok. Boğazımı sıkıyor.

"Şimdi dediğimi yaparsan hayatta kalırsın," diyor Wolfe, sesi alçak.

Dönüp yürümeye başlıyor, benim de onu takip etmemi bekliyor ve ben kendime az önce ne olduğunu soruyorum. Nasıl bu kadar yoğun bir duygudan bu kadar kolay soğuk ve duygusuz bir duruma geçebiliyor? Korku hissi neredeyse anında geri geliyor. Orgazmımın ve öpücüğün yarattığı bulanıklık her saniye buharlaşıyor ve her şey yeniden netleşiyor.

Onun olmak ne demek olduğunu gerçekten bilmediğimi ve bunu öğrenme düşüncesinin beni korkuttuğunu fark ettim. Gabriel'i ormandan dışarıya kadar takip ederken, tanışmadan önceki halimin, onun az önce öldürdüğü adam kadar ölü olduğunu biliyordum.

Bölüm 23

Brinley

"O bıçaktan enfeksiyon kapacağım," diyorum, ahşap merdivenler ayaklarımızın altında gıcırdarken.

Gabriel özel kabininin kapısını açar ve beni içeri alır. Onun ilk adını tercih ettiğimi fark ederim, bunun tek nedeni, onun soyadından daha insanca geldiği içindir.

"Az önce bir adamı bununla deşmekten bitirdim. Tamamen steril. İki kez dezenfekte edildi. Hastane kadar temiz." O eğildiğinde kokusu yine beni sarstı. Ormanda yaptığı bu iş onu terletmemiş gibi görünüyordu. "Ve onun kanını sana yaklaştırmazdım," dedi sert bir sesle.

"Ama seninki sorun değil mi?" diye soruyorum, çamurlu topuklu ayakkabılarımı çıkararak. Onlarla koşarken bileğimi kırmadığım için şanslıyım.

"Benim kanım temiz," diyor, ışığı açtıktan sonra bana doğru yaklaşarak. Gabriel üstümde durup gözlerimin içine bakıyor. Nabzımı ölçer gibi parmağını nabzımın üzerine koyuyor. "Ve onu istediğim yere koyacağım. İçine, üzerine, senin kanınla karıştırarak. Eğer içmeni istersem, içeceksin. Hayatını bana borçlusun. Teşekkür etmelisin."

Öfke beni kaplar ve ağılamamak için tüm gücümle mücadele ederim. Ona korkumu göstererek tatmin olmasını istemem.

"Teşekkür ederim," diyorum sakın bir sesle.

"Temizlenme zamanı," diyor ve beni tek banyoya doğru yönlendiriyor. Yanımda hiçbir şeyim yok. Telefonum ve çantam bile resepsiyon salonundaki masanın üzerinde.

"Odama gidip eşyalarımı almam lazım," diyorum ona, "Hiçbir şeyim yok."

Gabriel telefonunu çıkarır ve mesaj yazmaya başlar. Bitirir ve cebine koyar.

"Benimle kalacaksın. Anlaşmamızı açıklayana kadar yalnız kalman güvenli değil."

Yani, kulübü gördüklerim yüzünden beni öldürmeye çalışabilir.

"Soyun," diyor ve duşu açarken elini suyun altına koyup sıcaklığını kontrol ediyor. "Kişisel eşyaların yolda."

"Oda numaram..." Bana attığı bakış, zaten bildiğini gösteriyor.

"Eşyaların yolda," diye tekrarlar Gabriel, bana itiraz etme şansı bırakmadan. "Söylediğim her şeyi sorgulamayı bırakırsan ikimiz için de çok daha iyi olur. O zaman lanet olasıca kendimi tekrar etmek zorunda kalmam," diye ekler.

Telefonu çalar ve o, cevap vermek için banyo kapısından geçmeden önce aşağıya bakar. Ben de bu fırsatı değerlendirip kapıyı arkasından kapatır ve ona yaslanırım, kilitlememenin daha iyi olacağını zaten biliyorum. Eğer buraya girmek isterse, zayıf kapı kolu kilidi onu durduramaz zaten, o zaman ne anlamı var?

O yokken tuvalete gidiyorum ve bıçağının söz verdiği kadar temiz olmasını diliyorum. Hassas ve şişmiş durumdayım ve sıcak suyun vereceği rahatlamayı diliyorum. Rafta bulunan temiz havluları ve bir bez alıyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp aynada kendime bakıyorum. Saatler önce özenle sürdüğüm makyajım bulaşmış, maskaramın kalıntıları gözlerimin altında koyu lekeler oluşturmuş ve hala kızarmış yanaklarımdan, gözyaşlarımla karışarak soluk siyah çizgiler halinde akmış. Kıvrıp toplayıp tutturduğum saçlarım dağınık ve dalgalar halinde sırtımda sarkıyor, küçük çubuklar ve çalılar düğümlü saçlarımda arasına takılmış. Cildimde çamur izleri var ve boynumda, beni ağaca dayadığı için morarmaya başlayan izler var. Dönüp bakıyorum ve

omuzlarımla kenarlarını çiziyor. Derin değiller ama... ben damgalanmış bir kadınıml.

Wolfe, telefonda biriyle konuşurken, derin ses tonu boş kapıdan yankılanıyor.

"Şimdi dediğimi yaparsan hayatta kalırsın," demişti ve ciddiymi. Sahip olduğum tek şey egemenliğim.

Ve bedenimin egemenliği değil, çünkü o açıkça ona ait.

Tek sahip olduğum şey seçimim.

Bana uygun olduğunda açık ya da kapalı bir kitap olmayı seçebilirim. Onun dünyasını daha iyi anlayana kadar ona kapılmamayı seçebilirim.

Onu istediğim için kendimi affetmeyi seçebilirim. Sadece kendime borçluyum.

Onun benden sıkılıp beni sessizce bırakma ihtimali de var. Bu ihtimal düşük, ama şu ana kadar beni sikiyle sahiplenmeye bile çalışmadı, bu da çevresindeki insanların onun ne tür bir adam olduğuna hakkında söylediklerinin tam tersi.

Bu da bana, belki de onun için benim için olduğum kadar sıra dışı olduğumu söylüyor. Onun karanlığına karşı benim ışığım.

Ayna buğulanmaya başlar, beni düşüncelerimden koparır ve buharlı duşa girmemi hatırlatır, tam da Gabriel banyoya geri girerken.

Lavaboya yaslanıp, suyun yağmur gibi tenime düşmesine bakarken, sıcaklık adrenalini etkisinden hala kurtulamamış ağrıyan kaslarımı yatıştırıyor. Neredeyse ellerimi önümde birleştiriyorum, kısmen alışkanlıktan, kısmen de onun bakışlarını durdurmak için, ama bunun yerine korkularımı bastırıyorum.

Kollarımı kaldırıp ona dönerek başımı hafifçe eğdim ve ellerimi saçlarımla üzerinden geçirdim, çıplak ve sergilenirken ona doğrudan baktım.

"Ben duş alırken orada oturmak zorunda mısın?" diye soruyorum, saçımdan otel kokulu şampuanı durularken. O zaten beni tamamen görmüş durumda. Suyun çıplak vücudumdan akmasını izlemesi beni rahatsız etmemeli

Çünkü o zaten beni tamamen görmüş.

"Evet," diye cevaplıyor Gabriel, rahatça yerleşerek.

Seçimlerim. Düşüncelerim.

Onun esiri olmayı nasıl seçeceğim. İstemediğim sürece, onun arzuladığı korkuyu ona yaşatmayacağım. Artık onun neler yapabileceğini gördüm, bu yüzden kulağa tuhaf gelse de, korkacak hiçbir şeyim kalmadı.

"Sen bilirsin," omuz silkerek, yüzümde ifadesiz bir ifadeyle, avucuma bol miktarda saç kremi sıkıyorum.

Bu gecenin tüm günahlarını yıkamak için uğraşırken, onun sırtıtışını kaçırmadım. O da yerleşip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onun karşısında savunmasızım, ama bana bakışları - normalde açık renkli gözlerinin kararması, vücudumu izlemesi, her hareketimi emmesi - beni güçlü hissettiriyor.

Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Bölüm 24

Gabriel

Brinley'i duş camının arkasından saçlarını durularken izliyorum. Ölümle ne kadar yaklaştığının farkında değil. Onun hayatını kurtardığım için ne kadar şanslı...

"O ölmek zorunda. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sorar Jake.

"Bunu temizleyin," diyorum Robby ve iki adaya, brandanın üzerinde yüzüstü yatan zavallı cesedi işaret ederek. "Ve bunu ağzında fazladan bir çift testis ile geri gönderin, onları dikin ve notu dudaklarına iğne ile tutturun, hepinizin bildiği gibi, eğer sevdiğimiz birine bir daha dokunursanız, başınıza gelecek olan budur."

"O küçük periyi yakalamamı mı istiyorsun patron?" diye sorar Kai, Brinley'in kaçtığı ormana doğru başını sallayarak. Onu peri olarak adlandırmasından hoşlanmıyorum, iyi bir kız. Onların varsayımları beni sinirlendiriyor.

"Siktir, o Layla'nın arkadaşı," diyor Ax.

"Yapılması gereken bu," diyor Jake.

"Siktir." Ax sakalını eliyle okşadı. "Yapmak zorundaysan, çabuk yap." Kafamı sallıyorum. Aklıma gelen tek şey, o olmasın.

"Hayır. Kimse Brinley'e dokunamaz," diye emrediyorum. "O benim sorumluluğumda," diye omzumun üzerinden söylüyorum ve hepsinin başını salladığından emin olduktan sonra, sineklik kapıyı itip onun peşinden gidiyorum.

Brinley'nin buharlı banyoda çıkardığı iç çekiş beni gerçeğe geri döndürür. Kırk sekiz saat içinde ikinci kez, onun

travmatik bir olayla karşılaştığını gördüm, ama yine de burada, sanki hiçbir şey olmamış gibi, tüm çıplaklığıyla önümde duruyor.

Onun vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Ax ile telefon görüşmemi bitirdikten sonra onu kontrol etmek için içeri girdiğimde kalmayı planlamamıştım, ama o mükemmel dolgun göğüslerin üzerinden akan suyun yumuşak, kıvrımlı beline doğru aktığını gördüğüm anda, hiçbir yere gitmeyeceğimi anladım.

Gözlerim her bir kıvrımı, her bir parçasını doyasıya seyrediyor ve hafızama kaydediyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığa uzanan düzgün kalçalar ve ellerimi üzerine koymak için yalvaran yumuşak bir çukurla beline kadar kıvrılan dolgun, mükemmel bir popo. Ve tahmin ettiğim gibi, tek bir dövme, tek bir piercing yok.

O boş bir tuval. Benim işaretleyeceğim, tekrar tekrar, yapabileceğim her yerde.

O saçlarını sıkarken, ellerini vücudunda gezdirirken, mükemmel pembe meme uçları sertleşip dişlerimi beklerken, sikim fermuarımın içinde zonklu. Brinley avucuna otel şampuanını sıkıyor ve omuzlarını yıkamaya başlıyor, köpükler vücudunda kayıyor, dışarıdaki okyanusun kıyıya vurduğu gibi ona yapışıyor. Kaşlarım çatılıyor, çünkü bunun onun kokusunu mahvedeceğini ve bundan nefret ettiğimi fark ediyorum.

Gözlerini bana dikip iki eliyle göğüslerini ovuşturarak köpükleri temizlerken, ben düşünmeden kot pantolonumun kemerini çözüyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, bu kadının benim için bilinmeyen bir sulara yüzdüğünü çok iyi biliyordum. Dudaklarımda onun adını söyleyerek boşaldığım anda, bu takıntıya tamamen teslim olacağım ve o an geldi.

Sikimi serbest bırakıyorum, boxerimden dışarı çıkıyor ve doğrudan ona doğru yöneliyor. O ne yaptığımı fark etmeden avucuma tükürüp sikimi kavriyorum. Duşu kapatıp bana baktığı anda fark ediyor. Onun görsel işkencesinden sonra penisim hiç bu kadar sert ve öfkeli olmamıştı. Gözleri önce boyutumu algılar, sonra büyük bir merakla penisimin alt kısmında merdiven şeklinde sıralanan altı halterin kıvrımlarına kayar. Onun bununla ne yapacağını veya nedenini bilmediğini anında anlarım, ama yakında anlayacaktır. Gözleri bunu gösterir.

ilgisini çekiyor ve bana daha önce hiçbir erkekte piercing görmediğini söylüyor, ben de şaşırmıyorum. Başka türlüünü beklemezdim.

"Buraya gel," diyorum, o vücuduna havlu sarıyor. Yüzünde tereddüt var, ama gözleri başka bir şey anlatıyor. Gözleri, ona sunabileceğim her şeyi istediğini söylüyor, ama iyi yetiştirilmiş olması, bana bakma isteğiyle mücadele etmesine neden oluyor.

"Bak," diyorum, başımı sallayarak. "Bana ne yaptığını bir bak, Brinley Rose," diyorum, o önümde dururken sertleşmiş penisimi yavaşça okşuyorum.

Brinley izlerken gözleri daha da büyür ve benim arzuladığım kızarıklık boğazına kadar yükselir. Ona bakarım, önümde o kadar savunmasız, o kadar temiz ki, onu hemen kirletme isteğim galip gelir ve başparmağımı onun sulu alt dudağına sürerim.

"Acımış olmalı, neden takıyorsun onları?" Piercinglerimi sorar, acının benim kaçındığım bir şey olmadığını, aksine onu arzuladığımı anlamadan. Gözlerinde, hayatımın misyonu haline getirmeye başladığım, ondan ortaya çıkarmak istediğim bir küstahlık belirtisi vardır.

Ben de sırtarak karşılık veriyorum ve hala ıslak olan göğüslerinin arasına bir parmağımı kaydırarak havluyu ondan çıkarıyorum. Ben sikimi okşamaya devam ederken havlu yere düşüyor. O dudaklarını yalıyor ve bu manzarayı görünce ön sıvısı akmaya başlıyor.

"Acı *önemli* olan. Yakında, sıkı küçük amcığın benim sikimi almasına izin verdiğimde, o acının karşılığını anlayacaksın."

Yutkunur, kendini beğenmiş küçük sırtışı kaybolur, yüzü ciddileşir ve gözlerinde özlediğim korku geri döner. Bütün bunlar bir araya gelince benim için fazla gelir.

Bot giymiş ayağımla havluyu yayıyorum, sonra ağır botumla iki kez hafifçe vurup bekliyorum. Ne zamandır... Lanet olsun, en son ne zaman bir kadının ağzına sikimi soktuğumu hatırlamıyorum. Brinley beni anında anlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Brinley duştan çıktığı için titriyor ve meme uçları daha da belirginleşiyor. Bakışlarını yavaşça sikimde yukarı aşağı gezdiriyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"O zaman ben sadece sana hizmet etmek için buradayım, *efendim*?" diyor, koyu ses tonu damarlarıma bir darbe gibi kanımı kaynatıyor ve bu kadının benim için çok tehlikeli olduğunu biliyorum - o benim öfkemi istiyor.

Brinley küçük eliyle penisimi tutar ve parmaklarını tek tek barbell'lerin üzerinde gezdirir. Başparmağımı alt dudağına kaydırıp onu açık tutarım, dili istemsizce hareket eder ve büyük mavi gözleri yukarı bakar, kirpiklerinin arasından bana odaklanır. Bu manzara beni çılgına çevirir.

"İşte istediğim yaramaz kız," diyorum ve o inleyerek ne kadar istekli olduğunu onaylıyor.

Penisimin başını yastık gibi yumuşak dudaklarına dokunduruyorum, sesim daha da emredici hale geliyor. "Aç."

Dilini dışarı çıkarır, onu bekleyen ön sıvıyı yalar. Gözlerim geriye doğru kaymak üzere.

"Şimdi em," emrediyorum.

Brinley dinliyor, penisimin başıyla oynamaya çalışıyor ve dili her bir barbellin üzerinde dolanırken ben inliyorum. Onun inlemesini hissediyorum ve bu inilti tüm vücudumu sarsıyor. Ona bakıyorum, uyluklarını birbirine sıkıştırdığını ve boş elini kucağında sıkıldığını fark ediyorum. Gülümsüyorum, çok yakında, beni ne kadar çok istediğini yüksek sesle itiraf edecek.

"Daha önce pek oral seks yapmadın, değil mi?" diye sırtarak soruyorum, çünkü bu çok açık. Gözleri benimkilere baktığında, benim sikim hala ağzındayken hafifçe başını sallıyor.

Lanet olsun. Ona öğretmekten çok mutluyum.

"Yanaklarını içe çek." Çenesini hafifçe çekerim. "Burayı gevşet. Sadece yalamakla kalma. Sikimi yut, sinek kuşu," derim, sesim boğuk ve şehvetle doludur. Ne yaptığını bilmiyor ama yine de hatırladığım en iyi oral seks bu.

O benim dediklerimi yapar, dilini kasıtlı olarak, tembelce hareket ettirerek beni derinlemesine almaya çalışır. Yarı yolda boğazının arkasına çarparım. O boğulur ve etrafıma tükürür. Eli benim tabanımda durur, parmakları zar zor dokunur ve ağzını eline bile ulaştıramaz.

Bu manzara, benim için çok büyük olduğunu bildiğim tüm deliklerini doldurmam için beni teşvik ediyor.

"İşte böyle, dilini kullan," diyorum ona ritmini bulurken. Ona yardım etmek için ellerimi saçlarına kaydırıyorum. Brinley tekrar öğürüyor, boğazının arkasına ulaştığımda çenesinden salya akıyor.

Sakin olmaya çalışmaktan vazgeçtim, çok geç kaldım. Beni saran onun sıcak ağzı benim kriptomitim. Saçlarını tutarak, başparmaklarımla çenesini aşağı doğru kaydırıp olabildiğince geniş açıyorum.

Brinley öğürüyor ve ben buna bayılıyorum. Onun mücadelesi beni daha da sertleştiriyor.

"Beni tamamen almaya alış," diye homurdanıyorum. "Boğazını sikerken senin güzel yüzün, yeni en sevdiğim manzara oldu."

Brinley daha fazla boğulur, nefes alamaz, ama ben pes etmem. Durmadan boğazının arkasına tekrar tekrar vururum. Ne kadar süre? Hiçbir fikrim yok. Yavaşça kendimi çekip tekrar içeri girmeye devam ederim, sadece bu hissin tadını çıkarmak için. Bir saniye daha dayanmak için çaresizim. Onu güneşte otururken gördüğüm ilk andan beri onunla ilgili aklımdan geçen her düşünce yüzeye çıkıyor, gözlerindeki korku ve arzu karışımı. İkisi arasında bir sınır yok.

Ben bir anlığına boğazının arkasında dururken, o inliyor ve sızlanıyor, vücudunu hareket ettiriyor, kalçalarını sallıyor ve uyluklarını sıkıyor.

"Elini o tatlı amcığa kaydır, kendini kullan. Ben boşaldığımda sen de boşalacaksın," diyorum ona, bunun uzun sürmeyeceğini bilerek. Brinley'in gözleri büyür ve lanet olsun, bu beni onun üzerine boşalmaya itecek kadar yeterlidir. Dikkatlice, neredeyse zarıfçe parmağını amcığına kaydırıp ıslak amcığına sokarken büyülenmiş gibi izliyorum.

"Bu kadar kibar olma. İsteddiğini al. Bir tane daha ekle," diyorum ona.

O inler ve dediğimi yapar, bir parmak daha ekler, sonra küçük daireler çizerek klitorisine baskı uygulamak için parmağını yukarı doğru kaydırır.

"Aferin kızım," diyorum, o kendini parmaklarken boğazına girip çıkıyorum. Onun da bu konuda yeni olduğunu anlayabiliyorum, ama ne istediğini biliyor, sadece bunu elde etmek için kendine güvenmesi gerekiyor. Çıkıyorum,

Ona nefes alması için izin vererek, onu mahvetme ihtiyacımı kontrol etmeye çalışıyorum. O tam olarak nefes almadan ben tekrar içeri giriyorum, ama o da bunu istiyor. Islak amının sesi, kalçaları hareket etmeye devam ederken, orgazma yaklaşırken kendi eline doğru iterek ikimizi de tahrik ediyor. Salyası boynundan aşağı akıyor ve taşaklarım kasılıyor ve sıkışıyor. Boşalmam omurgamı yalarken, boğazının derinliklerine doğru ilerliyorum.

Ağzında benim sikimle boşalırken çıkardığı boğuk inilti beni bitirir.

Biraz geri çekilip şişmiş penisimin başını dudaklarına dokunduruyorum, o da doğal olarak dilini dışarı çıkarıyor. İşim bitti. Sert bir şekilde boşalıyorum. Sıcak damlalar dudaklarına, yanaklarına, boynuna sıçrarken, o beklenti içinde gözlerini kapatıyor.

"*Siktir*, Brinley..." diye homurdanıyorum. Spermin şişmiş dudaklarından damlıyor ve Brinley bana bakıyor. Hala sertim ve sızıyorum. Başparmağımla penisimin başından spermi siliyorum ve dudaklarının arasına sokuyorum. Gözleri cam gibi bana bakıyor ama başparmağımı ağzına alıyor.

Onu izlerken nefesim kesildi. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum.

Bu yeterli değil, şu anda görünüşü, daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Benim yaramaz kızım Brinley, sana sunduğum her damlayı iç. Benim olmak demek budur."

Bölüm 25

Brinley

Gabriel'in spermi hala yanaklarımın, dudaklarımın, dilimin üzerinde, başparmağıyla birlikte duruyor ve içimdeki çılgın bir parça, beni onunla doldurması için sessizce yalvarıyor. Onu emip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Alt dudağını ısırp adımı inleyerek söylediği anda ona kapıldığımı biliyordum. Sonra, ağzımdan çekilip her zaman aşağılayıcı bulduğum ama aslında sevdiğim bir şekilde boşaldığında, geri dönüşün olmayacağını anladım.

Bunu, onu arzulamaya devam edeceğim. Ve bunu bilmek beni çok korkutuyor. Nemli saçlarım cildime yapışıyor ve hala daha fazlasını isteyen bir şekilde uyluklarımı sıkıyorum. Hepsini istiyorum.

"Patron," derin bir ses kabin kapısından yankılanır.

Gabriel, küçük bir patlama sesiyle başparmağını dudaklarımdan çeker. "Onun eşyalarını buraya getirdik, sen atabilirsin, biz hazırız," der ses.

Kurtulmak mı? Beni öldü mü sanıyorlar?

Gabriel hala sert olan penisini boxerına sokar ve kot pantolonunu giyer. Erkeklerle pek tecrübem yok, ama az sayıdaki tecrübem de onun gibi değildi. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en korkutucu penise sahip. Daha önce bu kadar büyük ya da piercingli bir erkek görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, onun içime nasıl sığabileceğini bile bilmiyorum. Nasıl bir his olabilir ki? Acıtacak mı? *Öğrenebilecek miyim?*

Büyük eli aşağı uzanıp bana yardım etmek için uzanıyor. Elini tutuyorum. Sessizce dönüp sıcak suyla bir bez ıslatıyor ve sonra onu kullanıyor.

Beni temizlemek için, cildimde onun spermi bulunan her yeri silerek temizledi.

"Giyin," diye emretti, sesi yine kararlı ve sakindi. Dizlerimin üzerine çöküp ormanda koştuktan sonra bacaklarım tutulmuştu.

Gabriel, onun önünde çıplak dururken beni baştan aşağı süzer. Ellerimi önümde kavuşturma isteğiyle mücadele ederim.

"Giysiler. Hemen," diye tekrarlar. "Bir saniye daha orada öyle durursan, kulübümün ihtiyaçlarını karşılamadan önce seninle burada kalmak için bir savaş vermem gerekecek."

Başımı sallıyorum, ama midem bir anda düğümleniyor ve yanıyor.

Bana kirli elbisemi geri veriyor. Elbisemi başımdan geçirip yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum. Gabriel, tamamen örtündüğümünden emin olmak istercesine bana son bir kez bakıyor ve sonra kapıyı ardına kadar açıyor.

Jake diğer tarafta duruyor, baştan aşağı kanlı. Kan gömleğine kurumuş. Loş ışıkta görebiliyorum. Elleri yıkanmış ama boynunda ve kollarında hala kan lekeleri var. Bu, az önce oral seks yaptığım adamın bu gece birini öldürdüğünü ve bu adamların onu temizlemeye yardım etmeyi hiç önemsemediklerini acı bir şekilde hatırlatıyor.

Jake bana, sonra Gabriel'e bakıyor. Gözleri, neden hala hayatta olduğumu soruyor.

"Bir yere gitmek ister misin?" diye sorar.

"Robby ve Kai nerede?" diye sorar

Gabriel. Jake tekrar bana bakar, ben başka yere bakarım.

"Onlar... ormanda..." Jake bana bakar. "Meşguller." Gabriel bana çantamı uzatır. "Artık üstünü değiştirebilirsin."

"Dışarıda konuşalım," der Jake'e, arkasını dönüp kapıyı kapatır.

Banyoya doğru yürürüm. Kapıyı kapattığım anda gözlerim yaşlarla dolar ama ondan çok korktuğum için onu dinlemekten başka çarem yoktur. Robot gibi hareket eder ve söyleneni yaparım.

Tayt ve tişört giymeye başlıyorum, saçımı fırçalayarak uzun ve gevşek bir şekilde kurumaya bırakıyorum. Ben

Yüzüme biraz soğuk su serpiyorum, suyu kapattığımda Gabriel ve Jake'in seslerinin verandadan sessizce yankılandığını duyabiliyorum. Onları duymak kolay değil ama konsantre olursam duyabiliyorum.

"Onu hazırladın mı?" diye soruyor Gabriel. Onun sesini her yerde tanırım.

Onu tanıdığım kısa sürede, sesi bana kazınmış. "Evet, onu götüreceğim," diye cevaplar Jake.

"Yanına birini al," diye emrediyor Gabriel.

"Hayır, bu çok dikkat çeker ve bu pisliği iki metre öteye gömmek için tüm adamlara ihtiyacın var. Toprak sert kil. Yalnız gitmem sorun değil, şu anda baygın durumda."

Gözlerim yaşarır. Şu anda o adamı gömüyorlar. Beyninin parçaları arkasındaki duvara sıçrayan görüntüsü zihnimde canlanır ve anında midem bulanır. Tuvalete giderim ve başımı tuvalete eğerek midemin boşalmasını beklerim.

"Ax partiye geri döndü. Biz öyle söyledik. Kendi düğününden ayrılamaz," diyor Jake.

"Güzel," diyor Gabriel. Sesinde eğlence duyuyorum, "Ona bu gece izin ver," diye ekliyor.

"Onu toprağa vereceğiz. İki saat sonra burada görüşürüz, tamam mı?" Gabriel onaylar.

"Evet dostum, birkaç dakika farkla. Minibüsle arka yollardan gideceğim, peki, sen oradaki işi halledecek misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar.

Benden bahsettiğini fark ettiğimde, omurgamdan bir korku dalgası ve bir mide bulantısı dalgası geçer. Ben *oyum*.

"Ben hallederim," diye cevaplar Gabriel.

Jake'in kıkırdadığını duyarım. "Siktir, kararını kadınların etkilemesine izin vermek senin tarzın değil. Tetiği çektiğini gördü ve o da kibar ve düzgün bir kız. Doğruca polise gidecek."

"Yeter," diye Gabriel öfkeyle homurdanır. "Hallederim dedim."

"Evet, evet, anladım dostum. Önce biraz eğlenelim mi?" Kahkahası yankılanıyor, ama Gabriel'in cevabını duymuyorum.

Şiddetle kusuyorum. Bu adadan canlı çıkabilirim, ama duyduğum kadarıyla hala beni öldürmek istiyorlar. Bana hiç güvenmiyorlar ve bunun benim bir tehdit olduğum anlamına geldiğini biliyorum.

Tuvaleti sifonu çekip serin küvete yaslanıyorum. Bu beni sakinleştiriyor. Hiç hissetmediğim bir ateş karnımda yükseliyor.

Savaşmadan pes etmeyeceğim. Bunu çözeceğim.

Ayağa kalkıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, Jake'in minibüsünün ya da kamyonunun ya da her neyse onun gürültüsünü duyunca derin bir nefes alıyorum.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerim, saçlarımı düzeltirim ve çenemi kaldırarak banyodan çıkarım. Gabriel, beni kapıda dururken görünce, belindeki kılıfına oldukça korkutucu görünen bir silahı yerleştirirken başını kaldırır. Telefonunu çıkarır ve ona odaklanır, başını kaldırmadan benimle konuşur.

"Burada kal. Geri döneceğim. Chris kapının dışında bekliyor olacak."

Monoton bir sesle konuşuyorum. Ona sormamalıyım, ama bilmem gerekiyor. "Nasıl bunu düşünmüyorsun? Onun öldüğü görüntü kafamda tekrar tekrar canlanıyor. Bunu görmezden gelemiyorum," diyorum sertçe.

Yine aynı görüntü geldiğinde gözlerimi kapatıyorum. Kafasının arkası açılmıştı. Vücudu yapışkan zemine çarptığında çıkan ses. Filmlerdeki gibi değildi. Sanki yüzü patlamış gibiydi. Gözlerimi açıyorum.

"Bunu asla unutmayacağım," diyorum ona, gözlerim dehşetle açılmış, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Gabriel iki hızlı adımla bana yaklaşır. Saçımı ensemden tutup başımı öne doğru çeker ve diğer eliyle gözyaşımı siler.

"Bundan daha güçlü olmayı seç," diyor. "İnsanlar yaşar ve ölür. Onun bir pislik olduğunu şimdi anla. Onu bir daha aklından geçirme ve onun için gözyaşı dökmeye cüret etme. Seçimi yap. Anladın mı?"

Gözlerim yaşlarla dolarken, saçımı tutan eline uzanıp onu tüm gücümle sıkıca tutuyorum. "O kadar kolay değil..."

"Daha güçlü," diyor Gabriel en derin, en sakin ses tonuyla.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki, gözlerinden başka bir yere bakamıyorum ve vücudumun geri kalanı kurtulma umudu olmadan tutuluyor. Saçımı tutan eli tırmalamaya çalışıyorum, o kadar sert çekiyor ki. Sadistçe bir sırtışıla bana sırtıyor.

"Beni tekrar sertleştirmeye çalışıyorsan, işe yarıyor," diyor.

Nefesim hızlanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Saçımı bırakıyor.

Beni esir alan adam. Ona zarar vermek ve aynı zamanda tadını çıkarmak istiyorum.

Kabin kapısı tam olarak kapanmadan, kendimi içinde bulduğum imkansız durumdan dolayı sinirlenerek bir vazo alıp duvara fırlattım. Vazo parçalandı. İyi. Umarım Gabriel içeri girdiğinde kendini keser, belki bu onu da sertleştirir.

Başımın arkası, saçımı tuttuğu yerden hala ağrıyor, ama ben sadece taytımı çıkarıp ışığı kapatıyorum ve yatağa giriyorum. Sonra gözyaşlarımı akıtıyorum.

Bölüm 26

Gabriel

Sabahın üçünden biraz sonra, bakım kulübesinin ötesindeki ormanın derinliklerinde nihayet adamlarımla buluştum. Kafamı boşaltmak için buraya tek başıma geldim.

Onun önünde odaklanmıştım. Hesaplıydım. Şu anda kafam, onun yüzü, sıkı vajinası, sesi ve gözlerinde gördüğüm ateşle dolu bir zihin karmaşası içinde. Lanet olası *arzu*. O ölmüş olmalıydı, ama Kai bu gece onun peşine düşmeyi teklif ettiğinde aklıma gelen tek şey, onun saçının tek bir teline bile benden başka kimsenin dokunamayacağıydı.

Düğün resepsiyonu sona erdi, ama ben oradan geçerken insanlar hala mülkün çeşitli kulübelerinde parti yapıyordu. Ax bu gece yok, bu yüzden bir adamımız eksik. Kai, Robby, Mason ve Flipp birkaç metre kazdılar bile. Dört metre daha kaldı. Elle kazmak hızlı olmuyor. Özellikle de Georgia kilinde.

Beni gördüklerinde hepsi durur. Gator'dan geriye kalanları incelerim. Bir brandanın üzerine yatırılmış ve kayıp parçaları etrafına dağılmış durumda. Vücudu şimdiden sertleşmeye başlamış.

"Patron, bizim bilmediğimiz bir planın mı var? Sen ve o küçük peri hakkında bize söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sorar Kai.

"O hala hayatta... yani, bize söylemediğin bir şey mi var?" diye sorar Flipp.

Lanet olası Jake onlara söylemiş olmalı.

"O gördü. O gitmeli," diye ekliyor Robby.

"O zengin bir adamın kızı. İyi bir kız, bir yük," diye mırıldanır Flipp, yıpranmış yüzü buruşarak somurtur.

"Yeter," I homurdanır. "O bir aksesuar, evet, ama o benim aksesuarım. Anladın mı?"

Herkes anlayışla başını sallar. Brinley dokunulmazdır. Onun ne zaman öleceğine sadece *ben* karar veririm ve o zamana kadar ona bana gösterdikleri saygıyı gösterirler. Herkes, onu korumak artık onların görevi olduğunu daha fazla açıklama gerektirmeden kabul edince ortamdaki hava değişir. Bakım kamyonunun kasasına yaslanmış bir kürek alırım.

"Sorunu olan var mı?" diye sorarım. "Hayır, patron," diye mırıldanırlar.

"O zaman işinize dönün. Hepiniz," diyorum. Sığ mezara doğru ilerliyorum. Adamlarımla sessizce çalışırken onu öldürmemeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyorum. Onu korumak için duyduğum bu kör edici ihtiyacı ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü daha önce sadece bir kadını korumak için böyle bir ihtiyaç duymuştum. Ve o kadın babamın ve bu kulübün elinde öldü.

Brinley'i öldürmeliyim. Bu kadar bencil bir pislik olmasaydım, öldürürdüm.

Ama öyleyim ve artık çok geç. Zaten bağımlı oldum.

Üç saat sonra, Gator toprağa geri döndü, solucanlar onun etini ya da ondan geriye kalanları yiyebileceklerdi. Kulübeye girip çamurlu botlarımı çıkardım. Bir adım attım ve keskin bir şey ayağımın tabanını deldi. Onu çıkarırken sessizce küfrettim, bu sırada parmağımı ve başparmağımı kestim, sonra odaya bakındım. Yerde her yer camdı.

Gülümsemeden edemiyorum. Benim küçük sinek kuşumun da öfkesi varmış meğer. Parçalar loş ışıkta parıltıyor. Botlarımı tekrar giyiyorum. Brinley sabah bunu temizleyecek. Bu öğretici bir an. Öfke nöbetlerinin sonuçları vardır.

Her tarafım kir içinde ama umurumda bile değil. Brinley derin uykudayken karşısındaki sandalyeye oturuyorum, temiz teninin kokusunu içime çekiyorum ama bir şeyler yolunda değil. Otel sabununun kokusu, benim sigara ve kolonyamın kokusuyla karışmış. Bu kokuyu sevmiyorum ve bu böyle olmaz. Odada onun çantasını ararken göz gezdiriyorum ve düşünmeden ona doğru gidip çantasının içinden parfümünü çıkarıyorum. Küçük çiçek desenli kozmetik çantasından parfümü çıkarıp roll-on şişesinin kapağını açıyorum. Tatlı yasemin kokusunu içime çekip parmağıma biraz sürüyorum, kanımla karışıp acı veriyor ama sanki onun bir parçası içime sızıyor gibi hissediyorum. Yatağa geri dönüp kenarına oturuyorum ve parfümü nabız noktasına ve köprücük kemiğine nazikçe sürüyorum. Eğilip kokluyorum, o da hafif bir ses çıkarıyor, hareket ediyor ve uyanmaya başlıyor. Hâlâ otel sabununun kokusunu alabiliyorum. Mükemmel değil, ama daha iyi.

Brinley'in elleri güzel yüzünün altında kavuşturulmuş, ağzı hafifçe aralık ve oniks rengi saçları her yere dağılmış durumda. Bir süre onu bu şekilde izliyorum, onunla ilgili küçük ayrıntıları inceliyorum: çenesindeki minik gamze, uzun kirpiklerinin duruşu, dudaklarını büzmüş hali ve beni nasıl tamamen hipnotize ettiği.

Yumruklarımı sıkıp, Brinley'e dokunduğumda neden sadece huzurla ilişkilendirebileceğim garip bir duygu soğuk, kurşun gibi kalbimde sessizce ortaya çıktığını anlamaya çalışıyorum. Onun boynunu, çenesini okşayarak bu şekilde ne kadar süre uyuduğunu izlediğimi bilmiyorum. Gözleri açılıyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda göğsüm sıkışıyor.

O çok iyi. O çok saf ve tek istediğim onu yozlaştırmak.

Onun içine derinlemesine girip onu sahiplendiğim anda, ben de değişmiş olacağım. Belki de sonsuza kadar. Ve bunu tüm benliğimle biliyorum. Ama istediğim şeyi kendimden esirgemekte pek iyi değilim, bu yüzden zaman onun lehine işlemiyor.

Bölüm 27

Brinley

Yüzüme dokunan nazik bir el ve sıcak, nasırlı bir başparmağın yumuşak dokunuşu beni kabusumdan uyandırır. Hemen hatırladığım kabus gerçektir. Gözlerimi açıyorum, yataktan fırlıyorum ve nefes alıyorum. Gabriel'in bu halini henüz alışamadım. Özellikle de böyle. Yakınımda, beni dikkatle izliyor. Her haliyle düşüncelere dalmış. Ve şu anda, pis ve kirli, bu da onu daha da ürkütücü yapıyor.

"Ne zamandır oradasın?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Bir süredir," diye cevaplar, ayağa kalkıp masadaki Keurig'e doğru yürür. Altına bir fincan koyar.

Onu izliyorum. O kadar basit ve normal bir işi yaparken o kadar yersiz görünüyor ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım katiller de kahveye ihtiyaç duyuyor.

"Telefonun durmadan çalışıyor. Layla ve Evan," diyor Gabriel, fincan dolarken kahvenin kokusu havayı dolduruyor.

Telefonuma uzanıyorum. Bu sabah Lay'den on arama var.

Evan'dan kilit ekranımda okunabilen bir mesaj var.

Ev

Umarım eve yerleşmişsinizdir. Görüşmek istersen ara beni.

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Evan'la olan hayatım şimdi çok uzak geliyor.

Gerçek dışı.

Layla'ya mesaj atıyorum, böylece adam arama operasyonu başlatmasın ve bu adamların yaşadığı hayatı gerçekten biliyor mu diye kendime soruyorum. Kocasının yaşadığı hayatı.

Ben gayet iyiyim. Yemekhanede görüşürüz.

PB

Geceyi Wolfe ile geçirdin, değil mi?

Kocanla çıplak kalman gerekmez mi?

PB

Zavallı, hırpalanmış vajinamın bazen dinlenmeye ihtiyacı var.

TMI

PB

Yani... Wolfe ile birlikte misin?

Ha
yır

PB

Chantel bu sabah spa için seni odandan almaya geldi.
Orada değildin.

Orada olmamam, onunla birlikte olduğum anlamına gelmez.

PB

Evet, öylesin. Kahvaltıda görüşürüz. İştahını aç. □

"Şimdi benimle ne yapacaksın?" diye açıkça soruyorum ve telefonumu masaya bırakıyorum.

Gabriel, şekersiz kahveye krema eklerken beni süzer, sonra kahveyi bana uzatarak yanıma gelir. Kahveyi ondan alırım ve gözlerim onunla buluşur.

"Her şeyi biliyorum dediğimde, *her şeyi* biliyorum," diyor.

Bundan tedirgin miyim yoksa tahrik mi oldum, karar veremiyorum. "O zaman Evan'ın kim olduğunu zaten biliyorsun."

"Evet."

Gabriel, kendi kahvesini demlemeye başlarken ahşap dolaba yaslanır. Gözlerimi, kaslı kollarındaki gergin kaslara ve damarlara kaydırırım.

Omuzlarını silkiyor. "Hâlâ ona takılıp kalmış mısın diye görmek istedim. Sorun yaratacak mı diye. Adını söylediğimde yüzündeki ifadeye bakarak anlayabileceğimi düşündüm."

"Ve anlayabildin mi?" Kahvemi yudumluyorum. "Evet," diyor basitçe.

Evan'ı artık sevmesem de, onun bu işe karışmasını istemiyorum. "Hayatımın o kısmı çoktan bitti. Sanırım sadece halimi hatırlımı sormak için mesaj attı."

Gabriel beni incelerken bekliyorum.

"Bana ne yapacağını söylemedin," diyorum, onun baş döndürücü bakışları altında sadece tişörtümle otururken her geçen saniye daha da utangaçlaşıyorum. Tanrı aşkına, bu adam bana sadece baktığında meme uçlarım sertleşiyor. Vücudum kaybedilmiş bir dava.

"Çünkü seninle ne yapacağımı henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor.

"Layla biliyor mu?" diye soruyorum. "Sizin yaptığınız şeyi?"

Gözleri kısılır ve kahvesini almak için döner. Hiçbir şey eklemmez. Tabii ki eklemmez. Bu adam, "*Kahvemi alıyorum*" diye bağılıyor.

siyah içtiğimi haykırıyor.

"Bir gece şahit olduğun için ne yaptığımızı bilemezsin," diye karşılık veriyor.

"Sanırım oldukça iyi bir fikrim var," diyorum, istemediğim kadar keskin bir ses tonuyla.

"*Hiçbir* fikrin yok," diyor.

Tartışmıyorum, çünkü Gabriel'in bunu söyleme şekli bana belki de bilmediğimi gösteriyor.

"Üyeler eski eşleriyle, ya da senin durumunda koruma altındaki kadınlarla iki şekilde ilgilenirler."

"Esaret," diye düzeltiyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Semantik."

Gabriel'in mükemmel dudaklarını kağıt bardağın kenarına dayayıp yudumlarken onu izliyorum. "Çoğu ya onlara her şeyi anlatır ya da hiçbir şey anlatmaz."

"Yani Layla pek bir şey bilmiyor," diye fısıldıyorum, bardağıma bakarak. Gabriel onaylayarak başını sallar.

"Eğer bilmek isteseydi ona söyler miydi?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek.

"Duruma bağlı. Her erkek, eşinin bilgisine farklı şekilde yaklaşır. Onun bilmesini istemeyebilir ya da o bunu kaldıramayabilir."

"Her şeyi bilmek isterdim. Asla buna tahammül edemezdim," diyorum, annem gibi konuşarak. İçimden irkiliyorum. "Tabii ki, varsayımsal olarak," diye ekliyorum.

Gabriel sırtıyor ve ben yumuşuyorum. Onun bu kirli, kanlı hali neden beni etkiliyor, hiç bilmiyorum, ama işte buradayız.

Kahvemi büyük bir yudumla içerim ve saçlarımı düzeltirim. Dün gece ağlayarak uykuya dalarken saçlarımı havada kurutmuşum, bu yüzden dalgalı ve düğümlenmişler.

"Eve gidecek miyim?" diye soruyorum, kendimi zayıf ve onun merhametine kalmış hissederek. Bundan nefret ediyorum. Gabriel kahvesinden büyük bir yudum alıyor, muhtemelen bütün fincanı.

"Henüz sana güvenemem." Bunu söylerken beni baştan aşağı süzer, ama bu benim kaderim hakkında bir cevap değildir.

Fincandaki kahveyi bitiriyorum.

"Git arkadaşınla buluş." Duvarda asılı aynanın altındaki tuvalet malzemelerimi ve giysilerimi işaret ediyor. "Ben duş alacağım. Kulüp işlerim var, sonra seninle kahvaltıya geleceğim" —konuşurken çantasından temiz giysiler çıkarıyor—"ve o bardağı temizle. Bir daha yapma, sinirlenmenin sana bir faydası olmaz."

"Ben çocuk değilim," diyorum ona, gerekenden fazla tavırla ve itiraf etmeliyim ki, huysuz bir çocuk gibi. Aşağıya bakıyorum ve ayağının beyaz gazlı bezle sarıldığını görüyorum.

"O zaman çocuk gibi davranma," diyor. "Chris dışarıda. Seni ana binaya kadar götürecektir," diye ekliyor.

"Dün gece gördüklerim yüzünden güvende değil miyim?" diye soruyorum, tam Gabriel banyo kapısından çıkmak üzereyken, ama o durur. Dönüp bana doğru gelir, yatağa tırmanır ve iki bacağımı da kavrar. Beni altına çekip üzerime çöktüğünde nefesim kesilir. Kamp ateşi ve deri kokusu, tıraş losyonu ya da kolonyasının kokusuyla karışmıştır.

Bu beni eritmeye yetiyor.

"Gördüklerin yüzünden değil, benim olduğun için güvende değilsin," diyor.

Onun sözleri ve yakınlığıyla nabzım hızlanır. Gabriel bunu elbette fark eder. Boynumdaki titremeye odaklanır ve sonra bana soru dolu bir bakışla bakar.

"Seni ne korkutuyor? Senin benim olduğumu mu, yoksa güvende olmadığını mı söylediğimde?" diye soruyor alçak sesle.

"İkisi de." Yutkunuyorum. "Neyin beni daha çok korkuttuğunu bilmiyorum. Seninle olmak mı, senden uzak olmak mı?" diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gabriel'in gözleri dudaklarıma kayar. Adem elması hareket eder ve çenesinin altında gerginlik çizgileri belirir. Eğilir ve dudakları benimkine dokunur.

Sadece bir saniyelik yumuşak öpücüğü, vücudumdaki her hücreye hayat veriyor. O bir an daha kalıp sonra geri çekilirken, ben hayattayım ve şarkı söylüyorum. Gözlerimi açmam bir saniye daha sürüyor.

"Güzel," diyor Gabriel, sonra üzerimden kalkıp duşa doğru yöneliyor. Arkasında kapıyı kilitlemesi her şeyi açıkça ortaya koyuyor. Ben onunum, istediği gibi görebilir, kullanabilir, şekillendirebilir.

Ama o benim değil.

Derin bir nefes alıp yatağa uzanıyorum. Layla'ya bunun ne olduğunu bile söyleyemem. Bu kulübün neler yapabileceğini bilmiyor. Evlendiği adamı bile tanımıyor, ya da belki tanıyor ama görmezden geliyor?

Sana henüz güvenemem. Gabriel'in sözleri kafamda yankılanıyor.

Bu adamla mücadelem henüz bitmediğini hissediyorum, çünkü motosiklet kulübünde yaşamamın imkanı yok. Gabriel, bunun olacağını düşünüyorsa, şimdi kafama bir kurşun sıkabilir.

"İşte buradasın!" Layla göz kırpar, sol elindeki devasa elmas parıldar. Kızlarla birlikte tatil köyünün ana yemek salonundaki bir masadadır. Burası doludur. Kulüp üyeleri her yerde dolaşıp konuşmaktadır. Bazıları açık büfeden tabaklarına yemek doldurmaktadır.

Oraya gidip kendime biraz yemek alıyorum, ama hiçbir şey iştah açıcı görünmüyor. Meyve suyu ve kahve alıyorum. Ax benimle aynı anda masaya geliyor, ikimiz de masanın karşı karşıya oturduğumuz yerlere oturuyoruz. Yumurtaları ve pastırması tabağının tüm alanını kaplıyor.

"Günaydın, yeni kız," diyor, sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibi. "Tuz ve karabiberi unutmuşsun, karıcığım." Layla'nın başına bir öpücük kondurup, tuz ve karabiber almak için büfeye geri dönüyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor Layla alçak sesle.

"Seks yapmadık," diyorum ona otomatik olarak. Dört kız da başlarını kaldırıyor.

"İki gece ve seks yok mu?" diye sorar Chantal. "O zaman ne yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Çoğunlukla tartışıyoruz," diye dürüstçe cevap veriyorum, bardağımdaki meyve suyunu karıştırarak.

Layla'ya doğru eğildim. "Sana soru sormadan seninle konuşabilir miyim?" diye fısıldadım. Gözlerimdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, yüzündeki ifade bir anda ciddileşti.

Layla başını sallar ve ayağa kalkar. "Tabii, hadi tuvalete gidelim."

Yürümeye başladığımızda, Gabriell'in yemek salonunun kapısından içeri girdiğini görüyorum ama gözleri benimkilerle buluşmadan önce tuvaletin kapısının arkasında kayboluyorum.

"Beni korkutuyorsun Brin. İyi misin?" diye sorar, kapının arkasına geçip güvende olduğumuz anda.

Dayanamıyorum. Durdurulamıyorum. Gözyaşlarım akmaya başlıyor. Beni kendine çekip sıkıca sarılıyor.

"Ne oldu? Sana zarar mı verdi? Eğer öyleyse onu öldürürüm." "Hayır."

Aslında hayır... zevk almadığımdan değil.

"O zaman ne oldu?"

Burnumu çekiyorum. "Söyleyemem. Sanırım sadece sarılmaya ihtiyacım var." "Brin. Seni korkutan bir şey mi gördün?"

"Bilmiyor musun, Lay? Onların... yaptıklarını? Gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyorum, bunu gündeme getirdiğim için başımın belaya gireceğini bilerek.

Gülümsüyor ve alnımdaki saçları eliyle çekiyor.

"Çok şey biliyorum, bebeğim. Ama kulübün ne yaptığını bilmek ya da sormakla, sadece bilmek arasında fark var. HOH üyesinin karısı olup da hayal dünyasında yaşayamazsın. Elbette bazı şeyler gördüm ve duydum. Şu anda bana inanmayabilirsin, ama bu adamlar senin gördüklerinden ve duyduklarından çok daha iyiler."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bir şey gören birini tutmaları normal mi?" diye sorarım.

"Ne?" diye soruyor, sanki bu çok komikmiş gibi gülerek.

"Bu yüzden beni yanında tutacağını söylüyor," diye ciddi bir şekilde söylüyorum. "Ne? Seni yanında *tutmakla* ne demek istiyor?"

Yarı gülerek, yarı ağlayarak, "Onunla kal ya da öl" diyorum.

Benden uzaklaşır ve gözlerimin içine bakar. "*Wolfe* seni tutacağını mı söyledi?"

Yüzümden bir gözyaşı silerken başımı sallarım.

Layla'nın gözlerindeki tüm mizah kaybolur ve sanki zihninde bir şeyler düşünüyormuş gibi konsantre bir şekilde aşağıya bakar.

"Gördüklerini bilmek istemiyorum," diyor, gözleri tekrar bana dönüyor. "Bana ne olduğunu söylemeni istemiyorum, bilmemeyi tercih ederim. Ama bir ila on arasında ne kadar kötü olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yirmi beş."

"Siktir," diye tısladı Layla. "Wolfe insanları... hiçbir şey için tutmaz," diye fısıldadı, muhtemelen olanları anlamaya çalışıyordu.

"Ne şanslıyım. Ben bir deneğim. Beni kaçırın kişiyle kulüp evinde yaşayacağım."

"Beni dinle, Brin," diye yalvarır Layla. "Ne gördüğünü hayal bile edemiyorum. Ama onun dediklerini yapmalısın. Şimdilik ona uymalısın. Bu... Wolfe'un karakterine hiç uymayan bir davranış... Ve tahminimce, sen benim arkadaşım olduğun için sana zarar vermekten kaçınıyor. Onun da bir kalbi var. Öyle olmalı."

"Sana inanmıyorum," diye alay ediyorum.

Banyo kapısı açılır, Layla ve ben iki kadın içeri girerken dik dururuz. Layla onları tanır ve konuşmaya başlarlar.

Onlar sohbet ederken ben de kendimi toparlamak için zaman ayırırım. Ellerimi yıkar ve saçlarımı düzeltirim.

"Bu hafta sonu onun ilk müşterisi ben olabilirim," diyor güzel bir esmer. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "O kucağında kimseyi görmedim. Aslında, onu neredeyse hiç görmedim." Sesi kısık ve benden birkaç yaş büyük görünüyor.

"İyi şanslar. O, tekrar eden suçlulara inanmaz," diyor başka bir esmer, daha kısa boylu ve kıvrıkcık saçlı kadın rujunu sürerken.

"Hafta sonu neredeyse bitti," diyor Layla onlara. "O bir erkek, çocuklar, sadece bir pislik değil, Tanrım. Ayrıca, erkekler bu hafta sonu çok çalıştılar," diye ekliyor, bana bakarak.

Bu kadınların Gabriel'den bahsettiklerini anında anlıyorum ve nedense bu durum hoşuma gitmiyor. Kadınlarla seks yapma konusunda böyle bir

her yerde ve her zaman kadınlarla seks yaptığına dair bir üne sahip bir adamın benimle seks yapmaya çalışmamış olmasını merak ediyorum. Bunun için pek çok fırsatı vardı.

Çantamdan kendi parlatıcımı çıkarıyorum.

"Etrafta malzeme dolapları var. Gitmeden önce onunla birinde kaybolabilir miyim diye bakacağım," diyor yaşlı esmer kadın.

"Sen çok kötüsün!" Arkadaşı gülüyor.

Bu konuşmanın sonunu dinlemeye beklemeden, onları itip geçip yemek salonuna geri dönüyorum, geçerken yanlışlıkla içlerinden birine, uzun düz saçlı uzun boylu olana, çarparak.

"Affedersin, kaltak," diyor bana.

Omzumun üzerinden geriye dönüp "Özür dilerim" diyorum, o ise gülüyor. "Bir daha yapma, küçük Sandra Dee" diye bağıyor.

Banyo koridorundan geçip yemek odasına geri dönerken gözyaşlarımı tutuyorum. Bu insanlarla birlikteyken kendimi çok yabancı hissediyorum. Sandra Dee mi? Grease'den mi? Hepsi beni böyle mi görüyor? Saçında fiyonk olan uslu bir kız gibi mi?

Ana salona vardığımda Gabriel masamda oturuyor. Artık temiz. Dün geceden hiçbir iz kalmamış. Siyah kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, ayaklarında her zamanki motosiklet botları var. Hâlâ ıslak ve dalgalı saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmış.

Etrafıma bakıyorum ve bu odadaki her kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyorum.

Benden başka herkesle. Kafamdaki ses bana bunu hatırlatıyor.

Masaya doğru ilerlerken, onun benim yerimin hemen yanında, dolu bir tabaktan yemek yediğini fark ediyorum. Benim yerimde ise buharlı yumurta, pastırma, meyve ve tost bulunan başka bir tabak var. Oturmadan önce bile onun temiz kokusu beni sarar.

Yerime otururken "Ye" diyor.

Oturup onun teklifini geri çevirdiğimde masadakilerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Ben almayayım," diye cevap veriyorum.

Kai ve Chantel'in ağızları gerçekten açık kalır.

Bu ne cüret?

Gabriel, mükemmel düz beyaz dişlerinin arasına kalın bir parça domuz pastırması sıkıştırıp ısırdığı sırada ona bakıyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bunu iki kez söylememe gerek kalmasın," diyor, kimse duymayacak kadar alçak sesle, tabağını önüne iterek.

Burada sahip olduğum tek gücün seçim gücüm olduğunu kendime hatırlatarak, savaşlarımı seçmeye karar veriyorum ve meyve gerçekten güzel görünüyor. Çatalımla bir kavun topu alıp ona doğru bakıyorum, dudaklarıma götürüp aralıyorum ve topu yarıya kadar sokup dudaklarımla yavaşça sarıyorum.

"Mmm." İnleyen bir ses çıkarırım. "Çok güzel," derim.

Birisi — sanırım Kai — çatalını düşürdü ve Gabriel'in gri gözlerinde fırtına kopmaya başladığını gördüm.

Çiğniyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan, gerekenden çok daha yavaş bir şekilde çatalı ağızımdan çıkarıyorum.

"İşte buradasın." Banyodan boğuk bir ses geliyor.

Onu daha iyi görebiliyorum. Otuz yaşından büyük değil. Saçları gür ve meyveli bir parfüm kokuyor. Kısa beyaz bir tişört ve yüksek bel etek giyiyor. Kısa bir etek, ama yine de göbek deliğindeki deri parçası görünüyor. Kolundan dışarı çıkan dövmeli yılan, belinde de görüldüğü ve eteğinin altından dışarı çıktığı için tüm vücudunu kaplıyor olmalı. Masa yine gürültülü sohbetlerle doldu.

"Birkaç dakika kaçabilir misin?" diye Gabriel'e soruyor.

Yukarı bakmıyorum. Başka bir yere bakıyorum. Eğer o, Layla'nın emin olduğu gibi onunla birlikte gidecekse, onun umurumda olduğunu hiç bilmesini istemiyorum. Bir parça daha kavun alıp, nefesimi tutarak onun cevabını bekliyorum. Layla, Gabriel tarafından önceki yerinden kaldırıldıktan sonra, kendi tabağıyla yanıma oturuyor.

"Neden Brinley'e bu konuda ne hissettiğini sormuyorsun?" Gabriel kadına kendini beğenmiş bir şekilde sorar.

Aşağılanma ve öfke içimde kabarıyor. Patlayabilirim.

"Tabii, Sandra." Göz kırpmıyor. Ona bir tokat atmak istiyorum. "Sen de gelebilirsin. Beni sıkıntıdan öldürtme," diyor sırtarak.

Vay canına. Bu kadınlar.

Onu da, onu da siktir et. İnsanların beni ezebileceğini düşünmelerinden bıktım. Biraz gülerek alay ediyorum. "*O kadar iyi olamaz,*" diyorum ona.

"Anlamadım?" der, bana vururmuş gibi yüzünü bana çevirir.

Bir parça daha kavun alıp gülümser ve çiğnerim. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Beynimin küçük bir bölümü bana Gabriel'in bu kadının bana zarar vermesine izin vermeyeceğini söylüyor, bu yüzden şu anda *ikisine de* karşı koyacak kadar güçlü hissediyorum.

"Oh, özür dilerim." Ona bir çocukmuş gibi konuşuyorum. "Kekeledim mi? Senin için daha yavaş konuşayım. Onun penisi" — Gabriel'e başımı sallıyorum — "sihirli mi?" Başımı yana eğiyorum ve biri kıkırdıyor. Muhtemelen durmam gerekirdi ama durmuyorum. "Çünkü beş dakika önce tuvalette bana orospu diyordun ama şimdi benimle öpüşmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Masa sessizliğe bürünüyor.

"*Brin,*" diyor Lay, yanımdaki uyluğumu sıkarak.

"Cassidy, değil mi?" Gabriel, gözlerini benden ayırmadan ona sorar.

"Chelsea," diye düzeltir.

"Brinley'nin bizimle geleceğini kastetmedim, demek istediğim..." Yüzünü ona doğru çevirir ve Chelsea onun bakışları altında erir. Gözlerimi deviririm. "Onu en yakın tuvalete götürüp çılgılık atana kadar sikkemi nasıl bulduğunu sor," der Gabriel, gözlerini bana dikerek.

"Haydi bakalım." Omuz silkiyorum, blöfünü görüyorum. Chelsea'ye bakıyorum. "Ben onun bekçisi değilim," diye ekliyorum.

Gözümün ucuyla Gabriel'in sırttığını gördüğüme yemin ederim.

"Bir şeyi mi kaçıyorum?" diye sorar Chelsea. Meyve suyumdan büyük bir yudum alıp ona bakarım.

"Hayır." Dudaklarımı şapırdatıyorum. "O tamamen senin, tatlım. O şeyi paketlemek isteyebilirsin, nereden geldiğini asla bilemezsin."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun..." diye başlar, ama Gabriel uzanıp kolunu sertçe tutar. Hemen konuşmayı keser.

"Evet, ben... gidiyorum. Sadece eğlenmek ister misin diye bakmak istedim. Bu her neyse, ortasında kalmak istemiyorum," diyor Chelsea, ikimizin arasında eliyle işaret ederek.

"İyi fikir, Cassidy," Gabriel ona bakmadan söyler. "Zaten seninle yatmazdım."

Chelsea, benim hakkımda kimsenin anlayamadığı bir şeyler mırıldanarak uzaklaşır ve Gabriel gözlerimden bakışlarını ayırır ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğine geri döner. Chelsea'nin gidişini izlerim ve Gabriel'in onu reddetmesinden mutlu olmamak için elimden geleni yaparım. O tek kelime etmez, sadece sessizce yemeğine devam eder, ama ben gördüm, kendimi savunduğumda gözlerinde bir tür gurur belirdi.

Gabriel'in istediği sadece bu değildi. Bana istediğimi itiraf ettirmeye çalıştığını, buradaki diğer tüm kadınlar gibi ona boyun eğmemi sağlamaya çalıştığını biliyorum. Ama ben boyun eğmeyeceğim, kötü bir kız isteyen oydu.

"Ne oldu sana?" diye soruyor Layla, gözleri şaşkınlıkla açılmış. "Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe fısıldıyorum.

Kısa cevabım mı? Gabriel Wolfe beni çıldırtıyor. Her şekilde kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Yemek yerken onu görmezden geliyorum ama Gabriel, Ax, Flipp ve Robby ile kahvaltının ortasında kalkıp gidiyor. Nereye gittiğini veya onu ne zaman tekrar göreceğimi söylemiyor. Sadece omzumu sıkarak bana emirlerini veriyor. Layla ve kızlarla eve gidip eşyalarımı toplamaya başlamamı söylüyor. Chantel'in SUV'sinde onlarla gitmekten başka seçeneğim yok.

Eve giderken yol boyunca, bir dahaki sefere ne zaman beni almaya geleceğini merak ediyorum. Layla, Sean'ın "çalışması gerektiği" için Kaliforniya'ya balayının ertelendiğinden şikayet ediyor. Ben fazla bir şey söylemiyorum. Sadece eve gidip, sıcak bir duş almak, tüm kapıları kilitlemek ve kendimi yatağa gömmek istiyorum.

Spruce'un köşesini döndüğümüzde koltuğumdan fırlıyorum çünkü evim hareketlilik içinde. Önünde iki minibüs park etmiş ve yaklaşıp kadar boru patlamış falan mı diye endişeleniyorum. Ön bahçemde sedir ağacı yığınları var, garaj yolumda bir çöp konteyneri ve çeşitli yerlerde on kadar adam eski çürümüş verandamı yıkıyor.

Bölüm 28

Gabriel

O günün ilerleyen saatlerinde hepimiz kilisede otururken Jake, "Bence bunu pek iyi karşılamıyorlar" diyor. Arkasında duvardaki saate bakıyorum, sonra da onun altında kulübümüzün amblemini barındıran devasa metal sanat eserine. Her gün burada oturmamın nedenini bana hatırlatan ölümcül görünümlü kurt kafatası.

"Bir ay önce Chestnut bölgesinde bağımlılık tedavi merkezi açıldığından beri, sokakları gerçekten temizlemeye başladılar. Bence Blue oyunu zarar görüyor," diye ekliyor, Savannah çevresinde fentanil için kullanılan sokak adını kullanarak.

"En azından bu iyi haber," diyorum.

Kanada'daki tedarikçimizle görüşmeden yeni döndük. Orada metadon bol miktarda bulunur ve doğru bağlantılarınız varsa sınırdan geçirmek kolaydır. Savannah bölgesindeki iki kliniğe öngörülebilir gelecekte yetecek kadar tedarik sağladık. Kârın bir kısmını sahte kuruluşlarımızdan biri aracılığıyla topluma geri bağışlayarak, iki danışmanın maaşını daha ödeyebiliyoruz. Yasadışı olarak uyuşturucu satıyor olabiliriz, ama çoğu insanın beklediği şekilde değil. Metadon gibi bağımlıları temizlemeye yardımcı olan ilaçları ve onların iyileşmelerine yardımcı olacak hizmetleri daha kolay ulaşılabilir hale getirmek hayatımın misyonu haline geldi. Bazıları bu tür ilaçların kaçakçılığının yasadışı olduğunu söyler; ben ise bunun bürokrasiyi ortadan kaldırmak olduğunu söylüyorum. Ayrıca çok karlı da. Yani herkes kazanıyor.

Elbette, Blue ve H'nin tedarikçileri olan Disciples of Sin, El Paso'dan ne getiriyorlarsa getirsinler, bizim gelip klinikler açmamızı ve onların uyuşturucu satmaya çalıştıkları sokakları temizlememizi sevmiyorlar.

Bu, bu bağımlıların başka seçeneklere ve kaynaklara sahip olması işleri için kötü.

"Mesajımızı iletme konusunda ne durumdayız?" diye soruyorum.

"DOS'un potansiyel üyesi bu sabah Savannah'daki Peachwood Hastanesine gümüş renkli bir minibüsle getirildi. Max kimse girmediyini söyledi, bu yüzden mesajın açık ve net olduğunu söyleyebilirim," diyor Flipp, hastaneye gelenleri izlemek için gönderdiğimiz en yeni üyelerimizden birinden bahsederek.

"Bir şey söylemesi, eğer söyleyecekse, biraz zaman alacak. Dili olmadan konuşmak, parmakları olmadan yazmak zor." Kai sırtıyor. "Sanırım yakın zamanda silah ateşlemeyecek ya da bir şeyleri havaya uçurmayacak."

Kafamı sallıyorum.

"Yakalandı, ölmüş olması *gerekirdi*. Bu mantıklı değil," diyorum çenemi ovuşturarak. "Onu bir şey için hayatta tutuyorlar."

"Muhtemelen ondan daha fazla bilgi almaya çalışacaklar," diye karşılık verir Kai, sigarasını yakarken.

"Ben olsam endişelenmezdim," diye ekler Jake. "*Ölmüş olması gerektiğinden* bahsetmişken..." Gözleri bana döner. "Hepimiz sana ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık veriyorum. Sorgulanmaktan hoşlanmıyorum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kız. O çok şey biliyor... yani ölmesi gerekiyor. Dün gece seni zorlamadım, ama bu kulüp hepimizin. Onun bizi mahvetmemesini nasıl sağlayacağını bilmek istiyoruz."

Sakin kalmak için masanın altında yumruğumu sıkıyorum. "Kız *benim* sorunum," diyorum.

Masadaki herkes bana ne düşüneceklerini bilmiyor gibi bakıyor.

"Bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum." Onlara zayıflığımı göstermeyeceğim. Bu kadını isteme nedenim açıklanamaz ve onların lanet olası işleri değil. "O yararlı olacak," diyorum, sadece hepsini susturmak için. "Bana güvenmelisiniz. Bir daha sormayın."

Jake çenesini sıkıyor.

Ax'e dönüyorum. "İki hafta sonra Layla'yı evine taşıdığında kimse sana soru sormadı."

"Layla artık benim karım," diye cevaplar Ax.

"Eşim. O da ne demek? Bir kağıt parçası mı? O zamanlar değildi. Hepiniz bunu sorguluyorsunuz çünkü ben olduğum için," diyorum.

"Evet" ve "aynen öyle" diyorlar hep birlikte. "Bu sana yakışmıyor patron, biliyorsun. Sadece senin düşündüğünüzden . Bu bu yüzle, bu hayatta hayatta hayatta hayatta kalamayacağım," diyor Kai, yerel cezaevinden bahsederek.

"Kız benim sorunum," diye tekrar ediyorum. "Kararlarımdan şüphe duyan var mı? Liderliğimden?" Yumruğumu masaya vuruyorum.

"Hiç de değil, patron," Kai ilk konuşur, diğerleri ya başlarını hayır anlamında sallar ya da onunla birlikte konuşur.

"Hepimiz sana güveniyoruz... sadece... onun dikkatimizi dağıtmadığından emin olmak istiyoruz," diyor Jake.

"O dikkatimizi dağıtmaz," diyorum onlara.

"Neden o?" diye sorar Kai, gerçekten merakla. Hepsine bakarım.

"Bunu anladığımda size haber veririm. O zamana kadar, o benim sorunum ve dikkatim dağılmıyor."

Bununla birlikte, tokmağı vurarak hepsine çenelerini kapatmalarını işaret ettim.

Güneş batmaya başlarken Netherwood ve Spruce'un köşesine varıyorum. Ekip, kendilerine söylendiği gibi yoğun bir şekilde çalışıyor.

Yüzyıllık devasa evinin geniş eski verandası neredeyse tamamen yıkılmıştı ve daha sadece bir gün geçmişti. Yeni sedir ağacı paletler üzerinde garaj yolunda duruyordu ve Chantel'in SUV'si çoktan gitmişti, ama garaj yolundaki bisiklet ve ağacın altında bahçe sandalyesinde oturan adayım bana Brinley'nin burada olduğunu söylüyordu. Ona işim olduğunu söyledim ve

Layla ve diğer kızlarla birlikte eve gidip, yanına almak istediği eşyalarını toplaması gerektiğini söyledim.

Bisikletimin motorunu kapatırken mutfağındaki perdenin hareket ettiğini görüyorum. Onu nasıl bulacağımı merak ediyorum. İçeri girdiğimde ne giyiyor olacak? Beni dinleyip eşyalarını toplayıp gitmeye hazır mı olacak, yoksa bana o hırçın bakışını atıp kavga mı çıkaracak? Verandasını tamir etmek için bir ekip çağırdığım için bana minnettar mı olacak, yoksa kontrolü ele aldığım için kızacak mı?

"Teşekkürler, dostum," diyorum Austin'e, en yeni adayımıza, testere sesleri ve inşaat gürültüsünün arasında. Omzuna hafifçe vuruyorum. "Siz işinizi bitirip gidebilirsiniz, komşuları mutlu edin, geç oluyor."

"Tamam, az önce mümkün olduğunca çabuk bitirin dedin, biz de sen izin verene kadar durmak istemedik."

Başımı sallıyorum. Aferin sana.

"Çocuklar ya da Shell bu akşam barbekü yapıyor mu?" diye soruyor. "Belki, gidip bakabilirsin," diyorum ona kaskını takarken.

Arkamı dönüp verandadaki ekibe başımı salladım: diğer iki kulüp adayı, artık neredeyse hiç motosiklet sürmeyen yaşlı bir üye ve lisanslı marangoz olan torunu.

"Aferin çocuklar," diye sesleniyorum onlara içeri girerken.

"Yarın eski verandanın geri kalanını yıkıp yenisine başlayacağız."

"Hurda tahtaları Millers Çiftliği'ne götürün, faturayı bana yazmalarını söyleyin," diyorum ve başımı sallayarak gitmelerini işaret ediyorum.

Ekranı itip loş eve giriyorum, etrafı aletlerin iş kutularına çarpma sesi, kamyonların ve bisikletlerin çalıştırılma sesi dolduruyor.

İki katlı fuayeye bakıyorum. Bu ev çok büyük, tek kişi için fazla büyük. Ama düzenli ve bayat hava ile limon veya narenciye kokusu karışımı bir kokusu var. Tüm mobilyalar temiz ve örtüsüz, duvarlar ise açık gri renkte.

"Burada zamanını boşa harcıyorsun. Umarım seninle kulüp evinde yaşamaya gitme ihtimalimin hiç olmadığını anlıyorsundur."

Arkamdan yankılanan meydan okuyan sese doğru dönüp bakıyorum. Brinley çıplak ayakla, küçük keten şort ve siyah kısa tişört giymiş, saçları omuzlarında dağınık bir şekilde duruyor. Tişörtünün altındaki meme uçları sertleşmiş, kolları göğüslerinin altında kavuşturulmuş, göğüsleri için küçük bir raf oluşturuyor. Yüzünde güzel, meydan okuyan küçük bir somurtkanlık var, bana mücadele edeceğini belli ediyor.

Siktir, kızginken çok çekici oluyor.

Gözlerim odanın diğer ucundan onun gözlerine kilitleniyor.

Bir konuda haklı. Zamanımı boşa harcıyorum, ama onun düşündüğü şekilde değil.

Onun için duyduğum arzuyu asla yenemeyeceğim. Onu kurtarmak mümkün değil.

Nefesi hızlanıyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Dışarıdan bakıldığında, tüm gücü ve ateşi soluk mavi gözlerinde kaynıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, en ufak bir korku belirtisi görüyorum.

O bir saniye, vücudumun temel, ilkel içgüdüsünün kontrolü ele alması için yeterli. Onu avlama içgüdüm, onu tamamen sahiplenme içgüdüm.

Kontrolümün son ipliği, botumun ağırlığı altında bir dal gibi kopar ve geri dönüşün olmadığını anlarım.

Bölüm 29

Brinley

Donmuşum, hareket etmekten ya da nefes almaktan korkuyorum. Gabriel'i tanıdığım kısa sürede, onu kızgın, eğlenmiş, korkutucu, odaklanmış, tanrısal gördüm.

Ama onu hiç böyle görmemiştim. Yüzündeki bu ifadeyi anlayamıyorum.

Bana cevap vermiyor.

Gözleri keskin ve odaklanmış, sanki kafamdaki her saç teline, cildimin her santimetrekaresi dokunuyor gibi. Sanki vücudumun her yerini öğreniyorlar. Tekrar konuşmaya, hatta nefes almaya bile korkuyorum.

Örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi bekliyorum.

Gabriel hareket eder etmez, ben irkilirim. O sırtarak sakın bir şekilde vücudundan bıçağı çıkarır ve yan salondaki bir sandalyenin arkasına atar. Dönüp sessizce ön kapıya doğru yürür. Elini kapının ortasına koyar, eğilir ve başını indirir, sanki kendini toplamak istercesine bir an durur. Nefes alıp verirken omuzlarının inip kalktığını görebiliyorum. Diğer elini kaldırıp bir anlığına kapı koluna koyuyor ve sonra yavaşça kapıyı kilitliyor. *Kilit* sesinin tüm evde yankılandığı hissediliyor. Tehlikeyi hissediyorum, ama olduğum yerde donup kalıyorum, hiçbir yere gitmeye cesaret edemiyorum. Gabriel yavaşça kapıdan uzaklaşır ve sandalyedeki kesiklerine bakar. Bir saniye geçer. Sonra iki saniye, sonra karanlık bakışlarını tekrar bana çevirir.

"Koş," diye homurdanır.

Sessiz ortamda onun derin ses tonu beni yine irkiltti.

"N-ne...?"

"Görünüşe göre" — bana doğru ilerlemeye başlar ve ben kaçmak için kendimi hazırlarım — "bir çıkmaza girdik. O yüzden sana bir dakika öncelik vereceğim."

Bu anda, terör karşısında işe yaramaz olduğumu fark ediyorum çünkü hala hareket etmiyorum. Avcımın bana doğru yavaşça yaklaştığını, iki kolumu da tutup beni sertçe kendine doğru çektiğini, vücutlarımızın birbirine değdiğini ve onun tatlı kokusunun beni sardığını, beni daha da derine çektiğini yavaş çekimde izliyorum.

"Güneş batmadan önce seni bulursam, seni sikerim ve o andan itibaren benim malım olduğunu hatırlarsın."

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde duruyor, iki büyük eli saçlarımın arasından yukarı doğru hareket ediyor ve onu hissediyorum, çoktan sertleşmiş ve karnıma bastırıyor.

"Beni sikebilirsin, ama asla bana sahip olamazsın" diye onu sınarım.

Gabriel saçımı kökünden bir avuç dolusu tutar ve daha iyi erişebilmek için yüzümü sertçe geriye doğru eğirir.

"Siktiğimin veledi." Derin sesi omurgamda bir titreme yankılanıyor.

Ağız aşağı iner ve benim ağızımın üzerinde durur, ben beklerim, hareket edemediğim için zaten nefes nefeseyim. Ellerini saçlarıma doladığı şekilde, denersem saçımı kafamdan koparır. O beni serbest bıraktığında ancak koşabilirim ve o bunu biliyor. Nane ve burbon kokulu nefesi, dilini alt dudağımın üzerinde gezdirirken içime işliyor. Dudakımı ağızına çekiyor ve kanayacak kadar sertçe ısıyor. Beynim bana bunun acı olduğunu söylüyor ama vücudum alev alıyor, amım anında zonkluyor ve ben onun ağızına inliyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi benimki kadar boşuk ve neredeyse nefes nefese.

Gözlerine bakıp onu daha da sınarım, Layla'nın sözlerini hatırlayarak. İsteddiği *benim* bedenim, özlediği *benim*. Gücümü bulur ve onunla kendimi silahlandırırım. Aşağıya bakarım, sonra tekrar ona.

"Lütfen..." Sanki onun beni yutmasını bekleyemiyormuşum gibi inliyorum.

Bana doğru homurdanıyor ve ben de hissediyorum, pes ettiği ve kontrolünü tamamen kaybettiği anı, benim tüm engellerimin yıkıldığı anı.

alt kat. "Siktir
et..."

Dudakları benim dudaklarıma çarpmadan önce kelimeleri zar zor çıkarır, tıpkı ormanda olduğu gibi, ama bu sefer durmaz. Gabriel, tek bir akıcı ve kasıtlı hareketle ellerini saçlarımin altından çıkarıp çenemin iki yanına koyar, daha iyi erişebilmek için yüzümü eğirir, dili içeri girer ve benimkiyle birlikte yavaş bir tempoda hareket ederek ağzımın her köşesini tadar. Bu öpücük, açıklayamadığım bir tutkuyla doludur. Dudaklar, diller ve dişler. Bu öpücükle beni sahipleniyor, sanki zaman diye bir şey yokmuş gibi öpüyor. Ve fark ediyorum ki, daha önce hiç gerçekten öpülmemişim.

Başka hiçbir erkek önemli olmamalı.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, gömleğinin altındaki kasların dalgalandığını hissediyorum ve onun tenini, çıplak vücudunu bana bastırmasını arzuluyorum. Ellerimi yukarı kaydırıp ensesindeki saçlarını avuçlarımla kavriyorum. Sıkıca çekiyorum ve o ağzıma inliyor. Yeterince yaklaşıyorum, çaresizce onu kavrayıp çekiyorum, onu daha da yaklaşıtıyorum. Sanki vücudu benimkini barındırmak için yaratılmış gibi ona gömüldüm, ama ihtiyacımı karşılayacak bir yer bulamıyorum. Gabriel beni o kadar derin öpüyor ki, en son ne zaman nefes aldığımı bilmiyorum ve umurumda da değil. Onun kollarında böyle ölmeme izin ver. Bu coşku sonsuza kadar sürsün. Elleri tekrar saçlarıma kayıyor — saniyeler sonra mı? Dakikalar sonra mı? Hiçbir fikrim yok.

Alnını alnıma değdirir.

"İyi saklan, küçük sinek kuşu. Seni bulduğumda, seni mahvedeceğim."

Gabriel'in nefesleri benimki kadar hızlı geliyor ve yeni keşfettiğim sadist tarafım, onun beni kontrolsüz hale getirdiği gibi benim de onu kontrolsüz hale getirmemi seviyor. Göğsünden derin bir gürültü geliyor ve aniden beni bırakıyor, ayakta durmakta zorlanıyorum. Elleri yanlarına düşüyor. Yumruklarını sıkıldığını ve çenesini gerdiğini görüyorum.

"Koş," diye emrediyor Gabriel bir kez daha ve sonra ben uçuyorum.

Ayaklarımin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde evden çıkıyorum, merdivenlerde neredeyse takılıp düşüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Koşarken saklanabileceğim her yeri düşünüyorum, sözünü tuttuğunu duymak için kulak kabartıyorum, bir yandan da sayıyorum. *Yirmi dört*, yirmi beş... zamanımın sınırlı olduğunu biliyorum. Her kapıyı sonuna kadar açıyorum, böylece hangi odaya girdiğimi bilmesin, sonra koridorun sonundaki son yatak odasına doğru ilerliyorum. Küçük, mütevazı ve sessiz bir oda. *Otuz sekiz... otuz dokuz...*

Duvardan bir sallanan sandalyeyi, arkasına geçebilecek kadar uzaklaştırıp, duvar panellerinin arkasında saklı olduğunu bildiğim kolu çevirerek, tavan arasındaki eski depo odasının gizli girişini açıyorum. Titreyen ellerimle arkamdaki kapıyı dikkatlice kapatıyorum. *Kırk altı... kırk yedi...* Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, sanki alevler beni kovalıyormuş gibi hareket ediyorum, merdivenleri tırmanıyorum, nereye gideceğimi tam olarak biliyorum. Son derece korkuyorum ama aynı zamanda onun beni bulmasını da istiyorum. Elli bir... *elli iki...*

Tavan arası merdivenlerinin tepesine ulaştığımda, nefesimi toparlamak için bir an durup, büyükannemin eski eşyalarını sakladığı odayı hızlıca gözden geçiriyorum. Etrafa bakınıp, en göze çarpmayan yeri belirlemeye çalışıyorum. Büyükannemin sedir sandığının üstüne kayar ve tavan arasının en karanlık köşesinde onun arkasına çömelirim. *Elli altı... elli yedi...* Başım dönüyor, ihtiyaç ve arzu ile doluyum. Kurtum beni avlamaya gelene kadar son saniyeleri sayarken, bekleme heyecanı beni tüketiyor... *Elli sekiz... elli dokuz...*

Altmış.

Bölüm 30

Gabriel

Karanlık evin merdivenlerinde kaybolan silüetini izlerken, birdenbire kendi doğamla savaş halinde buluyorum kendimi, ona söz verdiğim avantajı sağlamak için mücadele ediyorum. İçimdeki canavar zincirlerini kırmaya çalışıyor, onu dışlarının arasına almak, ateşini parçalamak ve onu tamamen ele geçirmek istiyor. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Hayatım boyunca hiçbir şeye şu anda, bu anda Brinley Rose Beaumont'a duyduğum kadar çaresizce ihtiyaç duymadım. Tüm dünya etrafımızda alevler içinde kalsın, yine de onu bulur ve ikimiz de küle dönene kadar durmaksızın onu sikerim.

Onun evinin arka penceresinden dışarı bakarak, güneşin ufuktaki tarlaların arkasına yavaşça batışını izliyorum. Ona verdiğim altmış saniye, üstümden gelen ayak sesleri ile acı verici bir şekilde yavaşça geçiyor. Sesler sessizleşiyor, sonra kayboluyor ve birdenbire onun arkasından merdivenleri tırmanmaya başlıyorum, bu kadının beni deliye çevirdiğinden eminim. Hala koridorda kalan yasemin kokusunun izini takip ederek, üçer üçer merdivenleri tırmanıyorum. Soluma bakıyorum. Yatak odalarının sıralandığı koridor çok kolay ve güneş hızla batarken, koridorun diğer ucuna koşmaya karar veriyorum. Oradaki bir yatak odasına girip durdum, dinledim ve sonra çıkıp aramaya devam ettim. Ses yoktu, benim küçük sinek kuşum saklanacak bir yer bulmuştu. Şu anda nerede olursa olsun, orada uzun süre kalmayacaktı.

Eğitimim devreye giriyor ve ağır ayaklarım hafifliyor. Koridorun sonundaki son kapıya geldiğimde, diğerleri gibi bu da açık. İçgüdülerim bana onun orada olduğunu söylüyor.

oradayım ve içgüdülerimden asla şüphe etmem. İçeri girerim ve durup nefesini, kumaşın hışırtısını, herhangi bir sesi dinlerim, ama yine hiçbir şey duymam. Güneşin son ışıkları ufukta kaybolurken odanın içinde etrafa bakınırım. Çıkmaya başlarım, ama bir şey beni durdurur ve o anda onu görürüm, panellerin içindeki küçük bir kol. Belki de gizli bir kapıdır?

Oraya gidip kapıyı açıyorum, merdiven tavan arasına çıkıyor ve onun orada olduğunu hemen anlıyorum. Tek çıkış yolunun benden geçtiği bir yere saklandığını fark etmiyorum değil.

Merdivenleri önceki kadar hızlı çıkıyorum, sessiz davranmıyorum, onun gidecek hiçbir yeri yok. Ben yukarı çıktığımda keskin bir nefes alıyor.

"Kokun beni çağırıyor Brinley, bu evde saklanabileceğin hiçbir yer yok." O, içimde artık kontrol edilemeyecek bir şeyi serbest bıraktığını bilerek sırtıyorum.

Eski bir sedir sandığın arkasındaki merdivenlerin altında, üç adımdan az bir mesafede Brinley'e ulaşıyorum. Elimi saçlarına doluyorum ve onu saçlarından sürükleyerek dışarı çıkarıyorum. Kolayca geliyor ve yüzünü önce ahşap duvara bastırıyorum, o da arkasına uzanıp bana tırnaklarını geçirmeye, tokat atmaya, elinden ne gelirse yapmaya başlıyor. Sikimi kışına bastırarak ona tecavüz etmek üzere olduğumu belli ediyorum. Bu, verdiğim tek uyarı. Ağırılığım ile onu ezip, onun alanını ele geçiriyorum.

O homurdanıyor, tekmeliyor, bana ulaşmak için çabalıyor. Bu beni daha da sertleştiriyor.

"Seni buldum, küçük kuş," diyorum kulağına sert bir sesle, kesin bir tonla. Onu içime çekiyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum, açık ağzımı onun öfkeli nabzının attığı yere koyuyorum. O çırpınmayı bırakıyor ve ben de onun tırnaklarının ön kolumun derisine batmış olduğu yerden acı hissediyorum.

Bıçağımı kınından çıkarır ve bıçağın arka tarafını onun uyluğunun arkasına doğru kaydırırım. Bunu hissettiğinde inler. Küçük seslerinde karışan zevk ve acı, sikimin kot pantolonuma çarparak zonklamasına neden olur.

Bıçağı Brinley'in ince keten şortunun altına kaydardım ve bileğimi keskin bir hareketle yukarı doğru kaydırarak şortun her bir santimini yırttım. Şort yere düştü, ben de bıçağımı kınına geri koydum ve göğsümü sırtına bastırarak onu duvara dayadım.

Brinley, elimle yumuşak kalçalarını okşayıp sertçe sıktığımda inliyor. Elim aşağı iniyor, yanağına sert bir tokat atıyorum ve o bunu hissettiğinde çığlık atıyor. Avucumu acıyı hafifletmek için okşarken, diğer elimle saçlarını okşuyorum. Loş ışıklı tavan arasında el izimi zar zor görebiliyorum ama lanet olsun, görebildiğim şey beni vahşileştiriyor.

Onu döndürüp sırtını tahtaya dayadım, alt dudağını ısırp ağzıma aldım, yalayıp çekiştirdim. Dilim içeri girip onun dilini okşadı, onunla oynadı, artık onu gerçekten öptüğümü bildiğim için, onu öpmediğim bir gün asla olmayacak.

Neredeyse anında bana eriyor, dudakları benim dudaklarıma karşı esnek hale geliyor ve ağzını bana bırakıyor. Dilinin her hareketiyle sikim daha da titriyor ve geriliyor. Ellerimi vücudunda gezdirirken, ulaşabildiğim her santimetreyi yoğururken, onu mümkün olan her şekilde bana yaklaştıırken inliyor ve sızlanıyor. Brinley, ihtiyaç duyan amını benim sikime doğru kaydırıyor, gergin kasları gevşiyor ve yavaşça bana uyum sağlamaya başlıyor. Hızını artırıyor, dili benimkine dokunuyor ve bana ayak uydurmam için meydan okuyor. Onu öperken, ısırırken ve sonra acıyı yalarken ağzını ele geçirmeme izin veriyor, bu sırada benim kollarımın altında titriyor.

Tankını başından çekerim ve saçları omuzlarına dökülür. Neredeyse çıplak halde bana bakar. Uyluklarının arasında sadece küçük bir pamuk parçası kalır, beni istediğimden, ihtiyacım olandan alıkoyar.

Parmaklarım meme uçlarını bulduğunda Brinley keskin bir nefes alır, onları çimdiklerim, ağzıma götürürüm, tatlı küçük tomurcukları emerim. Ağzımı dolduran bal tadı beni çıldırtır.

İnliyor ve amını bana daha sertçe sürtüyor.

"Çok masum davranıyorsun, küçük sinek kuşu, ama o güzel kafanın içinde sen de benim kadar berbat durumdasın. *İstiyorum*," diyorum ona

serbest ellerimi bacaklarının arasına, tangasının danteli üzerinden kaydırırken. "Hepsini istiyorum."

Dudaklarıma inliyor.

"İçinde, bunu hep istedin, değil mi?" diye soruyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Eğer öyle olmasaydı, ağlıyor, benimle mücadele ediyor olurdu, aradığı ödülü ona getirecekmiş gibi çaresiz amını benim sikime itmiyor olurdu.

Onun tangasını kenara kaydırıyorum ve tahmin ettiğim gibi, o sıırıslıkam olmuş. "Mmm," diye onaylıyorum. "Benim sikim için bu kadar ıslak, bu namuslu ve düzgün debutant aslında sadece bu amcığı parçalamam için yalvaran küçük bir sürtük."

Brinley yalan söyleyebilir, ama amcığı söyleyemez. Sırıslıkam. Diğer elimle saçlarını tutup başını köklerinden geriye doğru çekerim. Yumuşak, siyah dalgalar ön kolumdan aşağıya doğru uzanır, gözleri açıktır ve şehvetle yanmaktadır.

"Ben kibar ve düzgün biri değilim..." diye yarı inleyerek söylüyor ve ben ona gülümserken, orta parmağımın ucunu dudaklarının arasına ve klitorisinin üzerine kaydırarak küfrediyorum.

"Öyle mi? Göster bakalım," diyorum ona, göz teması kurarak klitorisini sert dairesel hareketlerle okşuyorum, ta ki o kıvranmaya, sırtını kamburlaştırmaya, öne doğru uzanmaya ve benden daha fazlasını istemeye başlayana kadar. Gözleri kapanmaya başlıyor, ama ben yine saçını çekiyorum, böylece gözleri açılıyor. Kafamı sallıyorum, gözlerini benimkilerde tutması için bir uyarı olarak. Zaman durur, parmaklarımı sıkı amına sokup çıkarmakla başparmağımı klitorisi üzerinde gezdirmek arasında gidip gelirken, tam elime boşalmak üzereyken elimi çekerim.

Brinley temasın kesilmesiyle inler ve dudaklarını bükerek somurtur ve o somurtmanın benim sonum olacağını bilirim.

"Henüz değil. O dölün benim sikimden damlamasını istiyorum, küçük kuş."

Dudaklarını dişlerimin arasına alıp sonra bırakıyorum, dudaklarının yerine oturmasını izlerken bir elimle saçlarını tutuyorum, diğer elimle ise kot pantolonumun kemerini çözüyorum. Sertleşmiş, sızan sikimi serbest bırakıp onu tekrar öpüyorum.

Siktir. Yemek ve su olmadan yaşayabilirdim, ama şimdi onlara sahip olduğum için, bu siktiğimin dudakları olmadan yaşayamazdım.

Ellerimi Brinley'nin uyluklarına kaydırıp onu duvara doğru kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve sikimi ıslak amına yukarı aşağı kaydırıyor. Dudakları sikimin her bir parçasını sarıyor, her birinde nefes alış hızlanıyor. Bu ses beni deliye çeviriyor.

Hayatımda hiç bir kadınla çıplak kalmadım, hayatımda bunu hiç düşünmedim bile. Ama Brinley ile mi? Aramıza hiçbir şey koymayı hayal bile edemem. Tohumumu onun amının derinliklerine gömmek beni heyecanlandırıyor.

"Prezervatif..." diye mırıldanıyor, ben ise ona sürtünmeye devam ediyorum. "Prezervatif yok," diyorum alçak sesle. Tek cevabı küçük bir inilti. "Çok büyüksün," diyor fısıldayarak.

Onun dudaklarına karşı sırtıyıyorum, sadece bana bu şekilde dokunması bile... bu his tek başına beni neredeyse boşaltıyor.

"Evet, öyleyim... ama sen buna bayılacaksın."

Sikimi Brinley'in merkezine yönlendiriyorum, o inerken ve omuzlarımı kavrarken onu hazırlamak için yarıklarından kayıyorum. Kalçalarını yukarı doğru hareket ettirirken gözleri benimkilerle buluşuyor. Sadece ucum içine giriyor ve birbirimize bakarken ikimiz de nefesimizi tutuyoruz. Birkaç saniye boyunca nefeslerimiz senkronize oluyor. Orta parmağımla klitorisini daireler çizerek beni kabul etmesi için yalvarıyorum.

İnliyor ve tüm iradem beni terk ediyor. Tek seferde sıkı, ıslak sıcaklığına giriyorum, duvarları neredeyse sikimi boğuyor ve onu hiç doldurulmamış gibi doldururken o çığlık atıyor.

"Nefes al," diye emrediyorum, ellerimi uyluklarına doğru kaydırarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

O da dediğimi yapar. Nefes aldığını duyarım, başı duvara yaslanır, bacakları bacaklarımın etrafında titrer.

Kendimi nefes almaya zorluyorum, içinden çıkıp onun mükemmel amına tekrar giriyorum. O kadar ıslak ki, sıkı amı her bir barbellimi, her bir santimimi yutarken hiçbir sürtünme olmuyor. Onu doldurmak için

. Kendimi daha derine ittiğimde ikimiz de nefesimizi tutuyoruz, onun içinde en dip noktaya ulaşıyorum ve orada kalıyorum.

"Lanet olsun, Brinley... *Lanet olsun*," diye mırıldanıyorum saçlarına, onun sıkı, ıslak sıcaklığı benim sikimi bir mengene gibi kavrarken. O benim boyutuma uyum sağlarken etrafımda titreşiyor, nefes nefese kalıyor ve mükemmel göğüslerini tişörtüme bastırıyor. Onun çıplak tenini benim tenimde hissetme isteği beni beklenmedik bir şekilde ele geçiriyor.

Onun coşkusu kanımda çılgınca yayılırken, dopamin damarlarımdan akıyor.

İçimdeki canavar dişlerini gösteriyor, sonunda tatmin olacağını kesin olarak biliyor.

Bölüm 31

Brinley

Vücudumdaki her şeyi, her hücreyi, her sinir ucunu hissediyorum. Onun hareketlerini beni çevreleyen bir yankı gibi hissediyorum. Nefesinin sıcaklığı, boynumdaki dişlerinin ısırığı, Gabriel'in beni dolduran zevki ve acısı, vücudumun ona verdiği tepki.

Her şey burada, çok yakın, ama yine de tam olarak kavrayamıyorum. Süzülüyorum. Bu bir coşku.

Gabriel vücudumu duvara dayıyor, kendini mümkün olduğunca derine, çıplak olarak içimde tutuyor. Temiz olup olmadığını bilmiyorum, ama içimden bir ses kesinlikle temiz olduğunu söylüyor. Bana tuhaf gelen şey, doğum kontrol hapi kullanıp kullanmadığımı sormaması, ki kullanıyorum. Ama bunlar en az endişelendiğim şeyler, çünkü şu anda onun gibi birini hiç hissetmedim ve yemin ederim ki beni ikiye bölecek.

Vücudum onu hem tutmak hem de itmek için mücadele ederken, pürüzlü tavan duvarı omuzlarımdan arkasını ısıyor. Gabriel ellerini uyluklarımdan baldırlarıma doğru kaydırıyor ve ayak bileklerimi belinden çözüyor. Büyük ellerini uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, beni duvara doğru genişçe açarken altından kavırıyor ve sadece kollarının gücüyle beni tutuyor. Gabriel'in başparmakları, iç uyluklarıma morartacak kadar sertçe bastırıyor, içimden çıkıp acımasızca tekrar giriyor. Her dipsiz itişte duvarda biraz daha yukarı çıkıyorum. Kapüşonlu bakışları, birleştiğimiz yer ile ifadem arasında gidip geliyor, sanki her dokunuşun beni nasıl etkilediğini ezberliyor gibi. Merdivenin her bir basamağını hissediyorum

benim amım onları tek tek yutarken. O benim bacaklarımı daha da açarken, onun gibi birini hiç hissetmemiştim.

"Bu sıkı küçük amcık... sikimi çok derine alıyor..." Gabriel, beni yavaşça sikmesini izlerken homurdanıyor. "Beni çok iyi alıyorsun, küçük sinek kuşu... Mmm... Çok sıkı. Çok ıslak. Çok mükemmel. Beni *mahvediyorsun*." Sözleri alçak ve inlemelerle bitiyor, bu da bana bunların doğru olduğunu söylüyor.

O, odun omuzlarımı yiyip bitirirken, tekrar tekrar içime giriyor. Nedense, bu zevki artırıyor.

Gabriel işini kolaylaştırmıyor; benim tamamen alışmama izin vermiyor, kendi zevkini ön plana çıkararak, ele geçirme, sahiplenme görevini yerine getiriyor.

Bunu istiyorum. Onun vücudu benimkine değene kadar bunun farkında değildim, ama istiyorum. Bu vahşet bana güç veriyor. Onun merhametini ya da rahatlığını istemiyorum. Beni sahiplenmesini *istiyorum*. Beni o kadar çok istemesini istiyorum ki, bu şiddetli, kontrol edilemez bir istek, durdurulamaz bir ateş olsun.

Gabriel bana sertçe giriyor, ucuna kadar çekip sonra tekrar içeri giriyor, nefesim o kadar sığlaşıyor ki bayılabilirim. Ama sonra, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, içim sıkışmaya başlıyor ve vücudum onun beni sertçe sikmesini daha fazla istiyor.

Pes ediyorum, kollarımı onun güçlü omuzlarına daha sıkı sarıyorum ve saçlarını tutuyorum, elimden gelen tek şey bu. Onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum, meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve daha da sertleşiyor. Tüm vücudum ısınmaya başlıyor.

"İşte böyle. Beni seni siktiğimi izlemek mi istiyorsun? Vücudunun şimdi benim spermimi nasıl istediğini görmek mi istiyorsun?" Bağlandığımız yere doğru başını sallar.

"Ben... dayanamıyorum..." Sesim kesiliyor, birlikte hareket etmemizi izliyorum. Acı zevkle karıştığında, ikisi arasında hiçbir sınır kalmadığında, kelimeler yok oluyor.

"Evet, dayanabilirsin," diye homurdanır, benim onun içindeki canavarı arzuladığım kadar onun da benim teslimiyetimi arzuladığını gösterir.

O da benim kadar
kaybolmuş durumda.

Birlikte kaybolduk.

Elleri, uyluklarımı morartacak kadar sıkı bir şekilde kavrar.

Spiral şeklinde, orgazmım merkezime ulaşırken elektrik her hücreme akıyor. Gabriel acımasızca içime girerken inliyorum, düzgün nefes almayı bile denemeyi bıraktım. Hızını yavaşlatıyor ama beni cezalandırdığı derinliği yavaşlatmıyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler." *İtme.*

"Seni kırmak istiyorum." *İtme.* "Seni incitmek istiyorum." *İtme.*

"Seni parçalara ayırmak ve sonra tekrar birleştirmek." *İtme.*

"Gabriel, lütfen," orgazm varlığımın her zerresini ele geçirirken haykırıyorum.

"Adımı söyle, sikimi ıslatırken söyle."

"Gabriel..." Onun sikinin üzerine boşalırken, söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı için sözlerim kesiliyor.

Onun adı dudaklarımda kalırken, onun inlemesi derin ve acımasızdır. Vücudum gerilir ve saçlarını o kadar sıkı çekerim ki, kafatasından koparabileceğimi düşünürüm. Bu, onun arzuladığı acıdır.

Gabriel derimi ısırır, sonra yatıştırmak için emer, tüm bunlar olurken deli gibi içime girer. Sıcaklığı içime yayılmadan hemen önce onun daha da sertleştiğini hissediyorum. Alt dudağımı o kadar sert ısırır ki ağızım bakır tadı ile dolar, artık mücadele edecek gücüm kalmaz.

"*Brin, lanet olsun,*" Gabriel inlerken, penisi içimde titreyip atıyor. Yavaşça akan kan çenemden damlıyor ama ben kendimden geçmişim.

Bırak kanayım.

Başım tozlu tavan duvarına yaslanır ve Gabriel'in dilinin boğazımdan çeneme doğru kayarak kanımı topladığını hissedirim. Başımı öne eğerek dudaklarını kaplayan kırmızı kanımı görürüm.

Bu tuhaf bir şekilde erotik bir manzara, beni öpüyor ve onunla karışan kanımın tadı ağızımı dolduruyor. Penisini içimden çekip, beni nazıkçe indiriyor. Boşluk hissinden inliyorum. Beni omuzlarımdan tutuyor ve ben tamamen çıplak bir şekilde onun önünde dururken, o neredeyse tamamen giyinik duruyor. Ona bakıyorum, spermleri içimden damlıyor.

Bacaklarımın arasına uzanıp elini uyluklarımın içinden yukarı doğru kaydırarak spermlerini geri getiriyor, ilk iki parmağıyla onu amıma sokuyor ve inliyor.

"Son damlasına kadar."

Gabriel, hala yarı sert olan sikini kot pantolonuna sokup kemerini bağlarken göğsü inip kalkıyor. Yere yığılmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Sırtımın kanadığından eminim. Bu duvarlar eski, tozlu ve çivilerle dolu.

Gabriel konuşmuyor. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni gelin gibi kucaklıyor ve alnımdaki terli saçlarımı geriye doğru çekiyor. Elini yüzüme koyuyor ve eğiliyor, az önce bana yaptıklarından sonra dudakları benimkine çok nazikçe dokunuyor.

"Hadi seni temizleyelim," diyor sadece. Boynuna sarılırım ve yüzümü tişörtüne gömerim. Nemli tavan arası sıcağı ve bizim terimizle ısınmıştır. Kokusu daha da yoğunlaşır ve ben onu içime çekerken, o beni daha da kendine yaklaştırır.

Çatı katının merdivenlerinin altına vardığımızda, "Banyo koridorun sonunda" diyorum.

"Sağdaki dördüncü kapı," diyor ve sanki binlerce kez evime gelmiş gibi kısa mesafeyi yürüyerek kapıya doğru ilerliyor.

"Doğru, unutmuşum, askeri zeka," diyorum hafifçe gülümseyerek.

"Elimde değil, çevremdeki şeyleri bilmek alışkanlık haline geldi," diyor Gabriel, kendi küçük sırtışıyla. Rafta bir havlu alıyor ve beni üzerine yatırmadan önce geniş banyo tezgahımın üzerine seriyor. Bu canavar gibi adamın, mermere dokunduğunda vücudumun üşüdüğünü önemsemesi, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde beni ısıtıyor.

Arkamdaki aynada sırtımın görüntüsünü izler ve çenesini sıkar.

"Kanıyor, değil mi?" diye soruyorum. Öyle olduğunu biliyorum, cildimde kuruduğunu hissedebiliyorum.

"Temizlenmesi gerekecek," diyor.

Gabriel'in gözleri duygusuz bir şekilde büyük, fayanslı duşuma doğru ilerliyor ve cam kapıyı iterek açıyor.

su sıcaklığını ayarlamakla uğraşıyor, eski boruların ısınması biraz zaman alıyor. Bana dönüyor ve bir eliyle yakasının arkasını çekerek gömleğini çıkarıyor.

O devam ederken gözlerim büyüdü, kemerini çözdü, botlarını çıkardı ve geri kalan kıyafetlerini de çıkarıp önümde çıplak durdu. Geriye kalan tek şey boynundaki künye ve kaslı vücudunu kaplayan dövmelelerdi. Onu görünce cildim karıncalandı ve meme uçlarım sertleşti.

O... çarpıcı bir şekilde güzel.

Onu bir daha çıplak görebilecek miyim, ne zaman görebileceğim belli olmadığı için, görebildiğim her şeyi hızla gözlerimle tarıyorum. Onun her şeyi güçlü. Omuzları geniş ve güçlü, ağır, kaslı kollara uzanıyor, damarları ve tendonları belirgin. Göğsü kaslı ve kalın, belirgin bir altı pakete uzanıyor. Derisinde çeşitli yara izleri var, biri kaburgalarının altında, biri sağ omzunda ve kolunda, kurşun deliği gibi görünüyorlar.

Duşa girmek için döndüğünde, onu görüyorum — sırtının tamamı gerçekçi bir kurt kafatası ile kaplı, bir gözünde bir yara izi var, ama bu dövmenin bir parçası değil, gerçek bir yara izi, pürüzlü ve ürkütücü. Mürekkep, cildinin görünen her yerine yayılmış; merdiven dövmesi dışında başka piercingi yok. Hepsini içime sindirmeye çalışıyorum.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, küçük sinek kuşu, duşa bile giremezsin." Konuşurken bana dönmüyor bile, ama sanki ona baktığımı biliyormuş gibi.

Ağzımı zorla kapatıyorum ve su damlacıklarının vücudunun her yerine akmasını izliyorum.

"Daha önce hiç çıplak bir erkek görmedin mi?" diye soruyor, ses tonunda benim onu inanılmaz bulduğumu bildiğini ima ediyor.

Tezgahtan inip ona gözlerimi kısarak bakıyorum, kendimi yeniden biraz normal hissediyorum. Buharlı duşa giriyorum ve o geri çekiliyor, ıslak saçlarını ve vücudundaki suyu geriye doğru itiyor.

"Senin gibi değil," diyorum dürüstçe.

Nazikçe belimi tutar, vücudumu sıcak suya doğru çevirir ve su çiziklerle dolu sırtıma değdiğinde tıslarım.

Başparmağıyla yaralardaki tozu ve kiri nazikçe ovarken homurdanır.

"Beni işaretlemek istediğini sanıyordum?" diye şakacı bir tonla soruyorum. "Kanadığım için mutlu olacağını sanıyordum. Neden rahatsız olmuş gibisin?"

Omzumun üzerine eğildiğini hissediyorum. Dudakları kulağımın yanında duruyor ve çenesi omzuma aniden dişlerini geçirip emmeye başladığında çenesinden su damlıyor.

Temasla nefesim kesildi.

"Sana iz bırakmak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum," diyor Gabriel sabunu alırken. "Bu biraz acıtacak. Ama gerekli."

Acıtıyor ama o kadar da kötü değil, çizikler derin değil ve beni kısa sürede temizliyor. Eline şampuan sıkıyor ve saçlarıma masaj yapıyor. Elleri kafa derimde çok büyük geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun ritmine kapılıyorum, sihirli parmaklarının altında çaresizim.

"Beğendin mi?" diye soruyor, şampuan lavaboya akarken.

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerim hala kapalıyken, kaygan saç kremi saçlarıma kapladığını hissediyorum. "Sanırım bu bir rüya," diye patlıyorum.

"Bu rüyanın neyi, küçük kuş?" diye soruyor, sesinde gerçek bir merak var.

"Bana dokunma şeklin... Bir an şiddetli, bir an yumuşak. Sert ve acımasız, sonra saçımı yıkıyor. Bu çok etkileyici."

Gabriel saçımdaki suyu sıkıyor.

"Neden kadınlar arasında bu kadar popüler olduğunu şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Gabriel saçlarıma sırtıma bırakır ve beni döndürür. Gri gözleri açık ve berraktır.

"Daha önce hiç bir kadınla duş almadım," diye itiraf ediyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Göğsünün sert sıcaklığı göğüslerime baskı yapıyor.

Titriyorum.

"Hiç saçlarını yıkamadım." Bir öpücük daha.

"Onları sana öptüğüm gibi hiç öpmedim." Parmağını benim pürüzlü meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve dudakları boynumla, köprücük kemiğimle buluşuyor.

"Onlara sana dokunmak istediğim gibi dokunmak istemedim."

Meme ucumu çimdiklediğinde, içimden bir zevk dalgası geçti.

"Hiç prezervatif kullanmadan *bir* kadının içine girmedim. *Hiç.*" Sıcak dudakları meme ucumu sararken, elleri belimi okşayarak belimin alt kısmına doğru kayıyor. "Ama *seni* her an doldurabilseydim ve spermimin yumuşak uyluklarından aşağı damladığını izleyebilseydim."

"*Siktir,*" diyorum, dili daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde çalışırken.

"Sadece sen, Brinley." Kıçımı sıkıca kavrar. "Sadece seni sahiplenme, kendime ait kılma ihtiyacı hissettim."

"Neden?" diye soruyorum, çünkü bunu anlayamıyorum. Kulüp evinde takılan kadınları gördüm. Onlar benim olmadığım kadar güzel ve vahşiler.

"Sana söyledim, nedenini sormuyorum," diyor basitçe. "Adamlarım, benim karar verme yeteneğimi gölgelediğini düşünüyorlar. Senin benim için bir dikkat dağınıklığı ve tehlike olduğunu düşünüyorlar."

"Öyle miyim?" diye soruyorum nefes nefese inleyerek. Tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitmiş çünkü bir eli kalçalarımı sıkıca kavrarırken, diğer eli bacaklarımın arasına kaymış ve zaten zonklayan merkezime tehlikeli bir şekilde yaklaşmış durumda.

"Evet," diye cevaplar Gabriel tereddüt etmeden. "En kötü şekilde." "Nasıl yani?" Bir parmağı içime girerken gözleri benimkilere odaklanır.

"Kafamda seninle başlamayan ve seninle bitmeyen tek bir düşünce bile yok," diyor dürüstçe, başka bir parmağı da içime girip beni mümkün olan en iyi şekilde işkence etmek için zahmetsizce çalışırken.

"Oh..." içim tekrar sıkışmaya başlarken tek söyleyebildiğim budur.

O üçüncü bir tane daha ekler ve su ikimizin üzerine akarken ben göğsüne mırıldanırım.

"Şu anda, içimdeki canavarın tek istediği bu sıkı küçük amcığı tatmak."

"Öyleyse," diye inliyorum. "Yap." *Lütfen, lütfen, yap,* diye sessizce yalvarıyorum.

Gabriel yanıt olarak homurdanır ve beni duş bankına oturtur. Su göğsüme püskürürken o dizlerinin üzerine çöker ve parmakları sıkı amcığımın saldırmaya devam eder.

"Sen tehlikelisin çünkü benim arzuladığım acıyı sen de arzuluyorsun." Uyluklarımdan yukarı doğru ilerlerken küçük ısırıklar alıyor, her iki bacağıma da dikkat ediyor ve merkezime yaklaştıkça daha sert ısırıyor ve ben bunu istiyorum. *Acımasını istiyorum.* Benim neyim var?

"Senin içine bir parçamı gömmek istemediğim bir an bile yok," diye homurdanır Gabriel, bacaklarımı genişçe açarak. "Bu amcık beni çağırıyor. Bana yalvarıyor." Amcığımın üzerinde sert bir iz bırakarak yalar.

Sırtım o kadar hızlı kavisleniyor ki neredeyse banketten düşüyordum ama o orada, kollarını uyluklarımdan altına dolayarak beni kendine çekiyor, böylece sadece yüzü koltuğum oluyor ve sonra beni yiyip bitiriyor, klitorisimi dudaklarıyla emip, usta diliyle beni sikiyor.

"*Mmm,*" diye inliyor. Bütün vücudum, ağzının titreşimleriyle titriyor.

"Sen benim en sevdiğim tadımsın, Brinley Rose." Gabriel, sözlerini kanıtlamayı kendine görev edinir.

Hiç şansım yok. Beni daha da kendine çekiyor ve ben pes ediyorum. Uyluklarımı genişçe açıyor ve kendini bana kaptırıyor, aç bir adam gibi klitorisimi ağzına alıyor.

Bacaklarımdan arasında duran bu korkutucu viking gibi adama bakıyorum ve bu manzara karşısında içimdeki ham arzu kabarıyor. Her bir parçam duyusal aşırı yüklenme yaşıyor gibi hissediyorum. Gabriel dilini mükemmel bir hız ve basınçla çalıştırıyor. Bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor ve bir eliyle uyluklarımı okşarken, iki parmağını da ihtiyacım olan amıma sokuyor. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissetmem çok uzun sürmüyor.

"Siktir, Brin, tadı çok güzel. Gözlerini aç ve ben seni boşaltırken bana bak."

Onun dediğini yapıyorum, başımı kaldırıp gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. Bacaklarım titriyor, çığlıklarım daha da yükseliyor ama o hiç durmuyor ve ne olduğunu anlamadan utanmadan onun yüzüne boşalıyorum. Onun adını haykırarak, kalçalarımı ona doğru sallayarak, ihtiyacım olanı, iyi hissettiren her şeyi düşünmeden alıyorum. Hiçbir erkekle nadiren yaptığım bir şey.

Mesele şu ki, Gabriel beni utangaç hissettirmiyor, beni güzel hissettiriyor, kendimi bırakmamı, kendim olmamı, kim olursam olayım, teşvik ediyor.

"Evet," diye bağıyorum. O hala çok hassas olan klitorisime baskı yapmaya devam ederken, ben tutarsız şeyler mırıldanmaya başlıyorum ve bu, birkaç saniye içinde benden ikinci bir orgazm koparıyor.

Sanırım *daha çok* bağıyorum, *lütfe Gabriel, lütfe*, o beni sıkıca tutarken, beni ele geçirirken, benim adıma karar verirken. Tek düşünebildiğim, *Tanrım, hayatımın geri kalanında tek bir duygu hatırlayacaksam, lütfe bu olsun, Gabriel Wolfe'un bacaklarımın arasında parçalanmak.*

Bölüm 32

Gabriel

O orgazmın doruğundan inerken suyu kapatıyorum ve sırtımdan soğuk su akıyor. Duş kapısını aralayıp, Brinley'nin omuzlarına kalın bir havlu sardım, sonra bir tane de kendi belime sardım.

Brinley'in odası girdiğimizde karanlık ve sessizdir. Yatağa otururken titriyor. Tişörtümü alıp başının üzerinden geçiriyor ve çekmeceye uzanıp küçük şort gibi görünen bir çift külot çıkarıyor. Külot, mükemmel kalçalarının sadece üçte birini örtüyor ve inanılmaz bir şekilde, onu tekrar becermek istediğimi düşünüyorum.

"Benim tişörtümün içinde tehlikeli görünüyorsun."

"Sıcak ve seninkindeyken vücudundaki dövmeleri incelemek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni inceleyeceksen, bir içkiye ihtiyacım olacak."

"Tek sahip olduğum şey babamın eski burbon koleksiyonu. Hala çalışma odasındaki dolapta kilitli. İki oda ileride."

Başımı sallıyorum. Orayı daha önce fark etmiştim ama onu aramak için burayı adım adım ezberlediğimi ona hatırlatmaya gerek yok.

"Özel bir gün için o karanlık odada sakladı ve hiç açmadı bile," diyor ben odadan çıkarken.

"Bana sorarsan üzücü. İyi bir viskiyi boşa harcamış," diyorum ona. "Katılıyorum," diyor, peşimden gelerek.

İçeri girdiğimde oda karanlıktır. Büyük bir pencerenin altında duran lambayı yakarım. Burası, karartma perdeleri olan eski bir kütüphane gibidir. Perdeleri açarım, ay ışığı ve onun geniş arazisi gözlerimi doldurur.

Duvarın birinde eski bir masa var, antika ve pahalı görünüyor, ve duvardan duvara uzanan bir içki dolabı. Tebeşirle dolu.

"Anahtar ikinci çekmecede." Brinley arkamdan içeri girer.

Anahtarı çıkarıp dolabın kilidini açtım ve on bin dolar değerinde olması gereken kırk yıllık bir Boralini viski çıkardım.

"Özel günlere inanmam," diyorum ona, mantarı çıkarırken ve şişeyi çevirirken.

Brinley bana sırtarak bakar. Seksi olmaya çalıştığını sanmıyorum, ama öyle görünüyor. Üzerinde yeni sevişmiş gibi bir parıltı var. Saçları hala ıslak ve yüzünde hiç makyaj yok. O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey ve bunun farkında bile değil.

"Ben de öyle, o zaman... dibine kadar içelim mi?" diye soruyor, açık rafa doğru yürüyüp iki kristal kadeh alıyor.

Bardağı geriye doğru eğip, 350 ml'lik şişeden direkt içiyorum.

"Babam mezarında ters dönüyordur muhtemelen." Benim yudumlamamı izlerken kıkırdıyor.

Vay canına, bu çok iyi.

"Onlara ne oldu?" Eski bir taş şöminenin önündeki deri koltuğa oturuyorum, gerçekten merak ediyorum ve hala umursadığım için şaşkınım. O da karşımdaki koltuğa oturuyor ve birbirimize kol mesafesinde bakıyoruz.

"Babam ben on sekiz yaşındayken öldü, ben üniversiteye gitmek için evden ayrılmıştım. O sabah işe gitmişti, avukattı," diyor bana. "Ama bunu muhtemelen biliyorsundur."

Kafamı sallıyorum. "Sadece isimlerini ve artık hayatta olmadıklarını biliyorum," diyorum ona dürüstçe. "Öldüklerini öğrendikten sonra, onlar hakkında daha fazla bilgi edinmemin bir anlamı kalmadı."

Kafasını sallıyor ve şişeyi almak için öne eğiliyor. "Bu mantıklı," diyor.

Gözlerindeki ışıltıyı görmek için bir anlığına onunla oynuyorum. Şişeyi sıkıca tutuyorum ve birkaç saniye ona vermiyorum. Arzuladığım kararlılık ifadesi ortaya çıkıyor ve ödül olarak ona viskiyi veriyorum.

"Günün ikinci toplantısının ortasındaydı ve aniden öldü. Şiddetli kalp krizi. Daha kırk sekiz yaşındaydı," diyor. "Onu bir aydır görmemiştim ve garip bir şekilde, tüm hayatımı onunla geçirmiş olmama rağmen onu gerçekten tanıımıyordum. Annem iki yıl önce kısa bir kanser mücadelesinin ardından öldü."

Her ifadesini içime çekmek istediğim için onu dinliyorum. Işığın ipeksi teninde yansıması, saçları kururken dalgalandığı hali. Konuşurken hareket eden dudakları... Her bir parçası mükemmellik.

"O her zaman benim, kendisinin büyürken olamadığı bir şey olmamı istedi. Beni en iyi okullara gönderdi, kilisemizde ibadet ekibiyle birlikte şarkı söyledim." Gülümsüyor. "Lay ile orada tanıştım."

Ondan şişeyi geri alıp bir yudum daha içiyorum.

"Ve şimdi haline bak, benimle buradasın, o ise benim silahlı muhafızımla evlendi."

"Ama o sağlıklı yaşam, anne babama ne kazandırdı?" Brinley, benden şişeyi alırken soruyor. "İkisi de elli beş yaşından önce öldü. Sıkıcı bir evlilik. Onların birbirlerine karşı tek bir sevgi dolu an bile gördüğüm olmadı. Akşam yemeği partileri, okul etkinlikleri ve sosyal statüleri vardı. Country kulüpleri, kilise hayatları. Bütün bunlara sahiptiler" — eliyle görkemli odayı işaret ediyor — "ama hiçbir şeyleri yoktu. Onları tanıımıyordum, onlar da beni tanıımıyordu. Kim olduğumu bildiklerini sanıyorlardı ve ben de öyle sanıyordum, ama öldüklerinde eşyalarını karıştırarak, hayattayken hiç bilmediğim kadar çok şey öğrendim," diyor ve şişeyi bana geri uzatıyor.

Onu ondan almak için uzanıyorum ama aynı zamanda elimi onun eline dolayarak onu öne doğru çekiyorum, o da benim kucağıma geliyor. Elimini onun uyluğuna kaydırıyorum ve o bana yaslandığında sikim uyanıyor. Onu izlerken mücadele ediyorum, kulüp hayatımın onu nereye götürebileceğini bildiğim halde ona alışma dürtüsüyle savaşıyorum.

Her zaman anlık bir bağdan, birine karşı ani, tarif edilemez bir çekicilikten bahsedildiğini duymuştum. Lanet Ax sürekli bundan bahsediyor. Ama milyon yıl düşünsem de bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Brinley parmağını çıplak göğsümdeki dövmelemin üzerinde gezdirirken, ben bir yudum alıyorum, gözleri odaklanarak onu inceliyor. Şarkı sözleri ve alıntılar, sarmaşıklar ve kulüp amblemi, zincirlenmiş bir ölüm meleği, sayılar ve yurtdışında geçirdiğim zamanları, annemi, tanıdığım ve ölen adamları hatırlatan sözlerle karışık. Eklektik bir karışım. Cildinin çoğunu kapladığında, yaratıcı olabileceğin alanın olur.

"Bunlar kurşun delikleri mi?" diye sordu, parmağı kabartmalı derinin üzerinde gezerken.

"Evet." Bir yudum daha alıyorum.

"Deniz piyadesi olduğun dönemden mi?" "Evet, onlardan biri," diye cevaplıyorum.

Kafasını sallar ama diğerini sorgulamaz ve şişeyi benden alır. Onun iyi sarhoş olması için ne kadar içmesi gerektiğini merak ederim. Bu viski güçlüdür, tahminimce çok fazla içmesi gerekmez.

"Yurtdışına giderken korkmadın mı?" Bir yudum alırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Mason üç kez gittiğini söyledi," Brinley omuzlarını silerken itiraf eder ve uzun saçlarını omuzlarının etrafında havalandırır.

"Hayır, korkmadım," diye cevap veriyorum. "Hiç mi?"

"Hayır. Korkmanın bir anlamı yok. Sonucu değiştirmez," diyorum basitçe. "Her şey ölür."

"Bu doğru değil," diyor, yüzünde utangaç bir gülümseme belirliyor. Onu bir an incelerim.

"Her şey ölür," diye tekrarlarım.

"Aşk ölmez," diyor, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Pfft diye bir ses çıkarır ve saçlarımı elime alıp geçiririm.

"Bu gerçek hayat, Fitzgerald'ın yazıları değil." Mavi gözlerinin lamba ışığını yansıtışını izlerken kaşlarım çatıldı.

"O klasik kitapları okudun mu?"

"Evet."

"Ama aşka inanmıyorsun? Kadere?"

"Onlar gerçek değil. Uzun zamandır zihnini nasıl çalıştığını inceliyorum." Parmaklarımla Brinley'in saçını kıvrıyorum ve o bana doğru yaklaşıyor, kalçaları benim sikimi tekrar harekete geçirmek için kışkırtıyor. "Onlar, gerçek mutluluğun gerçekten var olduğuna dair kendimize sahte umutlar vermek için kullandığımız şeyler. Bunun gerçek olmadığını anladığın sürece, onlardan hala zevk alabilirsin."

Brinley gülümser. "Hiçbir şeye inanmıyor musun? Birinin seni koruduğuna inanmıyor musun?" diye sorar ve Irak'ta bir it beni yaraladığında kaburgalarımda oluşan yara izini parmağıyla okşar.

Ona bakıp saçlarımı elime alıyorum. "Kendimden başka hiçbir şeye inanmıyorum," diyorum.

"Bu çok kasvetli bir hayat," diyor, sözleri biraz birbirine karışmaya başlıyor. Kucağımda ağırlığını değiştiriyor ve kıcı benim sikime sürtünüyor. Onu kucağımda tutmak bana çok yabancı geliyor. Çok fazla kadınla yattım, o kadar çok ki sayısını unuttum, ama insanlarla bağ kurmak benim için yeni bir şey. Brinley parmağını derimdeki sarmaşık desenlerinin üzerinde gezdirmeye devam ediyor, bundan hoşlanmıyorum.

"İkinci görevimin ortasında, belime kadar suyla dolu bir mağarada mahsur kaldım. On kişiydik. IşİD liderinin bir ajanını yakalamaya gidiyorduk," diyorum ona, parmaklarının tenimi okşadığını izlerken. "Bu bir tuzaktı ve suyun altında mayınlar vardı. Altı adamım öldü. Ben de öldüğümü sandım. On dokuz yaşında bir çocuğu omuzlarımda taşıdım. Bacaklarının bir kısmı mağarada kaldı. Hala her gün onun çığlıklarını duyuyorum. Küçük ocukların, ebeveynlerinin ölümünü izlerken dehşet içinde çığlık attıklarını gördüm, sayısız kadının hem sapık Amerikan askerleri hem de kendi halkı tarafından tecavüze uğramasını engelledim. Beş yaşındaki bir kız çocuğunun kol ve bacağının bir araba bombacısı tarafından havaya uurulduğunu gördüm. Yine de pedofiller ve katiller, daha uygun birçok ceza varken, doksan yaşına kadar hapishane hücrelerinde ryorlar. Tanrı yok. Hiçbir şeyin bir nedeni yok. İnsanlar her gün ölüyor ve hayat devam ediyor."

Brinley bana anlamadığım bir bakışla bakıyor, yargılayan bir bakış değil, kim olduğumu anlamaya çalışan bir kadının bakışı.

"Bu yüzden mi kesik yerinde 'Bedlam Askeri' yazıyor? Bunu askerler mi takıyor?" diye soruyor.

"Hayır, bunu başka bir şekilde kazanırsın," diyorum ona, daha fazla açıklama yapmadan.

Konuyu konuşmak istemediğimi hissetmiş olmalı ki, konuyu değiştirir.

"Ülken için savaştıysan, ülkeneye inanıyor olmalısın."

Bir yudum daha alıyorum; bu konuşma biraz ağırlaşmaya başladı.

"Ülkeme inanmıyorum, onu çok önemsiyorum, ama fark var."

"Birisi diğeri değil mi?" diye soruyor Brinley, bir yudum daha alıyor. "Yakın bile değil," diyorum ona.

"Herkes bir şeye inanır." Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirirken, başka bir şey söylemiyor.

"Yeterince içtin, hasta olacaksın," diyorum ona. "Eski içki, bir anda etkisini gösterir."

Mucizevi bir şekilde, beni dinler ve yarısı boşalmış şişeyi bana geri verir.

"İnançsız olduğunu söylüyordun..." O sırtıyor.

"Çok fazla insan öldü. Çok fazla insan savaştı. Bu hükümete her şeylerini verdiler. Ama eve döndüklerinde hiçbir şeyleri kalmamıştı. Yardım almadılar, kalıcı olarak zarar gördüler — çoğu zaman zihinsel ya da fiziksel olarak, çoğu zaman her ikisi birden. Hükümetleri ortada yoktu. Uyuşturucuya yöneldiler." Tereddüt ettikten sonra ekliyorum, "Bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz."

"Neyi?" diye soruyor ve nedense, asla anlayamayacağım bir nedenden dolayı, ona anlatıyorum.

"Bağımlılara yardım ediyoruz. Unutulmuş insanlara. İnsanlar, hükümetin kartellerin bu ülkeye uyuşturucu sokmasına yardım ettiğini, bağımlıları yarattığını fark etmiyor. İnsanların uyuşturucuyu bırakmasını kolaylaştırmıyorlar. Aslında bağımlı kalmaları için yardım ediyorlar. Kliniklere fon sağlıyoruz ve insanların uyuşturucuyu bırakmalarına yardımcı olmak için ihtiyaç duydukları ilaçları getirmelerine yardım ediyoruz. Onlar için daha ucuz ilaçlar, daha fazla insanın uyuşturucuyu bırakmasına yardım edebilecekleri anlamına geliyor."

"Karaborsa uyuşturucular mı?" diye sorar Brinley. Akıllı kız. Kendime, ne kadar çılgınca görünse de, bu kadını sadece bir buçuk haftadır tanıdığımı hatırlatırım. Ona bakarım, hala tereddüt içindeyim.

"Bir adamı öldürdüğünü gördüm," diye alaycı bir şekilde sorar. "Nereye gömüldüğünü biliyorum. Bir şey söylersem zaten öleceğim, o zaman bana söylemenin ne önemi var?" diye sorar, biraz sarhoş, küstah bir gülümsemeyle.

Son yudumu alıyorum. Onun sıcak bedenini üzerimden kaldırıp diğerk sandalyeye oturtuyorum, sonra şişeyi tekrar mantarla kapatıp dolaba geri koyup kilitliyorum.

"Evet, karaborsa uyuşturucuları. Çoğunlukla metadon, bunu büyük bir indirimle tedarik ediyoruz, bu da klinikler için daha uygun fiyatlı hale getiriyor. Ne kadar çok alabilirlerse, o kadar çok insana yardım edebilirler. Ayrıca daha fazla bağımlılık danışmanı getirilmesine de yardımcı oluyoruz. Sadece bu yıl Atlanta'da en çok etkilenen mahallelerde dört kliniğın açılmasına ve finansmanına yardımcı olduk. DOS bizim işimizi sevmiyor. Sokaklarda daha az bağımlı, köşelerde daha fazla gözlemci olması, onlar için daha az kâr anlamına geliyor." Pencereden dışarıya, bahçesinin boşluğuna bakıyorum.

"Birçok asker bağımlı hale geldi, zorla katlandıkları boktan durumlar yüzünden içlerine yerleşen şeytanları kovmak için." Omuz silkiyorum. "Yardım edebileceğimi hissettiğim tek yol bu."

"Daha büyük bir iyilik için yasadışı bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim. Büyürken, her şey hep siyah ve beyazdı. Yanlış yanlıştı, doğru doğrudu." Brinley beni izliyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Peki şimdi ne hissediyorsun?" diye soruyorum, onun beni nasıl gördüğünü gerçekten merak ediyorum.

Ayağıkalkıp bana doğru gelir, kollarını belime dolayarak parmak uçlarına yükselir ve çenemin altını öper.

"Alçakgönüllü. Yanılmış." diye dürüstçe cevaplar ve göğsümde tuhaf bir bükülme hissi yerleşir.

"O zaman neden böyle davrandığımı anlıyor musun?" diye soruyorum, neden onun ne düşündüğünü umursadığımı merak ederek.

Brinley başını sallar. "Sanırım. Sen Robin Hood'un daha korkutucu bir versiyonu gibisin?" diye sorar, hafifçe sırıtarak.

Kollarını belimden ayırıp yatak odasına doğru yöneliyorum. Çıplak ayakla sessizce arkamdan geliyor.

"Bu işte çok bencil çıkarlarım var. Çok iyi para kazandırıyor, ama ihtiyacı olan insanlara yardım edebiliyorsam, ederim," diyorum basitçe, kapısını açıp yatağının yanındaki lambayı yakarken.

"Hiç rahatsız olmuyor musun? Yaptığın şeyin yasadışı olduğunu?" diye soruyor. "Hayır. Daha iyi bir yol yok." Gülümsüyorum. "Ve ülkemi önemsiyor olabilirim ama hükümetten nefret ediyorum. Geceleri rahat uyuyorum, küçük sinek kuşu, eğer sorduğun buysa."

Brinley esniyor ve yatağına tırmanıyor. Aşağıya bakıyorum, benim gömleğimi çıkarıp bana bakarken kendini yatağa sokmasını izliyorum, neredeyse çıplak vücudunu takip edip yatağa gireceğimi varsayıyor. Hem güzelliğinin hem de bunun ne olduğu konusundaki beklentisinin ağırlığı beni vuruyor ve ben buna hazırlıklı değilim. Göğsümde bir kaya gibi yerleşiyor.

Koruyabileceğimi sandığım son kadının görüntüsü zihnimi doldururken, yatağının yanında donakalıyorum. Gözlerinden hayatın akıp gittiği anki hali.

Hemen ayılıyorum. İnsanları umursamam, bunun bir nedeni var. Benim dünyam, aramızda olanları destekleyecek türden bir dünya değil. Ne olduğunu bilmiyorum, ama Ax olmadığını biliyorum, aşk acısı çeken bir aptal değilim ve az önce, hakkında pek bir şey bilmediğim bir kadına işlerim hakkında çok fazla şey anlattım. Adamlarıma uyardığım gibi, kadınların aklımı başımdan almasına izin veriyorum.

Gömleğimi yatağından alıp başıma geçiriyorum ve gözlerindeki bakışı görüyorum, beni burada bırakıp gidecek miyim diye sorgulayan bakışı. İyi bir adam olsaydım bunu yapmazdım, ama değilim.

"Akıllı olmayı unutma, küçük kuş. Her saniye seninle birlikte olsam da olmasam da, sen hala bana aitsin," diye uyarıyorum onu, sonra merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum.

Ön kapıyı kapatıp geceye adım attım. Tuş takımındaki kilit düğmesine bastım ve arkama bakmadım.

Şu anda, sadece ağır kum torbamla yoğun bir antrenman ve biraz hedef talimi yapmanın bana sağlayabileceği zihin açıklığına ihtiyacım var.

Bölüm 33

Brinley

Gabriel'den bütün hafta boyunca haber almadım ve adet dönemimde olduğum için bu konuda fazlasıyla duygusal davranıyorum. Yani, bir yandan Ben & Jerry's dondurmasını yiyip bitirirken, diğer yandan kendime agresif bir tonla konuşup, onu gördüğümde ne söyleyeceğimi prova ediyorum. Ondan haber alabildiğim en yakın şey, Mike'ın beni arayıp, parçaları beklediği için kamyonumun bir veya iki hafta daha gecikeceğini söylemesi.

Hayat garip bir şekilde normale döndü. Mutlu olmam gerekirdi. Ama artık o benim içimde... hem bedenimde *hem de* kafamda... onun o küçük parçasını gördükten sonra, Gabriel'in beni iç çamaşırlarımla yatağımın ortasında bırakmış olmasına hem hayran hem de kızgın olduğumu itiraf edebilirim.

Beklemediğim şey, onun işini anlamaktı — yanıldığımı kanıtlamaktı. Ailem bana, iyi ve kötü arasında bir sınır, bir yol ayrımı olduğunu öğretmişti. Ya birini ya da diğerini seçerdin. Gabriel bana, bu sınırı aşmanın bir yolu olduğunu ve bunu aslında mantıklı nedenlerle, zarafetle yapabileceğini öğretiyor gibi görünüyor. Onun *doğru* nedenlerle yasadışı şeyler yapmasını beklemiyordum ve bu, hiç sorgulayacağımı düşünmediğim çok gri bir suç faaliyeti alanı yaratıyor. Birkaç gün düşünme fırsatım olduktan sonra, bunu anlamakta zorlandığımı *fark* ettim, çünkü bu, belki de her zaman inandığım şeyin mutlaka daha iyi olmadığı, sadece farklı olduğu anlamına geliyor.

Bununla birlikte, sıkıcı hayatım muhtemelen en iyisi. Eğer gerçekten benden vazgeçtiyse, kamyonların havaya uçmasıyla uğraşmamak

ve insanların pişmanlık duymadan öldürölmesiyle uğraşmamak aslında iyi bir şey olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Her gün Layla ile konuşuyorum, işe gidiyorum, akşam yemeğimi yiyorum ve ertesi gün aynı şeyi yapıyorum. Kendimi işe veriyorum. Gülümsedim ve bu adamın hayatıma izinsiz girmesiyle değişmediğimi göstermeye çalıştım.

Cuma günü işe giderken, bütün hafta boyunca kasabanın fırınından aldığım ikramları götördüğüm inşaat işçileri ve kulüp üyeleri, bugün verendamı bitireceklerini söylüyorlar. Çok güzel olmuş ama hala faturayı ödemem gerekiyor. Bir gecelik ilişkimden esir alan ve sonra ortadan kaybolan adamın bunu ödemesine izin vermem mümkün değil.

İş yerinde fazladan bir gün daha çalışacağım. Aslında sadece pazartesi ve çarşamba günleri çalışmam gerekiyordu, ama Dell oryantasyonum sırasında söylediği gibi, istersem işim muhtemelen daha fazla saat çalışmama izin verecektir. Layla ile öğle yemeği yiyeceğim ve sonra hafta sonunu pijamalarımı giyip, dışarıdan sipariş ettiğim yemeklerle geçirmeyi planlıyorum. Belki bahçemle uğraşırım. İşe gitmeden önce her zamanki latte'mi almak için kahve dükkanına uğruyorum.

Ofise girdiğimde Dell neşeli bir gülümsemeye "Sana bir tane aldım bile" diyor. "Sana mesaj attım."

Telefonumu çıkarıyorum. "Demek öyle yaptın." Gülümsüyorum.

"Eh, artık iki tane var, bugün kullanabilirim." Doğru, son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. Geceleri odamda yalnız olmadığımı hayal ediyorum. Kendime bunun sadece ürkütücü eski evimden kaynaklandığını söylüyorum, çünkü tamamen uyandığımda elbette orada kimse yok.

"Müşterinizin mutfak tezgahı için mermer örneklerini aldım, saat 10'da burada olacaklar. Seçtiğiniz örnekler mutfak tezgahıyla çok uyumlu olacaklar," diyor ve sabahımızın geri kalanı böyle geçiyor. Gabriel'in onunla ilgili yorumundan sonra, onun alışılmadık hobilerini kafamdan atamasam da, birlikte iyi çalışıyoruz.

İşimi bitirip öğlen müşterilerimi uğurladıktan sonra telefonuma bakıyorum. Layla geç kalıyor, ben de ön camdan gümüş rengi SUV'sini bekliyorum. Bir sonraki bloktaki bistroda öğle yemeği yiyeceğiz ve biz

yürümek için planladı. On dakika sonra pencereden dışarıya bakıyorum. Hala gelmemiş ama caddenin karşısındaki park yerinde duran siyah bir Harley'i fark etmeden edemiyorum. Bu hafta boyunca her gün bu saatlerde onu gördüm. Çamurluğa ve ön panellere boyanmış özel kırmızı alevler onu göze çarpan bir şekilde öne çıkarıyor. Pahalı görünüyor ama asıl dikkat çeken, varlığını belli etmekten çekinmeyen sürücüsü. Uzun boylu ve iri yapılı, HOH'da gördüğüm çoğu erkek gibi dövmelele kaplı, geniş çeneli, dağınık dalgalı saçlı ve sert sakallı. Motosikletine yaslanıp rahatça sigara içerken, motosiklet eldivenleri ve yamalarla kaplı deri ceket giyiyor. Onu yakından hiç görmedim, ama ilk tahminim onun bir uyarı olduğu yönünde. Kulübün ve Gabriel'in bir arkadaşı, beni izlediğini ve polise gitmemem konusunda beni uyardı. İkinci gün, mesajlarını açık ve net bir şekilde aldığım için haklı olduğuma karar verdim. Onlar olmalı. Dışarıdan gelenlerin bu şekilde takılması normal değildir.

On dakika sonra Layla nihayet gelir ve ben onu karşılamak için dışarı çıkarım, gardiyanımın gitmiş olduğunu fark ederim. Two Spoons bistrosuna yürürken ve öğle yemeği boyunca rahatça sohbet ederiz.

"Hala haber yok mu?" diye soruyor, kulüp sandviçinden bir ısırık alırken.

"Evet," diye cevap veriyorum ve fajitama salsa ekliyorum. "Sana onun yoluna devam edeceğini söylemiştim."

"Evet, söyledin, ama endişelenmek zorundayım. 'Benimle kalmalısın' demekten birdenbire hiçbir şey söylememek? Benim ölümümü planlıyor olabilir mi?"

Layla gülüyor, hala benim gördüklerimden habersiz. Bilmek istemediğinde ısrarcı.

"Sean kulübün sana güvenebileceğini biliyor, eminim Wolfe'a da söylemiştir. Benim tahminim? Güvenilir olduğunu görmek için seni gözetliyorlar."

İşimin karşısındaki sürücü aklıma gelir ve bu mantıklı gelir. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Onlar insanları esir tutma alışkanlığı yoktur," diyor Layla, ağzını peçeteyle silerek.

Ben de başımı sallıyorum.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye soruyor. Buzlu çayımı yudumluyorum.

"Tabii ki."

"Onu görmek *istiyormuşsun* gibi görünüyorsun. Bilirsin, benim tipim olmayan beyefendi," diyor Layla, beni taklit ederek.

Alaycı bir şekilde gülümserim, zihnim bir haftadan az bir süre önce tavan arasına geri döner. Onu dışarıda bırakır, kilitlerim. "Onu anlayacağımı veya seveceğimi beklemiyordum. Ama o gece evimde, gitmeden önce bana bakışından, onun benim onu anlamamı istemediğini anlayabiliyordum. Bana o kadar çok şey anlattığına pişman olduğumu anlayabiliyordum."

Onun arkasındaki pencereden dışarı bakıyorum. "Zaten önemi yok. Muhtemelen şimdiye kadar on tane başka kadınla birlikte olmuştur. Beş gün oldu."

"Sean onu neredeyse hiç görmediğini söylüyor. Şu anda iki motosiklet üzerinde çalışıyor, biri NBA yıldızı için, diğeri Kentucky itfaiye şefi için."

"Yarın gece kulübe gidiyorum. Benimle gel. Aranızda bir şey varsa, onu gördüğün anda anlarsın."

Telefonum masanın üzerinde ışıklandığında omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Dell

Dış cephe kaplama ustası randevunuz için erken geldi.

Ben zaten işimi bitirdim. Bir şey ister

misin? "Bu kardeşim mi?" Layla son lokmasını yutarken sorar.

"Evet, bana işin inceliklerini çok iyi öğretti."

Kıkırdar. "Bence sana hep aşıktı." Ben de gülümserim.

"İmkanı yok."

"Doğru, okuldan sonra her gün bana *'Brinley bu akşam geliyor mu?'* diye sorardı." Layla gülüyor. "Yemin ederim, lise son sınıfta aşk acısı çeken bir gençti," diye ekliyor, son içkisini alıp küçük bir ses çıkararak bitiriyor.

Dell

Hayır, ben almayayım, ama düşündüğün için teşekkürler.
Acele etme, ben hallederim.

Layla kilit ekranımdan mesajı okur ve gülerek "Senin işini halleder" der. Göz kırpar.

"Kapa çeneni," diyorum ve peçetemi ona fırlatıyorum.

Main caddesinin köşesini döndüğümüzde, kırmızı alev desenli motosiklet iş yerimin karşısındaki caddede duruyor.

Layla da benimle aynı anda onu fark eder ve aniden durur.

Ben de duruyorum çünkü onunla birlikte anında yüksek alarm durumuna geçiyorum. "Ne?"

Telefonunu çıkarır ve bir tuşa basar, sonra tekrar yürümeye başlar. "Ona bakma, sadece yürümeye devam et. Ne dersem onu yap."

"Kimi? Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, ama onun bakışlarını takip ettiğim için zaten biliyorum.

Son bir haftadır iş yerimin önünde park etmiş olan motosiklet sürücüsünün arkasını dönüp sigara izmaritini botunun topuğuyla ezdiğini izliyorum. Yüz metre uzaktan bile görebiliyorum... Kırmızı Harley'in arkasında ölüm meleği. Yukarıdaki kırmızı afiş çok belirgin ve bunun kötü haber olduğunu anlamak için zaten yeterince bilgim var.

Günahın Müritleri. Bekçim bu kulübün dostu değil, düşmanı.

Bölüm 34

Gabriel

Telefonumu cebime geri koydum. Brinley'in arabasının altına yapıştırdığım AirTag, onun hala işte olduğunu gösteriyor. Son beş günde 32 mil koştum, kum torbasında yumruklarımı parçaladım ve neredeyse bin mermi harcadım. Ama hiçbirisi işe yaramıyor.

Kafam bir türlü çalışmıyor ve onun her hareketini takip etmeye başladım. Pazartesi günü kendime bunun, onun konuşmayacağından emin olmak için olduğunu söyledim, ama onun polise gitmeye niyeti olmadığı anlaşıldı. Çoğu zaman, anladığım kadarıyla, diğer ayakkabının düşmesini bekler gibi ürkek görünüyor.

Diğer ayakkabı da benim.

Onu tekrar görmem gerektiğine dair içgüdüsel bir ihtiyaç duyuyorum. Geceleri, uykusunun en derin olduğu saatlerde onu izliyorum. Gündüzleri, kamyonetimi kullanarak onu ofise giderken takip ediyorum, güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için, sonra tekrar geri dönüp geceleri evine kadar takip ediyorum. Onu kafamdan atamıyorum. Vücudunun benimkine uyum sağlama şeklini kafamdan çıkaramıyorum. Kendime bunun geçeceğini söylüyorum ama sonra bir gün diğerine karışıyor ve hala...

"Patron," Jake pencereden dışarı bakarken sesleniyor.

"Chapel." Başımı sallıyorum.

"Steele Street Kliniği gece yarısı yağmalanmış," diyor Jake, hepimiz toplanırken. "Tüm metadon stoğu çalınmış."

"Bu nasıl oldu? Onları izliyorduk," diyorum. Her yerde birden fazla kameramız var.

Jake başını sallar. "Bilmiyorum dostum, sanki kör noktaları biliyorlarmış gibi."

Masadaki tüm adamlarıma bakıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Burada gördüğüm yüzlerin çoğunu hayatım boyunca tanıyorum. Onlar benim kardeşlerim. Onlara güvenmemek imkansız görünüyor.

"Hepsi bu kadar da değil, her yerde daha fazla söylenti dolaşıyor. DOS üyeleri konuşuyor. Sokaklarda bir şeyler planladıkları söyleniyor," diye ekliyor Jake.

"Glen Eden mitingi olabilir mi?" diye sorar Kai.

"O kadar uzun süre bekleyeceklerini sanmıyorum," diyor Flipp sigarasını yakarken. "O ay sonuna kadar var ve orada bir sürü ekip olacak, neden onları bizim saçmalıklarımıza karıştıralım ki?"

Omuz silkiyorum. "Ben olsam öyle yapardım. Kalabalığa karışmak daha kolay olur." Bahsettikleri Glen Eden rallisi, her yıl düzenlenen büyük bir etkinlik.

Güneydeki en büyüğü olan bu etkinlik, yüzde birlik kesimin tüm büyük oyuncularından küçük eğlence kulüplerine kadar binlerce kişiyi çekiyor. Burası, diğer ekiplerle bağlantılar kurduğumuz, saçma sapan konuşmalar yaptığımız ve biraz rahatladığımız bir yer. Buradan sadece kırk beş dakika güneyde, Georgia'nın Benson köyünde bulunuyor. Kasaba tamamen ele geçirilmiş durumda, ana yollar bile. Kasaba çevresindeki arazi, kardeş kulüplerimizden biri olan Titans MC'ye ait ve burada kulübeler ve kamp yapabileceğiniz yerler var. Tamamen bir parti ortamı. Yeni insanlar, yeni kadınlar. Normalde sabırsızlıkla beklediğim bir şey, ama bu yıl istediğim tek kadın, benim dünyamdan çok uzak bir yerde yaşayan bir kadın.

"Atlanta'ya bir ekip gönder, kliniğin temizlenmesine yardım et. Polisler her yeri didik didik arayacak. Oradaki polisle iletişime geç ve ne bildiklerini öğren," diyorum Robby'ye.

O da başını sallar.

"Bir aday üye ve Flipp'i de yanına al."

Atlanta polisi kulübün dostudur, görmezden gelmekle yardımımızı kabul etmek arasında ince bir çizgi üzerinde yürürler. Bunun tekrar olmasını engellememize yardımcı olacağını düşündükleri bir şey varsa, bize söylerler.

"Anlaşıldı." Robby başını sallar.

"Tamam, Şimdi konuŐmamız gereken Şey..."

Camın kırılma sesi, Jake'in cümlesini bitirmesini engelliyor, çünkü Őapelin ana penceresi paramparça oluyor. Etrafımdaki her Şeyi bir anda katalogluyorum. Pencereyi kıran bir silah değil, bir Şey fırlatılmış. Patlayıcı olmadığından emin olmak için odayı tarıyorum. Saymaya başlarken kıpırdamıyorum. Eğer bir başka darbe gelecekse, istatistiksel olarak bu yirmi saniye içinde gerçekleşecek.

Bakışlarım odanın diğer tarafında bir Şeyin bağlandığı bir tuğlaya takılıyor. Kağıt mı? Doğu duvarındaki pencere hemen ardından içe doğru patlıyor ve hepimiz başımızı koruyoruz. Hiçbirimizin burada telefonu yok, bu yüzden oturup son on saniye boyunca silah sesleri veya başka bir saldırı bekliyoruz, sonra harekete geçiyorum ve Jake ve Ax arkamda odadan sürünerek çıkıyoruz. Kulüp binasında takılan insanların hepsinin yerde yattığı ana salona ulaşıyorum. Burada da her yer kırık camlarla dolu — iki pencere parçalanmış ve kadınlar küfrediyor, biri kesik ve kanıyor.

Flipp'e ona bakması için başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, yaklaşırken silahımı çekiyorum ama saldırganlar çoktan gitmişler. Lastikler taşları fırlatıyor ve kim olduğunu görmek imkansız hale getiren bir toz bulutu bırakıyor. DOS olduğunu zaten biliyorum ama aracı görebilmek güzel olurdu.

Kameralara başımı sallayarak, odanın diğer ucundaki Kai'ye bakıp gürültünün üstüne sesleniyorum, "Kontrol et." Sonra Ax'in hemen arkamdan gelmesiyle dışarı çıkıyorum.

Çevreyi güvenli hale getiririz ve uzaktan kırık çitleri fark ederiz.

"Bu gün sonuna kadar tamir edilmeli. Stevens Metalworx'u ara ve öğleden sonra buraya gelsinler," diyorum Ax'e.

O da başını salladı.

Dışarısı bizi tatmin edince, biraz sakinleşen içeriye geri dönüyoruz.

"Yüzeyssel bir kesikti," diyor Flipp, ben telefonumu almak için yanından geçerken kadın hakkında.

Diğerleri de onu takip edip aynı şeyi yapıyorlar. Birisi çoktan süpürmeye başlamış ve Kai'nin pencere değiştirme şirketiyle telefonda konuştuğunu duyuyorum. Bu bizim için yeni bir şey değil. Saldırıları, kabul etmek istemediğimiz kadar sık oluyor ve Gator'a yaptıklarımızdan sonra hazırlıklı olmamız gerekiyor. Mantıksız olan şey, insanların böylece bizim mülkümüze girmemesi ve bunun iki hafta içinde ikinci kez olması. Kimse bizim Chapel'da ne zaman olacağımızı nasıl bilebilir ki? İçimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Yerden bir tuğla alıyorum. Üzerine yapıştırılmış kağıdı çıkarıp dikkatlice inceliyorum. Düğünden sonra Ax ve Layla'nın garaj yolunda motosikletini indirirken çekilmiş fotoğrafları basılmış. Robby ve yaşlı eşi Margo'nun mutfak penceresinden yemek yerken çekilmiş fotoğrafları. Flipp ve genç kızının futbol maçında çekilmiş fotoğrafları.

"Siktir, patron." Ax, bir tuğla ve kendi fotoğraflarını tutarak mırıldanır. Onları ondan alırım, hepsi birbirine çok benziyor — adamlarım hayatlarının çeşitli aşamalarında, evlerinde. Ax'ın fotoğrafının içine, fidye mektubu tarzında, *"Kimse güvende değil"* yazan bir not yerleştirilmiş.

Ax'in telefonu çalmaya başlayınca onu ana salonda bırakıp şapele geçiyorum. Yerden bir tuğla daha alıp, fotoğrafları onları tutan lastikten koparıyorum. Beş tane var ve hepsi benim. Ama sadece benim değil, Brinley'in de var. İkinci katın penceresinden çekilmiş bir fotoğrafta, ben gömleksizim ve babasının viski şişesini tutuyorum.

Öğlen Dell ile tasarım stüdyosunun kapısından çıkan biri. Onunla birlikte olduğum gece evinden ayrılırken, içinde *"Savaşta güçlü olanı kaçın, bunun yerine her zaman zayıf olanı vur. Başkanın zayıflığını bulduk mu?"* yazan bir not var.

Yığının en altındaki kağıt diğerlerinin arkasından kayıyor ve uzun zamandır gün ışığına çıkmasına izin vermediğim içimdeki bir yerden, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke, derin ve karanlık bir gazap yükseliyor. Brinley yerel kahve dükkanından tek başına çıkıyor, ama bu sefer biri kırmızı keçeli kalemle yüzünü çizmiş ve altına *"ölü kaltak"* yazmış.

"Patron! Hemen gitmeliyiz!" Ax yan odadan bağılıyor.
Kapının iki yanını tutarak şapele bakıyor.

Ben çoktan ona doğru ilerliyorum. Yüzündeki ifade, zaten bildiğim her şeyi doğruluyor.

Brinley başı dertte ve ben, ondan uzak dursam bile bunun onu etkilemeyeceğini düşünecek kadar safmışım.

Tabii ki etkilenecekti, yaptığım h e r şeyin ardından bir katliam geliyor.

Bölüm 35

Brinley

Layla yürürken telefonunu sıkıca tutuyor. Aşağıya bakıyorum ve bir telefon numarasını aradığını ve aramanın cevaplandığını fark ediyorum. Telefonu kulağına götürmüyor ve hoparlörde de değil.

"O Aiden Foxx, DOS'un başkan yardımcısı. Üvey kardeşi kulübü yönetiyor. O gerçekten çok kötü bir adam. Göz teması kurma, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran. Bir dakika içinde Crimson'a döneceğiz," diyor gereğinden fazla yüksek sesle ve biz ona yaklaşırken telefonu kapatıyor. Bu adama telefonda olduğunu belli etmeden Ax'e neler olduğunu anlatmaya çalıştığını anlıyorum.

Aiden, ofis binasına doğru yürürken, ona yaklaşırken gözlerini bizden ayırmıyor. Gabriel'den beklediğim aynı otoriter bakışla bizi değerlendiriyor.

"Bir dakika, bayanlar?" diyor derin bir ses tonuyla, kaldırımın son kısmını geçip ofisimin kapısına yaklaşırken.

Kapıya bakıyorum, çok yakın ama çok uzak, sonra tekrar ona bakıyorum. Yeşil gözleri beni delip geçiyor. Layla önüme uzanıyor, kolu daha fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, oradan söyleyebilirsin. Bu benim arkadaşım, burada olması gerekmiyor, sadece öğle yemeği için buluştuk."

Layla bana dönüyor. "Görüşürüz, ziyaretin için teşekkürler," diyor, onun kendisi için geldiğini açıkça düşünüyor. Ama bana doğru sırtarak baktığında gözlerinde gördüğüm şey, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O benim için buraya gelmiş.

Gözleri onunkinden benimkine kayar kaymaz, sanki Layla onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, haklı olduğumu anlıyorum.

"Hayır, onunla neden konuşmak istediğimi biliyor, değil mi Brinley?"

Layla'nın nefesi kesilir ve kolunu benden çeker.

"Yıllardır Cehennem Köpekleri'ni izliyoruz, onların bizi izlediği gibi." Konuşurken cebinden bir paket sigara çıkarır, sonra başını eğip dişleriyle bir tane çıkarır ve yakar, derin bir nefesle dumanı içine çeker ve devam eder.

"Başkanını bir kadınla hiç görmedik. Gördüğün gibi Brinley, ilgimizi çektin."

"O tek gecelik bir ilişkiydi," diyor Layla ve ben yüzümü buruşturuyorum.

Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama yine de içimi bir şey sızlatıyor.

Aiden bir nefes daha alır ve bisikletine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur.

"Doğru. Sadece bir gece," derim, titrediğimi fark edip etmediğini merak ederek.

"Sanmıyorum," der, gözlerini bana çevirerek. "Annen ölmeden önce sana bizim gibi erkeklerin kötü olduğunu öğretmedi mi?"

Onun benim hakkımda bildiklerini fark edince ağzım açık kalır. Kişisel şeyler. Annemin öldüğü gibi.

"Burada bir sorun mu var?" Dell'in sesi kapıdan geliyor.

Ona dönerek bakıyorum. Kaldırımın kenarından ona dik dik bakan ateşli motorcudan ödü kopmasın diye elinden geleni yapıyor.

Aiden sırtıyor ve sigarasını fırlatıyor; sigara Dell'in ayaklarının dibine düşüyor.

"Görüyoruz Brinley," diyor Aiden, bacağını büyük motosikletin üzerinden geçirip derin bir gürültüyle motoru çalıştırırken.

Layla ve ben Crimson'a girerken, onun sözleri tüylerimi diken diken ediyor. İçeri girdiğimizde titriyorum.

"İyi misin? Ne istiyordu?" diye sorar Dell. "Kocanın sana böyle şeyler yaşatmayacağını söylemiştin, değil mi?" diye sorar

diyor.

"HOH ile hiçbir ilgisi yok ve geldiğin için teşekkürler, ama... şimdi bize biraz zaman ver."

Dell bana bakar ve çenesini sıkar, ilk kez Layla'nın dünyasıyla bir şekilde ilgim olduğunu anlar. Hiçbir şey söylemez, başını sallar ve ofisine dönmek için arkasını döner.

"İyi misin?" diye sorar Layla, Dell duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirerek. Beni kendine çekip hızlıca sarılır.

"Sean buraya geliyor. Sanırım Wolfe da onunla birlikte. DOS'un kulüp binasının pencerelerine uyarı amaçlı tuğla attığını düşünüyorlar. Bir DOS üyesinin, hele ki başkan yardımcısının Harmony şehir merkezinde olması hiç duyulmamış bir şey. Sean, bunu çözene kadar kilit altında kalacağımızı söylüyor."

Hâlâ sarsılmış halde başımı sallıyorum.

Cebimde telefonum titrer.

W

Ofisten çıkma lan.

Korkmuş olmama rağmen, benimle hiç iletişime geçmemesi beni anında sinirlendiriyor ve sonunda iletişime geçtiğinde, bana emir verip durduğunu düşünüyor.

"Bir gecelik bir şey olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye soruyor Layla, sanki bir şey saklıyormuşum gibi. Ama saklamıyorum.

"Öyleydi. Gabriel'den bir haftadır haber almadım."

Ağzı açık kalıyor. "Gabriel mi?"

Ona bakıyorum. "Ne?" diyorum, "adı bu."

"Hiçbir şey, sadece kimseye onun ilk adıyla hitap ettiğini duymamıştım. Gerçekten sana onu öyle çağırmana izin mi verdi?" diye sorar, gözleri beni dikkatle inceler.

Gözlerimi kırpıyorum. "Evet?"

"Hmm. Sean'ın dediğine göre, sadece annesi ona ilk adıyla hitap ediyormuş."

Layla telefonunu çıkarır ve bir numarayı aramaya çalışır. Ben ise ne yapacağımı bilemeden başka tarafa dönerim. Kimse ona ilk adıyla hitap etmezken, o *bana* izin vermiş, çünkü benimle işinin bittiği açık.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Nerede yaşadığımı biliyor mu? Benden ne istiyor olabilir? Güvenlik sistemimi güçlendirmem gerek.

Harley'lerin şehir merkezinden hızla geçerken çıkardığı sesi duymamak imkansız. Gabriel'i tanımadan önce bu ses beni tedirgin ederdi. Şimdi ise bana açıklayamadığım bir tür rahatlık veriyor. Ofis binasının içinden bile çok gürültüler.

Layla ve ben ikimiz de dönüp onlara bakıyoruz. Tabii ki, onun telefon görüşmesi Sean'ı buraya getirmiş ve o haklı, Gabriel onun önünde duruyor. Onu günlerdir görmemek, onu daha da rahatsız edici derecede yakışıklı ve ürkütücü hale getirmiş. Dell, motosikletlerin sesiyle arka ofisten çıkarken, o durup kaskını çıkarınca nefesim hızlanıyor.

Gabriel ve Ax binaya girerken, "Ne oluyor burada?" diye sorar.

Gabriel üç saniye içinde yanıma gelir ve yaralanma ya da iyi olmadığımı gösteren herhangi bir şey olup olmadığını kontrol eder. Yüzüme, omuzlarıma dokunarak iz olup olmadığını kontrol eder, ama ben geri çekilirim.

"Biz iyiyiz," diyorum, gözlerimi kaçırarak.

Çenesini sıkıyor. "Bugünlük işin bitti. Gidelim."

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Üç'e kadar buradayım."

"Bugün izin günün. Ve işin bitti."

Söylediği şekilde içime işliyor ve tartışmamamı söylüyor, ama ben çok kızgınım. Bütün hafta beni aramadığı için ona fikrimi söylemek için onunla gitmeyi düşünüyorum.

"Araban için bir alıcı var. Senin evinde buluşacağız." Gabriel başka bir şey söylemiyor, sadece çıkışa doğru başını sallıyor ve binadan çıkmak için dönüyor.

Onun motosikletine bindiğini izliyorum, benim onu dinleyeceğimden hiç şüphesi yok. Onunla Dell'e bakışlarımı gezdiriyorum. Dell'in yüzündeki hayal kırıklığı, bu durumda ailemin yüzünde olacağını düşündüğüm ifadeye benziyor.

Elini kapıya doğru kaldırır. Sessizce, istersem gidebileceğimi söyler.

Layla Dell'e doğru ilerler ve ona sarılır. "Önemli değil. Biz iyiyiz, bu sadece bir önlem. Diğer kulüp tehlikeli. Ona söyle," der Ax'e, kesik yerine ters vuruş yapar.

"Tabii ki," diye hemen cevaplar Ax. "Üzgünüm dostum, sanırım o pisliği buradan uzak tutmak için daha iyi iş çıkarmalıyız."

"Öyle görünüyor," der Dell, otoriter görünmeye çalışır ama başaramaz.

Layla bana doğru gelir ve pencereden Gabriel'e bakar.

"Sizin aranızda ne var bilmiyorum ama onunla güvendesin. Seni eve götürmesine izin ver," diye fısıldayarak bana sarılır.

Ax'ın peşinden kapıdan çıkarken "birazdan mesaj atarım" der ve ben son bir kez Dell'e dönerim.

"Emin misin, Brinley?" diye soruyor ve ben onun sorusunun çift anlamını kaçırmıyorum. İyi olup olmadığım ve Gabriel ile gitmenin güvenli olup olmadığı.

Önümde duran Dell ile pencereden Gabriel'e bakıyorum. Biri, önceden sahip olduğum hayatı temsil ediyor: öngörülebilir, güvenli, sıkıcı. Diğeri ise, çıldırtıcı olsa da, bilinmeyeni temsil ediyor. Garip bir şekilde, bu bir seçim bile değil. Çantamı alıyorum.

"Salı görüşürüz," diyorum Dell'e.

Layla ve Ax'e bisikletlerinin yanında dururken son bir kez bakıp kapıdan çıkıyorum ve Gabriel'in motosikletinin arkasına biniyorum. Omzunun üzerinden bana kaskımı uzatıyor. Kaskı takıyorum ve hissettiğim öfke başka bir şeyle karışıyor, beş gün sonra ilk kez kollarımı beline doladığımda ve kokusunu içime çektiğimde derin bir tatmin duygusu. Elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor.

Hâlâ kızgınım ama tuhaf olan şey, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiş olmam.

Bölüm 36

Brinley

Arabayı evimin garajına park ettiğimiz anda zihnimde notlar almaya başlıyorum. Tek kelime etmeden arabadan iniyorum.

Birincisi, güvenlik şirketini arayıp sabah buraya gelmelerini isteyeceğim.

İkincisi, belki bir köpek almalı mıyım? Evet, öyle yapacağım, bir Doberman.

Bir müşteri arabamı garaj yoluna çekerken, bir başka üye de kamyonetiyle onu takip ederken, ben de tuş takımıyla ön kapının kilidini açtım. Doğruca içeri girdim, kapıyı çarptım, arkamdan kilitledim ve sırtımı kapıya dayadım.

Açık pencereden Gabriell'in potansiyel müşteri ile konuştuğunu duyuyorum. Gözlerimi kapatıp onun gitmesi için dua ediyorum. Kapımı yumruklamasına ihtiyacım yok. Burada birazcık haysiyetimi korumam lazım. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonu... kelimelerle anlatılamaz, ama o yatak kenarında durup benimle işi bitmiş gibi bana baktığında, o his hala çok taze. Aptalca bir şekilde, birlikte olduğumuz bir an için, belki, sadece belki, Gabriel'in de benim gibi hissettiğini düşündüm, sanki dünyada onun kadar iyi hissettiren başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki bedenlerimiz birbirimiz için yaratılmış gibi. Aptalca kelimesi burada çok yerinde.

Evimde mutfığa doğru ilerleyip bir bardak su dolduruyorum. Bir yudum almak üzereyken, tuş takımımın erişim sinyalini duyuyorum, ardından da ön kapımın kilidinin açılmasının korkunç sesini.

Şifremi mi biliyor? Nasıl?

Gabriel mutfağıma girer ve bisikletinin anahtarını tezgahın üzerine atar. Hiçbir şey söylemez, adanın diğer tarafında durur. İstedığı zaman evime girip çıkabileceğini bilmek onu daha da büyük, daha da korkutucu gösteriyor.

Gözleri, benden uzak kalmanın neredeyse acı vericiymiş gibi beni yutuyor. Onun bakışlarının içimi yakan hissini zihnimden uzaklaştırıyorum. Yaralanmış, omuzlarındaki beyaz tişörtünden kan lekeleri görünüyor ve pencerelerin kırılmasından çıkan camların onu kesmiş olabileceğini anlıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, hissettiğim kadar sinirli görünmek için elimden geleni yapıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, o bakışıyla beni erittiği için zorlanıyorum.

"Gidebilirsin," diyorum ona. "Ve sanırım şifremi değiştirmem gerekecek." "Hayır." Başını sallıyor. "Git birkaç şey topla; bir süre benimle kalacaksın

Ben senden uzak durursam seni daha güvende tutabileceğimi sanmıştım. Yanılmışım."

Ellerimi belime koydum. Hala bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorum. Hayatım boyunca biri bunu yapıp durdu.

"Foxx'a benim onun için ilgi çekici olmadığımı göstermenin tek yolu, senin gitmen ve bir daha geri dönmemendir. Ona senin sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu söyledim. Bana inandığından eminim," diye yalan söyledim.

Gabriel, hazırlıklı olamadan hızlıca hareket etti ve iki koluyla beni tezgaha sıkıştırdı, üstümde dikilmeye başladı.

"Eşyalarını topla ya da toplama, her halükarda benimle geliyorsun. Bu tartışmaya açık bir konu değil," diyor, bana bakarak. Vücudu benimkine o kadar yakın ki, sanki uzun zamandır özlediğim hayalet bir uzuvmuş gibi, anında kas hafızamı harekete geçiriyor. Gözlerinden kaçıyorum ve bizi birbirimize bağlayan çekimi hissetmemek için tüm gücümle mücadele ediyorum. Gabriel elini kaldırıyor ve parmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona doğru çeviriyor.

Elini itiyorum ve çenesinin sertleştiğini izliyorum.

"Bir hafta önce gittin ve senden tek kelime bile haber almadım. Diğer fethettiğin kadınların evlerine gidip onların güvende olduklarından emin olmuyorsun, neden ben?"

Gabriel'in eli anında boğazıma yapışır. "Bu lanet olası bir oyun değil," diye öfkeyle söyler.

Elimi uzatıp boğazımı sıkın elini çekiyorum, hiç bu kadar sıkı tutmamıştı, nefes alamıyorum. Gözlerindeki öfke, onu çok fazla zorladığını gösteriyor. Tırmalıyorum, iki elimle de mücadele ediyorum ama o hiç kıpırdamıyor bile.

Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor ve ben sessizce nefes almaya çalışırken orada asılı kalıyor.

"Ben gitmedim. Her gece buradaydım, kolibri, uykunu izledim. Bu evden ayrıldığımdan beri her gün, her zaman, gittiğin her yere seninle birlikteydin. Ama bu yeterli olmadı. Burada olduğumu biliyorlardı ve sana ulaştılar."

Gabriel boğazımı bırakır ve ben nefes nefese solurum, zonklayan boğazıma uzanır, nefesimi tutarım. Beni izlediğini, ben uyurken evimde olduğunu fark etmek, boğazımı sıkın eli kadar ciğerlerimdeki havayı da tamamen boşaltır.

Ama lanet olsun, bu beni aynı zamanda rahatlatmış da. İç çekiyorum.

"Şimdi, bir daha söylemeyeceğim, anladın mı? Topla. Eşyalarını." Gabriel neredeyse fısıldıyor ama bu bir uyarı. Eğer dediğini yapmazsam, içimden bir ses, yine de sadece üstümdeki kıyafetlerle ayrılacağımı söylüyor.

"Gabriel!" Hala başım dönüyordu. "Lütfen... beni nereye götürüyorsun? Kulüp evinde yaşamak istemiyorum," diye çaresizce haykırdım.

Beni istediği zaman alıp istediği yere götüremez. Benim daha fazla haysiyetim var. Onun hayranı olup kulüpte yaşayarak her gece seks yapmayı beklemeyeceğim.

Bana sırtıyor, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, dudakları beklenmedik bir şekilde aşağı iniyor, neredeyse benimkilerle buluşacak kadar. O kadar yakın ki, çaresizce nefes alıyorum. Gabriel beni öpmüyor ama; sadece ağzını ağzımın üzerinde tutuyor, aramızda bir fısıltıdan başka bir şey yok, bu da duyularımı aşırı hızlandırıyor. Onu öpmek için duyduğum dürtüyle mücadele ederek dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına çekip ağzına alıyor, o kadar sert emiyor ki hissedebiliyorum...

Kan, onun iddia ettiği yere hücüm ediyor. Yemin ederim, içsel bir mücadele onu beni öpmekten alıkoyuyor ve onun işkence gören zihninden neler geçtiğini asla anlayamayacağımı fark ediyorum. Dudaklarımı bırakıyor. Geri çekilirken dudaklarım zonkluyor ve eminim ki orada bıraktığı izi hayranlıkla seyrediyor.

"Lütfen. Burası benim evim," diyorum, gözlerine bakarak.

Gabriel yavaşça başını sallar ve eğilip elimi tutar. Elimi göğsüne getirir ve kesiklerinin altına kaydırarak kalbinin üzerine yerleştirir. Birbirimize bakarak, bir an için donakalmış halde dururken, ince tişörtünün üzerinden kalbinin yavaş ve düzenli atışlarını hissedebiliyorum. Nefesi derin ve düzenli, elimi çekip dudaklarına götürür ve bir kez öper.

"Hayır, küçük kuş. *Ben* senin evimim."

Onun sözleri karşısında şaşkın bir şekilde dururken, elimi yanıma indirdi ve ekledi: "Ve seni kulüp evine götürmüyorum."

Bölüm 37

Gabriel

Aynı hatayı iki kez yapmayacağım. Brinley'i uzaktan izleyerek bu takıntıyı kafamdan atabileceğimi düşünmüştüm. Kararlarımdan asla vazgeçmem ama her şeyin bir ilki vardır ve siktir et, artık bunu durdurmak mümkün değil.

Aiden Foxx, Foxx ailesinin iki kötüsünden kesinlikle daha az kötüsü, ama onun Brinley'nin yakınında olduğunu düşünmek, göğsünü açıp çıplak ellerimle kalbini söküp, sonra da onu boğazına tıkmak istememe neden oluyor. O fotoğrafları kilisemde gördüm ve onu terk etmekle hata yaptığımı anlamam bir saniyeden az sürdü. DOS kulüp binasını ve içindeki herkesi lanet olasıca yerle bir edeceğim. O zaman, ve ancak o zaman, o güvende olacak.

Temmuz güneşi ufukta batarken, Georgia kırsalında bir fon oluşturuyor ve biz de motosikletimin sesiyle açık yolu dolduruyoruz. Brinley kollarıyla belimi sıkıca sarıyor ve gözlerim önümdeki yol ile arkamdaki yol arasında gidip geliyor. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için yolun bir kısmını arka yollardan gidiyorum. İki yıl önce satın aldığımdan beri burayı gizli tutmadım, şimdi de hata yapmayacağım.

İşaretsiz yan yola girip, arabayı sürerek, ceketimin iç cebindeki düğmeye basarak elektronik kapıyı açıyorum. Defne meşe ağaçları gölge sağlarken, motosikletimi uzun, virajlı yolda yavaşça sürerek evin önüne duruyorum. Kick'i indirip, Brinley kaskını çıkarırken yüzündeki ifadeyi inceliyorum.

Evim benim kalemdir. Buraya Şimdiye kadar sadece iki kişi geldi: Jake ve Ax. Artık burası onun evi olacak. Bir geyik yanımızdaki çalılıklara kaçır ve Brinley irkilir.

"Burası neresi?" diye soruyor, etrafına bakınıyor.

"Ev," diyorum, bisikletimin arkasından çantasını indirirken. "Gidelim." antayı omzuma asıyorum. Lanet Şey, sanki kitaplarla doluymuŐ gibi ağır.

"Ben... ben sandım ki..."

Brinley'nin kaskını alıp ön kapiya doğru yürümeye başlıyorum.

"Yanlış düşünmüŐsün."

Bölüm 38

Brinley

İnsanlar beni kolay kolay şaşırtmaz. Çoğu insan, tam da düşündüğünüz gibi, sıradan, standart insanlardır. Her zaman karakterleri iyi değerlendirebildiğimi düşünmüşümdür, ama meğer öyle değilmişim. Hiç de bile. Peki Gabriel? Onun gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyordum. Gabriel, muhtemelen hayatım boyunca bana öğretilenlere göre insanları yargıladığımı fark etmemi sağladı. Peki *ben* kimim ki bunu yapıyorum? O bana, insanların işleri veya yetiştirilme tarzlarıyla tanımlanamayacağını, hatta suç işledikleri için bile mutlaka kötü insanlar olmadıklarını öğretiyor.

Sistem başarısız olduğunda insanlara yardım etmek ve bundan kar elde etmek yanlış mıdır? Bu, babamın kötü sonuçlanan berbat bir emlak anlaşmasından en iyi şekilde yararlanmasından farklı mıdır? Biri yasal, diğeri değil. Kim diyor bunu? Kendilerine uygun olduğunda hizmet etmek ve korumakla yükümlü olan uydurma bir grup insan mı?

Etrafıma bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum ve derin bir nefes veriyorum... Belki de her şeyi anlayan kişi Gabriel'dir.

Şu anda gördüğüm huzuru tarif edecek kelime yok. Sanki bir ağaç evine giriyormuşum gibi hissediyorum. Geniş ön merdivenler hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor. Sanki ön kapıya ulaşmak için iki kat çıkmam gerekecekmiş gibi. Kabin tamamen koyu renkli ahşap ve camdan yapılmış. Büyük bir A çerçeveye sahip ve bulunduğu tepeye inşa edilmiş gibi değil, sanki topraktan filizlenmiş gibi görünüyor. İspanyol yosunu ağaçlardan sarkarak tüm alana ürkütücü ve huzurlu bir hava katıyor.

"Neden bu kadar yükseğe inşa etmişler?"

Gabriel, sağlam cam kapısının önünde durur. Kapısının yönünü işaret ederek başını sallar. "Böylece üç yüz metre öteden gelen herkesi görebilirim. En hızlı koşsalar bile üç yüz metre mesafe bana hazırlık için yirmi saniye kazandırır." Cam kapıyı iki parmağının eklemleriyle vurur. "Evin tüm camları kurşun geçirmezdir."

Oh.

İçeriye baktığımda, o ön kapıyı açmadan önce evin tamamını görebiliyorum. Ev bir uçurumun üzerinde yer alıyor ve arkasında geniş, açık bir bahçe ve bir göl var. Ana yaşam alanına ulaşmak için geçtiğimiz tek odalar küçük bir banyo ve bir ofis. Evin iç kapıları da tamamen camdan yapılmış.

Oturma odasına girdiğimizde güneş hala suyun arkasında yavaşça batıyor ve bunun şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzara olabileceğini fark ediyorum. Evin arka tarafının tamamı da cam olduğundan manzarayı görmek çok kolay. Etrafa bakındığımda iç mekanın çok büyük olmadığını fark ediyorum, ancak burada her şey iyi düşünülmüş, çok düzenli ve minimalist.

Gabriel beni açık mutfığa ve oturma odasına götürüyor. Rustik ahşap duvarlar ve ikinci kata ve bodrum katına çıkan açık ferforje korkuluklarla harmanlanmış şık ve modern bir tarz.

Buranın Gabriel'in evi olmasına şaşırdım. Pencereye yaklaşıp dışarıya baktım. Altımızda su parlıyordu ve bir dizi ahşap merdiven suya iniyordu. Küçük bir müstemilat ve düz bahçede hedef gibi görünen şeyler vardı, ayrıca bahçenin en az yarısına ve ötesindeki ağaçlara yayılmış çok sayıda siyah beyaz işaret vardı.

Kendi atış poligonu mu var? Buna şaşırmalı mıyım?

Gabriel ceketini çıkarır ve oturma odasındaki koyu renkli deri kanepenin kenarına asar. İki koltuk vardır ve yerden tavana kadar uzanan taş şömineye bakmaktadırlar. Şöminenin üzerinde büyük bir ahşap raf vardır. Sonra bu odada televizyon olmadığını fark ederim ve bunu tuhaf bulurum.

Dönüp ona bakarım.

"Neden buradayım? O adam bugün neden işyerimdeydi? Bu konuda karanlıkta kalmayacağım. Eve gidemem ve nedenini bilmek istiyorum."

Gabriel beni görmezden gelerek mutfağa doğru yürürken, dolaptan bir kavanoz çıkarır ve içine su doldurur.

"Gabriel," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.
"Bilmek istiyorum

—

"Senin benim zayıf noktam olduğunu düşünüyorlar. Tehditlerini açıkça belirttiler," diyor, dönüp bardağını bırakıyor, silahını ve bıçağını çıkarıp mutfak adasının ortasındaki sepete koyuyor.

Çoğu insanın buraya meyve gibi şeyler koyduğunu biliyorum.

"Peki neden beni korumaya bu kadar kararlısın?" diye ısrar ediyorum. Artık korkunun beni yönlendirmesine izin vermeyeceğim. Son birkaç hafta içinde çok fazla şey oldu ve Gabriel Wolfe bana zarar vermeyi planlıyor olsaydı, ya da daha kötüsünü, bunu çoktan yapardı, bu yüzden sorular sorup aklımdan geçenleri söylemeliyim.

"Sana söyledim, nedenini sormuyorum. Sadece seni güvende tutmam gerektiğini biliyorum."

Elimi kalçama koyup çenemi kaldırırken, o kadehini kaldırıp bir yudum daha alır.

"Bu benim için yeterli değil," dedim, az önce sesimdeki kadar kendinden emin görünmeyi umarak.

"O ilk gece ormanda beni neden öldürmedin ve sonra neden bıraktın, bilmem gerek. Ve şimdi neden beni kurtarmaya geldiğini de bilmem gerek."

Bardağı mermer tezgahın üzerine koyar ve hiçbir uyarıda bulunmadan, Gabriel dönüp hazırlıklı olmadığım bir gizlilik ve hızla bana doğru ilerler. Karşılık verdiğimde bunun onu sinirlendirdiğini biliyorum. Muhtemelen bunu yapan başka kimse olmadığı içindir. Bunun yerine, beni öne doğru çekerek belimi saran büyük elleriyle karşılaşırım, böylece vücudum onun vücuduna yapışır.

"Sana hiçbir şey açıklamama gerek yok. Sen hayattasın çünkü bu kalbin benim için atmadığını düşünmeye dayanamıyorum, ve sana verebileceğim tek neden bu," Gabriel başını eğip

başını eğip alnını alnıma yaklaştırdı, derin bir nefes almak için durakladı, ellerini belime o kadar sıkı tuttu ki canım yandı.

Nefesim ona sıkıca yapışıyor. Gabriel beni o kadar sıkı tutuyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Geri çekilir ve gözleri yüzümün hatlarını izler. Gözlerim, dudaklarım, çenem. Boğazımı bulup avucunu üzerine koyarak derin bir nefes alırken, yüzündeki acı dolu konsantrasyon ifadesini izlerim.

"Bu dünyada benden başka hiçbir şeyden korkmayacaksın. Seni tehdit eden ya da incitmeye çalışan olursa, Lucifer'in bile ruhları için merhamet dileyeceği kadar derin bir acı çekecekler. Kemiklerinden eti tek tek sökeceğim ve eğitildiğim gibi kanlı bir melek gibi sevineceğim." Gabriel'in elleri sırtımdan saçlarıma kayar, başımı ona doğru çeker, yüzümü ona doğru çevirir.

"*Tüm* korkuların bana ait, küçük sinek kuşu. Başka hiç kimse onlara sahip olamaz." "Peki ya benim o kısımlarımın sana ait olmasını istemiyorsam?" diye soruyorum
Cesurca.

Sırıttırıyor, gözleri bana tartışacak yer olmadığını gösteriyor. "Zaten benim olanı almak için izin istemem," diyor Gabriel.
dudakları benim dudaklarıma ezici bir öpücükle değmeden hemen önce yavaşça.

Onun tutuşundan kurtulmak için çabalıyorum, sözleri bana bir seçim şansı varmış gibi umut veriyor, ama Gabriel beni daha sıkı tutuyor ve daha derin öpüyor. Kollarım aramızda sıkışmış durumda ve elimden geldiğince onu tişörtünden tırmalıyorum.

O hafifçe geri çekildi ve bir koluyla tişörtünü ensesinden çıkardı. Parmaklarımla omuzlarındaki taze kesikleri okşadım. Derin değillerdi ve artık kanamıyorlardı.

Arkasındaki pencereden batan güneşin ışınları onu başka bir dünyadan gelen bir parıltıyla kaplarken, bu anda Gabriel'in adaşı gibi görüldüğü ironisi bana da kaçmıyor. Bir kurt. Bir avcı. Saçları gevşek ve dalgalı, yüzünü çerçeveliyor ve sakalı son gördüğümünden biraz daha kalın.

Tanrım, o çok güzel.

"Beni çizmek istiyorsan, bunu doğru düzgün yapmalısın," diyor, bana verebileceğim her türlü acıyı istediğini gösteren bir sırıtişla.

O, dudakları tekrar aşığı inerken, ona karşı çaresizce arzulamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bluzum vücudumdan yırtılırken düğmeler parke zemine sağıılır. Gabriel, sert, ağızı açık öpücüklerle, ortaya çıkan her yerimi hızla yutar. Beni yiyip bitirmesine yetişemiyorum. Kaotik bir kargaşa gibi. Kollarımı, omuzlarımı, ağızının ulaşabildiğı her yeri ısıyor ve onun da benim için benim onun için olduğum kadar a olduğunu biliyorum. Anlam veremiyorum.

Tırnaklarımı omuzlarına olabildiğince sertçe geçiriyorum, orada zaten var olan küçük kesikleri açıyorum. Bunu kasten yapmıyorum, ama kanamaya başladığını görünce Gabriel'in kanını aradığımı fark ediyorum. Omuz kemiğıme inleyerek dişlerini etime geçiriyor. Ben ığılık atıp tırnaklarımı daha derine batırıyorum. Dudakları tekrar dudaklarıma değiyor ve beni açmaya zorluyor. Dilinin mkemmел zamanlamalı her hareketi, onun için yanan ateşi içimde alevlendiriyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla hızlıca hareket ederek kot pantolonumu açar. Beni tek koluyla kaldırır ve pantolonumu vücudumdan çıkarır. Tek bir akıcı hareketle pantolonum yere düşer, ama o dudaklarımdaki öpücüğü bir an bile kesmez. O hareket etmeye başlarken bacaklarımı ona dolarım. Gabriel beni pencerenin camına doğru bastırır. Camın soğukluğu tenime değdiğinde nefesimi tutarım.

Bir parmağı, kabarık göğüslerimin arasındaki vadiyi takip ederek, göbek deliğimin üzerinden aşığıya doğru iner ve aniden, sırlıslık olmuş siyah pamuklu ve dantelli külotuma girer. Gabriel, benim arzumla karşılaştığında göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarır.

"şu haline bak. Bu ıslak amcığın hazır olacağını ve beni isteyeceğini biliyordum..." O iki parmağıını sertçe içime sokarken başımı cama yasladım. "Yani benim korumamı istemiyorsun, ama sikimi istiyorsun?" diye düşündü.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye inlerim, başparmağı klitorisime mkemmел bir basınçla bastırırken. "Ben..."

"Seçim yapma yanılsamasını o kadar çok istiyorsun ki... bana ver onu, Brinley. Seni önce nasıl boşaltmalıyım? Bu mükemmel amcığı istediğim zaman ve istediğim şekilde benim olduğunu nasıl kanıtlamalıyım?"

O beni orgazmın eşiğine getirip sonra durduğunda, inlemelerim havayı doldurur.

Gabriel parmaklarını içimden çektiğinde dudaklarımdan çaresiz bir inilti kaçar ve bu onu güldürür, dizlerimin üzerine çöküp dua edeceğim kadar derin, karanlık ve lezzetli bir ses.

"Seçeneğin yok, küçük sinek kuşu. Tıpkı benim gibi."

Onun dövmeli cildi, benim iz bırakmamış cildimle keskin bir tezat oluşturuyor. Kollarını, ellerinde benim ağırlığımla gerginleştiriyor ve tırnaklarım omuzlarına derin izler bırakıyor. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda beni şaşırtıyor. *Sanki* yalvaran oymuş gibi bana bakıyor.

"Beni nasıl aldığın umurumda değil, sadece seni istiyorum. Her şeyi istiyorum," diye yalvarıyorum, sonunda kendimi inandırdığım şeyin peşinden gittiğim için kaybolmuş durumdayım.

Gabriel haklı, bedenim onun bedenini istiyor. Onun her parçasını istiyorum. Sorun şu ki, artık onun sırrını biliyorum.

Onun bedeni de benimkini istiyor.

Bölüm 39

Gabriel

Onu son kez içime aldığımdan bu yana beş gün geçti ama hiçbir şey değişmedi, ancak her şey daha ağır, daha uğursuz geliyor. Brinley'nin güvenliği benim ellerimde. Beş gün önce, onu kurtarmaya çalıştığım tek kişi bendim, benim dünyamdan. Siyah saçları dağınık ve her yere dağılmış, yanakları kızarmış, meme uçları sertleşmiş, o mükemmel amcık parlıyor. Benim için hazır.

Henüz nasıl kullanacağını bilmediği ateş, mavi gözlerine sızıyor, közler yanıyor. Onun içindeki közleri körüklemek, ateşini ortaya çıkarmak istiyorum. Onun bu kadar iyi bir kız olması, ruhunun derinliklerine inip bulabildiğim her karanlık ve ahlaksız arzuyu ortaya çıkarmak istememe neden oluyor.

"Nasıl aldığın umurumda değil. Sadece seni istiyorum... Her şeyi istiyorum," diyor en dürüst küçük iniltiyle ve itaatkârlığı, hiç çaba sarf etmeden beni en içten şekilde etkiliyor.

Brinley, esnek vücudunu kaldırıp omzuma kolayca attığımda çığlık atıyor. Yüzündeki o küçük sırıtışın ne demek olduğunu öğrenmek üzere.

Kapıdan geçerken yatak odamın lambasını açmak için düğmeye basıyorum. Botlarım ahşap zeminde ağır ağır yürüyor. Brinley'i ters çevirip yatağıma yatırıyorum. Yastığıma uzandığında dolgun göğüsleri sallanıyor ve siyah saçları arkasında yayılıyor, onu karanlık bir tanrıça gibi çerçeveliyor. Göğsünün inip kalkışını açgözlülükle izliyorum. Kalan giysilerimi rekor sürede çıkarıp ona doğru yaklaşıyorum, yatağa doğru ilerlerken yavaş ve kararlı hareketlerle sikimi okşuyorum. Kollarımdan küçük kan damlaları akıyor.

ve izlerken dudaklarını yalıyor. Ben çok sertleşmiş durumdayım. Uçtan sızan ön sıvıyı onun için siliyorum ve o bana bakıyor, çaresiz, hala biraz korkmuş.

Üstüne tırmanıyorum, kollarımla onu sarmadan önce yüzündeki saçlarını çekiyorum ve bir anlığına üzerinde duruyorum, omzumdan kan damlıyor ve parmağımla boynuna sürüyorum. Bir damla daha, bir sürüklenme daha.

Siktir. Onun cildindeki bu az miktardaki kanım, kendimi kesip onu kanımla yıkamak istememe neden oluyor. Onu kanımla sahiplenmek istiyorum.

Gözlerindeki bakış, benim kanımın onun üzerinde durmasını sevdiğimi fark edince, artık saf bir dehşet.

"Korkuyor musun?" diye soruyorum ona. "Her zaman."

Onun kaygan merkezine sikimi sokarken sırtıtıyorum.

"Güzel, tatlı amcığın benim sunduğum korkuya karşı çaresiz bir küçük sürtük." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ellerimi onun dış uyluklarının kıvrımlı yanlarına gömüyorum. Onu daha da aşağıya çekiyorum, bacağını kaldırıyorum ve içine giriyorum.

Çıkardığımda ve daha derine girerken vücudu spazmlar geçiriyor.

"*Siktir*," diye inliyoruz, neredeyse aynı anda. Sadece bir hafta oldu, ama o yepyeni gibi geliyor.

Şu anda onunla kendimi tatmin etmek için ihtiyacım olan ritmi durdurmak mümkün değil.

Bu acımasızca. İçimdeki ilkel kısmı tetikliyor ve Brinley'i nefes almam gereken hava gibi, yürüdüğü yeri taparcasına seviyorum.

Durursam hayatta kalamayacakmışım gibi onu sikiyorum.

"Beni mahvettin, Brinley," diye homurdanıyorum, o bana sarılıp nefes nefese kalırken.

Onu tamamen dolduruyorum.

"Çok dolu," diye inliyor, ben de boynunu, göğüslerini, kulak memesini, dişlerimin ulaşabildiği her yeri ısıriyorum. Ne kadar çok ısıırırsam, o kadar çok inliyor ve amcığı o kadar çok sıkılaşıyor.

Onu sahipleniyorum. O *benim*, ve bunu kanıtlamak için derisinde izler olacak.

"Daha derine," diye inliyor. "Daha fazla."

Her itişte kendimi kaybediyorum. O bana daha derine girerken kan damlaları büyüdü ve şu anda görünüşü çok fazla.

"Yalvar bana, Brinley," diyorum ona. "Bu amcığı beslemem için bana yalvar." "Lütfen," diye tereddüt etmeden inliyor.

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun," diyorum ona, çok memnun bir şekilde.

"Daha fazla söyle," diye utangaçça fısıldıyor. İçimdeki canavar canlanıyor.

Saçlarını tutup çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece kulak memesini ağzıma alabiliyorum. Siyah saçları kollarımı sıkarken sikim zonkluyor.

Gözlerindeki ateş daha da alevlenir ve bana sadece ihtiyacım olanı sunmakla kalmadığını gösterir. O da benim kadar bundan zevk alır.

"Beni kullan Gabriel. Beni doldur," diye inleyerek nefes verir.

"Beni sertçe sikmemi istiyorsun. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var; ve bunun nedenini benim kadar sen de bilmiyorsun," diyorum ona.

Alışık olmadığı kelimeleri kullanmakta tereddüt ettiğini hissediyorum, ama ben bunu istiyorum ve o bana verene kadar durmayacağım.

"Söyle bana, yaramaz kız, istediğin gibi sikmemi söyle."

Brinley inliyor ve bacaklarını bana sıkıca sarıyor. "Lütfen," diye inliyor. "Beni sik," diye ekliyor, o kadar sessiz ve kibar bir şekilde ki, dayanamıyorum.

Ben onunum.

İçinde nabız gibi atarken kendi zevkimi kovalayarak inlerim.

Aşağı inip göğsünden kendi taze kan damlalarımı yalıyorum, sonra tekrar dudaklarına çıkıp onu derinlemesine öpüyorum, bizim tadımızı ve kanımın tadını birbirine karıştırıyorum.

Hiçbir uyuşturucu sağlayamayacağı bir tür coşku bu.

Sanki uçuyorum.

Onu öperken elim boğazına kayıyor ve onu daha sert sikmek için onu kaldıraç olarak kullanıyorum. Testislerim geriliyor ve kasılmaya başlıyor, boşalmam omurgamı, kalçalarımı yalıyor, o kadar yavaş merkezleniyor ki dayanamıyorum.

"Bu çok fazla... Ben..." diye ağlıyor.

"Biliyorum," diyorum ona. "Kızgınlığın içini beyaza boyamamı, beni de yanında götürmeni, beni tamamen almanı istiyor gibi hissediyorum."

"Beni zorla... Tanrım, lütfen beni zorla... Hoşuma gidiyor." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken sözlerini fısıltıyla bitirir.

"Doğru, ben senin tanrınım," diyorum

ona. "Öylesin," diye fısıldıyor.

Brinley'in alaycı sözleri, derisinde benim kanımın olduğu hali beni çılgına çeviriyor ve lanet olsun, boşalıyorum ve durmuyorum, boğazını sıkıp onu sıkıca tutuyorum, o benim sikimin üzerine boşalırken ben de onun içine boşalıyorum. Beni o kadar sıkı sıkıyor ki, her bir damlanın vücudumdan çıkıp onun vücuduna girdiğini hissediyorum. Tam da ait olduğu yere.

Her lanet gün... Bu amın içinde *yaşayacağım*.

Bölüm 40

Brinley

"Her zaman seninle olamam. Çalışmam gerek. Kulüp işlerim var," diyor Gabriel, yatak odasından uzanan balkonda yanıma otururken. Kai, Mason ve birkaç adamının telefon numaralarını benim telefona kaydediyor. Üzerinde sadece siyah eşofman altı var, ben de onun tişörtünü giyiyorum.

Bana kahverengi bir içki içeren bardağı uzatırken kolundaki kaslar geriliyor. Bir yudum alıyorum ve boğazımı yakıyor ama Gabriel Wolfe'un yarattığı kaosa dayanmak için buna ihtiyacım var.

"Benim de çalışmam lazım," diyorum, ötesindeki parıldayan göle bakarken.

"Hayır. DOS'un saldırı planının ne olduğunu anlayana kadar burada kalacaksın."

"Sen istediğin gibi gelip giderken ben kesinlikle bu evde saklanmayacağım."

Gabriel viskisini yudumlar ve yutar. O göle odaklanırken boğazının hareketini izlerim.

"Peki. İşe gidebilirsin. Dışarıda bir aday oturtacağım."

Gülmeye başlıyorum. "Zavallı adamı bütün gün orada oturtacak mısın?"

"Evet," diye cevaplar hemen.

"Sen delisin."

"Ayrıca evet," diyor, gülümseme izi bile yok.

Gözlerinde kan dökölme arzusu belirirken, onun kesinlikle deli olduğunu anlıyorum, ama yine de burada oturmuş, onun tekrar içimde olmasını diliyorum.

Bir yudum daha alıyorum.

"İş dışında, sen buradasın. Seni eğiteceğim. Biraz kendini savunma öğrenmen gerekiyor. Daha da önemlisi, silah kullanmayı öğrenmen gerekiyor." Ayağa kalkıyor. "Benimle yürü... Sana etrafı gezdireyim."

Bourbonumu yudumlayıp ayağa kalktım, evin geri kalanını merak ediyordum.

Yatak odasından geçiyoruz. Şimdiye kadar gördüklerim gibi sade ve modern bir oda. Yatağı demirden yapılmış ve kulüp evindeki yataktan bile daha büyük. Koridorda ilerlerken etrafıma bakınıyorum ve ikinci katta bir yatak odası ve bir banyo daha olduğunu görüyorum. Gabriel'in odasına bağlanan bir oda daha olduğunu biliyorum.

Beni daha önce gördüğüm ana kata götürüyor ve aşağıya inen merdivenlere doğru ilerlemeye devam ediyor.

Bodrum katı aslında bodrum katı değil. Aynı ferforje korkuluklar, devasa bir alana iniyor. Burası tamamen açık ve Fransız kapılar, göl manzaralı kapalı bir verandaya açılıyor.

Tüm zemin kauçuk paspaslarla kaplı. Arka duvarın tamamı aynalarla kaplı. Önemli olan alanın büyüklüğü değil, içindekiler. Egzersiz aletleri, ağırlıklar, kettlebell'ler, daha fazla ağırlık tutan raflar, son teknoloji koşu bandı ve farklı boyutlarda çeşitli kum torbaları ile çevrili büyük bir dövüş alanı.

"Vay canına," diye nefes veriyorum. "Bu... bir şey. Hiç şaşırmadım ki... öyle görünüyorsun," diye patlıyorum ve bana attığı yan gözlü sırtışı kaçırmıyorum.

"Dışarıdaki atış poligonunu gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet."

"Sen de onu kullanmayı öğreneceksin."

"Hiç silah kullanmadım. Niyetim de yok..."

"Elbette silah kullanmadın, ama burası savaşmayı ğreneceğın yer, küçük sinek kuşu. Sylediğimde ciddiye dim. Bir daha asla korkmanı istemiyorum, benimle savaşabilirsen, herkesle savaşabilirsin."

Yutkunup etrafa bakınıyorum, bana yaşatacağı şeyin korkutucu ağırlığını hissediyorum.

"Sen işte olmadığın ve ben boş olduğum her dakika, biz buradayız. Sen benim şekillendireceğim birisin. Hazır ol."

"Harika," diyorum.

Gabriel yanımdan geçerken külotlu popomu tokatlar ve onun beni şekillendirmesinin beni heyecanlandırdığını düşünmemeye çalışırım.

"Hadi uyuyalım. Yarın eğitim başlıyor."

Bölüm 41

Gabriel

Çantamı beton zemine bırakıp başımı kaldırıyorum. Sonuncusu. Hizmet için seyahat raporum sekiz saat sonra gelecek. Bir tur daha. Sonuncusu on sekiz ay sürmüştü. Hazırlanmamı, kendimi hazırlamamı söylediler.

Hepsine siktirip gitmelerini söyledim. Kuveyt'e gitmek beni korkutmuyor. Ölürsem ölürüm. Umursadığım tek bir kişi var. Duyguları ve endişeleri benim için önemli olan tek bir kadın. Gitmek istemememin tek nedeni, onu korumak için burada olamayacak olmam.

Odanın diğer ucunda, pencerenin altında oturmuş kahvaltı esrarını içen babama bakıyorum. Dün geceki berbat olaydan sonra hala hayatta olmasına şaşıyorum. Amcam Ray onu 17. caddedeki Cardinal Motel'den almak zorunda kalmıştı. Kokainin etkisiyle öfkelenen babam, yirmi yaşındaki bir kızı aptalca becerdikten sonra onu neredeyse öldüresiye dövmüştü.

Amcam daha önce de bu tür sorunlarla uğraşmıştı. Bu onun için normal bir durum ve babamın işini henüz kendisi halletmemiş olmasına şaşıyorum. Bunu yapmamasının tek nedeni, amcamın kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda olmasıdır. Sağlığı iyi değil ve şu anda sabahları yataktan kalkmak bile tüm gücünü tüketiyor. Ama bu kulübe bir iyilik olur, çünkü şu anda babam yararından çok zarar veriyor ve bunu hepimiz çok iyi biliyoruz.

Özellikle de dün gece incittiği kadının rakip kulübün başkan yardımcısının kızı olduğunu öğrendiğimizde. Huesos Rosas MC, Atlanta ve Columbus'ta önemli bir oyuncu. Bu durumu düzeltmek için çok uzun bir süre uğraşacağız.

"Daha iyigitsen bulmaya anneni anneyi O ağlıyor
ağlıyor sabah sürekli ağlıyor," diyor nefes nefese.

Yumruklarımı sıkıyorum. Ona vurmamamın tek nedeni, amcamın bana vurmamamı söylemiş olması. Çoğu gün tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Birlikte gidebilir miyiz?" Jake, sırtımı okşayarak, beni o boktan sperm donörüne cevap vermekten kurtarıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"O bahçe merkezinde," diye ekliyor babam, ayağa kalkıp odadan sendeleyerek çıkmadan önce.

Kafamı sallıyorum. En azından önümüzdeki bir yıl boyunca onu görmek zorunda kalmayacağım. Belki geri döndüğümde ölmüş olur.

Annemin Main'de gönüllü olarak çalıştığı bahçe merkezine Jake ile arabayla on dakikadan az sürede varıyoruz. Beni görür görmez, ben motosikleti durdurmadan el sallamaya başlıyor. Bu aralar daha mutlu. Babam, ona yaklaşarak benim elimden öleceğini bildiği için artık ona pek ilgi göstermiyor. Annemin benim korumam altında olduğunu ve amcamın, en azından ben yokken ona fiziksel olarak dokunmayacağından emin olduğunu biliyor. Ellerini kaybetme tehdidi işe yaramış gibi görünüyor.

Bana gülümsüyor ama yaklaştığımda gözlerinde hüznü görüyorum.

"Gabe. Savaşçım," diye selamlıyor ve bana sarılıyor.

Uzun siyah saçları iş için arkaya toplanmış ve gözlerinin etrafındaki çizgiler

gözlerinin etrafındaki çizgiler bana onun yaşlandığını hatırlatıyor. Eve döndüğümde onu bu kadar huzurlu ve sağlıklı bulmayı umuyorum.

Jake, annemin birlikte çalıştığı sarışınla konuşmaya gider ve annemle ben öğle yemeğine çıkmaya karar veririz.

"Gittiğin bu adamların çoğu için bu ilk görevleri mi?" diye soruyor annem yemek yerken.

"12. Sefer Birimi, çoğu ilk seferinde." "Onlara dikkat et," diyor bana.

"Onlara iyi bak," diyor bana.

Sanki yapmayacakmışım gibi sırtıyorum. Benim işim onların korkularını ortadan kaldırmak. Onların son kalan tereddütlerini ortadan kaldırmak ve yok etmek.

Onlar birer makine gibi oradalar, hissetmek için değil. Ancak o zaman ön saflarda yer almaya hazır olurlar.

"Benim için endişelenme. Shell ve ben birbirimize sahibiz. Sen ve Sean'ın birlikte olduğunu bildiğimiz sürece, kendimizi daha iyi hissedeceğiz." Sesi kırılır. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

"Ben tehlikeye atılmayacağım bile anne, ve eğer atılırsam... bu benim kaderim."

"Senin gitmeni görmekten nefret ediyorum. Geri döndüğünde, ona karşı duyduğun öfkenin bir kısmını bırakıp geleceğine odaklanmalısın. İyi bir örnek olmadığımı biliyorum. Her şeye rağmen babanın yanında kaldım." Elini uzatıp elimi okşadı, ne söyleyeceğini biliyordum. Theresa Wolfe, istediğini elde edene kadar hiçbir şeyi bırakmaz. Şu anda benim için hiçbir umut olmasa da, kahverengi gözleri umutla dolu. Bu, suçluluk duygumu on katına çıkarıyor çünkü onun istediği gibi, benimle evlenecek ya da bağlanacak bir kadın asla olmayacağını biliyorum.

"Sen o değilsin. Bunu unutmalısın. Kraliçen olacak bir kadın bulmalısın. Bir gün bu kulübü devralacaksın. Yalnız bir hayat boş bir hayattır." Gülümser. "Sevilecek bir kadın bulmak her şeyin başlangıcı ve sonudur."

İçkimi bir yudum alıyorum. "Ted Talk ve The Great Gatsby alıntıları için teşekkürler." Sırıtarak elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Sevdiğim bir kadın var: sen. Ve kulübü devralacak olan ben değilim, Jakey."

Gülümser ve başını sallar. "Canım, o gününü berbat kararlar almadan geçiremiyor bile. O senden daha çok baban gibi. Ray bunu kabul etmez. O sana bakıyor."

Geniş bir gülümsemeyle, "Başkan olduğunda, kraliçen olacak bir melek bulursun. Bu saçma sapan yaşam tarzında sana güvenli bir liman olacak birini. Sana, onun değil, senin mirasın olarak yetiştirebileceğin oğullar verecek birini."

Asla gerçekleşmeyecek şeyler hakkında onunla konuşacak havada değilim. Bunun yerine, anneme bunun gerçekleştirebileceği umudunu bırakacağım.

"Şu anda bunların hiçbir önemi yok. Geri dönersem, o zaman ilgilenirim. Ray en azından birkaç yıl daha yarışacak ve ben onun kendi oğlunu es geçeceğini düşünmüyorum."

kendi oğlunu es geçeceğini sanmıyorum. Jakey düzelecektir."

"Geri döndüğünde," diyor, ben elimi çekip yemeğime dönerek, ayrılmadan önce onunla son öğle yemeğimin tadını çıkarırken.

Dört şey aynı anda olurken bir ısıruk daha alırım. Kırmızı bir El Camino yanımızda gürültüyle dururken biri çığlık atar. Silahı görmeden ve havayı dolduran rahatsız edici, açıkça silah sesini duymadan önce omzumda keskin bir acı hissederim.

Kanla hızla ıslanan gömleğime bakıyorum ve karşımda oturan annemin üzerine atlamaya hazırlanıyorum, ama çok geç kalıyorum. Arabanın lastikleri gıcırdayarak, duman çıkararak hızla uzaklaşıyor ve hayatımda seveceğim tek kadın olan annem koltuğundan düşüyor. Kısa hayatının geri kalanı şakağındaki kurşun yarasından akıp gidiyor.

Silahımı çekecek zamanım bile olmadı. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Yatağımda oturup omzumu tutuyorum. O öldüğünde aldığım kurşunun izi, böyle gecelerde ağrıyor. Soğuk terler içindeyim. Ayak sesleri, aklım bana yapma demeden önce harekete geçmemi sağlıyor. Yastığımın altından 45'liğimi çıkarıp nişan alıyorum ve oniks saçlı kızın çığlık atarak kapının arkasına kaçışını izliyorum.

Brinley. Hırsız değil.

"Siktir." Silahımı indiriyorum. O, oturma odamdaki kanepede uyuyakalmıştı ve ben de onu örtüp orada kalmasına izin vermiştim.

"Bana gizlice *yaklaşamazsın*," diyorum ona, sesim gerçekte olduğumdan daha öfkeli.

Cevap vermiyor.

"Güvendesin," diyorum, sesimi daha az sinirli çıkarmak için kendimi zorluyorum.

"Flashback mi?" diye soruyor, kapıma geri dönmeden, açıkça korkmuş bir halde. Nefesimi verip saçlarımı elime alıyorum.

"Buraya gel," diyorum ona.

Normalde, bu sisin içinde oturur, annemi öldüren pisliği nasıl bulduğumu ve annem öldükten sadece bir saat sonra boğazını nasıl kestiğimi hatırlarım.

Gözlerinden yavaşça hayatının akıp gittiği anı genellikle beni sakinleştirir ve uykuya dalmamı sağlar, ama Brinley sadece tişörtümle yanıma geldiğinde, o günün sis perdesi dağılmaya başlar.

"Yurtdışında geçirdiğin zamanlardan mı?" diye sorar karanlıkta sessizce.

Derin bir nefes alıp yatağıma uzanıyorum, onun yanıma yatmasına izin veriyorum, onu kendime çekiyorum çünkü lanet olsun, sadece bunu istiyorum.

Kolumun kıvrımına sanki vücudumdaki boşluk sırf onun için oyulmuş gibi sığar. Derin nefes alırım, yasemin kokusu saçlarında, vücudunda benim kokumla karışır ve hangisini daha çok sevdiğime karar veremem.

"Annem gözlerimin önünde öldü. Kuveyt'e son görevim için ayrıldığım gün. Babam pisliğin tekiydi. Annemi dövüyor, onu aldatıyordu. Annem onunla tanıştığı günden itibaren kontrol edilemez biriydi. Annem ölmeden önceki gece, yanlış kızı dövüp becerdi. O kız, rakip Porto Rikolu çetenin kızıydı. *Göze göz, dişe diş* dediler. Babamın kızı yoktu, bu yüzden onu öldürdüler. Onu öldürdü."

"Tanrım," diye içini çeken Brinley, göğsümdeki dövmeyi hafifçe parmağıyla izledi. "Layla onu ne kadar sevdiğini anlatmıştı. Ax'in sürekli ondan bahsettiğini söylemişti."

"O da onun annesi gibiydi."

"Sonra onu öldürmedin mi? Babanı?"

Onun beni zaten tanıdığını bilerek sırıtiyorum. "Denedim," diye itiraf ediyorum. *Gerçekten denedim*. "Onu öldürme düşüncesi, on altı aylık görevimi tamamlamamı sağladı. Boş zamanlarımda, onun ölümü için onu nasıl öldüreceğimi planlamakla geçirdim."

"Ama yapmadın."

"Eve döndüğümde amcam çok hastaydı, hastalığı nadir görülen bir şeydi ve birdenbire ortaya çıkmıştı."

Çenemi sıkıyorum. Bu konuyu konuşmak genellikle kontrol etmekte zorlandığım bir öfke uyandırıyor. Nefes veriyorum, normalde yaptığım gibi yumruklarımı sıkmak yerine, nasırlı başparmağımı onun yumuşak yanağına, omzuna, koluna ve koluna ileri geri gezdiriyorum. Bu beni biraz sakinleştiriyor.

"Bana onu öldürmememi istedi. Bunun son arzusu olduğunu söyledi. Barışı korumamı istedi ve onu öldürürsem, ondan daha iyi olmayacağımı söyledi."

"Amcan sana babanızdan daha mı iyi davranıyordu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet, yüzlerce farklı yönden. Bana net düşünmeyi, sabırlı olmayı, dengeli olmayı öğretti," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Babamı öldürmenin kolay bir çıkış yolu olacağını söyledi. Babamın son nefesine kadar acı çekmesini istedi. Ve öyle de oldu..."

"Nasıl?" diye soruyor, güzel yüzünü bana doğru çevirerek. Onu öpmekten kendimi alamıyorum, bu kadına tamamen takıntılıyım.

"Amcam ölmeden önce, benim onun koltuğunu devralmam için adaylığını öne sürdü. Kuzenimin seçilmediği için kızacağını düşünmüştüm, ama o dönemde oldukça berbat bir durumdaydı. Deneyimleme dönemini yaşıyordu. O zamandan beri çok sakinleşti."

"Babanı hayatta tutmak, senin görevi devralmanın bir koşulu muydu?" diye soruyor, sıcak vücudu bana yaslanarak sikimi heyecanlandırıyor.

"Hayır, bu bir istekti. Ölmek üzere olan bir adamın isteğine karşı çıkılmaz.

Buna saygı duyuyorsun."

Brinley konuşmuyor, ben ise saçlarını ve tenini okşamaya devam ediyorum.

"Döndükten bir yıl sonra, iki toplantıyı kaçırmıştı. Hayatta olup olmadığını kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Bu yüzden evine gittim. Adli tabip, oraya vardığımda yaklaşık sekiz gündür ölü olduğunu söyledi. Sarhoş olup kendi kusmuğunda boğulduğunu tahmin ediyorlardı. Çürümeye başladığı yerdeki zeminin bir kısmını kesip çıkarmak zorunda kalmışlardı. Yalnızdı. Dünyada onu kontrol etmeye tenezzül eden tek bir kişi bile yoktu."

"Onu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm" diyor. Onu çimdikliyorum ve o da çığlık atıyor. "Aynı cümlede 'üzgünüm' ve 'o' kelimelerini bir arada kullanma. Shamus

Wolfe, bana kalırsa çok kolay kurtuldu. Annem annem inanılmaz biriydi. Her durumda umudunu ve pozitifliğini korurdu. Asla şikayet etmezdi ve beni ondan korumak için her şeyi yapardı. Bu mümkün değildi ama elinden geleni yaptı. Gözlerinde her zaman bir yaşam kıvılcımı vardı, sanki her zaman bekliyor gibiydi.

bir sonraki köşede harika bir şeyin ortaya çıkmasını beklemek. Annemin hiçbir neden yokken ölmesi, bizi koruyan daha yüksek bir gücün olmadığını anlamamı sağladı. Eğer olsaydı, ilk kurtarılan kişi o olurdu. İnsanlar yaşar ve ölür. Her şey tesadüfidir. Bu yüzden her gün istediğim gibi yaşıyorum, ölümün her an kapımda olabileceğini bilerek.

"Bu, olaylara gerçekçi ve karamsar bir bakış açısı," diyor yorgun bir sesle. "Kaderin de hiç inanmıyor musun? Doğru yer, doğru zaman?"

"Hayır," diye cevaplıyorum, neredeyse hala eminim.

"Ben inanırım," diyor Brinley ve onun bu kadar emin olmasına neredeyse biraz kıskançlık duyuyorum.

"Belki annen, sen yokken Orta Doğu'da seni korumuştur. Belki bu kulübü yönetmen kaderinde vardı. Babanın yaptığından daha iyisini yapman kaderinde vardı. Zaten yapıyorsun."

"Ya da hiçbir şey kaderimde yok ve ben sadece daha iyi seçimler yapıyorum."

Brinley esniyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Olabilir. Sanki kendini hissetmek istemiyormuşsun gibi, ama seni kulübünde izledim. Sen hissediyorsun."

"Argh," diye homurdanırım, o benim insanlarla konuşmadığım şeylerin bilinmeyen sularına giriyor. "Yaptığım işi yaparken hissetme özgürlüğüm yok. Değer verdiğim herkesin kapısını da ölüm çalıyor."

"Hepimizin bizi koruyan melekleri var, senin bile. Belki de sen, meleklerinin uçabileceğinden daha hızlı gidiyorsun. Belki de biraz yavaşlamanın zamanı gelmiştir." Bana karşı sırtıtışını hissediyorum. "Bırak seni yakalasınlar."

Göğsüm genişçe açılır ve annemin sözlerini hatırladıkça ağır kalbimin atmaya başladığını neredeyse hissederim... *Kendine kraliçen olacak bir melek, güvenli bir liman bul.*

Şu anda kollarımda bir meleğe en yakın şeyi tuttuğumu bilerek alnını öpüyorum.

Düşüncelerim beni kısa bir süreliğine boğuyor.

Lanet olsun, sanki artık kendimi tanıımıyormuşum gibi.

"Tamam, bu kadar yeter," diye homurdanıyorum. "Dilimde senin amının tadını istiyorum. Şimdi bacaklarını aç."

Onu ters çevirip, nefes nefese kalırken gömleğimi vücudundan çekiyorum ve güneş uyanana kadar ona ne kadar çok şey *hissettiğimi*, sikimi onun içine derinlemesine gömerek gösteriyorum.

Bölüm 42

Gabriel

"Neredeyiz?" diye soruyorum Chapel'da ertesi gece.

"Sanırım bir şey buldum," diyor Jake. "Bir süredir bunun üzerinde düşünüyordum."

Başımı sallayarak, sözün onda olduğunu belirtirim.

"Glen Eden mitinginde birçok HOH üyesi olacak. DOS'u düzeltmek istiyoruz, değil mi? Plan hala bu mu?"

Başımı sallıyorum. "Hepsini öldürmek istemiyorum, bazıları işimize yarayabilir. Sadece boktan başkanları ve muhtemelen başkan yardımcısı, çünkü onu ortadan kaldırmazsak bize saldırır. Ondan sonra işler kolaylaşır. Gerekirse onların yöntemlerini kullanırız, ama çocukları dokunulmaz." Kai'ye dönüyorum.

"Bence miting, Otis'e bize yardım etmesi için konuşmak için mükemmel bir yer olacak," diyor Jake, kardeş kulübümüz Titans'ın başkanından bahsederek.

"Katılıyorum. Onlarla ilgili her şeyi aldın mı?" diye Kai'ye soruyorum. DOS üyelerini kastettiğimi anlıyor.

"Üzerinde çalışıyorum. Ama evet."

"Güzel. Kulüp binasını havaya uçuralım," diyorum masadakilere. "ANFO bulabilir miyiz?" diye Jake'e soruyorum. Binayı yıkmak için yeterli miktarda amonyum nitrat ve fuel oil'i nereden bulabileceğimizi bilen biri varsa, o da odur. "C4 istemiyorum. Kulüp binasının çevresindeki binalara zarar verme riskini göze almak istemiyorum. Burası Savannah'ın kalabalık bir bölgesi, işi gece yarısı yapacağız ve birkaç hafta boyunca etrafı gözetleyip sürprizlerle karşılaşmayacağımızdan emin olacağız."

O başını sallar. "Kolayca. Tam da uygun birini tanıyorum."

"Tamam, onları araştırmaya başlayalım. Bu pisliklerin önümüzdeki ay yapacakları her şeyi bilmek istiyorum. Aceleci davranamayız, hızlı bir misilleme bekliyor olacaklar. Akıllı davranmalıyız." Adamlarımın her birine bakıyorum. "Onlardan daha akıllı, anladınız mı? Sonra binalarını yıkıp, boktan başkanlarını ortadan kaldıracacağız. Achilles topuklarını keseceğiz."

Hepsi başını

sallar.

"Güzel."

"Brinley'le ne yapıyorsun?" diye soruyor Ax. "Lay onu görmek istiyor." Omuz silkiyor. "Bu boktan durum bitene kadar ev hapsinde kalacağı için çok kızgın."

Ax'ın Layla'ya, masaj terapisti olarak çalıştığı sağlık merkezine ve eve sadece bir refakatçi eşliğinde veya kendisiyle birlikte gidebileceğini söylediğini biliyorum. Tüm kızlar aynı durumda olacak. Hiçbir riski göze alamayız.

"Brinley benim evimde," diyorum ona. Bunu söylediğimde odadaki herkesin gözleri bana çevriliyor. Hepsine tek tek bakıyorum.

"Senin evinde mi?" Kai sırtıyor.

"Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum. Onu orada tutacağım. Bu konuyu tartışmayacağım."

Jake gülümser ve masadaki diğerleri başlarını sallar.

"Pres'in insan tarafıyla bağlantı kurması hakkında ne düşünüyorsunuz?" Kai masadakilere sorar.

Hepsi bağırmaya ve masayı yumruklamaya başlar.

Ax omzuma hafifçe vurur. "Karanlık tarafa hoş geldin dostum." "Siktir git," diye homurdanırım.

"Seni koruduğumuz gibi onu da koruyacağız patron," der Ax ciddi bir şekilde. Başımı sallar ve tokmağı vururum, onlara sırtarak bakarım.

Onunla işim bittiğinde, o da onları koruyabilecek.

"Kendini savunmanın ilk adımı, saldırganından her zaman daha fazla bilgi sahibi olmaktır," diye Brinley'e iki saat sonra söylüyorum.

Atış poligonunda zorlu bir saat geçirdikten sonra spor salonundayız. Brinley, atış poligonunda tüm hedefleri ıskaladı. Bunu bekliyordum. Lanet olası tetiği çekmesi bile kırk dakikamı aldı.

Beklemediğim şey ise, bu kadının içindeki karanlığın düşündüğümünden daha derin olmasıydı. Sonunda ateş ettiğinde, tek yapabildiğim geri çekilip izlemektir.

Brinley, lanet olası şarjör boşalana kadar durmadı. Sonra bana döndü, göğsü inip kalkıyor, yüzünde kararlılık vardı ve "Tekrar" diye talepte bulundu.

Onu öyle görmek benim için kolay olmadı—saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, kulak koruyucuları takmış, yüzünde konsantre bir ifadeyle, dişlerinin arasında dolgun dudağını tutarken tekrar tekrar atışlarını yapıyordu. Yapmamız gereken bir iş olduğunu kendime hatırlatmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onu daha sonra sikebilirdim.

Brinley, otuz dakikalık ağırlık antrenmanından sonra, silah atış poligonunda gösterdiği performanstan daha iyi bir performans sergilediğinde, bunu kendime sürekli hatırlatıyorum. Günlük yoga sayesinde zaten güçlü. Artık daha da güçlenecek. Her saniye onun yanında olamam ve kendini koruyabileceğini bilmek, annemle hiç yaşayamadığım küçük bir huzur hissi verecek bana.

"Onların geldiğini göremeyeceksin. Zaman asla senin lehine işlemez, bu yüzden her durumda aşırı dikkatli olmaya odaklanmaya başlamalısın," diyorum Brinley'e, omzunu iterek, muhtemelen gerekenden biraz daha sert. "Birinin seni itmesi kadar basit bir şey olabilir."

Onu tekrar ittiğimde şaşkınlıkla ağzı açılır. "On seferin dokuzunda, saldırgan sana böyle arkadan saldırır." Onu sertçe döndürür ve tutarım, biraz gevşerken kendime onun henüz bir asker *olmadığını* hatırlatırım.

Kıçını benim sikime bastırıyor, kurtulmak için kendini kaydırıyor ve bana biraz daha bastırıyor. Eğer bunu bilerek yapıyorsa, onunla gurur duyuyorum çünkü bu herhangi bir erkeğin dikkatini dağıtır.

Belki de ilk kez, kendimi zorlayarak odaklanmam gerekiyor ve kolumu boynuna daha sıkı sarıyorum. Bana tırnaklarını geçirmeye başlıyor.

"Tırmalayabilirsin ama bu pek etkili olmaz," diyorum ona, nefes almakta zorlandığını bilerek, ama bırakmıyorum. Nasıl bir his olduğunu bilmesi gerekiyor ki, gerçekten böyle bir şey olursa korkmasın.

"Saldırganından daha akıllı olmalısın. Stratejik davran, hesaplamak için o ekstra saniyeyi beklemek hayatını kurtarabilir ve kurtaracaktır."

Onu bırakıyorum ve o derin bir nefes alıyor. Nefesi düzelirken dirseklerini uyluklarına dayamak için eğiliyor.

"Seni *adi herif*..." Bana saldırır, nefesini kesmiş olduğum için bana vurur. Onu sikme isteğimi bastırmama yardımcı olmuyor.

Onu sakinleştirmek için boğazını sıkıp ona tsk tsk diyorum. "Akıllı küçük ağız, daha akıllı *düşündüğün* anlamına gelmez," diyorum ona.

"Nefes alamadım," diyor, hala biraz nefes nefese.

"Biliyorum. Ve buna alışsan iyi olur. Benim tutuşumu kırana kadar her gün seni boğacağım."

Duvardan bir basamak taburesini odanın ortasına çekiyorum, bu ona boynunu uzatarak kolunu boynuma dolayabilmesi için yeterli bir avantaj sağlayacak. Hala somurtan Brinley'i belinden tutup, şikayet etmeden onu tabureye kaldırıyorum, sonra onu sırtıma dönük olacak şekilde çeviriyorum. Kollarından birini tutup boynuma doluyorum, o da sıkıca tutunup beni sertçe çekiyor. Kıkırdayarak gülüyorum.

"Tanrım. Sakin ol," diyorum ona. "Öğrenirken beni dövmek için daha fazla fırsatın olacak."

"Eh, bunu dört gözle bekliyorum," diyor Brinley, hala beni tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Elini tutup öne doğru çekiyorum; acıdan çığlık atıyor.

Bu onun dikkatini çekiyor.

"Sen benim saldırganımsın," diyorum ona, kolunu tekrar boynuma dolarken.

"İlk yapacağım şey çenemi indirmek. Çenem aşağıda olduğunda boğazımı sıkmak çok daha zor olur." Diğer koluna hafifçe vuruyorum.

"Şimdi, ellerini boynuma dolaştır."

O da öyle yapıyor ve çok sıkı bir şekilde kavıyor, ama aslında zarar verecek kadar sıkı değil.

Bunu birkaç kez tekrarlıyoruz, ta ki o öğrenene kadar.

Dönüp ona bakıyorum. Hâlâ taburede oturuyor, neredeyse benim boyuma ulaşıyor. Dudaklarına bir kez öpüyorum, o da somurtuyor. Kafasını eğiyorum, kendimi tutamıyorum, dilimi köprücük kemiğinden çenesine kadar gezdiriyorum, bu eğitim bitene kadar kendimi doyuruyorum. Onu tabureden kaldırıp önüme koyduğumda titriyor, onu hızla döndürüp sırtını bana dönük hale getiriyorum.

Kolumu boğazına sıkıca doluyorum ve ona adım adım benim tutuşumu nasıl kıracağını açıklıyorum. Birkaç denemeden sonra, bunu başarıyor.

"Aferin kızım... şimdi yana doğru adım at ve elini kullanarak geriye doğru savur. Kasık bölgesini hedef al."

Brinley bunu yapar, ama ben zamanında hareket ederek onun beni iskalamasını sağlarım.

Onun ilerlemesinden memnun kalana ve dışarıdaki güneş batana kadar bir süre hareketleri iyice çalışırız. Testislerime birkaç sert darbe alırım ve Brinley bunu çok komik bulur. Bunun için daha sonra kesinlikle cezalandırılacaktır.

"Su istiyorum," diye nefes nefese konuşur Brinley.

Onun bunu benim gibi her gün yapmadığını kendime hatırlatıyorum. Onu bırakıp su almaya gönderiyorum, yürürken göğsünün inip kalkışını izliyorum. Mavi yoga pantolonu, sulu kışına yapışıyor ve her zamanki mükemmelliğinden daha da güzel görünmesini sağlıyor. Küçük, uyumlu üstü, o dolgun göğüsleri yukarıda tutarak parasını hak eden bir sütyen gibi. Terden oluşan bir örtü onu kaplıyor ve tatlı kokusunu daha da güçlendiriyor. Saçları, boynu, kolları... her yeri nemli ve parlıyor ve lanet olsun, tek istediğim onu her yerinden yalayarak temizlemek. Suyun yarısını bir dikişte içip alını silerken sırtıyorum. Onu *eğitip* istediğimi elde etmenin bir yolu olduğunu anlıyorum. Bana dönüyor.

"Şimdi ne olacak? Yüz sınav mı? Burpee mi?" Brinley, elini kalçasına koyarak, göğsü hala ağır ağır inip kalkarken sorar.

Suyu yere bırakıyor, yüzümdeki ifade ona meydan okuyacağımı söylüyor olmalı.

Brinley kıpırdamıyor, sadece başını yana eğip orada durarak beni izliyor, derin nefes alıyor. Ondan uzaklaşıp bahçeme ve ormana bakan veranda kapısına doğru yürüyorum. Kilidi açıp kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Ona dönerek ellerimi önümde uzatıyorum, parmaklarımı birbirine dolayarak çatırdayana kadar dışarı doğru itiyorum. Gözleri ne yaptığımı anlamaya çalışarak üzerimde dolaşüyor ve buradan bile amının ıslandığını hissedebiliyorum.

Yavaşça ona doğru yaklaşmaya başlıyorum, giderken arkama uzanıp gömleğimi çıkarıyorum. Aramızdaki mesafenin yarısına geldiğimde durup ona sırtıtıyorum.

Onu avlamayı çok seviyorum.

"Saldırganın geliyor, çabuk ol küçük sinek kuşu.
Koş."

Bölüm 43

Brinley

Tereddüt etmiyorum, düşünmüyorum, sadece zaten çılgılık atan bacaklarımın beni kapıdan dışarı ve gecenin karanlığına taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum. Bahçeden geçip ormana doğru koşarken nabzım boğazımda atıyor. Orada bir patika olduğunu biliyorum, bu yüzden bileğimi kırmayacağım. Gabriel bana her sabah orada koştuğunu söylüyor.

Elimden geldiğince hafif adımlarla koşmaya başlıyorum. Onun bir koşucu olduğunu biliyorum, bu yüzden eninde sonunda beni yakalayacak ve yakaladığında bana ne yapacağını da biliyorum. Heyecan verici olan da bu. Çünkü, güvendiğiniz biri tarafından kovalanıyor olsanız bile, yakalanma düşüncesi içinizi ürperten bir korku hissedersiniz.

Kısa süre sonra Gabriel'in ağır ayak seslerini duyuyorum. Bana seslenmiyor, durup bekliyor, ben de bir ağacın arkasına atlıyorum. Nike ayakkabımın altında kırılan dal, sessiz ormanda patlayan bir bomba gibi. Ayak seslerini tekrar duyuyorum ve koşmaya devam ediyorum, çünkü koşmazsam yakalanacağımı biliyorum.

Yolun sonu geliyor ve duruyorum, sağa sola bakınıp karanlıkta nereye gideceğimi bulmaya çalışıyorum. İçgüdülerime güvenip sağa dönüyorum, bir ağacın arkasına atlayıp eve doğru geri dönmeye başlıyorum ve sonra onu duyuyorum. Gece nemli ve her şey bana yapışıyor. Gözümün ucuyla Gabriel'i görüyorum ve bana yaklaşıırken adrenalinim yükseliyor. Kaçmak için dönüyorum ama ağaçların olduğu yere bile ulaşmadan saçımı kökünden tutup beni kendine doğru çekiyor. Sırtım göğsüne o kadar sert çarpıyor ki nefesim kesiliyor.

"Yakaladım seni, açgözlü kız. Eminim o daracık amcığın, sana koşmanı söylediğim andan itibaren bu külotu mahvetmiştir," Gabriel kulağıma fısıldayarak, kolunu boynuma dolayarak sıkıca sarıldı.

"Bakalım daha ne kadar batırabiliriz, hmm?"

Panik yapıyorum, eğitimde öğrendiğim her şeyi unutuyorum. Nefesim kesilirken her şey yavaş çekimde gibi geliyor. Onu gevşetmek için ne olursa olsun, tırmalamaya ve vurmaya başlıyorum.

"Hayır," Gabriel kulağıma fısıldayarak, sakın olmamı hatırlatmak için kalçama hafifçe vurur. İşe yarar. Çenemi indirip kolunun altından geçerek aynı anda adım atar ve kasıklarına yumruk atarım. Yumruğum ona çarpmadan önce beni bırakır ve geri çekilir. Nefes nefese, başım dönüyor, yaralı ve kirli bir halde onun önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. O da arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, kıcıımı yukarı çekip vücudumu toprağa itiyor ve ben de ona karşı savaşacak gücüm kalmadığı için bunu kabul ediyorum.

Elleri kıcımdan aşağı kayar ve inleyerek beni sertleşmiş penisine doğru çeker. Tanıdık derin arzu yayılırken inlerim.

Anında olur.

Gabriel'in tek yapması gereken bana dokunmak ve bedenim ona dua ediyor.

"Benim yaramaz kızım, hazır ve dizlerinin üzerine çök. Şimdi bacaklarını aç ve benim sikimi hak ettiğini göster," Gabriel parmaklarını pantolonumun ortasından aşağı kaydırırken homurdanıyor. İnce kumaşı kaldırıp dikişinden dışarı doğru yırtıyor, tüm kıcıımı havaya çıkarıyor ve altında külot giymediğimi keşfediyor.

"Evet, *sik* beni," diyor ve yüzünü zaten ıslak olan amıma gömüyor, elleri pantolonumun kalan kısmının altında dış uyluklarımı sıkarken, dilini içime sokup çıkarıyor.

Hala yüzüstü toprakta yatıyorum ama ona doğru itiyorum, bunu yaparken çığlık atıyorum çünkü yaptığı her neyse, saniyeler içinde dilinde parçalanmama neden olacak. Elleri arkama uzanıp beni kalçalarımından kendine doğru çekiyor.

Asla bitmesini istemediğim bir ritimle kendimi sabitliyorum.

Elleri hareket ediyor, ulaşabildiği her yerimi yoğuruyor ve sıkıyor.

Yukarı doğru kayarak atletik üstümü aşağı çekiyorlar. Ağrıyan göğüslerim, parmakları sertleşmiş meme uçlarımı bulduğunda serbest kalıyor. Her birini çimdikliyor ve ben başımı geriye atarak çığlık atıyorum. Daha iyi bir denge sağlamak için dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, böylece yüzüne binebiliyorum.

"Siktir, saatlerdir seni tatmayı hayal ediyordum. Beni boğ, Brinley."

"Evet," diye bağıyorum, çaresizce yere tutunarak, yavaşça yüzüne doğru sallanarak, rekor sürede boşalıyorum, amımın onun dilinin etrafında kasılmasını hissediyorum. Gabriel pes etmiyor, ben onun önünde yalvaran bir halde kalana kadar ağzıyla beni sikmeye devam ediyor. Kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyor ve beni genişçe açıyor, sonra derin bir iniltiyle sikini amıma acımasızca sokuyor.

"*Siktir*, bu amcık. Çok mükemmel." Gabriel beni daha da genişletir ve son santimi içeri ittiğinde ağlarım. "Sikimi isteyen bu sırlıslık amcığa bak. Her santimini alıp, benim için yaratıldığını gösteriyorsun."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ama bu sadece onun beni daha sert, daha derine almasına neden oluyor.

Bu.

Onun vahşi ve çılgın olduğu bu an, her gün özlediğim şey. Her zaman istediğim ama nasıl bulacağımı bilmediğim şey. Gabriel'in durmak bilmeyen tutkusu, bana gerçekte ne hissettiğini gösteriyor. Beni sikme şekline bakılırsa, bana akciğerlerindeki havaya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyduğunu söyleyebilirim. Bu düşünce, kendimi en güçlü halimle hissetmemi sağlıyor.

O beni acımasızca sikerek ileri doğru iterken, dirseklerim kayıyor, kayalar ve dallar derimi çiziyor. Pantolonum uyluklarımın etrafında parçalar halinde asılı kalıyor ve ben ona karşı itmeye başlıyorum, o içime girerken kalçalarımı sallayarak onu tahrik ediyorum. Onun istediği kişinin kesinlikle ben olduğumu fark ettikçe içimdeki güç daha da artıyor. Onun arzuladığı kişi. O beni tahrik ettiği gibi ben de onu tahrik edersem beni ne kadar daha çok isteyecek?

Onunla birlikte cesaretimi kolayca buluyorum. Beni cesur olmaya itiyor, her zaman olmak istediğim kadın olmaya motive ediyor.

"Bana her santimini ver. Bütün orman benim sahibimin kim olduğunu bilsin diye beni çığlık attır," diye mırıldanıyorum, sonunda açık ve özgür hissederek, saçlarımı omzumun üzerinden atıp ona bakıyorum. O da saçlarımı yumruğuyla kavrayıp elinde döndürerek başımı yukarı çekiyor.

"*Siktir, Brin...*" Gabriel beni inceliyormuş gibi duraksıyor ve ben, küfürlü sözlerimin onu şaşırttığını biliyorum.

Başımı yukarı çekerek sırtımı önüne getirir. Saçımı bir kez daha yavaşça çeker, elini daha derin bir şekilde çevirerek yüzümü yana çevirir ve dudaklarını benim dudaklarıma indirir, tüm bu sırada ritmini hiç kaybetmez.

"Siktir et ormanı. Seninle işim bittiğinde, bu dünyada kime ait olduğunu bilmeyen tek bir yaratık bile kalmayacak," diye homurdanır ve ben dudaklarına sırtarak bakarım.

"O zaman beni boşalt, Pres," diye fısıldadım.

"*Siktir.*" Gabriel'in dudakları tekrar benim dudaklarıma çarpar ve eli klitorisime kayar. Başparmağı ve parmağıyla sertçe sıkıştırır, beni sikerken hiç bırakmaz ve ben serbest düşüşteyim.

Boşalıyorum, sonra sakinleşiyorum ve dalga tekrar yükseliyor. O ise hiç durmuyor, sanki kendini doruğa getirip sonra geri çekiliyormuş gibi beni sikiyor. Boşalmamanın yavaş işkencesi gibi beni sikiyor, sanki bunu sadece istemiyor, aynı zamanda arzuluyor gibi.

Hızını yavaşlatıyor ve her şeyi hissediyorum, her santimini içime girip çıkarken. Bu beni hayata döndürüyor, karnımda hala yanan ateşi körüklüyor.

"Tükür," diyor, avucunu dudaklarımdan altına tutarak. O kadar kendimden geçmişim ki, dediğini yapıp ilk üç parmağına tükürüyorum. O inlerken parmakları aşağı inip klitorisimin üzerinde kayıyor.

"Bana bir tane daha verebilirsin, Brin. Hadi, bebeğim, sikimin üzerine boşal, *bir tane daha*," diye emrediyor Gabriel.

Onun dilinden çıkan basit, nazik "*bebek*" kelimesi yeterli, ben yine geliyorum, dakikalar içinde ikinci kez yıldızlar gördüğümde bacaklarım titriyor. Elleri kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutarken ben...

Onun sertleştğini ve nabzının attığını hissediyorum. Boynumda ve omuzlarımda dolaşan dudaklarında benim adımla birlikte sıcaklığı içime yayılıyor. Yorgunum, kesiklerim, morluklarım ve kanamalarım var. Her zaman biraz korkuyorum, ama yine de kendime onsuz nasıl yaşadığımı soruyorum.

PB

Wolfe'ların evinde durumlar nasıl?

Tamamen izole.

PB

Wolfe bir kadını sahiplendiği anda onu dünyadan saklaması beni hiç şaşırtmıyor. Sadece daha fazla seks yapamaz mısın?

İmkansız.

İşten başka şeyler için de buradan çıkmam lazım.

PB

Kızlar gecesi için kaçalım derdim ama muhtemelen senin arabayı takip ediyordur.

HAHA çok komik. Umarım takip etmez.

PB

Sean, birkaç hafta sonra hayatın normale döneceğini söylüyor.

Telefonuma yüzümü buruşturuyorum. Layla'nın bir zaman çizelgesi bilmesi ama Gabriel'in bana henüz hiçbir şey söylememesi beni biraz sinirlendiriyor. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

İki gündür bu evdeyim ama henüz her yeri tam olarak araştırmadım. Yatak odasına doğru yürümeye başlıyorum. Gabriel gitmiş ve nereye gittiğini bilmiyorum. *Kulüp işleri*, dedi.

Çekmecelerini tek tek açıyorum, her şey düzenli ve organize. Siyah boxerlar, siyah boxerlar. Tişörtleri ve kot pantolonları da aynı.

Her şey mükemmel. Fazla mükemmel.

Dolabının kapısını açıp, orada asılı duran yumuşak flanel kumaşları parmaklarımla okşuyorum. Carhartt. Siyah ve gri renklerdeki bu kumaşlar, sanki onun bu şirketin hissedarı olduğunu düşündürüyor. Dolabın arkasına doğru ilerlerken, oval bir kakma bulunan küçük bir tahta kutu gözüme çarpıyor.

Onu elime aldığımda, muhtemelen bıçaklar ya da başka bir çılgın şey olduğunu düşünüyordum ama açtığımda, farklı bölmeler gördüm. Her birini tek tek çıkardım. En üstteki, madalyalar ve bir tür dergiden alınmış makalelerle doluydu. E-12 Deniz Piyadeleri'nin bir savaş lordunu etkisiz hale getirmek için gerçekleştirdiği bir görevle ilgiliydi, ancak saldırı sırasında düşman kendi köyünü bombalamıştı. Sayfayı çevirdiğimde başka yere baktım. Sayfada fotoğraflar var. Birinde her yer insanlarla dolu bir köy var. Ölü insanlar. Bir diğerinde de aynı şekilde, parçalara ayrılmış bir araba var. Tanrı'ya ya da şeytana inanmaması şaşırtıcı değil. İnsanlara olan inancının olmaması da şaşırtıcı değil. İnsan böyle bir katliamı görüp de inancını koruyabilir mi?

Sonraki iki bölmeyi çekiyorum ve içleri fotoğraflarla dolu. Eski fotoğraflar. Çocukların arasında onu hemen tanıyorum. Gençken bile iri ve güçlüydü. Annesi ile birlikte duran, yaklaşık on yaşında görünüyor. Annesinin güzelliği beni etkiliyor. Uzun siyah saçları, güzel yüz hatları ve güzel gülümsemesi... Gabriel'in gülümsemesi. Kulüp ile çekilmiş başka fotoğraflar da var. Başkan rozeti takan, amcası olmalı, ve bisiklet süren başka bir çocuk ile birlikte. Sean olabilir mi?

Gabriel'in gençlik yıllarından bir fotoğraf daha var, kolları göğsünde kavuşturmuş. Beni en çok etkileyen şey, bu fotoğrafın bulduğum ilk fotoğraf olması.

Gözleri şu anda olduğu gibi aynı boş ve duygusuz bakışa sahip. İlk fotoğraflara, gözlerinde yaramaz bir ışık olan fotoğraflara tekrar bakıyorum. Parmaklarımı fotoğrafların üzerinde gezdirip gülümsüyorum. Hayat onu yıpratmadan önce görebilmeyi dilediğim Gabriel işte bu.

Başka bir bölmeyi açıp gözlerimi kısıyorum. Bunların ne olduğunu bilmiyorum. Bir tanesini alıyorum. Küçük, çeyrek dolar büyüklüğünde ve üzerinde Apple logosu var. Ters çevirip arkasını okuyorum. AirTag. *Find My* ağındaki bir Apple cihazının Bluetooth menzilinde olduğu sürece, kilometrelerce uzaktan, hatta başka bir ülkeden bile takip edilebilir.

Gerçekten arabamı takip mi ediyor? Bir tanesini alıp cebime koyuyorum ve elimden geldiğince bu dağınıklığı topluyorum.

Merdivenlerden aşağı inip ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Cihazı çıkarıp tekrar bakıyorum ve muhtemelen onu içine koyduğuna karar veriyorum. Kapıyı açıp aramaya başlıyorum, koltukların arasındaki çatlakları ve yarıkları, gösterge panelinin altını yokluyorum, ama ancak ellerimin ve dizlerimin üzerine çökünce onu görüyorum, sürücü koltuğunun altına yapışmış.

Orospu çocuğu.

O istediği gibi gelip giderken beni her gün her dakika burada tutuyor mu? Şu anda ve burada bir söz veriyorum, artık yeter. Bundan sonra, bana *her şeyi* anlatmasını sağlayacağım. Peki ya bu küçük takip cihazı?

Bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Bölüm 44

Brinley

Üç haftadan fazla bir süre sonra

"Siktir git!" İki ay önce bile rahatça söyleyemeyeceğim küfürler savuruyorum, ama şimdi sesim odada yankılanıyor.

Giysilerim terden vücuduma yapışmış durumda. Bu küçük rutinin ikinci saatindeyiz. Her gün bunu yapıyoruz ve ben delirmek üzereyim. Her zaman bir saat atış poligonunda, sonra saatlerce spor salonunda. Son birkaç hafta içinde Gabriel'in vücudunun her bir parçasının, onun bir silah olmasının ayrılmaz bir parçası olduğunu öğrendim. O, dalgalı kaslar, sert hatlar ve yüzeyin hemen altında kaynayan tüm gücü ve öfkesi ile dolu. Benimle antrenman yaparken neredeyse hiç terlemediğini görmek beni hem sinirlendiriyor hem de tahrik ediyor.

"Yapamıyorum... çok ağırsın," diyorum. "Ve ikimiz de zaten kanıyoruz."

O haftalarca böyle devam edebilir, ama ben ilk kırk beş dakikadan sonra nefes nefese kalırım. En azından geçen hafta kırk beş dakikayı nefes nefese kalmadan tamamladım, bu da bir ilerleme sayılır sanırım.

"Evet, yapabilirsin, sadece daha fazla sinirlen." Gabriel, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken gülüyor. Onun altında sıkışmış durumdayım; günlerdir bu hareket üzerinde çalışıyoruz. On dakika önce onu karnımdan itmeye çalıştığım da ve o beni tekrar yere bastırdığında dudağım hala kanıyor. Dişlerim alt dudağımın ortasındaki yumuşak kısmına çarptı

orta kısmına geldi, bu da benim onun boynunu kanatacak kadar derinden tırmalamama neden oldu.

"Kanadığın zaman, hiç bu kadar canlı hissetmezsin," Gabriel beni tutarken homurdanıyor, ya beni daha sıkı tutacakmış gibi görünüyor ya da öpecekmiş gibi, ya da her ikisini de yapacakmış gibi.

"O mağarada kanımı gördüğümde vazgeçseydim, burada olmazdım. Akan her damla kan, hala hayatta olduğum anlamına geliyordu."

Onun sadist zihninin yeni bir parçası bana açığa çıktıkça ona bakıyorum.

Gabriel daha da yaklaşıyor, beni tutarken gözlerindeki acımasız ışık parıldıyor. "Ve senin üzerinde kanımın görünüşünü seviyorum, sinek kuşu," diyor, sesi alçak ve düzgün. "O zaman kendimi en canlı hissediyorum. Şimdi, pozisyonunu sağlamlaştı ve *benimle savaş!*"

Onun ön kolu nefes almamı engellerken, adımları hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hadi!" diye bağıırır. "Dizini karnıma, ayağını kalçama koy."

Denerim, ama o çok ağırdır.

"Siktir," diyorum ama bir şekilde iradeyi buluyorum, ayağım ve dizimle aynı anda onun ağırlığını kaldırıp bükerek ona karşı kullanıyorum.

Elimi çekip bacağımla iterek onun tutuşundan tamamen kurtulmaya çalışırken, "Aferin kızım" diye homurdanıyor. Sırt üstü matın üzerine düşüyorum, kollarım U şeklinde uzanmış durumda.

Ölecekmişim gibi hissediyorum. Vücudumdaki her kas bana haykırıyor ve sanki bir kamyonun altında kalmışım gibi görünüyorum, oysa o sanki on dakikalık keyifli bir yürüyüşten dönmüş gibi görünüyor. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, göğsünde hafifçe parıldayan ter damlaları var. Ne kadar sinir bozucu olsa da, ölürken bakmak için *gerçekten* güzel bir yarı çıplak vücut.

"Saldırganına gözle tecavüz etmeyi bırak." Gabriel, tişörtünü başına geçirip yanımdan geçerek merdivenlere doğru ilerlerken sırtıyor.

Nefesimi veriyorum, günün bu kadar çabuk bitmesine şaşırıyorum, ama aynı zamanda? Tanrıya şükür.

“Bu hafta sonu Glen Eden mitingine seninle birlikte gitmek istiyorum. Layla da gidiyor, orada satıcılar ve çok sayıda insan olacak. İnsanlara *ihtiyacım var*. Sadece bir günlüğüne,” diye yalvararak mutfak adasına oturdum. Duş aldım ve egzersizden sonra kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum, o ise son dört haftadır her gün yediğim yemeğin bir versiyonunu hazırlıyor. Bir çeşit protein, kinoa veya yasemin pirinci ve sebzeler. Yalan söylemeyeceğim, bunun vücudum üzerindeki etkisi şaşırtıcı değil. Bir aydan kısa bir sürede daha şekilli bir vücuda kavuştum, fiziksel olarak daha güçlü oldum, çok daha ağır ağırlıklar kaldırıyorum ve daha hızlıyım. Fiziksel olarak hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım.

Zihinsel olarak ise deliye dönüyorum.

Gabriel, hala gömleksiz, dökme demir tavada tavuğu bir tür ev yapımı marine sosuyla karıştırırken bana bakıyor. Tavuk pişerken midem guruluyor ama ağzımı sulandıran yemek değil. Onun görüntüsü.

Her gece yatakta saatlerce uzanıp konuşmadan önce, içimde olmadığı tek bir gün bile olmadı. Çoğunlukla hayatımın her bir parçası hakkında bana sorular soruyor: en sevdiğim yemekler, diğer çocukluk arkadaşlarım, bana kötü davranan kişiler.

Bir liste yapıyor, avlanmak istediği yağmurlu bir gün için saklayacağını söylüyor. Ama tüm bunlar sayesinde onu biraz daha iyi tanıyabildim. Ya da Gabriel'in başkalarının onu tanımasına izin verdiği kadar. Onu neyin mutlu ettiğini biliyorum, sabah koşularını, insanların aşık olduğu güzel bisikletler yaratma işine olan tutkusunu, hikayeleri asla süslememesini. Her şeyi olduğu gibi anlatıyor. Eve ne zaman geleceğini söylediğinde, her seferinde tam zamanında geliyor. Ayrıca, ona doğrudan bir soru sorduğumda da bana karşı dürüst davranıyor. Bunun benden bir şeyler sakladığı için değil, sadece birinin soru sormasına alışkın olmadığı için olduğunu fark ettim. Gabriel, arabamı takip ettiğini hariç, bilmek istediğim her şeyi bana açıkça anlatıyor, ama sorun değil çünkü ben de onu takip ediyorum.

O duşta iken, botundaki kalın tabanı kaldırdım ve küçük AirTag'i içine yerleştirdim, sonra da süper yapıştırıcıyla tekrar yapıştırdım. İlk başta, onun haberi olmadan bunu yaptığım için kendimi kötü hissettim, ama sonra bunun sadece vicdanımın sesi olduğunu fark ettim ve Gabriel'in bana öğrettiği bir şey varsa, o da doğru bir neden içinse her zaman vicdanımın sesini dinlemek zorunda olmadığımđır. Hiç kontrol etmedim ama o benim nerede olduğumu bilecekse, ben de onun nerede olduğunu bilebilirim diye düşünüyorum. Sanki kendi isteğimle onun beni takip etmesine izin veriyormuşum gibi.

Derin bir nefes alıyorum. Yoğun antrenmandan sonra vücudum ağrıyor, yorgunum ama aynı zamanda heyecanlıyım ve iş dışında bir şey için beni buradan çıkarmazsa aklımı kaçıracağım.

"Güvenli değil," diyor Gabriel, yemek pişirmeye devam ederek.

"Ben Rapunzel değilim," diye karşılık veriyorum, onunla tartışmaya hazırlanarak. "Eğer bir yere gideceksem, gidebileceğim en güvenli yer orası. Layla bana bu mitinglerde sadece iyi şeyler olduğunu söyledi. Orada barışı korumak için yazılı olmayan bir kural olduğunu söyledi. Orada yüzlerce insan olacak, bunu sen kendin söyledin... ve ben *seninle* birlikte olacağım, ayrıca" —kaşımı kaldırıyorum—"bu konuda bu kadar endişeleniyorsan, bana kendi silahımı verebilirsin."

Gabriel, benim çok sevdiğim o derin kahkahasını atıyor. "Sakin ol G.I. Jane, birkaç hedefi vurmak..."

"Dün üst üste üç kez on atıştan yedi isabet," diye hatırlatıyorum ona, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Onun yedisi," diye tekrarlar. "Bu seni uzman yapmaz. Hiç *gerçek* bir hedefe ateş etmedin."

Sandalyeye yaslanıp, onunla birlikte ağır kum torbasına vurmaktan şişmiş parmak eklemlerime bakıyorum. İşler umduğum gibi gitmiyor.

"Ne yani? Kendi silahımı alabilmek için önce bir hayvan falan avlamam mı gerekiyor?" diye soruyorum, sesim sonunda yükseliyor. Bu benim yapabileceğim bir şey gibi gelmiyor, ama belki de onun demek istediği budur.

Gabriel bana yarım bardak sek tekila doldurur; bu benim hiç içmeyeceğim bir şey olduğu için ona soru dolu bir bakış atarım.

"Kasların için." Sırıttıyor. "Ve vahşi bir hayvan avlamayacaksın ama... ona benzer bir şey."

"Ralliye gitmek istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde, çenemi kaldırarak.

Gabriel, ısrarımdan ne şaşırıyor ne de eğleniyor, sanki aklında daha önemli bir şey var gibi. Muhtemelen Disciples of Sin başkanını nasıl infaz edip kulübü ele geçireceğini planladığını hatırlıyorum. O, dikkatlice tabaklarımızı doldururken, onun önünde duran fikir içime yerleşiyor.

Haklıydım, tavuk, parlak renkli biberler ve kinoa ile servis edilmişti. Başparmağını yalayıp kendi tabağının kenarındaki sosu silerek benimki kadar temiz tutarken, sanki *Food Network*'teki uğursuz şeflerden biri gibi görünüyordu. Yorucu bir iş ve antrenman gününün ardından açlıktan ölüyorum.

Crimson Homes'un ofisi, farklı inşaat aşamalarında olan iki müşteriyle aynı anda meşgul. Ortam artık rahat değil ama yine de sakin. Dell beni zorlamıyor ve yeterince arkadaş canlısı, ama ofisin penceresinden dışarı bakıp, mesaim bittikten sonra beni eve götürmek için bekleyen bir müşteriye her gördüğünde bana attığı bakışları hissediyorum. Benim buraya geldiğimde Layla için endişelendiğim gibi, onun da benim neyle uğraştığımı merak ettiğini biliyorum. Ama onun bu anlayışsızlığı ve sessiz yargıları beni çoğu zaman rahatsız ediyor. O Gabriel'i tanımıyor bile.

HOH üyeleri binada dolaşırsa bu işi uzun süre sürdüremeyeceğim, ama şu ana kadar işimden memnunlar ve bana ihtiyaçları var gibi görünüyor.

Bu bir amaç için bir araç. Gabriel tek kuruş bile almayacak, zaten şehrin diğer tarafında yaşayabileceğim mükemmel bir evim varken ona bir kuruş bile teklif etmem. Bu yüzden sahip olduğum her şeyi biriktiriyorum, tüm bunlar bittiğinde bir gün kendi iç tasarım stüdyomu açabileceğim umudunu koruyorum. Yerel zanaatkarların eserleri ve rustik Gürcü tarzı bir stüdyo.

"Ye," diyor Gabriel, sessizliği bozarak beni irkiltiyor.

Göz yaşlarımı ve öfkemi bastırmak için güç topluyorum, çünkü o benim isteğimi reddediyor.

Tabağımı kenara itiyorum. Onun hazırladığı bu güzel yemeği reddederek çocukça davrandığımı biliyorum, ama onun beni dinlemesine ihtiyacım var. Onun ilgisine ihtiyacım var. Bir kadını neredeyse bir ay boyunca evde tutun ve ne kadar çocukça davranabileceğini görün.

"Aç değilim, teşekkürler," diyorum kibarca, omuzlarımı silkiyorum.

Birkaç saniye boyunca başımda durup beni izliyor. Tırnaklarımı sanki çok önemli bir şeymiş gibi kontrol ederken, gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum. Masanın diğer tarafına geçip oturuyor.

"Küçük bir velet gibi davranıyorsun Brinley, ve benim sana hazırladığım yemeği yiyeceksin."

İçimde kaynayan bir öfke yükselir ve gözlerimi ona kaldırıyorum. O da benimle göz göze gelir ve benim cevabımı beklerken, ikimiz de hareketsizce otururuz. Gözlerimde yaşlar hissederim, tüm bu durumun öfkesi yüzeye çıkar.

"Peki ya mitinge gideceğimi söylersem? Kendi arabam var. Ne yapacaksın? Beni odama mı göndereceksin? Evden çıkmamı yasaklayacak mısın? *Oh, dur biraz*" — kibirli bir kahkaha attım — "Zaten evden çıkmam yasak. *Süresiz olarak.*"

Gabriel'in yumruğu masaya çarptı ve ben irkildim.

"Yeter," der ve bir çatal dolusu yemek alıp yer. Şu anda masada gömleksiz duruşuyla ne kadar tehditkar görünse de, sırf fikrimi anlatmak için olsa bile, elimden geldiğince güçlü kalırım. Beni alıkoyabilir, ama ben izin vermedikçe bana sahip olamaz.

Sandalyeye yaslanarak ellerimi kucağımda birleştirip bekliyorum. Midem guruluyor ve umarım o bunu duymaz.

"Beni de yanına al, her lokmayı yiyeceğim," diyorum, cesur görünmeye çalışarak.

O, dolgun dudaklarının arasına bir lokma daha atıyor. Ben de onu izliyorum. O dudaklar benim sonum olabilir. Kare şeklinde, güçlü çene hatlarına karşı o kadar dolgun ve mükemmel görünüyor ki, o çok yakışıklı. Onu ilk gördüğümde onun güzelliğinin derinliğini nasıl fark etmedim, bilmiyorum.

"Beni şantajla çok uzağa gidemezsin, küçük sinek kuşu."
"Göreceğiz," diyorum, onu tanımadan önce yapacağım gibi, keskin bir sesle.

Gabriel, insanların kendisine karşı çıkmasına alışkın değil ve bu sorun değil, ama ben bunu istiyorum. Onunla vakit geçirdikten sonra, onu *daha* yakından tanımak istiyorum. Hayatını daha yakından tanımak istiyorum. Onu motive eden şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum, bu yüzden bu mitinge gitmekte bu kadar ısrarcıyım. Buna ihtiyacım var ve onun beni bu konuda zorlamasına izin vermeyeceğim.

Gabriel bir lokma daha alır, yavaşça çiğner ve beni analiz eder. Yemeğini bitirmesini bekledikçe, daha da gergin oluyorum. Sanki beni nasıl idare edeceğini veya *cezalandıracağını* hesapladığını hissedebiliyorum.

Kendime güvenimi kaybetmeye başladığımda, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve tişörtümün eteğiyle oynuyorum. Boğazımı temizleyip dikleştirim, avuçlarımı kucağıma koyuyorum.

Konuşmuyor, sadece yemeğe devam ediyor, duruşumu izliyor, bakışları altında gerginliğimin artmasını izliyor. Tabağı bittiğinde ellerim terlemiş, ne yapacağını bilemiyorum. Gabriel, kendi tekilasını uzun bir yudumla içerken gözlerini benden ayırmıyor.

Sonunda, onun bakışlarının ağırlığı altında ezilmek üzereyken ayağa kalkar ve mutfığa doğru yürür. Çekmecedan ağır bir ip rulosu çıkarır. O, ip rulosunu açıp kesmeye başladığında kalp atışlarım aniden hızlanır.

Sakin bir şekilde ruloyu çekmeceye geri koyar ve bana doğru yürümeye başlar.

"Gençken, vücuduma alabileceğim her sağlıklı yiyecek parçası için mücadele ederdim," diyor Gabriel yaklaşıırken.

"Annem iyi yemekler hazırlamaya çalışırdı, ama babam içki içip, kokain çekip, tüm paramızı harcadığı için bu her zaman zordu."

Gabriel sandalyemin arkasına geçip, ipi önüme koyup, saçlarımı boynumdan çekip, eğilip omzuma bir kez, sonra iki kez öptüğünde, yavaş ve sığ nefesler alıyorum. Duştan yeni çıkmış kokumu içine çekiyor, burnunu tenime bastırıyor, sonra ellerini kollarımın aşağısına kaydırıyor, terli avuçlarımı kucağımdan çıkarıp parmaklarını içlerine geçirerek onları gevşetmeye zorluyor.

Tam bacaklarımı sıkma ihtiyacı hissettiğim anda, o benim bileklerimi sertçe kavrar ve bana zarar vermeyi umursamadan arkamda sıkıca tutar. Acıyla ileri doğru sıçrayarak ona karşı koymaya çalışırım ama nafi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim normalden daha tiz çıkıyor.

O, ipi almak için uzanırken bileklerimi sandalyenin arkasında sıkıca tutuyor.

"Çalışacak yaşa geldiğimde, kendi yemeğimi almaya ve kendim ve annem için yemek pişirmeye başladım, onun dokunamayacağı parayla."

İpin bileklerimi sardığını hissediyorum ve o ipi sıkıca çekiyor. O kadar sıkı ki, derime batarak acıtıyor.

"Ve kendime, iyi yemeklerin asla israf edilmeyeceğine söz verdim. Bak, beslenme gibi basit bir şey için mücadele etmek zorunda kaldığında, onu daha çok takdir edersin. Prenseslere özgü görgü derslerinde asla öğrenemeyeceğin bir şey."

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Beni zorla besleyecek misin?" diye sordum.

Gabriel cevap vermeden önüme geçti.

"Karşı koymayı bırak, bu bir Klemheist düğümü, ne kadar çekersen o kadar sıkılaşır."

Çatalımı aldı ve bir kaşık kinoa koydu.

"Şimdi, ye dedim." Güçlü eli başımı sabit tutarken, başparmağıyla alt çenemin yanındaki eklemi bastırdı. *Kahretsin.*

Ağzım anında açılır ve o çatalı ağzıma sokar, sonra çıkarır ve ağzımı kapalı tutar.

"Sana bir kez söyledim, kazanamazsın." Gabriel elini çekmeden önce eğilip gözlerime bakar. "Şimdi sana söyleneni yap."

İçimde hiç hissetmediğim bir öfke yükseliyor. Karşı koymamalıyım. Onu yeterince zorladığımı biliyorum ama içimdeki kötü taraf, her gün ortaya çıkarmak için elinden geleni yapan taraf, onun tarafından incitilen taraf.

Prenses gibi davrandığımı ima ediyor. Düşünmeden, yemeği yere tükürüyorum. Kafamı kaldırmadan bile, bileklerimdeki düğüm onun eli tarafından daha da sıkılaştırılıyor. Acı içinde bağıriyorum ve sandalyeyi geri iterek Gabriel'e tekme atıyorum. Beni durdurmak için kolayca iki ayağını da benim ayaklarımın üzerine koyuyor ve saçımı kökünden tutup kafamı ona doğru kaldırıyor. Eğilip, sevdiği kulak altındaki noktaya ulaşana kadar çeneme nazik öpücükler kondurur. Dudakları ve dili, beni ısırmadan önce nabzımın attığı yeri yavaşça izler. İlerim ve kendime, neden böyle bağlanıp tamamen onun merhametine kalmış olmanın bana bu kadar iyi geldiğini sorarım.

"Benimle savaşmak mı istiyorsun? Bir kez daha bir seçimle karşı karşıyasın," diye homurdanır.

"Bana savaşmaktan başka seçenek bırakmıyorsun. Ben sadece senin tutsağın değilim. Ben senin..."

Gabriel dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni susturur. Serbest eliyle elmacık kemiğimi okşar ve diğer eli saçlarımda sabit kalırken, gözyaşlarımla onun beni kendine çekmesine izin vermemek için mücadele ederim. Dudaklarımdan çekilir ve gözlerinin ağzıma odaklandığını izlerim. Çenesi gerilir, yutar ve onun da şu anda benim kadar gergin olduğunu anlarım. Sertleşmiş penisinin bana bu kadar yakın olduğu düşüncesi, öfkemin her parçasını ele geçirmek üzere.

"Sen benim küçük sinekkuşumsun." Yüzünde sadistçe bir sırıtiş belirir. "Ve beslenme zamanı geldi, küçük kuş."

Yarısı dolu tekila bardağımı elime alır ve saçımı daha sıkı çeker. Gözlerinin odaklandığını izliyorum, bardağın içindeki tekilayı karıştırıyor, sonra bir dikişte yarısını içip bardağı masaya koyuyor. Onun hareketlerini algılayamadan, çenemdeki o noktaya baskı uygulayarak ağzımı açıyor. Eğilip tekilayı ağzıma tükürüyor. Boğazımı yakarken, boğulurcasına yutabildiğim kadarını yutuyorum.

Gabriel başparmağıyla dudaklarıma tekila sürdü, sonra tekrar eğilip beni derin bir öpücükle öptü. O bunu yaparken, tahmin ettiğim şeyi doğruladım: koluma sertçe bastırıyordu. Sıcak ve hazırды, dilinin her hareketiyle savunmamı yıkıyordu. Hâlâ ayaklarımı tutuyordu, bu yüzden uyluklarımı sıkmak gibi bir seçeneğim yoktu.

"Eğer direnmeye devam edersen, sana akşam yemeğini yedirmek için aynı derecede yaratıcı bir yol bulmak zorunda kalacağım. Seçim senin."

Kaybedeceğim bir savaşta mücadele ettiğimi fark edince nefesim ağırlaşıyor. Onu benim için sertleştirmek istiyorum. Beni zorlamasını istiyorum. İçimdeki karanlık taraflar bunu arzuluyor.

Sadece teslim olmayı seçiyorum, gözlerinin içine bakarak ağzımı açıyorum ve dilimi çıkarıyorum.

Saçımı tutar ve beş saniye boyunca sessizce durur, sonra düşük bir homurtu çıkar. Gabriel eğilir ve çatala benim için bir parça alır. Onu dudaklarıma getirir, göğsümün inip kalktığını hissederim ve öne eğilirim. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, dudaklarımı çatalın etrafına sarar ve yiyeceği temizlerim. Penisini koluma baskı yapar ve ben onu biraz sürtünmeyle işkence etmek için hafifçe kıpırdanırım.

Çiğnerken, denesem bile engelleyemediğim uzun, baştan çıkarıcı bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Siktir, çok güzel, gerçekten çok açım.

Yutkunup ağzımı açıyorum, yuttuğumu göstermek için dilimi tekrar dışarı çıkarıyorum.

"Daha fazla?" diye soruyorum tatlı bir sesle, kirpiklerimin arasından ona bakarak, onu kışkırtarak. Bu sahip olduğum tek güç ve bunun bir çıkış yolu olduğunu anlıyorum. Bana bir lokma daha alırken, kontrolü her saniye daha da kayboluyor ve ben onu alıp, bu sefer dudaklarımı çataldan çekmek için daha da uzun süre bekliyorum.

"Çok güzel," diye inlerim çiğnerken. Onun penisine biraz daha yaklaşıyorum ve onun "siktir" diye mırıldandığını duyarım. Onu sınıyorum ama beni durdurmuyor.

"Bana daha fazla ver" diyorum ona, ama bu sözler nefes nefese bir inilti gibi çıkıyor.

Bir sonraki lokmamı alırken, açık gri eşofmanının üzerinde, benim için sızan ön sıvının bıraktığı ıslak bir leke görüyorum.

O lokmayı yutuyorum ve sırtıyorum. "Şimdi biraz daha tekila lütfen," diyorum.

Gabriel bardağımı alır ve içinde kalanları içer, bana bakarak başparmağıyla yavaşça çenemi aşağı doğru çeker. Çok uğraşmasına gerek yok. Çenemi açıp dilimi ona doğru uzatıyorum. Eğiliyor ve tekilayı ağzından benim ağzıma yavaşça akıtıyor. Dilimle onu yalıyorum, dilim dudaklarını okşuyor, tadını çıkartıyor ve onu kırıyorum. Dilimle alt dudağını bir kez daha okşuyorum ve sonra o beni öpüyor, sıcak tekila ağzımı doldururken ve amım bileklerimden daha fazla zonklarken, ipi sonunda kopuyor.

Gabriel geri çekilir ve bana bakar, sanki onun cezalandırmasını ona geri çevirdiğim için şok olmuş gibi.

Sığ bir ritimle nefes alırken, bakışlarımı vücutunda gezdiriyorum - yavaşça, normalde onun bana yaptığı gibi. Eskiden beni tedirgin eden, ama şimdi sadece onu istememe neden olan şekilde. Karın kaslarından belinin derin V şekline ve sonra da penisine bakışlarım yerleşiyor. Orada durup ona bakıyorum.

"Beni besleyecek misin?" diye soruyorum, ağzımı açarak onun penisine bakıyorum. Bir saniye bile geçmeden, kıyafetlerini çıkarıp penisini ağzıma sokuyor. Ağzımı daha da açıp onu hevesle alıyorum, boğazımın arkasına çarptığında ğürerek ve tükürerek. Diğer eli de saçlarıma uzanıyor ve orada kendini kaybediyor, başparmaklarını kullanarak yanaklarımı aşağı kaydırıp çenemi daha da açıyor. Ona karşı inliyorum. Daha derine sokuyor, penisini boğazımın arkasında sabit tutuyor. Kirpiklerimden ona bakarken gözlerim yaşarıyor.

"İşte böyle, küçük kuş. Em. İyi bir küçük fahişe gibi beni yemeğin yap."

Geri çekiliyor ve sonra tekrar ağzıma giriyor ve ben direnemiyorum. Dişlerimi ona sürtüyorum.

"*Siktir,*" diye homurdanıyor, ben onun sikini gülümserken, sonra ona verdiğim acıyı nazikçe yalayıp, dilimi onun sikinin altındaki merdivenlere dolandırıyorum.

"Dişlerini bir daha kullanırsan, mutfak masasında bakire kıını alırım."

Onu üstümde izliyorum. Gabriell'in karanlık güzelliği, boğazımı şiddetle sikiyor. Böyle uzun sürmüyor ve onun boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Benim bağlanıp onun iradesine teslim olmam düşüncesi ona da bir şeyler yapıyor olmalı.

Gabriel sikini derine sokarken ben inliyorum, o boğazımın arkasına tekrar tekrar vururken salyam çenemden akıyor. Neredeyse tamamen dışarı çekiyor, başparmağıyla çenemi aşağıda tutarken dilim onun üzerinde kalıyor, kendine izin verdiği kadar yavaşça, santim santim geri itiyor. O inlerken dilimi her bir barbellin üzerinde gezdiriyorum ve ona her şeyi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Boğazım onun için açılıyor, dilim ona değiyor. İnliyorum, onun için o kadar ateşliyim ki yanıp kül olacağımı düşünüyorum. Hareket edebilmek için çaresizim, ellerim uyuşmuş ve ağır, hala arkamda sıkıca bağlı. Dilime karşı daha da sertleştğini hissediyorum.

"Beni ne kadar kontrolsüz hale getirdiğini tat, yaramaz kız," diye homurdanarak, uyarıda bulunmadan ağzımı doldurur. Onu ağzımda boğulurum ve boğazıma şiddetle çarpan spermine boğulurum. Gabriel bir an için içimde sabit kalır ve nefes alır, göğsü sanki az önce olanlara kontrolü yokmuş gibi inip kalkar. Buna bayılıyorum.

Gabriel aşağıya bakar ve sikini dudaklarımdan çeker, spermlerini tekrar ağzıma sürer.

"Siktir, bağlanmış halin, ağzın benim sikimle dolu, bu güzel dudaklarından benim spermim damlıyor, muhteşemsin." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirir. "Güzel."

Onun övgüsüyle içimdeki çılgın taraf ortaya çıkıyor.

Hiçbir şey söylemeden sikini pantolonuna geri sokup banyoya doğru ilerliyor. Bekliyorum, az önce yaptığı şeyin verdiği adrenalin azalmaya başlayınca ellerimdeki ağrı daha da şiddetleniyor.

Gabriel bir dakikadan az bir süre sonra sıcak bir bezle geri döner. Benim seviyeme kadar diz çöker ve bakmadan bir eliyle bileklerimi çözerken, diğer eliyle yüzümdeki gözyaşlarımı, salyamı ve kendi spermlerini siler. Ellerim serbest kalır kalmaz hemen önüme çekerim ve bezi yere bırakırım. Ellerimi canlandırmak için masaj yapmaya başladığını izlerim.

"Bu lanet gezegende beni kontrolümü kaybetmeme neden olabilecek tek kişi sensin, Brinley. Ve benim kontrolümü kaybetmem, tanık olmak için tehlikeli bir şey." Gabriel, ovmaya devam ederken gözleri benimkilerle buluşur ve avuç içlerimdeki karıncalanma hissi azalmaya başlar.

Bezini yere bırakıp tabağıımı kaldırır. Mutfağına geri dönüp, kalan yemeğı benim için ısıtmak için mikrodalgaya koyduğunu izlerim. Kalkabilirdim, ama kalkmam.

Gabriel birkaç dakika sonra geri gelir ve tabağıımı önüme koyar. Beni kaldırıp sandalyeme oturtur ve kucağına alır. Elini kaldırıp alnımdaki terli saçlarımı geriye doğru iter. Orada beni öper. Kaçmaya ya da onunla kavga etmeye çalışabilirim, ama yapmam. Sadece yemeğimi yemek için ağzımı tekrar açarım.

"Cumartesi günkü mitinge gelebilirsin, ama önce yapmamız gereken bazı işler var."

Çatalı kaldırır ve akşam yemeğimin geri kalanını bana yedirmeye başlar. Ben içimden zafer çığılığı atarken, sessizce böyle otururuz.

Gabriel bana bir lokma bir lokma yemek yedirirken, ağrıyan ellerimi kucağımda tutuyorum. Bana sunduğı her şeyi kabul ediyorum.

Dışarıdan bakanlara, sanki o bana hizmet ediyor gibi görünebilir... sanki o benim malımmış gibi, tam tersi değil.

Bölüm 45

Gabriel

"Ne yapmamı istiyorsun?" Brinley, ben gömleğimi çıkarırken soruyor. Kahretsin, hava çok sıcak. Az önce üç mil koşup, arazimi çevreleyen patikalarda bir mil yürüdük. Elektrolitlerini yutmak için boğazını çalıştırmasını izliyorum. Kahretsin, o inanılmaz.

Küçük spandex şortu vücuduna tam oturuyor, spandex sütyeninin üzerine giydiği bol tişört adeta bir teaser gibi ve koyu renk saçları başının üstünde yüksek bir topuz halinde toplanmış. Her geçen gün daha da güçleniyor ve benim komutam altında mütevazı bir küçük silaha dönüşüyor. Yine de vücudunun kıvrımlarını koruyor ve ben buna doyamıyorum, o dolgun, dik poposu ve kavrayılabilir kalçaları tam da rüyaların yapıldığı şey.

Onunla antrenman yaptığı Glock 43'e yeni bir şarjör ekleyip ona veriyorum.

"Kendi silahını taşımak istiyorsan, onu kullanabileceğini bana kanıtlamalısın. Bu, oyuncak gibi oynanacak bir şey değil. Ateş etmekten korkmadığını ve baskı altında *isabetli* ateş edebileceğini bilmem gerekiyor." Brinley'den uzaklaşıp, otuz fit uzaklıktaki bir ağaca doğru yürüyorum. Tehditkar bir durumda, onun isabetliliğinin bundan daha fazla olmasına gerek kalmayacaktır ve umarım geçen hafta olduğu kadar isabetli olur. Üzerinde yeni bir çarşaf bulunan ayakta duran hedefin yanına geçiyorum. Hedefin merkezi benden bir adımdan daha az uzaklıkta. Orada durup gözlerine bakıyorum.

"Hayır, hayır, sen kesinlikle delisin," diyor dehşetle.

Sırıtiyorum. "Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"Gabriel," diyor, her seferinde sikimi titretiren bir şekilde. "Yapamam."

Yemin ederim, günün her saati bu kadının bir parçasına gömülebilirim ve ondan asla bıkmam. Onun bir yanı beni deliliğin eşiğine getiriyor ve bir anda sakinleştiriyor.

"Yapabilirsin. Sen onların yarattığı Brinley Rose değilsin. Kendin ol, güçlü ol. *Benim* kızım ol," diyorum ona kararlı bir şekilde.

Güzel mavi gözleri bana doğru kısılr ve silaha bakar, sonra tekrar bana döner.

Şu anda beni öldürebileceği fikrini kabullenmesini hayranlıkla izliyorum. Gözlerinde korku değil, anladığı anda parlayan bir elektrik kıvılcımı var... Beni sürükleyen tüm gücü o elinde tutuyor.

"Kurşun geçirmez yelek giymek istemiyor musun?"

"Hayatta olmaz," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden hedef sağ tarafımda." Gülümsüyorum. "Vücudumun bu tarafına vurursan hayatta kalma şansın daha yüksek."

Brinley konuşmaz. Sadece, Temmuz sonu çekirgeleri havayı doldururken, ona gösterdiğim şekilde kalçalarını eğirir.

Şu anda korkuyor muyum? Pek sayılmaz. Tek pişmanlığım, onunla daha fazla zaman geçirememek. Ve eğer ölmek zorundaysam, Brinley'nin elinden tutarak, onun güzel yüzüne bakarak ölmek isterim. Sol bacağını öne, sağ bacağını biraz arkaya çekip, silahı kaldırır ve iki eliyle tutar.

"Omzun," diyorum ona, geri tepmeyi hafifletmek için biraz öne eğilmesini hatırlatarak.

O, gözlerinde ve her bir özelliğinde kararlılıkla başını sallar.

On uzun saniye sessizlik havayı doldurur ve sonra Brinley'nin gözleri benimkilerle bir kez daha buluşur, ardından hedefine odaklanır ve ateş eder.

Bölüm 46

Brinley

Mermi Gabriel'i vururken dehşetle izliyorum ve o birkaç santim geriye doğru savruluyor.

"*Siktir,*" diye tısladı ve ben çığlık atarak silahı düşürdüm. Ona doğru koştum.

"Aman Tanrım, seni *vurdum,*" diye bağıryorum, şok geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Mermi onun arkasındaki ağaca isabet etmiş ve pazı kasının derisi iğrenç bir şekilde yırtılmış. Kanaması çok şiddetli.

"Sana ne demiştim? Asla silahını düşürme. Kılıfına koy ya da yere bırak!" diye bağırır.

Şu anda endişelendiği şey bu mu?

Gabriel yarayı inceler, çenesini sıkar ve bana döner. O eğilip sakın bir şekilde tişörtümün altından temiz bir şerit koparır, onu ustaca koluna sarar ve sabitler, sonra bana bakar. Nefesi sakın ve düzenlidir, sanki onu öldürebilirdim ama umurunda bile değilmiş gibi. Ellerimle yarasını kapatmak ve ona dokunmamak arasında gidip gelen bir dans yaparım. Sonunda ellerimi yanlarıma indirir, nefesimi sakinleştirmeye çalışırım.

"Acıyor mu? Bunu denememeliydim, biliyordum. Silaha ihtiyacım yok. Seni öldürebilirdim. Aman Tanrım," diye ağlıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Gabriel bana bakar, yüzümün iki yanını tutar, gösterdiği tek acı ifadesi, yaralı kolunu kaldırıp beni tutarken çenesinin hafifçe titremesidir.

"Beni bu kadar önemseydiğini görmek beni mutlu ediyor, küçük kuş, ama sakın ol. Zar zor sıyırdı. Daha kötüsünü de gördüm," diye ekleyerek beni öptü. "Şimdi oraya geri dön ve bu sefer lanet hedefi vur."

"Ne?" diye bağıyorum. "Olmaz, hayatta olmaz."

Gabriel sol elini uzatıp popoma vurur. Sertçe. *Az önce bana şaplak mı attı?*

Seks yaparken ya da seks yapmaya hazırlanırken bunu hiç yapmamıştı ve bunun beni kızdırdığını mı yoksa tahrik ettiğini mi bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Nefes al lan," diye homurdanır. "Bana iki kez söyletme, Brinley. Bu korkuyu aşmalısın. Odaklan."

Ve sonra dudakları benim dudaklarımın üzerinde, ağzımı zorla açıyor, dili içeri giriyor ve benim dilimi kovalıyor. Bu gücü bana devretmenin verdiği adrenalin, korkumla karışıyor. Ona eriyorum ve gözlerimde biriken gözyaşlarını kontrol edemiyorum. Son altı hafta içinde, ona bağlandım, kendime bile itiraf ettiğimden daha fazla bağlandım. Gabriel dilimi ısırıp ağzına çekiyor, sanki bu bana vereceği son öpücükmiş gibi her yerini arıyor ve lanet olsun, belki de öyledir, çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Gabriel burada korkaklık yapmama izin vermez. Benden uzaklaşır, gözleri öpücüğümüzün etkisiyle canlı ve parlak.

"O lanet dudakları son kez öpmeme izin verme," diyor sadistçe bir ışıltıyla, sonra kıcıma hafifçe vuruyor. "Git hadi." Şu anda içimi kaplayan
duygu kontrol edilemez
onu vurmanın verdiği adrenalinle karışıyor. Kendimi onun kollarına
atıyorum.

kollarını açıp daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Ona sarılıyorum. Bahçesindeki meşe ağaçlarının gölgesinden süzülen güneş ışığı altında, Gabriel'e canım pahasına sarılıyorum. Beş saniye boyunca heykel gibi hareketsiz duruyor, sonra güçlü kollarıyla beni sarıp o da bana sarılıyor. Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum, ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Sonunda geri çekilip ona bakıyorum. Başımı sallayıp atış pozisyonuma geri dönüyorum. Silahı alıp pozisyonumu alıyorum. Bakıyorum.

Beni ölümüne korkutan, paramparça eden ve daha güçlü bir versiyonum olarak yeniden inşa eden bu adama bakıyorum. Beni her gün burada tutan, kimseye güvenmeyen bu adam, tüm güvenini bana koydu. Tereddüt etmeden ve sonsuz bir güvenle bu silahı elime verdi. Eğer istersem onu şu anda öldürebileceğimi fark ettim, ama bunun yapmak isteyeceğim son şey olduğunu biliyorum.

Her şeyi zihnimden uzaklaştırıp, hedef tahtasının ortasındaki X'e olabildiğince odaklanıyorum. Gabriel'i kafamdan çıkarıyorum. Tutuşumu düzeltiyorum, ellerimin titremesini engelliyorum.

"Düşünme, Brin. Sadece *ateş et*," diyor Gabriel.

Nefes alıyorum. Onun tüm sözlerini düşünüyorum. Bugün benim ellerimle ölmeyecek. Halledebilirim. Güçlüyüm. *Onun kızımı.*

Tetiği çekerken nefes veriyorum.

"Evet, bebeğim," diye bağılıyor, vücudu benimkine çarpmadan hemen önce. Gabriel beni kaldırıp döndürüyor. X'in hemen soluna isabet ettirdiğim hedefe odaklanıyorum.

"Lanet olası bir baş belası," diyor ve terli boynumun, omuzlarımın, dudaklarımın her yerini öpüyor. "*Benim* yaramaz kızım... sana yapacağım şeyler." Sırıttıyor. "Ama önce" —dudaklarımı öpüyor—"görünüşe göre bir erkeği dikmeyi de öğrenmek üzeresin."

Ne güzel.

Bu gün gittikçe daha da iyiye gidiyor.

"Dondurmak için bir şeyin yok mu? Rick'i aramalı mıyız?" Gabriel steril iğneyi elime verirken soruyorum.

Benim bariz stresimi görmezden geliyor. "İki dikiş, yapabilirsin. Eminim bir ara dikiş dersleri almışsındır?"

Ona surat yapıyorum. "Yaptım... ama insan derisiyle değil, kumaşla."

"Gerçekten düşünmezseniz, hiçbir farkı yok. Burası tezgahın steril tarafı." Temizlediği alanı işaret ediyor. "Burası steril olmayan taraf; siz buraya, ortasına oturun."

Ben yeni yıkanmış ellerimi ameliyata girermiş gibi havaya kaldırırken, o beni tek koluyla kaldırıyor. Bu adamın deli olduğuna eminim, ama yine de onu dinliyorum, bu da beni ne yapar bilmiyorum.

Küçük bir cımbız alır ve dişlerinin arasına bir iğne yerleştirir, ardından çakmağı alır, alevini ucuna tutar ve hafifçe kıvrır. Onun derisini bununla delmeyi düşününce midem bulanır.

Her şeyi hazırlarken hayranlıkla izliyorum, bir bardak temizliyor ve içine biraz cin döküyor.

"Antiseptik." Bir yudum alıp sırtıyor. "Dikiş becerilerin biraz paslanmış olabilir diye."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, önümdeki durumu hafife almaya çalışarak. "İğne bende."

"Sadece sağ kolum olduğu için, hummingbird," diyor, kaşlarını çatarak. Birine güvenmesi, kontrolü bana bırakması onun için çok zor olduğunu biliyorum.

Gabriel koluna iyot döküyor ve alkolle ıslatılmış bir bezle temizliyor, deri gevşek ve açık, işte burada devreye giriyorum.

"En fazla iki dikiş. Basit kesik dikiş," diyor ve yaranın kenarlarını birbirine yaklaştırıyor.

Anladığım için başımı sallıyorum. Lateks eldivenini çıkarıyor ve steril alandan iğneyi elime veriyor.

"Beni iyileştir, sinek kuşu, hepsi senin elinde." Bunun üzerine, dönüp önüme oturur, kolunu bacaklarımın arasına koyar. Nefesimin, beni kovalarken olduğu gibi hızlandığını hissetmeye başlarım, ama bu sefer tamamen farklı nedenlerden dolayı.

"Hadi," diye ikna eder. "Kafandan çık, eğer beni dikmezsen kan kaybından ölürsem bu cinayet sayılır." Gülümser ve ben gülerim çünkü bunun sadece bir şaka olduğundan eminim, ondan duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Derin bir nefes alıp odaklanıyorum, yüzümü konsantre bir şekilde eğip iğneyi derisine batırıyorum. Çenesi seğiriyor ama ben dehşetle ona bakarken hiçbir şey söylemiyor.

Ne yapıyorum ben? Onunla tanıştığımdan beri binlerce kez kendime sorduğum soru bu.

O başını sallar ve ben devam ederim, bu sefer yarasının üst kısmına batırırım ama bu da büyük bir çaba gerektirir.

"Cildin kalınmış," diyorum ona, o da oturmuş her hareketimi izliyor ve beni daha da gerginleştiriyor. Küçük forsepsle iğneyi tamamen çekip çıkarıyorum ve kare düğüm atıyorum. Sonra işlemi ikinci kez tekrarlıyorum.

"Çok sıkı çekme," diyor Gabriel, ben çalışırken.

"Bence üç tane lazım," diye söylüyorum ona, yarayı incelerken. Yarayı inceliyor ve başını sallıyor, son dikişimi atmam için kolunun üst kısmına daha iyi ulaşabilmem için hafifçe dönüyor. Serbest eliyle uyluk iç kısmımı okşamaya başlıyor, ben irkiliyorum.

"Terziyi rahatsız ediyorsun," diyorum ona sırtarak, işimden gözlerimi ayırmadan.

"Baskı altında ne kadar iyi çalıştığını görelim," diyor derin ses tonuyla, bana o kadar yakın ki tüylerim diken diken oluyor. "Dikkatimi dağıtmam lazım, lanet olası beni vurdun," diye ekliyor ve ben odaklanırken sırtıyorum, onun hiç görmediğim bu yönünü seviyorum — hafif, eğlenceli görünüyor... *neredeyse*.

Gabriel'in parmakları spandex şortumun üzerinden klitorisimi okşarken, iğneyi Gabriel'in derisine son dikiş için batırıyorum. O kumaşın üzerinden benimle oynarken, ben çoktan onun için yanıp tutuşmuş durumdayım. Son dikişi atarken inliyorum. Aletlerimi yere bırakıp ona bakıyorum, yıpranmış görünmüyor, koyu renkli gözleri beni istediğini söylüyor ve altın rengi güneş arka duvardaki pencerelerden içeri süzülürken odadaki enerjinin değiştiğini hissediyorum.

Gabriel'in eli, ben onun yarasını son bir kez temizlerken, benim kabarık göğüslerimin vadisine doğru kayar ve göbek deliğimin üzerinden aşağıya doğru iner. İşimi bitirdiğimi görünce vücudunu çevirir, sonra aniden kıcıımı tezgahdan kaldırır ve şortumu ve külotumu çıkarır. Onu dikerken adrenalin yüzünden terlemiş ve nefes nefese kalmıştım, ama onun dokunuşu ve yakınlığıyla sıırılsıklam olmuşum. Gabriel, benim arzumla karşılaşınca göğsünden derin bir ses çıkarır.

"Beni vurduğun için seni affediyorum..." diyor, çıplak uyluklarımın içini öperek. "Hedefine ulaştığın ve beni diktiğin için seni ödüllendireceğim. Yeni bir şey öğrendin, seni daha güçlü kılan bir şey daha, küçük sinek kuşu," diyor, dili benim merkezimi izlerken.

Başımı geriye yasladım, işimi bitirdim ve bittiği için rahatladım, ellerim içgüdüsel olarak onun saçlarına doğru hareket ederken bir inilti çıkardım. Her iki güçlü kolu da şimdi beni yüzüne doğru çekmek için çalışıyor, kurşun yarası unutulmuş.

"Senin tatlı amın beni tüketiyor," diyor Gabriel. "Hiçbir şeyi, dilimde bu ıslak am kadar çok istememiştim."

Onun sözlerine inleyerek, benim için hazır ve istekli olan güçlü vücudunu hatırladım. Lanet olası şey, bu beni daha da tahrik ediyor ve şu anda benim bacaklarımın arasında, uğursuz ve yaralı bir şekilde duran hali, sözleri ve dili, kanımda hem arzu hem de adrenalin dolaşmasına neden oluyor.

O, sanki az önce ölmüş bir adamın coşkusuyla amımı yalarken, kalbim göğsümde hızla atıyor. Sanki bu, onu bana daha da aç hale getiriyor, klitorisimi ağzına alıp, ona sunduğum her damlayı yalarken.

Gabriel beni orgazmın eşiğine getirir ve sonra iki parmağını amıma sokar, kalçalarımın hareketlerine uyarak parmaklarını içime sokup çıkarır. Tezgahın kenarına doğru eğilirim, dengemi sağlamak için ellerimi arkaya doğru vururum, o da mükemmel bir hız ve basınçla dilini üzerimde gezdirirken bazı aletlerimizi yere düşürür. Kontrolümü kaybetmeye başlarım. Bacaklarım titriyor ve içimi saran sıkı bir şehvet dalgası beni titriyor.

"Şimdi ödülümü ver," diyor ve parmaklarını hareket ettirerek, onun emriyle saniyeler içinde parçalanmaktan başka seçeneğim kalmayan içimdeki noktaya dokunuyor.

"Dudaklarında benim adımla dilimin üzerine gel, son damlasına kadar bana ver," diye homurdanıyor, ben de onun dediğini yapıyorum.

"Gabe..." diye ağlıyorum, adını kısaltarak, onun cevabı klitorisimi ağzına o kadar sert emmek ki başım dönüyor.

"Tekrar," diyor düşük bir sesle. *Hoşuna gidiyor.*

"Gabe..." diye tekrar ediyorum, onun övgüsü beni bir kez daha doruğa ulaştırıyor. Bacaklarımı omuzlarına atıyor, ben kendim tutamıyorum. Tam istediği gibi, az önce attığım dikişleri yırtmamaya çalışarak, dilinde sert bir şekilde boşalıyorum.

Gabriel pes etmediği için orgazmım devam ediyor. Saçlarını o kadar sıkı tutuyorum ki canını acıtıyor olmalı, ama o umursamıyor, hatta farkında bile değil gibi görünüyor.

Zirveye ulaştığımda gözlerimi açtım, saçlarını tutan ellerimi gevşettim ve nefesim normale dönerken tavandaki ahşap kirişlere baktım. Hâlâ bacaklarımın arasında oturan, bana ait güzel bir tanrıya baktım. Bakışlarım ondan, iğnemin ve forsepsimizin bulunduğu yere kaydı ve o benim uyluk içimi öperken, dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Sence bu bölge hala steril mi?"

Bölüm 47

Brinley

Glen Eden rallisi gerçekten tarif edemeyeceğim bir şey.

Görüntüleri, sesleri, kokuları içime çekiyorum ve bu dünyanın, motosikletçilerin dünyasının ne kadar inanılmaz olduğuna inanamıyorum. İnsanları bu kadar etkisi altına aldığını hiç bilmiyordum.

Bu sadece bir hobi değil, onların kim oldukları. Bu sadece bir atmosfer değil.

Bu bir kültür.

Georgia'nın Benson kasabasına vardığımızda, bisikletlerle dolu bir denizde ışıktaki durduğumuzda, Gabriel'in büyük elleri kot pantolonumun paçalarına dokunduğunda kendimi buraya ait hissediyorum. Işığın değişmesini beklerken o paçaları nazikçe okşuyor ve içimi sıcak bir huzur duygusu kaplıyor. Dışarıdan bakıldığında kalpsiz, soğukkanlı bir motosikletçi başkanı olmasına rağmen, iç dünyası şaşırtıcı derecede düşünceli, koruyucu ve resmen bağımlılık yapıcı.

Onunla bir ay yaşadıkten sonra Gabriel'in elinde olmadığını anladım. Yaptığı her şeyde erkeklik ve güç fışkırıyor. O bu dünyanın geçimini sağlayan, koruyan ve kralı. Ben arkasına yaslanıp o kulübünü yönetirken bana böyle dokunduğunda, kendimi onun kraliçesi gibi hissediyorum.

Işık sonunda değiştiğinde ve o ellerini gidona geri götürmek için bacaklarımı bıraktığında neredeyse üzülüyorum. Şehre doğru ilerledikçe, her şey daha da inanılmaz ve abartılı hale geliyor. Her yerde satıcılar var, her yerde kadınlar var, bazıları altında hiçbir şey olmayan file gömlekler giyiyor, bazıları gömleksiz, ve neredeyse herkes şehre girmek için bir ön koşulmuş gibi deri giyiyor.

Giysi çadırları, motosiklet parçası çadırları, motosikletler var, Harley Davidson burada, Indian Motorcycle, hatta BMW'nin bile bir motosiklet sergileme alanı var. Bira çadırları ve yemek kamyonları var. Kaos ve kahkahalarla dolu ve şimdiye kadar gördüğüm en fazla kulüp renginin ortasında bir parti gibi hissettiriyor. Ülkenin her yerinden, her bölgesinden, farklı milletlerden kulüpler, hatta Kanada'dan kulüpler bile katılıyor.

Hepsi motosiklet sürmeyi sevdiklerini kutlamak için. Bunun bir parçası olmak gerçekten heyecan verici.

Partinin devam ettiği şehir dışına çıkmadan önce tüm şehri geçiyoruz ve Gabriell'in tanıdığı birinin arazisinde bir tür kamp alanına giriyoruz. Müzik çoktan başlamış ve insanlar ağaçların arasına çadırlarını kurmuşlar. Portatif tuvaletler ve barbekü yapan insanlar var. Sanki sahibi her şeyi düşünmüş gibi.

Gabriell'in Jack dediği, sakalıyla uyumlu gri saçlı dev adam "Pres" diyor. Jack, yaklaşık on beş yurt tarzı kulübenin önünde dururken, ona yaklaşıırken geniş bir gülümsemeyle karşılıyor bizi.

HOH içeri girip motosikletlerinden inerken, o adamla ve birkaç kişiyle konuşurken etrafa bakınıyorum. Ağaçların arasında her yerde gölge var ve arazinin ortasında devasa bir bina bulunuyor. Bu bana, gençken gittiğim bir yaz kampındaki yemekhaneyi hatırlatıyor.

"Bundan sonra iki hafta Orlando'da kalacağım, bu yüzden benim için bir nevi veda partisi gibi," diyor Jack ona.

"Skylar'ı görmeye mi gidiyorsun?" diye soruyor Gabriel, Layla yaklaşıp arkamdan bana sarılırken.

Ben de ona sarılırım. "Çok eğleneceğiz," diye fısıldar, iki erkeğin konuşmasını bölmek için.

"Evet, dün ikinci torunum doğdu. Torunlar gerçekten birer nimet," diye devam ediyor Jack.

"Tebrikler kardeşim," diyor Gabriel ve diğer üyeler de tebriklerini sunuyorlar.

"Bu güzelim kim?" diye sorar adam, ben de tüm dikkatimi ona veririm.

Gabriel aramıza girip belimi sahiplenircesine kavrar. "Bu Brinley," der ve beni kolunun altına çekerek kendine yaklaştırır. Derisi ve baharat kokusunu içime çekerim. Eli kalçama kayar ve herkesin önünde beni sıkıca sarar.

Gri saçlı dev birkaç saniye şaşkın bir şekilde durur ve sonra göğsünden yankılanan derin bir sesle kıkırdar.

"Brinley, bu benim hazırlıklı olmadığım bir gelişme. Ben Jack Walker," der ve eldiven büyüklüğünde, yıpranmış elini uzatır.

"Brinley Beaumont," diye cevap veriyorum.

"Bu adamın birini getireceğini hiç beklemiyordum," diyor bana. "O da beklemiyordu." Gülümsüyorum.

Jack kıkırdar ve çenesini ovuşturur, sonra Gabriel'e döner ama bana konuşur. "Biliyorsun, annesi hep onun en çok acı çekeceği yolu izlediğini ve kendi oy hakkından memnun olana kadar yerleşmeyeceğini söylerdi."

"Anlıyorum." Beni daha sıkı saran Gabriel'e sırtıarak bakıyorum.

"Evet, eminim anlıyorsundur," Jack bana gülümsüyor.

"Theresa iyi bir kadındı," Jack sanki geçmiş hayatını hatırlar gibi konuşur. Onu ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum.

"O da, doğru kişinin ancak onu hak edecek kadar acı çektiğini düşündüğün zaman ortaya çıkacağını söylerdi." Jack, Gabriel'in omzuna vurur.

Gabriel bana bakar ve ilk iki parmağıyla saçımı kulağımın arkasına iter.

Alnımı öper. "Yeterince acı çektiğimi düşünüyor musun, küçük sinek kuşu?" kulağıma fısıldar.

Ona gülümserim. "Asla," diye fısıldarım.

"*Siktir.*" Jack kahkahalarla güler. "Hadi gidelim Romeo, sana kabini göstereyim."

Layla ve Sean'ın hemen yanındaki, şaşırtıcı derecede sağlam, çadır benzeri kabinimize yerleşiriz. Her kabinin arkasında erkeklerin bisikletleri için bir yer vardır, bu tür bir etkinlik için tasarlanmış olduğu bellidir.

Layla'nın bana verdiği, önü ve arkası küçük yırtıklar ve deliklerle dolu, oldukça açık bir siyah tişörtü hızla giyiyorum. Sonra bacaklarımı ve kalçalarımı muhteşem gösteren kısa, eskitilmiş bir kot etek giyiyorum ve kalın topuklu, siyah püsküllü bir çift ayak bileği botu ekliyorum. Yarım dönüş yapıp, tüm bu antrenmanların vücudumu şekillendirirken kıvrımlarımı bozmamış olmasına hayranlıkla bakıyorum. Hatta, bana yaptırdığı tüm o ağırlıklı squatlar beni daha da şekilli hale getirdi ve kendimi ne kadar kadınsı ama aynı zamanda güçlü hissettiğimi seviyorum.

Bu etek normalde giyeceğim bir şey değil. Normalde yoga pantolonları veya kot pantolonlar, rahat tişörtler ve spor ayakkabılar giyerim, ama burada seksi hissetmek istiyorum.

Saçlarımı kıvrıp omuzlarımın etrafına yayıyorum, kendime kiraz rengi ruj sürüp, bolca göz kalemi çekip, birkaç zincir takıp, halka küpeler takıyorum ve kabinden çıkıyorum. Sean ve Layla, tüm HOH ekibi, Jack Walker ve Gabriel kabinin merdivenlerinin altında bekliyor ve konuşuyorlar. Tek eksik olan Jake. Gabriel, Atlanta'daki başka bir klinikteki hırsızlıkta kaybolan metadonu yenilemek için bir anlaşma yapması gerektiğini söyledi, bu yüzden bu gece geç saatlere kadar burada olmayacak.

Ayaklarım merdivenlere değdiği anda herkes konuşmayı keser. Sanki izlediğim romantik komedi filmlerinden bir sahne gibi, kahramanın makyajını yaptığı an. Layla düşük bir ısıklık çalar.

"Evet, harika! Yaramaz küçük öğretmen havası, seni yapardım!" Ben dikkatlerin altında yanaklarımın kızardığını hissederken, o kıkırdar.

Herkesin konuşmaya başladığını duyana kadar Gabriel ile göz teması kurmaya çok gerginim, ama bunu yaptığında, gözlerinde gördüğüm açlığı fark etmeden edemiyorum. Onun yanından geçip Layla'ya yandan sarılmaya çalışıyorum. Eli hızla uzanıp parmağını benim küçük parmağıma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Bu..." diye kulağıma sert bir sesle fısıldadı. "Bu gece buradaki tüm erkeklerin gözlerini tek tek oyacağım. Bunu hissedebiliyorum."

Elimi uzatıp, onu öpmeden önce göğsünün altındaki kesik yerine hafifçe vuruyorum.

"Gerek yok, hepsi senin için."

Gabriel yanıt olarak homurdanıyor. Elimi kesiklerinin altından tutup aşağı çekiyor ve avucumu yukarı doğru çeviriyor. İç cebinden, her gün taşıdığı bıçaktan daha küçük, içimde olan bıçaktan daha küçük, ama aynı tür pürüzsüz kemik saplı ve ona uyan deri kılıflı bir bıçak çıkarıyor. Elime sığacak kadar küçük ve yine de gizlenebilecek kadar küçük, bu da beni gülümsetiyor.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Bıçağımın sapı, büyükbabamın avladığı bir kurtun kemiğinden yapılmış, tıpkı seninki gibi. Onun bıçağından yaptırđım. Güçlü, sağlam ve eline tam uyan boyutta. Sadece gerçekten gerekli olduğunda kullanacağına inanıyorum."

Bunun anlamını anlayarak bıçağı bakıyorum. Yeterince güçlüyüm. Kendimi korumam için bana güveniyor. Bıçağı ondan alıp eğilip botuma koyuyorum ve uzanıp dudaklarını öpüyorum.

"Ben de artık senin gibi bir savaşçıyım, değil mi?" diye soruyorum.

Gabriel geri çekilir ve bana hayranlık ve saygı dolu bir ifadeyle bakar. Çelik grisi gözlerinde bir ışık parlar, tıpkı gençlik fotoğraflarında gördüğüm gibi. Sonra eğilip dudaklarımı öper, etrafımızdaki insanlar hareket etmeye devam eder ve bize aldırış etmezler.

"Sen her zaman bir savaşçıydın, küçük sinek kuşu, sadece bunun farkında değildin."

Gabriel elimi tutar ve beni ana yemekhane binasının yakınındaki kalabalık bir gruba götürür, elinde içkilerle büyük bir taş ateş çukurunun etrafına yerleşir. Temmuz sonu için mevsim normallerinin altında bir serinlik var, bu yüzden içkimi yudumlarken ateşin varlığına seviniyorum ve öğleden sonrasını Amerika'nın dört bir yanındaki kulüplerden gelen insanların Gabriel ve ekibine yaklaşmasını izleyerek geçiriyorum.

Üçüncü ya da dördüncü butterscotch aromalı shotımı içerken Gabriel kulağıma fısıldadı. "Yavaş ol, uyanık kalmalısın, erkekler sarhoş olduklarında kadınlara dokunmaya meyillidirler. Bu gece kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Ben gayet uyanığım," diye cevap veriyorum, ama aslında biraz sarhoşum. Layla yanımda kıkırdıyor.

İlk kez özgürlük tadını yaşayan bir üniversite öğrencisi gibiyim, ne bekliyor ki?

Gabriel elimdeki içkiyi alır ve bir şey kanıtlamak için bir dikişte içer. Tatlı sıvıyı tattığında yaptığı yüz ifadesi beni güldürür.

"Onu ben içmek istiyordum," diyorum, gözlerimi kısarak.

Tadı yüzüne yansıyor, su şişesini çıkarıp bir yudum alıyor. Bu gece viski içtiğini bile görmedim. Muhtemelen bana yavaşlamamı söylemesinin sebebi budur. Uyanık olması gerekiyor.

Gabriel beni izleyecektir, biliyorum, ama endişelenmiyorum. Stresiz bir tatildeyim. Onun evinin dört duvarından, sadece ona zarar vermek için beni avlayan birinden, eve döndüğümünden bu yana iki aydan kısa bir sürede hayatımın aldığı çılgınca gerçeküstü yönden, hepsinden uzak bir tatildeyim.

Onun kazanmasına izin veriyorum ve başka bir içki aramıyorum, çünkü yakında birisi başka bir tur getireceğini biliyorum.

Ekibimizdeki diğer kızlar da gelmiş ve bizimle sohbet ederken, uzaktan kilise korosunun sesleri geliyor. Bizim müziğimiz tekrar başladığında sesler kayboluyor, şarkı bittiğinde ise geri geliyor.

"Burada birisi kilise ayini mi yapıyor?" diye yanımdaki Layla'ya soruyorum.

O, kulübelerimizin arkasındaki tarlaya bakıyor. "Komşu çiftlik. Her yıl, bizim geldiğimiz zamanlarda, büyük bir açık hava kilise ayini düzenliyorlar. Her gece birkaç saat sürüyor. Bizim için dua ediyorlar, hayatımızı değiştirmemiz için dua ediyorlar."

Omzumun üzerinden, kalabalığın "How Great Thou Art" şarkısını söylediği yöne bakıyorum, ama Van Halen DJ'in ses sisteminden çalmaya başlayınca sesler yine kayboluyor.

Alt dudacağımı dişlerimin arasına alıyorum. Eskiden dua eden kalabalığın içindeydin. Şimdi ise benim için dua ediyorlar. Bu durum, gençliğimin ilahilerini zihnimden silmeye çalışırken

rahatsız edici bir şey var. Gençliğimin ilahilerini zihnimden silmeye çalışıyorum. Bu iki dünyanın çarpışmasını istemiyorum.

"Patron." Sean, Gabriel'e işaret ederek kalabalığın içinde bekleyen bir grup adama başını salladı. Tamamen onlara dönmeden, elimden geldiğince onlara baktım. Hepsi kot pantolon ve tişört giyiyorlardı, kim olduklarını bilmiyordum ve onlar dönene kadar da bilemeyecektim.

"Artık konuşabilirler. Otis yakında gitmek zorunda," diye ekliyor Sean.

Gabriel bana bakar, sonra Amber, Chantel ve Layla'ya.

"Merak etme Pres, onu koruyacağız." Chantel ona gülümser.

Gabriel ona gözlerini devirir ve Chris'e döner. Benim yanıımı gösterir.

"Ben dönene kadar burada kalacaksın, tamam mı?" diyor ve Chris'in göğsüne bir kez vuruyor.

"Tabii ki, Pres."

Neden endişelendiğini hiç anlamıyorum, burası çok eğlenceli bir yer...

Cidden mi???

Onun yaklaşmasını izlerken içimden inliyorum.

Görünüşe göre, birinin bir tur daha içki getirmesi an meselesiydi. Ve işte geliyor, yirmi kişilik bir tepside bir sonraki içkimi getiriyor. Siyah saçları dağınık ve vahşi, deri şort ve dar kırmızı bir tişört giymiş. Chelsea, Layla'nın düğününde tüm masamızın önünde Gabriel'e asılan küstah kadın.

Tam eğlenmeye başlamışken, bu keyif kaçırın kadın gelmek zorunda mıydı?

Bölüm 48

Gabriel

"Bu fikre karşı değiliz, Foxx Sr. kontrolden çıkmış durumda." Masada karşımda oturan, kardeş kulüplerimizden Titans MC'nin lideri Otis Malone'a bakıyorum.

Otis esrar içmeye başlarken, "Kolayca gelmeyecekler," diyorum.

"Bence sandığından daha kolay olacak," diye karşılık verir ve nefes alır. "Aiden'ı dokuz yaşımdan beri tanıyorum. Açıkça söylemeyecek ama Foxx Sr. yoldan çıkmış durumda. Yan anlaşmalar yapıyor; bunu kendi bağlantılarımdan biliyorum." Esrarı dudaklarına götürür ve tekrar derin bir nefes alır. "Kulüp bundan memnun değil."

"Sorunu çözme konusunda ne durumdasınız?" diye sorar yardımcısı Tyler. Sorun, DOS başkanını kastediyor.

"Bir planımız var. Sağlam bir plan. Ailelerimizi tehdit etti, çok uzun süre yaşamayacak," diye cevaplar Kai.

Ben de onaylayarak başımı sallarım.

"Bu olduğunda Blue trenini kim devralacak?" Otis esrarını söndürür ve koltuğunda öne eğilir, doğrudan konuya girer, Fentanyl satmayacağımızı bilir, bu bizim işimiz değildir. İyi iş adına, bunu yüksek sesle söyleyerek onu aşıştılamayacağım, ama bu şey lanet olası bir zehir.

"Sen almak istemiyorsan, biz seve seve alırız." Diye sırtıyor.

Diğer adamlarıma bakıyorum, bunu zaten konuşmuştuk.

"Marco düştüğünde, K6'larla yaptığı anlaşma da bozulacak." Onunla aynı bölgede faaliyet gösteren, Atlanta'da tanınmış bir başka sokak çetesinden bahsediyorum. "Onlar sadece onunla iş yaparlar. Batı yakası onların kontrolündedir, orayı ele geçirebilirsin, ama sadece kliniklerimizi gözetip

korumaya yardım edersen. Tepki olacaktır. Sana sunabileceğimizin en iyisi bu."

Otis koltuğuna yaslanıp bir dakika düşünür. "Karşı tepkilerini bekliyoruz ama onlar küçük çaplı, bizimle uğraşmazlar." Düşünür. "Bize birkaç dakika ver," der bana.

Diğer adamlarıma bakarım, başımızı salları ve ayağı kalkarız.

"Dışarıda olacağız," diyorum ona, masaya bir kez vurarak.

Otis'in bu konuyu onlarla görüşmek isteyeceğini biliyorum. Foxx Sr.'ın aksine, kulübünün desteği olmadan bir anlaşma yapmaz.

Salondan çıkıp kabin duvarlarına yaslanıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum. "Plan uygulanmadan önce bu şekilde iş yapmak hiç hoşuma gitmiyor."

Flipp sırtına vurur. "Biliyoruz, ama Foxx Sr.'ı indirdikten sonra DOS'u ikna etmek için onların yardımına ihtiyacımız olacak."

Kapı açılır ve Otis çıkar çıkmaz başımı sallarım.

Elini uzatır. "Anlaştık. Onların payını alacağız ve sen üzerine düşeni yaptıktan sonra DOS'un geri kalanıyla bu işi yoluna koymana yardım edeceğiz."

"Yardımanın için teşekkürler, sana borçluyuz," diyerek elini sıkıp omzuna vuruyorum.

Otis diğer adamlarına bakıyor. "Bunu mezara götüreceğiz, Pres."

Başımı sallıyorum.

"*Hayatım mahvoldu*," diye mırıldanıyor Ax. Ona dönüp bakıyorum, telefonunu cebine geri koyuyor ve bana bakıp ellerini havaya kaldırıyor. "Gitmeliyiz, patron."

Adrenalinim anında yükselir.

"Onu kim yaraladı?" diye soruyorum ve hareket etmeye başlıyorum, o cevap vermeden birini öldürmeye hazırım.

Siktir. Ona mülkiyet hakkı koymam gerektiğini biliyordum, ama DOS tehdidini halledene kadar ona ekstra dikkat çekmek istemedim. Onun güvenliğini riske atamazdım ve şimdi biri bunu yaptı...

"Daha çok kime zarar verecek gibi."

Durup ona dönerek, sözlerini sindirmeye çalışıyorum.

"Ne?"

O yürümeye devam eder, ben de ona yetişirim.

"Görünüşe göre Chris, *bizim* kızların, senin bir zamanlar takıldığın bir kızı ve onun arkadaşlarını dövmelelerini engellememiz için yardımımıza ihtiyaç duyuyor. Chelsea mi?"

Ondan yüz metre uzaktayım ve o kadar hızlı koşamıyorum.

İroni gözümde kaçmıyor. Ben yokken birinin ona zarar vereceğinden endişeleniyordum, ama onun yerine, o tehlikeli birisi çıktı — az önce bıçak verdiğim tehlikeli birisi.

Bölüm 49

Brinley

Ben kıskanç bir tip olmadım hiç. Evan birçok kadınla çalışıyordu. Onları gördüğümde her zaman nazik davranırdım, Noel'de onlara kurabiye pişirir, doğum günlerini hatırlardım. Benim dışımda başka kadınları düşündüğünü hiç düşünmedim.

Gabriel hayatıma gireli iki aydan az oldu ve Chelsea'nin ateş çukurunda oturan küçük grubumuzun etrafında dolaşıp, tek tek içki dağıtıp, erkeklerle flört edip, kadınların yanaklarından öpüşmesini izlemek, o gösterişli küçük sırtışını yüzünden silip atmak istememe neden oluyor.

Chelsea, her zaman partinin neşe kaynağı olan türden bir kadın. O iğrenç biridir ve tüm dikkatin kendisine yönelmesini ister. O, Gabriel gibi birinin birlikte olmasını beklediğim türden bir kadındır: korkusuz ve kendinden emin. Vahşi kahverengi saçları omuzlarına dökülür ve kiraz kırmızısı tişörtünün içindeki göğüsleri o kadar mükemmeldir ki, Yılın Playmate'ini bile kıskandıracak kadar. O, buradaki tüm erkeklerin dikkatini anında üzerine çeker ve onu bu sefer görmek farklı bir his uyandırır.

Onunla son karşılaştığımda, Gabriel henüz içimde değildi. Onu tanıımıyordum. Aramızdaki bağ, güçlü olmasına rağmen, şu anki kadar güçlü değildi. Ona karşı gerçek bir hakkım yoktu.

Şimdi mi? Bu kadınla yattığı için ondan nefret ediyorum.

"Nefes al, bebeğim." Layla yanımda sırıtıyor. "Asla terlediğini görmelerine izin verme. Leşin etrafında dönen akbabalar gibiler. Güven bana."

Başımı sallayıp dilimi tutacağıma söz veriyorum.

Chelsea önümüzde durur. "Vay canına... Sandra Dee. Seksi bir makyaj. Kesinlikle bir gelişme." Mükemmel makyajlı yüzünden silmek istediğim utangaç bir gülümsemeyle göz kırpar.

Elini kalçasına koyup shotları öne doğru uzatır. Sahte bir gülümsemeyle başımı hayır anlamında sallarım. Bir tane istiyorum ama ondan almam. Chelsea güler, kendinden iki tane alır ve tepsiyi arkamızdaki masaya koyar. Sessizce onun bu kadarla kalmasını umuyorum ama tabii ki, Layla ve Chantel'in arasına oturuyor. Amber'ın nereye gittiğini ve neden o lanet koltuğu boş bıraktığını görmek için etrafa bakıyorum.

"Tanrım, burada yeterince bekar erkek yok. Ne zamandan beri bu sert ve kavgacı motorcular bu tür etkinliklere kadınlarını getiriyorlar?" diye Chantel'e sorar.

Chantel gülüyor. "Sanırım artık daha genç olanlara yönelmeliyim. Yaşlı olanların hepsi, otuzlu yaşların ortasına geldiklerinde artık yerleşik bir hayata geçme zamanının geldiğine karar veriyorlar," diyor Chantel, kendi içkisini yudumlarken.

Chelsea çantasından kalem kutusu tipi bir çanta çıkarır ve açar, sarma kağıtları ve muhtemelen esrar olduğunu düşündüğüm küçük bir poşeti çıkarır. Hiç içmediğim için tam olarak bilmiyorum. Chelsea bu konuda açıkça uzmandır. Sarma kağıdını düzleştirir, içine tam miktarda ot ekler, sarar ve kenarını yalayarak kapatır. Hızlıca yakar ve derin bir nefes alır. Nefesini birkaç saniye tutar, dumanın ciğerlerine yerleşmesini bekler, sonra bana döner, dumanı bana doğru üfler ve mutlu bir şekilde onu alan Chantel'e uzatır.

Burnumu kırııştırıyorum. Gabriel bazen kulüp evinden eve geldiğinde bu kokuyu ondan alıyorum.

Layla benimle sohbet ederken, Chantel birkaç nefes alır ve Chelsea'ye geri verir, o da bana uzatır. Hayır anlamında başımı sallarım.

O gülüyor. "Bu rolü oynamak kolay, değil mi Sandra?"

Tırnaklarım avucumu ısıyor.

"Yapma," diyor Layla kulağıma.

Sıkıca kenetlenirim. Bu kadının beni bu kadar sinirlendiren ne olduğunu hiç bilmiyorum.

"Sadece dişlerimin beyaz kalmasını ve cildimin genç görünmesini tercih ediyorum, hepsi bu." Tatlı bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Yeni başlayan bir tatlı kız için, çok geveze birisin, tatlım, bu biraz ferahlatıcı." Sanki ben onun şakasının hedefiymişim gibi gülüyor.

"Seni ferahlatabildiğime çok sevindim," diyorum ve aramızdaki masadan Chris'in içkilerinden birini alıyorum.

Chris gülümser. "Sakin ol, kaplan," diye fısıldar. Ben başımı sallarım.

Chelsea tanıdığı başka bir kadın görünce dikkatini dağıtır ve ona sarılmak için ayağa kalkar.

Bu huzurlu anı fırsat bilip kendimi zorlayarak geri dönüp Layla ile sohbet etmeye başlıyorum. Bu kadının mini tatilimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

İzin vermeyeceğim.

"Durun, şunu halledin," diye bağırır Chelsea beş dakika geçmeden grubumuza, çirkin kafasını kaldırarak. "Harmony'de ilk kez ne zaman bir araya geldik?" diye sorar.

"Üç yıl önce mi?" diye cevaplar Chantel. Onları duymamış gibi davranırım.

Chelsea bir shot daha içer. Gözümün ucuyla yüzünde güzel bir gülümsemenin yayıldığını görürüm. "Doğru. St. Henry'nin eski tatil köyünde parti verdiğimiz gece... Partinin yarısını kaçırdım çünkü o gece Wolfe beni kulübeye götürdü ve biz... şey, bilirsin. Sanırım yine orada bir parti vermemiz gerekiyor, değil mi?" Bana sırtarak bakar.

"Chels," diye uyarıyor Chantel.

Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Onun gibi kızları çok iyi tanırım, gençken onun gibi kızlar tarafından zorbalığa uğramıştım. Annem bana hep onların kıskanç olduğunu söylerdi ve belki de haklıydı, çünkü beni kışkırtması için başka bir neden olamazdı. Chelsea, onunla tanıştığım ilk gün Gabriel ile aramda bir şey olduğunu anlamıştı ve bana burada gerçek gazinin kim olduğunu ve kimin buraya ait olmadığını göstermeye çalışıyor.

"Ne?" Chelsea birkaç kadeh içtikten sonra biraz daha gevşemiş. "Lanet Sandra Dee gelince anılarımızı paylaşamayacak mıyız?" Bana dönüp içten bir kahkaha atıyor. "Sana bir haberim var tatlım. Wolfe ile birlikte olduğumuz için rahatsız olacaksan, etrafına bakmasan daha iyi çünkü" — eğilip

— "Buradaki tüm kızlarla yattığından eminim."

Yeter. Harekete geçmek istiyorum ama Chris kolunu önüme uzatıp beni durduruyor. Ona bakıyorum ve o sadece hayır anlamında başını sallıyor.

"Kavga edersen canına okurlar. O buna değmez." Chelsea'ye bakar. "O senin. Sen kazandın," diye ona duyulacak kadar yüksek sesle söyler.

Beni koruduğu için ona minnettarım.

"Ona sahip *mi*?" Chelsea gülüyor. "Bu gece belki, yarın yine serbest kalacak."

"O onunla birlikte," diyor Chris, beni kurtarmaya çalışarak.

Kız başını sallar. "Uh-uh. Benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi? Wolfe'un bir sevgilisi yok. Özellikle de *o kızın*. Spermi prezervatife ulaşmadan uykuya dalar."

Ona bakıyorum ve içimde bir şey kopuyor. Aniden, o, beni yere sermeye çalışan, oturmamı, hanımefendi gibi davranmamı, ellerimi kavuşturmamı ya da çenemi kapatmamı söyleyen herkesin vücut bulmuş hali oluyor. O, tam da önümde duran, onların somut örneği.

"Ben *yaşlı* falan değilim ama bana saygı göstereceksin ve benim adım Brinley, seni kaltak," diye bağırarak ayağa kalkıyorum.

Layla da ayağa kalkar ve Chris'in "*siktir*" diye mırıldandığını duyduğuma yemin ederim.

"Sen yirmi yaşında olamazsın, ve o amcık onu sıkıntıdan öldüreceğini biliyorum. Sen nesin, onun anlaşma yapmaya çalıştığı birinin çocuğu mu?"

"Chelsea, eğer bu doğruysa, Wolfe sana böyle konuştuğun için kafanı koparacak," diye arkadaşı onu uyarır.

"Haklı, öyle yapacak," diye Layla da söze karışır.

Arkadaşına bakarım ama doğrudan Chelsea'ye seslenirim. "Arkadaşın ağzını kapalı tutacak kadar akıllı ama sen öyle görünmüyorsun. O yüzden bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim." Chris peşimden gelirken iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatırım. "*Gabriel* benimdir, o yüzünü güzel tutmak istiyorsan, o etrafta olduğunda gözlerini çimlere dikip, çok kullandığın ağzını kapalı tutmanı öneririm."

"Yoksa ne olur?" diye tükürürcesine sorar ve beni geri iter. "Bir sonraki pijama partine beni davet etmeyecek misin, *Sandra*?"

Kızgıyım. Ona saldırıyorum. Belki de Gabriel beni o kadar sık çalıştırdığı için ona vurmak benim için çok doğal geliyor, ya da belki de tanıştığımız andan beri sinirlerimi bozduğu içindir. Ya da belki de nedeninin ne olduğu umurumda bile değil. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp sağ kroşe atıyorum, tüm vücudumu kullanarak. Yüzüne tam isabetli bir yumruk atıyorum. Chelsea geriye düşüyor ve çamurlu çimlerin üzerine kışının üstüne oturuyor. Burnundan kan akmaya başlıyor. Ona tekrar vurmadan, hatta yanına yaklaşmadan, Chris beni kollarının arasına alıp geri çekiyor.

"Sürtük!" Chelsea burnunu tutarak bağırır.

Biri onu tutar ve kanamayı durdurmak için yüzüne bir bandana veya bez bastırır.

"Bir dakika kalırsan kötü bir kaltak oluyorsun, değil mi?" diye bağırır, ben Chris'in tutuşundan kurtulmaya çalışırken.

"Aynen öyle, bunu sakın unutma!" diye bağırırım, Gabriel'in bana gösterdiği şekilde çenemi eğerek Chris'in tutuşundan kurtulmaya çalışırım.

Buna gerek kalmaz çünkü Chris beni döndürür ve bırakır. Gabriel ve Sean ile karşı karşıya geldiğimde aniden dururum. Göğsüm inip kalkıyor ve gözlerimin çılgınca baktığından eminim.

Gabriel gözlerini benden ayırmıyor, yanımdan geçerken kızgın mı değil mi anlayamıyorum. Chelsea'nin arkadaşı, ona yaklaşırken kolunu tutuyor. O, Chelsea'nin üzerinde yükseliyor ve sözlerini düşünürken Chelsea'nin gözlerinde korku görüyorum.

O sonunda konuşmaya başladığında, kız onunla bana bakıyor. Ağrıyan elimi esnetiyorum.

"Senin lanet olası adını bile hatırlamıyorum," diye ona tükürür. "Ama bir daha Brinley'e bakarsan" — sırtarak — "onu sana salarım ve yüzün kullanılmış amcığın kadar hırpalanana kadar onu durdurmam."

Chelsea, onun ayaklarına tükürdüğünde ağzı açık kalır.

Dönüp Sean'a işaret eder. "Onu buradan çıkar."

"Tamamdır." Sean sırtarak cevaplar.

Gabriel'in sinirleneceğini bekliyorum ama onun yerine, beni kucaklayıp omzuna attığında yüzünde hafif bir sırıtiş gördüğüme yemin edebilirim.

"Tanrım, Brinley. *Sadece otuz* dakika yoktum."

Bölüm 50

Brinley

"Beni indir, yürüeyebilirim." Kaslı sırtına vurdum, Chelsea'nin Gabriel'in beni cezalandırılacak bir çocuk gibi oradan dışarı sürüklediğini görmesinden utanç duydum. Tüm kan başıma hücum etti ve sert omzuna yapıştım.

"Kapı neden kilitli?" diye sordu, kulübenin merdivenlerinin tepesine ulaştığımızda.

"Anahtar çantamda, ama sen beni mağara adamı gibi sırtına atmadan önce almama izin vermedin."

"Sadece sana dokunmak istediğimi sana bir kez daha hatırlatmam gerektiğini düşündüm," dedi Gabriel, kıcımlı sertçe sıkarak. "Ve sana gelince ben lanet olası bir mağara *adamıyım*."

Bu noktadan nereye gideceğimizi anlamaya çalışıyorum. Gabriel beni kollarında değiştiriyor ve eli başımın arkasına geliyor, beni motosikletine yatırıyor. Başım gidonun arasında duruyor ve bacaklarım her iki yana açılıyor, eteğim kıcımlı sıcak deriye yaslanmasına izin veriyor. Kabinin arkasında olduğumuzu fark ediyorum.

"Gözleri buluştu ve birbirlerine baktılar, etrafları insanlarla çevriliydi ama uzayda yalnızdılar," diyor Gabriel, dudakları iç uyluklarımın üzerinde dans ederken, nazik sözleriyle uyuşmayan sert bir sesle.

Gülümserim, gözlerim onun dudaklarının tenimde hissettiği dokunuşla kapanır.

"Gatsby'den alıntılar yapmak için tuhaf bir zaman," diye mırıldanıyorum, nefesim hızlanıyor.

Arkamızda orman uzanıyor ve kampın müziği burada daha sessiz, ses sisteminden kilise ayininin sesi hakim.

İlahi müziği durmuş ve bir papaz mikrofona konuşuyor.

"Sana söylediğim şey, burada birlikte olduğum birçok kadın var ve bunu değiştiremem." Gabriel elini tişörtümün altına, kaburgalarımın üzerinden dantelli siyah sütyenimin altına kaydırıyor. "Onları istemiyorum. On bin kişilik bir kalabalıkta, gördüğüm tek kişi sensin," diyor, başparmağını dantelin üzerinde gezdirirken, meme uçlarım onun yakınımda olacağı beklentisiyle anında sertleşiyor. Nefes nefese kalıyorum.

"Yapamayız," diyorum, diğer eli uyluğumda dolaşırken, dokunuşunun ardından tüylerimin diken diken olduğunu izliyorum.

Gabriel, sanki deliymişim gibi gülüyor. "Kimse buraya gelmez. Gelse bile, onları vurmadan önce bir saniyeden az zaman tanırım."

"Hayır... Regl oldum," diye cevap veriyorum.

"Topluluğuna hizmet etmekten daha büyük bir zevk yoktur." Konuşmacının sesi sessizliğimizi bozdu.

Gabriel, itirafımdan hiç etkilenmedi. Şimdi iki eliyle de yavaşça uyluklarımdan yukarı doğru ilerlemeye devam etti, parmakları külotumun iki yanını kavradı.

Onları benden çeker, sonra tamponu vücudumdan nazikçe çıkarır. Onu külotuma katlar, ikisini de kesik cebine koyar ve sonra omuzlarından kaydırarak arkama koyar. Tişörtünü başından çıkarır ve bir kenara atar. Güzel, güçlü kollarıyla kot pantolonunun kemerini ve fermuarını, kalın, sert penisi kolayca dışarı çıkıp bana doğru bakacak şekilde açmasını izliyorum. Kolundaki kurşun yarası, diktiğim yerden hala gazlı bezle sarılmış durumda ve penisini kavradığında bandaj kaslarına baskı yapıyor.

"Bu ülkenin en uzun savaşında toplam otuz beş ay geçirdim." Parmakları tereddüt etmeden vücudumdan aşağı kayarak amıma giriyor. "Kanın beni korkutmuyor, küçük sinek kuşu. Ayrıca, sen de birden fazla kez ellerini benim ellerime koydun. Bu adil," diyor ve ağzını benim ağzıma indirerek derin ve lezzetli bir öpücük veriyor. Biri beni sıkıca tutarken, diğeri beni kendine doğru çekerek içime girip çıkıyor, böylece birbirimize yapışık, motosikletinde karşılıklı duruyoruz. Bunu gerçekten yapıyoruz, burada, açık alanda, uzaktan bize vaaz veren bir kilise varken?

"Anlamıyorsun galiba," diye nefes nefese söylüyorum, ağzı bir meme ucunu bulmak için aşağıya doğru kayarken, sonra diğerine geçiyor. Açık havada olabildiğince sessiz kalmaya çalışırken, küçük inlemeler kaçıyor ağzımdan.

"Eğer yardımı olacaksa, sadece bir iki gün daha dayanacağım. Beklemek isteyebilirsin." Dişleri göğsümün yanını ısırduğunda nefesimi tuttum. "Bu bisiklet, işimiz bittiğinde katliam yapılmış gibi görünecek," diye fısıldayarak yalvardım.

Gabriel gülümser, parmaklarını kaplayan kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanır, elini penisine sarar ve okşar. Ona bakarım ve bu beni çıldırtır. Onu içimde istiyorum, nerede olduğumuz umurumda değil, kanadığım umurumda değil.

"Öyle mi?" Gabriel sırtarak sorar, bu manzaradan hiç etkilenmemiş gibi, hatta bence hoşuna gitmiş. Dilinin meme ucumu yalamasıyla gözlerim kapanır.

"Evet, *Kill Bill*'i izledin mi? O sahneyi biliyor musun? Blue Leaves'teki hesaplaşma?" diye uyarıyorum.

"En sevdiğim filmlerden biri," Gabriel parmakları bacaklarımın arasına kayarken gülerek fısıldıyor. Orta parmağı amıma girdiğinde, onu uyarmayı bırakmaya karar veriyorum. Kanamam olmasına rağmen beni istiyorsa, ne olursa olsun sorumluluk ona ait. Üstelik, şu anda tamamen tahrik oldum ve onun içimde olması fikri garip bir şekilde yatıştırıcı geliyor.

"Yaşamayı bilmeyenlere yaşamayı öğretmeliyiz." Arkamızdaki tarladan gelen gizemli ses, başka bir parmak içime girerken duyulur.

"*Siktir,*" Gabriel kanla ıslanmış parmaklarına bakarak inliyor. "Kanını görmek bana hayat veriyor. Senin her damlanı istiyorum," diyor ve parmaklarını içimden çekip kanı ve benim uyarılmamı göğsüne sürüyor.

"Artık bana ait, tıpkı geri kalanlarınız gibi." Aşağıya bakar. "Çok güzelsin Brin," der, ben inlerken.

Büyük elleri belimi sararken beni kaldırıyor, aynı zamanda bizi ve motosikletini dengede tutuyor. Gabriel beni kendine doğru çekiyor, böylece kucağına oturuyorum. Omuzlarımdan ceketini çekiyor, sanırım kimsenin beni yarı çıplak görmesini istemiyor. Elleri, yukarı çekilmiş eteğimin altından kalçalarımı sıkıyor. Tek bir hızlı hareketle, sert penisi içime girmeye başlıyor. Amım onun etrafında sıkılaşıyor ve o benim ıslaklığımın içine kaymaya başladığında onu normalden daha fazla sıkarım.

"Karanlıkta, suç faaliyetlerinde bulunabilecek çevremizdeki insanları yönlendirirken cesur olun..."

Sadece bu olay için söylenen sözler ağaçların arasında yankılanırken, amım Gabriell'in sikini hevesle derinlerine alıyor ve bu sözler beni beklediğim gibi rahatsız etmiyor.

Gözlerimi açıp, kanımla işaretlenmiş ona bakıyorum.

Aramızda bir ritüel gerçekleşiyor. O da bunu hissediyor, çünkü yavaşça, santim santim içeri giriyor.

"Bu amcık benim için çok hazır... *sik* beni," diye homurdanıyor, kaşları çatılmış. Tek sürtünme, amcığım onu karşılariken sikini çevreleyen halterlerden geliyor. Normalden daha da sıkı oturuyor. Dudakları benimkini bulana kadar beni öne doğru sallıyor. "Benim için kanaman, Brinley," diye emrediyor ağızma, beni belimden tutarken.

Ellerim kollarından omuzlarına kayıyor ve başım geriye doğru eğiliyor.

O içime girmeye devam ederken konuşmuyoruz, tamamen içime girene kadar beni üzerine sallıyor. Ben onun tüm derinliğine ulaştığımda ikimiz de düzensiz inlemelerle nefes veriyoruz. Bana onun boyutuna alışmam için zaman tanımıyor, beni kaldırıp tekrar aşağıdan içime giriyor. Elleri sırtıma doğru hareket ederken, omurgamı hevesle okşarken nefesim sık bir hırıltıya dönüşüyor.

Ellerim göğüslerime kayıyor ve Gabriel inliyor, göğüslerimi sıkıştırıyor, meme ucumu tekrar ağzına alıyor ve tepesini emiyor.

"İşte böyle, yaramaz kız. Bana bin. Kanın ve menin benim sikimden damlayana kadar beni sik. Beni ve motosikletimi mahvet."

Sözleri beni bitiriyor. Kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başlıyorum, ikimiz de inliyoruz. Beni o kadar dolduruyor ki, diğer tüm erkekler için mahvolduğumu biliyorum.

"Sadece aradığımız iyilikle mutlu, dolu, dengeli bir hayat yaşayabilirsin..."

Gabriel'i daha sert bir şekilde sürerken, arka planda hoparlörden sesler geliyor.

Ben bunu yaparken, elleri eteğimin altından kalçalarımı sıkıyor.

"Aferin kızım. Beni her santimini içine al... bu mükemmel, dağınık küçük amcık."

"Evet..." diye mırıldanıyorum.

"Uyluklarından damlayana kadar seni doldurmamı mı istiyorsun?"

"Evet..."

"Seni tekrar aldığımda, senin kanın ve benim spermim beni orada bekliyor olacak."

"Evet..." Elimden gelen tek şey bu.

Gabriel öne doğru eğilir ve beni geriye doğru yatırır, bisikletini gidonundan sabit tutarken içime girer. Onunla mükemmel bir uyum içinde hareket ederim, başım yakıt deposuna yaslanmış, ellerim onun ellerine uzanır, kalçalarım ona doğru yuvarlanırken onun güçlü itişlerine karşı kendimi hazırlarım ve hoparlörün sözleri bizim fon müziğimiz olur.

"En karanlık kalplerin bile bir yerlerinde ışık vardır..."

Gabriel, bana olabildiğince derine girerken homurdanır, bu acı verir, sonra durdurulamaz bir zevk beni sarar.

"Açgözlü amcığın istediği gibi sikimi tamamen al, Brinley. Tanrıların seni kurtarabileceği tüm yolları anlatırken dinleyerek boşal."

"Evet," diye bağıryorum, alt dudağımı o kadar sert ısıryorum ki ağzımda bakır tadı hissediyorum.

"Ama şunu açıkça söyleyeyim, küçük sinek kuşu. Seni kurtarabilecek tek kişi benim. Ve benim karanlık ruhuma hayat verebilecek tek kişi sensin. Biz birbirimizi kurtarıyoruz."

Onun sözleri, bulunduğumuz yer, Gabriel'in beni becerdiği derinlik, onun kesik giysisini giydiğim halde, çok fazla. Vücudumuz, onun motosikletinin arkasında, ötesindeki kutsal ayin seslerine eşlik ederek birlikte hareket ediyor.

Parçalanıyorum. Onun güçlü ellerinin altında rüzgarda tuz sütunu gibi parçalanıyorum.

O kontrolü ele geçirip çılgın bir adam gibi beni siktiğinde, onun adını inleyerek söylüyorum. Orgazm içimi parçalayıp nefesimi keserken kalçalarım ileri doğru titriyor.

"Senin adınla yeniden doğdum, Brinley Rose. Ve sen de benim adımla. Benden her bir damlayı al." Gabriel eğilip kıkırmı sıkıca kavrar; yarın moraracağımı biliyorum ama umursamıyorum, beni daha sıkı sıkmasını diliyorum.

"Git ve yardımına ihtiyacı olanları bul ve görevini yap... ışığını paylaş, bizim gibi iyi olmalarına yardım et."

Konuşmacı vaazını alkışlar eşliğinde bitirir.

Gabriel kalçalarımı daha sıkı sıkar ve dudaklarıma inler, ben de alkışlar ve tezahüratlar arasında onun adını haykırırım ve tamamen kendimden geçerim.

"Bu sıkı, kanlı küçük amcık beni tamamen içine alıyor," diyor Gabriel, beni hafifçe yukarı çekip, sikinde bulunan kanımı izlerken.

"*Siktir*, bayıldım," diye homurdanır Gabriel, gözleri kararmış ve şehvetle doludur, bakışları tekrar bana döner. Bir eli kalçamdan kalkar ve boğazıma doğru hareket eder, dudakları benimkilerin üzerinde durur, sesinde ham bir yoğunluk vardır.

"*Şimdi*, bana bir tane daha ver, Brin, ve bunu yaparken, buradaki herkese senin benim olduğunu bilmesini sağla. Onlara kralının kim olduğunu bilmesini sağla."

Gabriel boğazımı daha da sıkı sıkar, nefes almamı zorlaştırır, tam kontrolü ele alır, beni istediği gibi hareket ettirir, klitorisime mükemmel bir baskı uygulayacak kadar, penisi içimde çok derine gömülü. Kaslarım gerilir ve amım onun etrafında sıkışır, ben de tam olarak istediği şeyi yaparım.

Yine boşalmaya başlıyorum. Tırnaklarım onun sıcak sırtına batıyor ve çığlıklarım duyulabilir mesafede olan herkesin dikkatini çekiyor olmalı ama umurumda bile değil.

"Seninim..." Gözlerim kapanırken ve vücudum onun kollarında gevşerken ağlıyorum. "Seninim, Gabe."

"Tabii ki öylesin... *benimim*," diye homurdanıyor Gabriel, boşalırken, içime akarken, adımı ve tam olarak anlayamadığım kelimeleri mırıldanırken, yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor.

"*Benim*," diye tekrarlar.

Onun sıcaklığı beni tüketiyor. Onu her yerde hissediyorum ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Gabriel ve ben birbirimize eriyip gidiyoruz, göğüslerimiz inip kalkıyor ve eski Brinley'nin artık tamamen öldüğünü ve yok olduğunu biliyorum. Onun motosikletinin arkasında, benim karanlık ve kötü yanlarımı isteyen bu canavar gibi adamın yanında yeniden doğdum.

Çaresizce aşık olduğumu bildiğim adam.

Kendimi ona bağlamaktan korkmalı mıyım? Kendimi onun dünyasına bağlamaktan? Belki, ama korkmuyorum. Beni korkutan tek şey, onu kaybedersem bana ne olacağı.

Bölüm 51

Jake

Her şey hazır kardeşim. Saat 9, St. Henry.

Aferin. Saat

8'de kulüpte buluşalım, sonra birlikte çıkalım.
Önce Brin'i eve bırakacağım.

Jake

Anlaşıldı.

Gabriel

St. Henry'nin kulübesi, Jake'in tanıdığı şüpheli bir adamla ANFO satın almak için buluşmak için mükemmel bir yer. Kulübede hiçbir şey yok, yani adam dolandırıcıysa bizden bir şey çalamaz ve kulübe numaralı bir şirkete kayıtlı olduğu için kulübeye kadar izi sürülemez. Neredeyse elli yıldır bu kulübe bizim ve genellikle sadece fazla motosiklet parçalarını orada saklıyoruz.

Telefonumu yatağa atıyorum ve yanımda, hala çıplak ve uyuyan Brinley'e bakıyorum. Parmağımı saçlarından geçirip omurgasının pürüzsüz eğimine doğru kaydırıyorum. Uyuyamıyorum ve güneş henüz doğmadı bile.

Ona baktığımda hissettiğim duygu beni alt üst ediyor. Vücudu ilk kez takıntım haline gelen kadın, şimdi onsuz yaşayamayacağım kadın.

yaşamadan yapamayacağım kadın. En beklemediğim anda bana gizlice yaklaşan ve beni lanet olası dizlerimden yere seren kadın.

Dün geceki kutlamalara bile geri dönmedik. Bunun yerine, içeri girip duş aldık ve kulübenin dışındaki ızgarada barbekü yaptık, Jack'in herkes için düzenlediği havai fişek gösterisini terasımızdan izledik. Crimson'dan ayrılmaktan, kendi tasarım stüdyosunu kurmaktan, tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra yeni bir başlangıç yapmaktan bahsederken onu dinledim. O anda Brinley'nin güvenliğimi sağlayacağıma ne kadar güvendiğini anladım. Planladığımız şeyin kötü sonuçlanabileceğini bir an bile düşünmüyor ve bu, on iki yıldır ilk kez bir şey hissetmemi sağlıyor.

Korku. Ama bana ne olabileceğinden korkmuyorum. Bir gün onu kaybetme korkusu. Bu beni motive ediyor ve bu işi daha hızlı, daha verimli bir şekilde bitirmem için beni zorluyor. Saatlerdir uyanığım, Kai'nin notlarını üç kez kontrol ederek olası her senaryonun düşünülmüş olduğundan emin oluyorum.

Saçlarının arasından omzunu öpüyorum. Onu uyandırmamaya çalışarak ayağa kalkıp duşa doğru yöneliyorum. Bu gürültülü yer uyanmadan önce bu sabah arkadaşlarla buluşmam gerekiyor. Ayağa kalkıp hala onun kanıyla kaplı olduğumu fark ediyorum ama bu beni hiç rahatsız etmiyor. Onun her bir parçasının benimle iç içe olmasını istiyorum.

Duşu açıyorum ve sıcak suyun beni kaplamasına izin veriyorum. Bugün.

Bugün, Disciples of Sin'i ve bizimle yıllardır sürdürdükleri saçmalıkları sona erdirmek için atılan ilk adım.

Bunu geride bırakıp ilerlemek için can atıyorum. İki aydan kısa bir süre sonra, Brinley'nin benimle olmasını istediğini anladım. Ama onu saklamak istemiyorum, onu götürebileceğim her yere götürmek istiyorum. Benimle birlikte benim dünyamda gelişmesini ve her gece ona ait olan eve dönmesini istiyorum. Son nefesimi verene kadar her gün o mükemmel amcığa dalmak istiyorum. Hiç düşünmediğim şeyler yapmak istiyorum, mesela evime ek yapıp, bana verebileceği kadar çok oğlum için yer açmak gibi.

Nedense, vücudunun değişip büyümesi, benim çocuğumu taşıması düşüncesi beni çok heyecanlandırıyor. Ve onun anne olmasını izlemek? Bir çocuğa benim hiç sahip olmadığım her şeyi vermek - onunla birlikte bu mümkün.

anlamsız ya da imkansız görünüyor. Kaçınılmaz gibi görünüyor. Annemin benim için istediği, ama onun göreceğini hiç düşünmediğim her şey gibi görünüyor.

Suyu kapatıp raftan bir havlu alıyorum.

Bugün Jake ve ben, ANFO patlayıcıları için onun bağlantısıyla buluşacağız. Yarın da DOS kulüp binasına harekete geçeceğiz. En yeni adaylarımızdan birini gözetim altında tutuyoruz, yerel kulübün tamamı iki gece daha Benson'da bir yerde kalacak, ancak başkanları K6 ile görüşmek için Savannah'da olacak.

Kulüp evlerini ele geçirdiğimizde, onları da ele geçireceğiz. Her birine, her gün, bize hizmet edeceklerini hatırlatmak istiyoruz. Atlanta ve Savannah sokaklarını kirletmek yerine, temizlememize yardım edecekler. Liderleri olmadan, onları bizim kontrolümüz altına alabileceğimizden eminiz.

Ama tüm bunlar gerçekleşmeden önce, Marco Foxx'un ölmesi gerekiyor ve bu düşünce beni kana susamış hale getiriyor.

Bunu planlamak için aylarca uğraştık. Başaracağız ve bu işin içinden çıkacağız.

Kurulanıp giyindikten sonra, Brinley yatakta hafifçe nefes alırken sessizce odayı toplamaya başlıyorum. Uyurken onu izliyorum ve ona baktığımda hissettiğim, bir süredir beni rahatsız eden o sıcak his göğsüme yayılıyor.

Bu durum kontrol edilemez. Ax bana onu sevdiğimi söylüyor, ama ben daha iyi biliyorum. Bu aşk değil. Aşk sadece bir kelime, bu daha fazlası. Bu saf bir ihtiyaç. Bu kadına havadan daha çok ihtiyacım var.

Bu iş bittiğinde ona bunu söyleyeceğim, ama o zamana kadar tek görevim onu güvende tutmak.

"Bu gece nereye gidiyorsun?"

Öğleden sonra eve döndüğümüzde, mutfak adasının diğer tarafında, tüm varlığımın anlamı olan o güzel mavi gözlere bakıyorum.

"Burada kalmak istiyorum, Gabriel. Seninle birlikte. Sonsuza kadar. Gitmek istemiyorum. Ailemin eski evini satmak istiyorum. Aramızda olanlar, hissettiklerim, bu..."

Bizim için büyük bir salataya balzamik sos eklerken ona bakıyorum, dürüst ve kendinden emin sözlerine şaşıyorum.

"Açıklanamaz mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Brinley, en sevimli gülümsemesiyle, yanakları pembeleşmeye başlıyor ve bu doğrudan benim sikime gidiyor.

"Seni bırakacağımı mı sandın?" diye alaycı bir tonla soruyorum, ama hiç de şaka yapmıyorum. Onun benim yatağımdan başka bir yatakta yatması için bu dünyada hiçbir şans yok.

Brinley kalkar ve bana doğru gelir, çıplak gövdesinin etrafına kollarını dolarken sıcak vücudu sırtıma yaslanır. Ben akşam yemeğimizi hazırlarken, bir süre böyle kalır ve sonra konuşmaya başlar.

"Her şeyi bilmek istiyorum, yoksa kalmayacağım," diyor basitçe ve sonra sırtıma öpücük konduruyor. "Ve fiziksel olarak demek istemiyorum, çünkü beni burada tutmak istersen, tutacağını biliyorum." Bana tekrar öpücük konduruyor. "Bunu, bizi, nasıl bu hale geldiğimizi, nasıl büyüdüğümüzü kastediyorum. Her şeyi bilmezsem sana güvenmeyeceğim ve sana güvenmezsem biz biz olamayız."

Dönüp ona bakıyorum, kollarımı ona doluyorum, tatlı dudaklarını öpüyorum, yasemin kokusu duyularımı dolduruyor.

İç çekiyorum. "Seni korumak için senden saklamam gereken şeyler var."

"Korunmaya ihtiyacım yok. Senin iki yüzünü de *tanıyorum*. Senin nasıl bir adam *olduğunu* ve nasıl bir adam olman gerektiğini biliyorum. Her yönünü istiyorum... tıpkı senin istediğin gibi," diyor Brinley, onda daha önce görmediğim bir cesaretle. Bu hayatta benim yanımdaki yerini kabul etti. Sadece kabul etmekle kalmadı, gururla kabul edecek ve bu yerde parlayacak gibi görünüyor.

"Bu gece Jake ve ben DOS kulüp evini yok etmek için ihtiyacımız olan araçları alacağız. Patlayıcılar."

"Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Bu bir prensip meselesi. Gator, Mason'ın kız kardeşine orada tecavüz etti, orayı ortadan kaldırmak onun için kişisel bir mesele, ayrıca orası tam bir bok çukuru." Her şeyi anlatmadığımı bildiği için umutla bana bakar. "Sonra da başkanları Marco Foxx'u ortadan kaldıracamız."

Brinley gözlerimin içine baktı. "Beni tehdit ettiği için mi?" diye sordu.

"Evet, ama aynı zamanda hepimizi tehdit ettiği için de. Ve Gator'un orada kim bilir kaç tane genç kıza saldırmasına izin verdiği için. O zehirli bir adam. Bina zehirli. Bu iş bittiğinde, kulübün geri kalanını da düzelterek. DOS'un bizim gibi şubeleri yok, nispeten küçük bir örgüt. En yakın şubeleri Teksas'ta. Yirmi üyeyi düzeltirsek, buraya kadar gelip savaşmayacaklar, muhtemelen onları ellerinden aldığımız için memnun olacaklar."

"Ne zaman döneceksin?"

"Saat dokuzda patlayıcı satıcısıyla buluşacağız, gece yarısından çok önce buraya döneceğim."

"Bu kadar basit mi?"

"Normalde, pek değil. Ama bu sefer, planımızı doğru yaptık. Jake ve ben yalnız gideceğiz. Hızlı olacağız, işi halledeceğiz."

Brinley bir dakika düşünür.

"Sadece sen ve Jake mi? Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye sorar, dolgun alt dudağını dişlerinin arasına çekerek.

Gülümserim. "Bizim işleri yapma şeklimiz bu. Jake'in bağlantısı ama riski birlikte alıyoruz. Daha fazla adam götürmek istenmeyen ilgiyi üzerimize çeker."

"Tamam... ve tüm bunlar bittikten sonra, her şey yoluna girecek mi?"

Dudaklarını öpüyorum ve alnındaki koyu renkli saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Evet, umarım öyle olur."

Brinley, sanki ona bir şirket satın alımından bahsetmişim gibi başını salladı. Sanki ona akşam yemeğini hazırlarken, bir mülkü yok etme ve birini öldürme planımdan bahsetmemişim gibi.

"Bu iş bittiğinde, kendi tasarım alanımı arayacağım. Kendime ait bir şey istiyorum. Seninle ya da bu hayatla ilgili hiçbir hayale kapılmıyorum. Sen busun ve bunu değiştirmeye çalışmayacağım. Evi satarsam, bir yer bulmak için kullanabileceğim kendi param olacak. Şehir merkezinde boş yerler olduğunu biliyorum."

"Ben de birkaç tane biliyorum," diyorum, kulübün sahip olduğu binaları düşünerek.

"Bunu benim için halletmene gerek yok," diyor ve gülümsüyor.

Onu öpüyorum.

"Ben hiç... kendimden başka kimseyi önemsemedim," diye ona dürüstçe söylüyorum. "Bu benim için yabancı bir şey, ama kulüp hayatımı ve özel hayatımı ayrı tutmak istiyorum. Mümkün olduğunca ayrı."

Brinley başını sallar. "Bunu saygıyla karşılıyorum, ama bilmek istediklerimi bana anlatacaksın," diye ekler, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Bu kadının benim üzerimde böyle bir güce sahip olduğuna inanamıyorum. Onu burada tutacaksa, her gece bana sarılıp uyuyacaksa, ona her şeyi anlatırım.

"Şimdi, halletmeniz gereken işler var, Sayın Başkan," diyor yüzünde emredici ve küstah bir ifadeyle. "Ama önce, akşam yemeğim nerede?"

Gülümsüyorum. "Çok talepkarsın, değil mi?" Kıçına bir şaplak atıyorum ve o da çığlık atıyor. Bu ses gerçekten dayanılmaz.

Telefonumu kontrol edip Jake'le ilgili bir değişiklik olup olmadığını kontrol ettikten sonra, yüzümde gerçek bir gülümsemeyle kraliçemin akşam yemeğini tabağa koymaya başlıyorum.

Vay canına, mutlu olmak böyle bir şey mi?

"Böyle ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" Bir saat sonra Brinley'nin kulağına inleyerek fısıldıyorum. Jake ile buluşma zamanı yaklaşmış ama o benimle duşa girdiğinde kendimi tutamadım. Şimdi duştan çıktığına göre, yine ona karşı koyamıyorum, bu yüzden banyo tezgahına yaslanmış, ıslak saçları sırtına damlıyor, mükemmel göğüsleri sallanıyor ve ben otuz dakikadan kısa bir sürede ikinci kez onu arkadan sikiyorum.

"Şu anda her erkeğin hayali gibisin ve *benim hayallerimin de* sahibisin," diye fısıldıyorum omzunun üzerinden.

Bu amcık her gün, ondan asla bıkmayacağım.

Eskiden motosikletimin arkasında ölmek istediğimi düşünürdüm, ama şimdi Brinley Beaumont'un içinde, adımı dudaklarında söyleyerek ölmek istediğimi biliyorum. Aynen böyle.

"Bize bak," diyorum ona, gözlerimi ondan ayırmadan. "Vücudunun benimkini nasıl istediğine bak." Bir elimle klitorisini okşarken, diğer elimle pembe, pütürlü meme ucunu okşuyorum, parmağım ve başparmağımla meme ucunu yuvarlayarak. "Bu siktiğimin göğüsleri, her zaman benim dokunuşuma hazır, tıpkı vücudunun diğer her yeri gibi."

"Gabriel," diye bağıyor ve benim sikim onun içinde zonkluyor.

"Seni doldurmamı mı istiyorsun? Benim sikim için açgözlü, çaresiz küçük bir sürtük mü?" diye soruyorum. Brinley'in gözleri açılır ve sisli aynada bizim görüntümüzü izler.

"Evet, sik beni," diye inler ve dudaklarını dişlerinin arasına çekip, gözlerini kapatıp cam gibi bakışlarıyla beni benden eder. Onun tatlı amcığı sikimi mengene gibi sıkarken, ben de çılgınca omuzlarını ısırırım.

"Daha sert," diye bağıırır.

Hayır, sinek kuşu, henüz değil.

İtmelerimi acı verici bir hıza yavaşlatarak, birleştığımız yere bakıyorum, sonra ellerimi uzatıp dudaklarını genişçe açıyorum ve bacakları titremeye başlarken orta parmağımın ucuyla klitorisini yavaşça ve kasıtlı olarak okşuyorum.

"Seni böyle sikmeyi neden sevdiğimi biliyor musun, küçük sinek kuşu?"

"Alaycı," diye suçluyor Brinley, gözleri aynada mavi bir ateşe dönüşürken, onu derin ve yavaş bir şekilde aldığımı izliyor.

"Soruma cevap ver, açgözlü kız."

"Neden?" diye yarı inleyerek sorar, ben hızımı artırırken.

"Bariz olanın yanı sıra, bu çok güzel bir manzara" —*itme*—"Senin mücadele etmeni izlemeyi seviyorum. Her santimimi içine almak için mücadele etmeni izlemeyi seviyorum."

her santimini içine almak için mücadele ettiğini izlemeyi seviyorum."

"*Daha fazla*," diye fısıldıyor, ben her yerde hızımı artırırken. "Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Senin içinde yaşamak istiyorum" *itererek*—"Hadi Brinley," diyorum, elini tutup klitorisine kendi parmaklarını koyuyorum.

Hemen kontrolü ele geçiriyor ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel manzara. Onun kıvrımlı kalçalarını sıkıca kavriyorum ve o amını okşarken ona daha sert ve daha sert giriyorum. Aynada onun her bir parçasını içime çekiyorum, gözleri kapanıp ağzı açıldığında testislerim kıpır kıpır oluyor. Elimini boynuna uzatıp başını hizaya getiriyorum. Gözleri açılıyor.

"Gözlerini açık tut, beni kullanırken, sikimi kullanırken, kendini ne kadar iyi boşaltabildiğini gösterirken o gözleri görmek istiyorum."

Brinley'in omzunun üzerinden aynada onu izliyorum, parmaklarını klitorisi üzerinde gezdirirken göğüsleri sallanıyor. Hızlanıyor, yavaşlıyor, boş eliyle tezgahı kavriyor. Hiçbir şekilde utangaç değil ve tüm çekingenliğini benim önümde kaybetmesini izlemek çok güzel.

"Geliyorum," diye bağılıyor ve lanet olsun, ben de geliyorum. Onun parçalanışını görmek beni çok etkiliyor, boşalırken beni ele geçiriyor, "*mükemmel amcığım*" ve onun adı ile ona boşalırken beni esir alıyor.

Göğüslerimiz inip kalkıyor ve Brinley elini arkasına uzatıp boynuma dokunarak bana yaslanınca sakinleşiyoruz. Elimini sahiplenircesine karnına kaydırıp ona öpücük vermek için eğiliyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyor, aynada bakışlarımı yakalıyor. Başımı ona doğru eğiyorum ve önümdeki muhteşem manzarayı içime çekiyorum.

Biz, birlikte. Mükemmel bir şekilde kusurlu. "Hayır." diye cevap veriyorum basitçe.

Mavi gözleri aynada benimkilere dönüyor. Eğilip omzuna öpücük konduruyorum ve açıklamaya çalışıyorum.

"Aşk nedir?" diye soruyorum.

Cevap vermez, sadece gözlerini benimkilere diker, ben de devam ederim.

"Seninle tanıştığım gün, zamanda bir yarık açıldı. O yarıktan itibaren, sadece seninle tanışmadan önceki günler ve sonraki tüm günler var. Aşk kelimesinin bunu tarif etmek için yeterli olduğunu sanmıyorum."

Dudakları gülümsemeye dönüşür ve gözlerini kapatır, cevabımdan memnun kalır. Boynunu öperim. Bu, başka bir canlıya söylediğim en dürüst şeydir.

St. Henry'nin kulübesine giden yol, sıcak hava dalgasının önündeki yoğun sis nedeniyle yavaş ilerliyor. Vardığımızda, bu işi bitirip eve, yatağımdaki sıcak, çıplak vücuda dönmeye hazırım.

Kulübe, bir nedenden dolayı depo kulübemiz olarak kullanılıyor. Sessiz, تنها ve radarın dışında. Ayrıca, Chatham ve Liberty ilçeleri arasındaki, hiçbir şerifin yetki alanına girmek istemediği ölü bölgede bulunuyor.

"Nerede?" diye Jake'e soruyorum, motosikletimden inerken. Saat 21:05, çoktan geç kaldı. Kaskımı çıkarıp motosikletimin arkasına koyuyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Sis hala yoğun ama onun ötesinde gece açık ve gökyüzü yıldızlarla dolu.

Şimdi buradasın. Bu adam zamanında gelirse, bir saat içinde geri döneceğim
. Çıplak ol.

Queen

Zaten öyleyim.

Onun cevabına sırtarak, eve gittiğimde ona nasıl sahip olacağımı hayal ediyorum. Ona güvenli bir yer gerektiği için, bu kadar güvenli bir mülke sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Botumun altında bir dalın çıtırdaması beni ürküttü ve Jake'in arkamı döndüğümde olduğundan çok daha yakındaydı.

"Ne oluyor lan?" Jake'i benden iki adım ötede, elinde bir tür boru tutan elini kaldırmış halde buluyorum. Elini yavaş çekiyor. Silahımı çekmeye bile vaktim olmadan kafama vuruyor.

"Üzgünüm dostum, kişisel bir şey değil, sadece iş..." Her şey karardığında sesi yankılanıyor.

Bölüm 52

Brinley

Kuşların sesiyle gözlerim açılır. Yataktan fırlarım. Hala karanlık ama saat neredeyse dört. En son saati gördüğümde saat birden sonraydı, Gabriel'in ilk kez geç kaldığını düşünerek uykuya dalmıştım, ama şimdi midemde bir korku hissi yerleşiyor.

Gabriel asla geç kalmaz. Her zaman zamanında ya da erken gelir.

Telefonumu alıp neden gelmediğini açıklayan bir mesaj bulmayı umuyorum ama kızlarla birlikte mitingde olan Layla'dan birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey yok. Ona mesaj atıyorum ama mesaj teslim edilemedi olarak işaretleniyor. Arayınca doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Telefonunun asla kapalı olmadığını biliyorum. Herhangi bir durum için her zaman tetikte. Odayı dolaşmaya başlıyorum, tırnaklarımı ısırarak.

Jake'i arıyorum ama o da doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Gabriel'in şifonyerindeki cam kadehten kendime sert bir içki dolduruyorum. Bir dikişte içip olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Siktir. Hiçbir fikrim yok.

Telefonumu çıkarıp AirTag uygulamasını açıyorum. Henüz kullanmadım ama en azından nerede olduğunu kontrol edersem, kulübün yarısını uyandırmaya karar vermeden önce güvende olup olmadığını tahmin edebileceğim.

Titrek parmaklarla Gabriel'in konumunu bulmak için kaydırıyorum. Yükleme çok uzun sürüyor, bekliyorum. Yükleme bittiğinde kalbim ağzıma geliyor. St Henry'nin kulübesinde mi?

"St Henry'nin eski tatil beldesinde parti verdiğimiz gece... Onu bir kez elde ettim, yine elde edeceğim."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hayır, öyle değil. O yapmaz. Bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum. Chelsea, onun zaman geçirdiği biriydi, ne daha fazlası ne de daha azı. Ona dokunmaz, orada olma sebebi bu değil. Bunu tüm kalbimle biliyorum. Satıcıyla buluştuğu yer olmalı, ama bir şeyler yolunda değil.

Birkaç dakika volta atıp ona tekrar mesaj atmaya çalışıyorum, içimden bir ses onun ve Jake'in bir tür belaya bulaştığını söylüyor. Belki de satış DOS tarafından ayarlanmıştı?

Ya da biri onların buluşacağını öğrendi mi? Her halükarda, bu kadar geç kalmazdı. Bana gönderdiği son mesajı saat 9:05'te okudum. Bir saat. Adam geç kalsa bile, saatler önce eve dönmüş olmalıydı.

Sean ve Layla'ya mesaj attım ama cevap gelmedi. Sean'ı aramaya çalıştım ama o da cevap vermedi. Kulübün çoğu üyesiyle birlikte Glen Eden'da kaldıklarını biliyorum, bu yüzden çok içmiş olsalar da şaşırmam.

Harmony'ye kimlerin geri döndüğünü, kimlerin Benson'da kaldığını hatırlamak için kafamı yoruyorum.

Flipp. Flipp eve döndü.

Telefonumu çıkarıyorum ve Gabriel'in birkaç hafta önce en önemli adamlarının numaralarını telefonuma kaydetmiş olmasına şükrediyorum. Onun cevap vermesini beklerken, kaçınılmaz gerçeği de kabulleniyorum. Flipp elli yaşında. Formunda değil, bu yüzden bana yardım edebileceğinden bile emin değilim.

Zaten cevap vermiyor, ben de yoluma devam ediyorum. Kendi kendime tartışıyorum. Oraya gidemem. Gidersem ve o kulüp işleriyle uğraşıyorsa, geldiğim için çok kızacaktır. Eğer başı dertteyse, onunla sadece bir ay antrenman yaptıktan sonra ona yardım etmeye hazır mıyım? Hedeflerime ulaşıyorum ve daha güçlüyüm, ama gerçek bir baskı anında ona yardım mı edeceğim, yoksa durumu daha da kötüleştirecek miyim?

Gitmeden önce söylediği sözleri hatırlıyorum ve bu, kaderimi kesinleştiriyor.

Herhangi bir nedenle geç kalacaksam, sana mesaj atarım.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Kararımı çoktan verdiğim için sessiz eve bağıriyorum.

Kot pantolonumu ve botlarımı giymeye başladım bile. Oraya gidip her şey yolunda olursa, geri dönüp eve geleceğim. Planımı gözden geçiriyorum.

Doc Martens'ımı bağlarken kafamda. Hwy 6'ya park edip son kısmı yürüyerek gidebilirim. Bir bakış atacağım ve her şey normal görünürse, sessizce uzaklaşacağım. O hiçbir şey fark etmeyecek ve ben de ondan önce eve varacağım.

Silahımı alıp şarjörü kontrol ediyorum, titrek ellerimle belime takıyorum, sonra bir daha düşünmeden, cesaretimi kaybetmeden Gabriel'in evinin ön kapısından girip ön merdivenlerden aşağı koşuyorum, ön koltuğumun altından lanet AirTag'i çıkarıp çimlere atıyorum, sonra navigasyona St Henry'nin adresini giriyorum.

Başka bir durumda, bir saat boyunca bu konuyu düşünürdüm, ama içimden bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum. Hayatımda ilk kez düşünmüyorum, sadece yapıyorum... ve Tanrı'ya doğru seçimi yaptığımı umuyorum.

Karanlık otoyol penceremden geçerken, beni daha çok korkutanın ne olduğunu bilmediğimi fark ediyorum: hiçbir şeyin yanlış olmadığını öğrenmek mi, yoksa bir şeylerin yanlış olduğunu öğrenmek mi?

Bölüm 53

Gabriel

Şarapnel parçalarıyla yaralandım, vuruldum, birçok insanın ölümünü gördüm. En az on kez kendi ölümümü gördüm. Her zaman hayatta kalmamın sebebi, düşmanın bir sonraki hamlesini önceden tahmin etmemdir. Ama düşmanın varlığından bile haberdar değilseniz, bir sonraki hamlesini nasıl tahmin edebilirsiniz ki?

Bilincim gelip gidiyor, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir saat mi oldu? Altı saat mi? Hiçbir fikrim yok. Jake bana vurduktan sonra burada uyandım. Odanın ortasında asılı duruyorum, kollarım uzanmış ve ağrıyor. Yüzümde kurumuş kan hissediyorum ve Jake'in bana lanet olası bir boruyla vurduğu yerde başım zonkluyor. Ayaklarımın üstleri yere değiyor ve sanırım birbirlerine plastik kelepçeyle bağlanmışlar.

Jake. Her açıdan kardeşim.

Şimdi, Marco Foxx ile birlikte karşımda duruyor ve hayatımda ilk kez düşmanımın benden üstün olduğunu biliyorum.

Bilinçaltımda, konuşmanın bazı kısımlarını ateşli bir rüya gibi duyuyorum. Bu beni, neredeyse ölmek üzere olan adamların çığlıklarının seslerine geri götürüyor. Onları çok net duyabiliyorum. O mağaraya geri döndüm. Savaşmam gerektiğini biliyorum. Kurtarılabilecek herkesi kurtarmak için bir çıkış yolu bulmam gerektiğini biliyorum, ama zihnimde onun yüzünü gördüğümde, dehşetle dinlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Karanlığın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Buz gibi su yüzüme çarptı ve gözlerim açıldı, zorla giren su ve kendi kanımla bulanıklaşmıştı. Kafamı salladım ve kaldırdım. Evet, kesinlikle kanıyor. Aslında, birkaç yerimden kanadığından eminim.

Beni buraya sürüklediklerinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama en az üç kez böyle bayılıp kendime geldiğimden yeterince uzun bir süre geçmiş olmalı. Birkaç saat mi? Daha mı uzun?

"Bunu bir kez daha yapacağız."

Jake'e bakıyorum, çenem sıkı. En azından o henüz kırılmamış.

Gözümün ucuyla Marco'nun masadan iki çizgi kokain çekişini görüyorum. "Bunu gereğinden fazla acı verici hale getirmek istemiyorum dostum.

Siktir," diyor Jake, gözleri yalvarırcasına.

Birinci hata: Kurbanına asla zayıflık gösterme.

"Sadece hesapları ver, bu iş çabuk bitecek." Bu gece beşinci kez yüzüme silah doğrultuyor. Diğer dört seferde ona kişisel banka hesap bilgilerimi vermedim, bu yüzden neden bu sefer farklı olacağını düşündüğünü hiç anlamıyorum.

Köşedeki pisliğin, benim kişisel olarak biriktirdiğim 1,3 milyon doları çekip almasına izin vermeden önce, yüz gün daha bu duruma katlanacağım.

"Siktir!" Jake bağırır. "Hepsi senin suçun." Masaya doğru yürür ve sinirli bir şekilde kendine bir parça keser. Sana kardeş gibi davranan, sana her zaman iyi davranan, sana her zaman çok fazla lütuf gösteren birini ihanet etmek için ne kadar cesaret gerekir, bilmiyorum.

Bu olayın yarısında uyuyordum, ama tahminimce çok fazla.

"Benim olmam gerekiyordu. Sen değil. O her zaman benim yaptığım her şeyi *seninle* karşılaştırırdı!" Eğilir, silahını bana doğrultmuş halde, burnuna biraz daha sahte cesaret çekiyor.

Marco ayağa kalkar ve Jake'in kafasının arkasına bir tokat atar. "Ölmüş bir adama geçmişti tekrar tekrar anlatmayı kes."

Bana doğru yaklaşıyor ve ben bu durumdan kurtulduğumda, onun vücudundaki her uzvu koparacağım ve onu, onları arka bahçedeki odun öğütücüsüne atarken izleyecek kadar

arkadaki odun öğütücüsüne attığımı izleyecek kadar uzun süre hayatta tutacağım.

Kurşun boru dizime iniyor. Başım geriye düşerken boğuk bir ses çıkarıyorum. Bu, kırılmaya çok yakın bir his.

"Başından beri becerildiğini biliyor muydun? Buradaki yardımcın bize tüm buluşmalarını, son kliniklerini anlattı. Hatta bizi mülküne bile aldı, böylece o kamyonu uyarı olarak alabilirdik." Sarılaşmış dişleri üzerinde sırtıyor.

Jake'in ortadan kaybolduğu düğünden önceki geceyi hatırlıyorum. Onun biriyle birlikte olduğunu sanmıştım. O pislik, bu ihtimali göz ardı ediyordu.

"Kulübün doğru iş yapmasına izin vermiyorsun. Biz kanun kaçaklarıyız. Gerçek malı taşırsak ne kadar para kazanabileceğimizi biliyor musun?" Jake kıpır kıpır otururken soruyor.

Benim zamansız ölümüm durumunda, onun çoktan anlaşmalar yaptığını anında anlıyorum. Bunu ne zamandır planladığını merak etmiyorum. Umurumda bile değil. O benim için öldü.

"Buradan canlı çıkamazsın, o yüzden bize lanet hesapları ver," diye bağılıyor Marco.

Ona kan tükürüyorum. Kendimi zorlayarak sırtıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Bu sefer boru kafama iniyor ve karanlık tekrar çöküyor.

"Seni aday gösterdiğinde hayır demeliydin. Orası *benim* yerimdi. Hayatım boyunca onun gölgesinde yaşadım. Şimdi de senin gölgede yaşıyorum. Artık yeter. O tokmak *benim*."

On dakika önce kendime geldiğimden beri Jake'in monoton konuşmasını dinliyorum, ama o önümde bir ileri bir geri yürürken gözlerim hala kapalı. Marco'nun şu anda nerede olduğunu bilmiyorum.

Bu küçük pislik sızlanıyor ve ben uzun zamandır kollarımı hissedemiyorum. Elimden geldiğince kendimden geçmiş gibi davranıyorum, inliyor ve sızlanıyorum. Ama olabildiğince net bir şekilde odayı arıyorum.

O bakmıyorken fırsatımı değerlendireceğim. Şu anda bir fırsat görmüyorum ama bekleyebilirim. Bu hain pisliğin elinde ölmeyeceğim.

"... Kazancımızı sınırladın. Büyük para kazanabileceğimiz her fırsatı geri çevirdin. Sadece bu lanet kliniklere odaklanıyorsun. Büyük paranın sokakta olduğunu biliyorsun. Üç kat daha fazla kazanabilirdik."

Gözlerimi açıp ona sırtarak odaklanıyorum, Marco burada olmadan onu alt edebileceğime karar veriyorum.

Jake ne zaman susması gerektiğini bilmez. Bu yüzden hayatı boyunca başı belaya girmiştir.

"Ama o zaman biz de diğer boktan çeteler gibi oluruz. Kliniklerden bolca para kazanıyoruz. Belli ki, benim kazandığım her şeyi istiyorsun. Benim için çalıştığım her şeyi."

"Siktir git! Sen ve senin lanet onurun. Bu kulübün daha fazlasını almaya, büyük para kazanmaya başlamasının zamanı geldi."

"Diğerlerini asla ikna edemezsin."

"Parayı görmeye başladıklarında kabul edecekler," diyor Jake, burnunu çekip silerken.

Onu analiz etmek için başımı yeterince kaldırıyorum. Sinirli bir şekilde dönüp duruyor, bu da paniğe kapılmaya başladığının işaretidir. Planı mahvoluyor ve gözlerimden, ona istediğini asla vermeyeceğimi anlıyor. Bana bir şey olursa param güvende.

Çünkü onun aksine, ben çok zekiyim.

"Baban, kulübün bu ülkenin saçma sapan yasaları dışında, gereksiz yere insanları öldürmeden para kazanmasını ve yaşamını sürdürmesini istiyordu. Asla kanlı para kazanılmasını istemedi. Bu yüzden beni seçti."

"Ama sen her şeyi mahvettin! İşleri çok kolaylaştırdın. DOS senin peşindeydi ve sen *onunla* uğraşarak dikkatini dağıttın. Birisi bu işi devralmalı, DOS bizi ortadan kaldırmadan önce birisi bize büyük paralar kazandırmalı. Ben fırsatı gördüm. DOS bizimle çalışacak. Bana başka seçenek bırakmadın."

Gülmeye başlıyorum, sonra ağızda biriken kanı yere tükürüyorum.

"Ben seni öldürmezsem, Mason öldürecek. O asla DOS ile çalışmayacak; sen işleri iyi düşünmüyorsun. Her zaman bir seçenek vardır, sen sadece doğru olanı seçmiyorsun ve şimdi bunun yüzünden öleceksin," diyorum ona sertçe.

"Bu saçmalıktan bıktım," diyor Marco, kapıdan girerken, belli ki dışarıda bizi dinliyordu. "Onunla konuşma planın işe yaramıyor. Daha fazla motivasyona ihtiyacı var." Marco masaya doğru yürür ve kesilmeye dayanıklı bir eldiven giyer, sonra masadan iki fit uzunluğunda bir parça dikenli tel alır. Bana doğru ilerlerken şeytani bir gülümsemeyle sırtıyor.

"Siktir! Siktir!" Jake daha da hızla volta atarken homurdanır. "Siktir et, bize hesap bilgilerini söyle!" diye bağırır.

"Seni akşam yemeği gibi doğrayacağım evlat, sonra da onu doğrayacağım. Bu gece öldüğünde, onu lanet bir balık gibi deşmeden önce, sikimin ucunda onun yüzünü hayal et."

Beni tutan zincirlere karşı tüm gücümle mücadele ederken, dikenli tel göğsüme sıkıca sarılmadan ve aşağı doğru çekilmeden önce, vücudumdan en derin öfke sızıyor.

Cildimin yırtıldığını hissedince alt dudağımı ısıyorum. Umarım içimden çıkan kan donduran kükreme, cehennemin kapılarını açıp onu yutması için yeterince yüksek seslidir.

Pes etmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim. Bundan kurtulacağım, böylece kimse ona zarar veremeyecek.

Bölüm 54

Brinley

Yolun kenarına çekip durduğum anda telefonum çaldı. Ax geri arıyordu. Telefonu aldım ve cevap vermeden önce bir süre çaldığını izledim.

"Brinley?" diye soruyor, ben konuşmadan. "Ne oldu?"

Burada olduğumu ve *gerçekten* yalnız olduğumu fark ettiğimde boğazıma bir korku kaplıyor.

"Sanırım Gabriel'in başı dertte." Anahtarlarımla oynarken ona tüm hikayeyi anlatıyorum.

Ax bana ne ona ne de Jake'e ulaşamadığını söyledi.

"Ben zaten yoldayım. Aradığında ikisini de denedim ama cevap vermediler. Kai benimle birlikte. Gabriel iyi olacak, merak etme, tamam mı? Eminim bu sadece bir yanlış anlaşılımdır," diyor Layla'nın gördüğü tarafını bana gösteren güven verici bir sesle.

Telefonu kapatıp sessize alıyorum ve cebime koyuyorum. Ona söylemeyi unuttuğum bir şey var, ben zaten buradayım. Ve gitmeyeceğim. Çok geride kaldılar, hız sınırını aşsalar bile, buraya gelmeleri otuz dakika sürer ve Gabriel'in o kadar zamanı olmayabilir.

Otoyol kenarına park edilmiş arabanın yanında durup alt dudağımı ısırarak volta atıyorum. Silahımı kılıfından çıkarıp şarjörü tekrar kontrol ediyorum. Kulübeye giden çakıl yolun kenarından yürümeye başlıyorum, mümkün olduğunca kenarlarda kalmaya çalışarak, silahımı elimde tutuyor ve yere doğrultuyorum, Gabriel'in bana öğrettiği gibi parmağımı

parmağımı namlunun yan tarafına uzatıyorum, Gabriell'in bana öğrettiği gibi. Ayaklarımın altındaki küçük taşlar üzerinde çıtırtı sesleri çıkarırken, uzaktan kulübenin ışıklarını görebiliyorum.

Yüz metre ileride, varışımı yumuşatmak için çimlere geçiyorum ve dinliyorum. Sokağın kenarındaki numaralı plakayı görüyorum, doğru yerde olduğumu doğruluyor. Garaj yolu çalılarla o kadar kaplı ki, buradan kulübenin tamamını göremiyorum. Sadece yoğun ve yeşil bir görüntü var. Çevremdeki nemli havayı, cırcır böcekleri ve ağaç kurbağalarının yoğun sesleri dolduruyor. Kulübe, derin bir yolun sonunda yer alıyor. Arkasında, ana evden daha büyük iki büyük müştemilat var. Yaklaştıkça, onun hala burada olduğunu anlıyorum, onun bisikletini, Jake'in bisikletini ve daha önce hiç görmediğim başka bir bisikleti görüyorum. Jake'in pencerenin önünden geçtiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Tam geri dönüp buradan uzaklaşmak üzereyken, evden şimdiye kadar duyduğum en işkence dolu, paniğe neden olan ses geliyor. Hayatta olduğum sürece bunu unutmayacağımı biliyorum.

Kaçmam gerekirken, olabildiğince sessizce evin önüne doğru hızla ilerliyorum. Açık kapıdan *onu* gördüğümde midemi kaplayan mide bulantısını bastırıyorum. Başımı ahşap kaplamaya yaslayıp, bir kez daha içeriye bakmaya cesaret edebilmek için nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Önümdeki manzarayı izlerken zihnim karışıyor. Gabriel, tavandaki ahşap kirişlere ip ile asılmış. Çarmıha gerilmiş gibi. Yüzü kanlı ve hırpalanmış. Kanın nereden geldiğini görmek zor. Saçları kanla ıslanmış, bu da kafasının yaralandığını düşündürüyor. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Kolları, iplerin bileklerinin derisine batmasıyla oluşan morluklar dışında, hastalıklı bir renksizlikte. Baştan ayağa kanla kaplı ve bir süredir burada asılı olduğu belli. Kan vücudundan aşağı damlayarak, yere zar zor değen ayaklarının altında bir tür birikinti oluşturmuş. Cildinin görünen hemen hemen her yerinde darp izleri var, o kadar çok yerde kırmızı izler var ki sayısını tutamıyorum. Kaburgalarında morluklar var ve göğsüne kan damlayan çok sayıda küçük kesik var.

Ve Jake, başka bir adam vücuduna dikenli teli sürterek etini parçalarken hiçbir şey yapmıyor. Adam daha yaşlı, zayıf ve büyük, gür gri sakallı. Disciples of Sin kesim bir giysi giyiyor. İpler olmasaydı, Gabriel onu ikiye bölerdi. Dehşetle izledikçe, Jake'in bununla bir sorunu yokmuş gibi, hatta daha da kötüsü, buna ortakmış gibi dolaştığını fark ediyorum.

Aman Tanrım. Bu bir ihanet.

Sığ nefesler alırken mide bulantısı ve baş dönmesi hissediyorum, Gabriel'in bana öğrettiği her kelimeyi hatırlamaya çalışıyorum, içerideki adamların beni duymaması için dua ediyorum. Eğitimimizin her parçası zihnimde canlanıyor.

Dur, akıllı ol, saldırmadan önce çevreni gözlemler, herkesin yerini bil, başka tehdit var mı?

Telefonumu çıkarıp kayıt düğmesine basıyorum ve kapının yanındaki pencere pervazına yaslayarak, adamlar konuşurken görünmeyecek şekilde saklıyorum. Ne olursa olsun, tek umudum kulübün bunu bulması. Planımı kafamda tekrar gözden geçiriyorum: nefes al, nişan al ve zayıf olanı hallet. Jake'i vurmak istemiyorum, ama bunu yapmak zorunda kalabileceğimi biliyorum ve eğer o da bu işin içindeyse, o da başka bir hedeften ibarettir.

İkisini de vurabilir ve Gabriel'i kurtarabilirim. Bir neden için buradayım, onların sözlerine odaklanmaya çalışırken kendime defalarca söylüyorum.

"Şimdi bana hesap numaralarını vereceksin, yoksa diğer tarafını da keserim," diyor yabancı.

"Wolfe, dostum, siktir. Hiçbir para buna değmez. İstedikimizi ver, ben de senin için bu işi çabucak bitireyim. Marco, dostum, siktir... bekle, konuşacaktır," diye ekliyor Jake.

Marco. *Marco Foxx.* Jake'i olduğu yerde vurmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Kulübün arkasından DOS başkanıyla mı çalışıyormuş?

"Brinley'in güvende olmasını sağlayacağım. Kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim," diye ekliyor Jake, sonra Marco ile *benim* kaderim hakkında birkaç dakika tartışıyorlar. Onlar tartışırken, Gabriel'in bulunduğu odanın geri kalanını gözetleyerek, burada başka kimse olmadığından emin oluyorum.

Üzerinde çeşitli aletler ve bıçaklar, uyuşturucu, uyuşturucu teçhizatı, ip, Gabriel'i şu anki durumuna getirmek için ihtiyaç duydukları her şeyin bulunduğu bir masa var. Hepsini gözden geçirip kafamda bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. Jake onu buraya çekip sırtından bıçaklamış olmalı.

"Zaman doldu," diye homurdanarak Marco Gabriel'in diğer tarafına geçiyor. "Siktir, inatçı pislik..." diye bağıyor Jake.

"Önce seni vuracağım, seni korkak!" Marco Jake'e bağırır. "Belli ki kuzenini pek tanımıyorsun. Kızın hayatını tehdit edersek konuşacağını söylemiştin."

"Bu senin kendi seçimin, sadece söyle bana, ben onu kurtarayım," Jake Gabriel'e yalvarır, Marco ise ağır hizmet tipi bir eldiven giyip dikenli tel parçasını almaya hazırlanır. Gabriel'in gövdesindeki izler telin desenine benziyor ve ben onun yırtık etine bakarken yine kusma hissini bastırıyorum.

"Sana güvenmiyorum," der Gabriel alçak sesle, sakın bir şekilde, gözlerinde hiçbir duygu yok, bir başka aile üyesi daha onun güvenini boşa çıkararak onu hayal kırıklığına uğrattıyor.

Yeterince gördüm.

Onları öldüreceğim ve bu evi yakıp kül edeceğim. Ölürsem, en azından denemiş olacağım. Gabriel, ona ne kadar güçlü ve inanılmaz olduğunu söyleme fırsatım olmadan ölmeyecek. O bir kanun kaçağı olabilir, ama o benim kanun kaçağım ve benim isteyebileceğim her şey. O affetmez, sert ve tanıdığım, sevdiğim tek gerçekten dürüst insan.

Derin bir nefes alıp açık kapıdan nişan alıyorum, Gabriel'in gözleri benimkilerle buluştuğu anda nefesimi veriyorum. Onun dışında kimse beni görmüyor. Birkaç saniye birbirimize bakışırız ve o, göz kırpsaydım kaçırarak kadar hafifçe başını sallar. Ona yardım etmemek gibi bir ihtimal yok. Bakışlarını yakalar, bir kez başımı sallar ve sonra nişan alıp tetiği çekerim. Marco'nun vücudu, beynim ona vurduğumu algılamadan önce, bir homurtu ve bir gürültüyle yere düşer.

Ondan sonra tereddüt etmiyorum, onun ölüp ölmediğini bilmiyorum ama Jake Gabriel'e ulaşmadan ona ulaşmam gerekiyor, yoksa ikimiz de biteriz ve ben

bunun olmasına izin vermek için bu kadar yolu gelmedim.
Arkamı dönüp kaderime bakmadan kapıdan içeri daldım.

Bölüm 55

Gabriel

Brinley'in gözleri pencere camından benimkilerle buluşuyor ve ben çoktan ölmüş müyüm diye merak ediyorum. O güzel mavi gözleri görüyorsam, ölmüş olmalıyım. Ama gözlerinde bir terslik var. Eğer ölmüşsem, gözleri mutlu olmalı, benim arzuladığım ışık ve ateşle dolu olmalı, kızgın ve korkmuş olmamalı.

Silahı kaldırdığı anda hayatta olduğumu anlıyorum ve beni kurtarmaya çalışırken kendini öldürme ihtimalinin yüksek olduğunu anlıyorum.

Jake fark etmesin diye mümkün olduğunca dikkatlice başımı *hayır anlamında* sallıyorum ama o, içkisini içmeden önce evet anlamında başını sallıyor.

Tam bir velet.

Sanki savaştaymışım gibi yavaş çekimde, merminin yanımdan vızıldayarak geçip Marco'nun göğsüne isabet etmesini izliyorum. Marco inleyip sızlanarak yere düşüyor ve arkamdaki dikenli teli düşürüyor. Silahı masanın üzerinde. Brinley'nin lanet Doc Martens'larıyla kapıyı tekmelediğini izliyorum. Saçlarını at kuyruğu yapmış, siyah kot pantolon ve siyah tişört giymiş.

Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunun farkındayım, ama lanet olsun, onu sikmek için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Aklından bile geçirme yoksa ateş ederim!" Jake dönüp benim yanımdaki masanın üzerinde duran silahına bakarken titrek bir sesle bağılıyor.

İkinci hata: Asla silahını bırakma.

O, kıza alaycı bir şekilde sırtıyor.

"Şanslı bir atıştı. Öleceksin, küçük kız." Arkamda tam bir korkak gibi davranan ve beni kalkan olarak kullanan bir adam için sert sözler.

beni kalkan olarak kullanan bir adam için çok sert sözler.

Marco'ya bakar ve ben sırtarım. Benim küçük sinek kuşum onu tam göğsünden vurmuştur. Nefes nefese, boğuk sesler çıkararak yerde kanlar içinde yatmaktadır. İlk fırsatta ona mükemmel atışı için ödülünü vereceğim.

"Belki." Brinley silahı daha sıkı kavrar, çenesini kaldırır ve ona gerçekten gülümser. "Ya da belki, her günümün büyük bir kısmını hedefimi tam olarak nasıl vuracağımı öğrenerek geçirdim, değil mi bebeğim?" diye sorar bana, bana bakmadan, bir kaşını kaldırarak.

İtiraf ediyorum, aşkın ne olduğunu hiç bilmedim, ama bu, ona en yakın hissettiğim şey. Brinley, benim yürüyen ıslak rüyam gibi görünüyor. Yıkılmış ve kırılmış durumdayım, ama onu görmekle bile sikimin şiştiğini hissediyorum.

"Doğru hikaye," diyorum Jake'e, hırpalanmış yüzümde kendime ait çarpık bir gülümsemeyle.

"Bu beni mükemmel bir nişancı yapmaz, ama seni vurmaya yetecek kadar iyi yapabilir," diye ekliyor tatlı bir sesle.

"Cinayetden hapse gireceksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Jake, işinin bittiğini bilerek çaresizce bir umut arıyor. "İki adamı öldürdüğün için hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin, ne için? İki ay önce tanıştığın bir adam için mi?"

Brinley başını yana eğiyor ve Jake'e sanki küçük bir çocukmuş gibi konuşuyor, benim önümdeki hayatındaki kibar tonu, onun ortaya çıkmasına yardım ettiğim kötülükle karışmış. Ne lanet bir kombinasyon.

"Oh, sanmıyorum. Buradaki adamımın ceset saklamada ne kadar iyi olduğunu biliyorum ve eminim ki seni kimsenin bulamayacağı kadar derine gömmek için ekstra bir çaba gösterecektir."

"Elbette," diye ekledim sırtarak. Onu bütün gün böyle izleyebilirdim.

"Siktir!" diye bağırır, çılgına dönmüştür.

"İşte bu," diyorum ona. "Bu yüzden bu kulübün başkanı olamazsın ve baban beni seçti," diyorum ona sakın bir şekilde, Brinley ise önümüzde dimdik duruyor. "Çünkü baskı altında iyi değilsin ve hiçbir zaman, hiçbir zaman işleri iyice düşünmüyorsun."

Gözlerini izliyorum, gergin bir şekilde benimle Jake arasında gidip geliyor. Fırsatını bekliyor, ama bu kolay olmayacak çünkü Jake arkamda sıkı sıkıya duruyor.

Eğer ilerlerse, Jake'in silahını alması için bir fırsatı olacağını biliyor ve beni vurabilme ihtimali varken onu vurmak istemeyecektir.

"İkiniz de siktirin gidin!" Jake, böbreğime habersiz bir yumruk atarken acınası bir şekilde bağılıyor.

Ses bile çıkarmıyorum. Acıyı bile hissetmiyorum. Özgür kalma ve Brinley'i güvende tutma ihtiyacıyla adrenalin kanımda dolaşıyor.

"Bütün gece arkamda duramazsın," diyorum Jake'e hareket etmesi için. Bu lanet olayı bitirmeye hazırım.

"Kolumdaki gazlı bez," diyorum ona. "Beni zaten bir kez vurdu. Ve görüyorsun... kız arkadaşım benim biraz deli olduğumu düşünüyor, ama eminim bu durumda ona söylediğim her şeyi yapar."

"Ne diyorsun sen?" diye soruyor Jake.

"Elbette yapardı, bebeğim." Brinley terli elini yeniden ayarlarken hiç tereddüt etmez.

"Sana ulaşmak için benden geçmesi gerekiyorsa, seve seve bir kurşun daha yerim," diyorum ona.

Onunla göz teması kuruyorum. Onu tanıyorum, harekete geçecek. Ona başımı sallıyorum ve ona ihtiyacı olan kelimeleri dudaklarımla söylüyorum...

"Sadece ateş et."

Tahmin ettiğim gibi, Jake yanlış bir seçim yapıyor. Gölgeinden uzaklaşıyor, kolunu masadaki silahına uzatıyor. Tam o anda Brinley ateş ediyor. Silahı eline nişan almış olabilir ama kurşun ön koluna isabet ediyor ve silahı almaktansa, onu yere düşürüyor. Jake silahına uzanmaya devam eder ama Brinley tekrar ateş eder, bu sefer omzuna isabet eder. Jake yanıma yere düşer ve bana bakar, konuşmaya, muhtemelen yalvarmaya hazırdır, Brinley ise ona doğru ilerler, muhtemelen onu tamamen ortadan kaldırmak için daha iyi bir atış yapmak için. Brinley hızlıdır ama yeterince hızlı değildir.

Jake uzanıp onun ayak bileğini yakalar, ayaklarını altından çeker ve kız sırt üstü yere düşer. Kız kalkmak için dönmeye çalışır ama Jake üzerine atlar ve sağlam kolunu kızın omuzlarına dolayarak boğazına kadar kaydırır ve onu boğmaya başlar. Kızın elinde hala silahı vardır ama Jake dizini kızın koluna koyar ve onu yukarı çekince kız silahı düşürür. Jake dizlerinin üzerine çöker ve kızı önüne doğru tutar. Ondan daha güçlüdür ve boynunu daha sıkı tutar, ama tabancayı yerden almaya çalışır, ama o da yapamaz. Serbest eli işe yaramaz, vurduğu yerden kan akmaktadır. Gözlerinde paniğin başladığını görürüm. Onu boğuyor. O yapmazsa ben onu parçalarım. Gözlerim onunla buluşur, onu sakinleştirmeye ve hatırlatmaya çalışırım.

"*Daha güçlü ol,*" diyorum ona, dişlerimi sıkarak, beni bağlayan ipleri çılgınca çekerek.

Anında sakinleşir ve bir saniye bile tereddüt etmeden çenesini aşağı indirir, onu adamın kolunun altına sokar, sonra bir yerlerden güç bulur ve elini geriye doğru uzatıp başparmağını adamın kolundaki kurşun deliğine batırır. Adam, kadın onun elinden kurtulup silahını alırken çığlık atar ve kadın tereddüt etmeden ateş eder, adamı midesinden vurur.

Onun durmasını bekliyorum ama durmuyor. Tekrar ateş ediyor ve onu dizinden vuruyor. Adam düşüyor ve duvara yaslanarak acı içinde bağırıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama o devam ediyor, şarjörü boşaltıyor, bir kurşun boğazına isabet ediyor, kan hızla fışkırmaya başlıyor, adam eliyle yarayı kapatıyor ama kanamayı durduramıyor. Kız bir kez daha ateş eder ve adamın göğsüne isabet eder. Adam yere düşer ve ağzından kan fışkırır. Kız bir kez daha ateş eder ve şarjörün boşaldığını fark edince, sanki silahın ağırlığı birdenbire çok fazla gelmiş gibi kolu yanına düşer. İki büyük gözyaşı yanaklarından süzülür, ama kız işini yaptığını bilir.

Güvenebileceğimi sandığım Jake'e bakıyorum ve onun hayatının son bulduğu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Onun göreceği son şeyin benim yüzüm olacağını bilmenin verdiği tatminle sırtıtıyorum.

Üçüncü hata: Lanet kraliçemi hafife almak.

Bölüm 56

Brinley

Asla yapmayacağımı düşündüğüm şeylerin kısa listesinde, bir adamı öldürmek muhtemelen birinci sıradadır. İki adamı öldürmek mi? Duyulmamış bir şey. Yine de işte buradayım, Brinley Rose Beaumont, bir katil.

Ve şu anda olduğu kadar, birinin gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemekten hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Jake'i tam da vurmam gereken yere vurduğumu ve tetiği çekmeden önce hiç düşünmediğimi fark ettiğimde, sersemlemiş bir halde duruyorum. Vücudum şoka girmeye başlayınca şiddetli bir şekilde titremeye başlıyorum. Gabriel'in sesi beni sersemlikten kurtarıyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve o da benim gözlerime bakmaya devam ediyor.

"Buraya gel, bebeğim," diyor ve beni yönlendiriyor. "Bana bakmaya devam et. Gözlerini benden ayırma."

Silahımı masanın üzerine koyup Marco'nun cansız bedeninin üzerinden geçerek Gabriel'e yaslanıyorum ve dudaklarımın değdiği her yeri öpüyorum. Şişmiş, hırpalanmış dudakları başıma değiyor ve derin fısıltısıyla bana iyi olduğumu, ne kadar iyi bir iş çıkardığımı, ne kadar güçlü olduğumu, onun hayatını kurtardığımı söylüyor.

Bu beni sakinleştirir ve şoktan çıkarır.

"Çok iyiydin, ama henüz işin bitmedi, bebeğim. Mutfaktaki dolaptan basamağı ve masadan bıçağımı getirmeni istiyorum. Beni kesip indirmelisin." Başıyla işaret ettiği yöne doğru başını sallar.

Onun dediğini yapıyorum ve titreyen ellerimle bile onu çabucak kesiyorum. Jake ve Marco'nun arasına yere düşüyor, kim bilir ne kadar süre orada asılı kaldığı için bacakları muhtemelen uyuşmuştur.

Onun yanına koşuyorum ve eğilip onu öpüyorum, kanı ağzımı dolduruyor ve ben onu içime çekiyorum, hepsini istiyorum.

"Bu çok tehlikeliydi." Kızgın ama yine de beni öpüyor. Hayatta, iyi ve içgüdülerim haklı çıktı.

"Gelmesem, öldürdün," diye ağlıyorum, o da ağlamamı susturuyor.

Birkaç dakika geçer ve kolları tekrar hissetmeye başlar, beni sarar, yüzümü okşar, gözyaşlarını siler. Dili ağzıma girer ve bana, tüm bu yıkımın ortasında ve kendimi tehlikeye attığım için ne kadar kızgın olsa da, bana aç olduğunu söyler. *Her zaman bana aç.*

"Beni nasıl buldun?" diye sorar Gabriel, gözleri kan çanağına dönmüş ve çevresindeki deri şimdiden morarmış.

"Arabama AirTag takmışsın," omuz silkerek bildiklerimi itiraf ediyorum. "Gözetledim."

Gabriel düşünceli bir şekilde bana bakar ama hiçbir şey söylemez.

"Bu haftalar önceydi ve seni merak ediyordum. Fotoğraf kutunda daha fazlasını buldum. Bu yüzden bagajına AirTag taktım."

"Bunu yapmamın bir nedeni vardı, seni güvende tutmak içindi," diyor sırtarak, onu takip ettiğim için eğleniyor.

"*Yapabildiğim* için yaptım," diyorum kendini beğenmiş bir tonla, çenesini öpüyorum.

Gabriel gülüyor, içinde bulunduğumuz katliamın ortasında bu çok tuhaf bir his ama çok güzel.

"Bence," diyor ve beni öpüyor, "sen benden bile daha delisin, küçük kuş, ama senin tüm deliliğini istiyorum. Her bir parçasını."

"Hepsi senin," diyorum ona.

Hayatımda hiç bir yere ait olduğumu hissetmemiştim. Her zaman herkesin bana söylediği şeyi yapardım, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapardım, ama Gabriel'in kollarında kendimi ait hissediyorum. Onunla olmak, ciğerlerime hava almak kadar kolay.

Onun gözünde, ben her zaman güçlüyüm. Her zaman yetenekliyim. Ben sadece ve güzel bir şekilde kendimim.

Gözyaşlarım akıyor ve sözlerimi durduramıyorum.

"Belki belli olmuyordur Gabriel, ama seni seviyorum," diyorum ve ona öpüşmek için eğiliyorum. "Seni çok seviyorum."

Güçlü, kanlı elleri yüzümü tutarken dudaklarımın üzerinde duruyor.

"Sana olan hislerim, Brinley, aşk gibi basit bir kelimeyle ifade edilemez

yeterli. Sen benim damarlarımda akan kanımsın."

Onun sözleriyle dudaklarına inleyerek karşılık veriyorum.

"Sen benim her şeyi feda edeceğim kişisin." Dudakları şakağıma değiyor. "*Sen* benim hayatta kalmam için gerekli olan şeysin." Dudaklarıma sırtarak bakıyor. "*Ve hızla, bir daha asla kurtulamadıkları bir yakınlığa sürüklendiler...*" Bir öpücük daha.

Gözyaşlarım arasında kıkırdayarak güldüm.

"İki cesedin arasında yatarken Fitzgerald'dan alıntı mı yapıyorsun?" Gabriel'in dudakları yanaklarım, çenem ve ağzımın köşesindeki izlerini bırakmadan devam ederken diyorum.

"Sadece romantik olmaya çalışıyorum," diyor Gabriel gülümseyerek ve derin bir kahkaha atarak, sonra iki eliyle yüzümün yanlarını kavrayıp fırtınalı gri gözlerini benimkilere odaklayarak ciddileşiyor.

"Seni seviyorum, Brinley Rose." Derin sesi duyularımı doldurur, kelebekler göğsümü doldurur ve etrafımızdaki katliam kaybolur.

"*Ne oluyor lan!?*" Sean ve Kai kapıdan içeri girerken, ikimiz de yerden ona bakarken Sean'ın dehşetle bağırdığını duyuyorum.

Gabriel beni hareket ettirmedi, sadece rahatlamış bir şekilde başını yere düşürdü ve "Geç kaldınız. Rick'i arayın ve umarım kürekleri getirmişsinizdir" dedi.

Bölüm 57

Gabriel

"St Henry'nin arkasına gömüldüler. Ben, Ax ve Kai onları toprağa gömdük."

Adamlarıma bakıyorum, Ax ve Kai dışında hepsi Jake'in beni öldürmeye çalıştığı için şok olmuş durumda. Ben de dahil.

Brinley'in telefonundaki kaydı onlara dinlettiğimde, bir dakika boyunca sessizlik oldu. Akıllı küçük sinek kuşu. Ama buna gerek kalmazdı. Adamlarım bana zaten inanırdı. Rick, kesiklerimi temizleyip dikmek için iki saat uğraştı. Bu sırada adamlar, iki haini ateşe verdikten sonra onları toprağa gömmek için çalışıyordu.

"Jake benim kardeşim gibiydi. Açgözlülük ve kıskançlık, onun muhakemesini gölgeledi. Bundan sonra, sanki hiç var olmamış gibi olacak," diyorum onlara.

"Amin, kardeşim." Kai masaya vurur.

Ben başımı sallar. "Tek hatam ona güvenmekti. Çok geç olana kadar bunu fark edemedim ve bu benim yüküm."

"Hepimiz Jake'e güvendik," diyor Robby.

Jake'in yaptığı bu seçim dışında kimse mutlu değil, otuz yıldır herkesin kardeşi gibiydi, ama bu toplantı bittiğinde, bir daha onun hakkında asla konuşmayacağız. Bizi ihanet etti ve hak ettiğini aldı. Kardeşlerine sırtını dönmezsin.

"Aiden Foxx ile bir toplantım var." Duyurumla odanın sakinleşmesini bekliyorum. "Onunla barışmak için konuşmayı planlıyorum ve bunu hızlı bir şekilde yapmak istiyorum. Her şey henüz tazeyken."

Birkaç saniye sohbetleri devam eder, sonra tekrar konuşmaya başlarım.

"Sadece ikinizi götüreceğim. Savannah Meadows'un çatısı. Aşağısı kalabalık, beni öldürme ihtimali daha az," diyorum onlara.

Odaya bakınıyorum. "Ax, hazırsan şimdi benim yardımcım olmanı istiyorum."

"Tabii ki," diyor, tereddüt etmeden.

"Herkes kabul ediyor mu?" diye soruyorum.

Evet diyenleri beklerim. Evet diyenler oybirliğiyle kabul eder.

"Kai, sen de benimle misin?" diye soruyorum, herkes onun bir sonraki silahlı muhafızım olmasını istediğini anlıyor.

"Tabii ki kardeşim, her zaman yanımdayım," diye gülümseyerek cevaplar Kai. "Kai, değişiklik var mı?" diye sorarım ve hepsi onaylayarak evet derler.

"Shelly senin yamalarını değiştirecek. Mason, sen Enforcer'a geçebilirsin." Bir kez daha herkes kabul eder.

Tokmağı vurup nefesimi veriyorum, o berbat hikayeyi tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmadığım için mutluyum.

"Şimdi, tüm bunların dışında, bir şey daha var. Bir kadının olması benim için yeni bir şey, biliyorum."

"Küçük suikastçıyı seviyoruz," diyor Flipp kendi tarafından ve sırtıyor.

"Evet, Brin tam sana göre," diyor Mason, yüzünde ifade yok ama kendinden emin.

"Sen çok mutlu görünüyorsun, bunu söyleyeceğim," diyor Kai.

Nefesimi verip başımı salladım. "Evet, o benim için doğru kişi," diye onayladım, boğazımı temizleyerek.

"Tamam. Siktir, çocuklar," diyorum, hala konuşmaya alışamadığım daha derin konuyu değiştirerek. "Zor bir gün oldu. Herkes bir içki alsın, duble olsun. Bu iş hallolana kadar burası doludur. Ax, Kai, yarım saat sonra benimle buluşun, sonra gidelim. Diğerleri, yiyin, için, siz veya ailenizden birinin bir şeye ihtiyacı varsa Shell'i görün."

Sohbetlerin arasında odadan çıkarken, bu sabah Jake'in kanlı vücudundan kesiklerini çıkardığımı ve St. Henry's'deki açık hava ateş çukurunda yakmadan önce VP yamasını kestiğimi hatırlıyorum. Bu çocukların geceyi Jake'i düşünerek geçireceklerini biliyorum ve bu

sorun değil. Kimsenin önünde bu konuyu konuşmamaları gerektiğini biliyorlar. Aileler, onun bir hain olduğunu bilecekler, kraliçem hariç, çünkü o oradaydı ve olmasaydı bile ona yine de söyledim.

Ana salon kulüp üyelerinin aileleriyle dolu. Harmony'deki tüm DOS üyelerini ya yamalayana ya da öldürene kadar önümüzdeki birkaç gece boyunca hepsini buraya kilit altında tutacağız.

Kalabalığın arasından bile, Layla ile konuşurken bara yaslanmış halini görebiliyorum. Boyalı kot pantolon, tişört, saçları dağınık ve vahşi, bu sabah yaşadıklarından sonra üzerinde hiçbir iz yok. Tanrıya şükür.

Bir dakika boyunca kilisenin kapı çerçevesine yaslanıp onu izliyorum. Onu izlemekten asla bıkmayacağım. Orada kalıyorum, çünkü onun tepkisini görmek istiyorum ve kiliseye girmeden önce bıraktığımız sepetten telefonumu çıkarıyorum.

Zamanı geldi.

Telefonunu arka cebinden çıkarıp mesajımı okumasını izliyorum.

Kraliçe

Şimdiden mi?

Gereğinden fazla canını yakmamı istemiyorsan tabii?

Brinley gözlerini odanın diğer tarafına çevirip bana dönüyor, tam o sırada Shelly yanıma geliyor. Zaten sertleşmeye başlayan penisim anında sönüyor.

"Onunla evleneceksin, değil mi?" diye sorar, zayıf dirseğiyle beni dürterek.

"Ben mi? Evlilik mi?" diye soruyorum, kolumu omzuna dolayarak. "Hadi ama Shell, beni tanıyorsun," diye ekliyorum.

"Evet, tanıyorum." Göz kırpar. "İstediğini aldım." Shelly, geçen hafta Savannah'daki en iyi dükkan olan *Racine Leather Co.*'dan aldığım parçayı bana uzatır, ben de onu kaldırıp gülümserim. Ortasında Hounds of Hell amblemi ve altında *Property of Wolfe* yazısı bulunan yumuşacık siyah deri, tam da onun için istediğim şeydi. Önünde, kalbinin üzerinde, ona ait *Wolfe's Queen* yaması ve altında *Soldier of Bedlam* yazan daha küçük bir yama var. Jake ve Marco'yu öldürüp hayatımı kurtardığında kazandığı bir yama.

Mükemmel ve ona çok yakışacak.

"Ayrıca senin kadınlara öyle bakmadığını da biliyorum. Asla. Sadece önceden haber vermek istedim, böylece başka bir düğün planlamak için bolca vaktim olsun diye." Shelly sırtımı okşadı. "İkiniz de anne olacaksınız," diye ekledi.

Onu yan kucaklamama daha sıkı çekiyorum. Shelly, aslında benim için bir anneye en yakın kişi.

Başının üstüne bir öpücük kondurup onu bırakıyorum. "Sana bolca zaman ayıracağıma söz veriyorum."

"Ne için bolca zaman?" diye sorar Brinley, bize yaklaşıarak.

"O lanet kot pantolonla bana eziyet etmek için," diyorum, onu belinden tutup öpüyorum.

Shelly, bir oda tutmamız gerektiği hakkında bir şeyler mırıldanarak uzaklaşır. "Bu ne?" Brinley, geri çekilip elimdeki Elimde yeni deri var.

Onu uzattım, Brinley kaşlarını kaldırdı ve onu almak için hareket yaptı, ama ben henüz bırakmadım.

"Bu, sana bakan herkese senin benim olduğunu duyurmak için, ve eğer şimdi takarsan, bir daha çıkarmayacaksın," diyorum ona sessizce, kimse duymasın diye. "Ve ben senin *her* parçanı benim yaparken sen bunu takacaksın."

Brinley hiç tereddüt etmez, alt dudağını ısırarak gülümser ve onu almak için uzanır, sonra havaya kaldırır. Onu izlerim, önündeki nakışların ve yamaların detaylarını incelerim.

Parmağı Asker yamasının üzerinde gezerken, gözleri soru dolu bir şekilde benimkilere kayar.

"Kulübün iyiliği için canlar aldın. Bunu hak ettin," diyorum ona. "Ve işimi doğru yaparsam, bir daha bunu yapmak zorunda kalmayacaksın."

O başını sallar. Sormadan önce gözlerinde soruyu görebiliyorum: "Öldürdüklerinle gurur duyuyor musun?"

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. "O yamayı övünmek için takmıyoruz, birbirimize bağlı olduğumuzu, birbirimiz için yapmayacağımız hiçbir şeyin olmadığını hatırlamak için takıyoruz. Bu kardeşlikten daha önemli hiçbir şey yoktur. Bu aileden daha önemli hiçbir şey yoktur." Onun söylediklerimi olduğu gibi kabul ettiğini ve sorgulamadığını izliyorum, önce bir kolunu, sonra diğer kolunu içeri sokuyor. Gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerde kalıyor. Mükemmel uyum sağlıyor ve saçlarını kabartıp omzunun üzerinden bana dönüp baktığında, bu kadının benim için yaratıldığını anlıyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, benim onu önünde durduğu masanın üzerine eğmek üzere olduğumu çok iyi bilerek. Brinley Rose Beaumont, özlediğimi bilmediğim bir gelecek gibi görünüyor ve vücudum ona dokunmak için yalvarırken, sadece onun getirebileceği sıcaklığın içime yayıldığını hissediyorum, beni gerçeğe dolduruyor.

Brinley'i kalçalarından tutup kendime çekiyorum, kulağına fısıldayarak anlamasını istiyorum: "Hiç bilmediğim, ama istediğim her şey gibi. Sanki sen *benimsin* gibi."

"Sadece rahatla," diyorum Brinley'e on dakika sonra, kalçalarını genişçe açarken, sikimin sakinleşmesini umarak. Gitmem gerek, zaten neredeyse geç kaldım ama sikim bunu anlamıyor, o benim önümde eğilmiş, kesik giysisini giymişken.

Elimi belinin alt kısmına kaydırıyorum ve onu bu kadar çok istememiştim.

"Travmatik bir günü böyle atlatacağımı hiç düşünmemiştim. Ama ne diyebilirim ki, sen işleri ilginç hale getiriyorsun," diyor omzunun üzerinden.

Bacaklarının arasına uzanıp klitorisini biraz okşuyorum, orta parmağımı yavaşça dairesel hareketlerle gezdirirken diğer elimle kulübe gelmeden önce kıkına taktığım orta boy plug'ı çıkarıyorum.

O da bunu yaparken nefes nefese inliyor. Sonra en büyük boy plug'ı alıp üzerine kayganlaştırıcı sürüyorum ve iyice emin olmak için kıkına da biraz daha sürüyorum.

"Bu çok büyük görünüyor," diyor gözlerini kocaman açarak.

"Belki," dedim, kulüpteki süitindeki banyo lavabosuna eğilmiş halinin ne kadar seksi görüldüğüne odaklanarak.

"Benim sikim olana kadar bekle." En büyük tıkaçı biraz içeri iterek, vücudunun alışmasını beklerken sırtıyorum. Onu çıkarıp kıkından aldığım kayganlaştırıcıyla tekrar kaplıyorum ve tekrar içeri itiyorum.

"Nefes al," diye hatırlatıyorum. Ben onu içeri sokmayı bitirirken o da öyle yapıyor. Küçük pembe mücevherli kalp, onun içinde kaybolmayan tek şey ve lanet olsun, bu manzara harika.

"Acıtacak," diyor Brinley, bana dönüp alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Telefonum cebimde çınladığında sertleşmiş penisimi düzeltirim.

"Siktir, burada ve şimdi kıkını sikmemi istemiyorsan, bana öyle bakmayı bıraksan iyi olur," diyorum ona.

O sırtıyor. *Küçük velet.*

"Sana nasıl bakıyorum?" diye sorar, parmağını tişörtünün dekoltesinin altına geçirir. "Üzgünüm ama baskı, biraz, şey, iyi geliyor."

Telefonum tekrar çalıyor ve sikim daha da zonkluyor. Üç saat daha. Bu kadının sahip olduğu her deliği ele geçirmeme üç saat kaldı.

Bölüm 58

Gabriel

Bir saat sonra Kai ve Ax ile birlikte Savannah Meadows hastanesinin çatısında dururken, Aiden Foxx ve iki adamı gelir.

"Adinin güzel bir motosikleti var... Bunu kabul etmeliyim." Kai, onlar yaklaşırken eğildi.

Onun özel yapım Softail'ini inceleyerek yanıt olarak homurdanıyorum. "Fena değil." diyorum.

Onunla birlikte gelen iki adamı tanıyorum. Damon Keller ve Grayson Hunt.

Otis'e göre Damon da Marco'nun saçmalıklarından bıkmış olanlardan biri.

"Beyefendi," diyor Aiden, önümde durarak. Boyu benimle aynı ve iri yarı bir adam. Soğukkanlı ve çekingen. Üvey kardeşine hiç benzemiyor.

Hemen konuya giriyorum.

"Bu sabah, kuzenimle birlikte ormanda senin pislik kardeşini gömdük," derim, Aiden'in arkasındaki iki adam silahlarını çekerken.

Ax ve Kai de hemen silahlarını çekerler.

Aiden gözünü bile kırpmıyor. Başını çevirip onlara silahlarını bırakmaları için el işareti yapıyor. Onlar da öyle yapıyor.

"Neden?" diye sorar sakın bir şekilde.

"Kulübümü ele geçirmek için komplo kuruyorlardı. Bundan hoşlanmadım." "Seni suçlayamam," diyor Aiden ve barış işareti olarak ellerini kaldırıyor, sonra cebinden bir paket sigara çıkarır ve bana bir tane uzatır.

Başımı sallıyorum. O da sigarayı yakıyor.

"Üvey kardeşim oldukça büyük bir uyuşturucu sorunu vardı. Yıllardır kontrolünü kaybetmişti."

"Enforcer'ımın kız kardeşine, on altı yaşındayken bir üyenizin tecavüz etmesine izin vermekle başladı."

Aiden nefesini çeker. "Bu konuda neden bu kadar sinirlendiğini anlıyorum, ama onu öldürdün, yani mesele halloldu, değil mi?"

Başımı sallarım. "Evet."

"Bana kalırsa, bugün ikimiz de birini kaybettik, yani adalet adalettir."

"Katılıyorum."

"Söylentilere göre bizi barıştırmayı planlıyormuşsun?" Aiden bir nefes daha çekerek sorar.

"Öyleydi."

"Peki şimdi?"

"Duruma bağlı," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Kai ve Ax'e dönüyorum. "Bize bir dakika verin."

Aiden dönüp adamlarına eliyle işaret eder ve biz yalnız kalırız.

"Saygısızlık etmek istemem ama, gelip lanet olası boğazını parçalamadığım için şanslısın. Ve eski liderin tam bir felaketti. Sanırım bu, senin devralacağın anlamına geliyor, ama bunun nasıl işleyeceğini bilmiyorum?"

"En azından bir konuda hemfikiriz," diyor Aiden sigarasını söndürürken. "Ve evet, ben devralacağım. Marco bizim başkanımızdı; aramızda anlaşmazlıklar vardı, ama tüm adamlarımın desteğini alıyorum. Ve evet, senin karının kim olduğunu... anladım. Marco'nun bizi neye bulaştırdığını bilmiyordum, diğer adamlarımı ve kulübümüzü korumak zorundaydım. Seni ve kulübünü bize daha fazla saldırmaktan nasıl alıkoyacağımı anlamam gerekiyordu. Ama bu kişisel bir şey değildi. İş meselesiydi. Marco ve ben bir yıldan fazladır anlaşamıyorduk. Kötü seçimler yapıyordu, gizli anlaşmalar yapıyordu, uyuşturucu sorunu kontrolden çıkmıştı. Babası görevinden ayrıldığında ona bıraktığı şey bu değildi."

"O zamanlar kuzenimle yatmış gibi görünüyor, çünkü ikisi birbirine çok benziyordu."

"Mm-hmm," Aiden homurdanır. "Açgözlü ve pek zeki olmayan biri mi?" Ben de sırtarak cevap veririm. "Evet."

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Kulübünün kliniklerime saldırmayı bırakmasını istiyorum. Dışarıda senin için bir sürü uyuşturucu bağımlısı var, bizim işimiz iyileştirme ve bu *bizim işimiz*."

Aiden başını sallar.

"İyi niyet göstergesi olarak, kardeş kulübüm Titans ile görüşebilirsiniz. Eski başkanınız bunu asla yapmazdı. El Coas ile kısa süreli bir anlaşmaları var." Atlanta'nın çoğuna Blue'yu tedarik eden ekibi kastediyorum. "Kardeşiniz öldürüldüğünde, benim kulübümün almadığı payı onlar alacaktı. K6'nın onsuz sizinle çalışmayacağını biliyorum, ama Titans ile çalışmak isterseniz, bu sizin için çok kazançlı olabilir," diye teklif ediyorum. "Alıcıları arzı artırmakla çok ilgileniyorlar, eğer bunu halledebilerseniz, arzı iki katına çıkarmak istiyorlar. Eski K6 bölgesini devralmaları karşılığında, arzı yarı yarıya paylaşırsınız."

Bir dakika düşündü, başparmağı ve işaret parmağıyla çenesinin altını okşadı.

"Yani bu, 'sen benim işime karışmazsan ben de seninkine karışmam' türünde bir anlaşma mı?" diye sorar, sırtarak aramızdaki mesafeyi işaret eder.

"Kesinlikle, bu çok güzel bir değişiklik olurdu," diye cevap veriyorum. "Ama kulüp üyelerinden biri başka bir küçük kıza dokunursa ve bunu duyarsam, yine onun hayalarını keserim. Ama bu sefer, onları sana postayla gönderirim ve sonra bunu olmasına izin verdiğin için kafanı koparırım."

Aiden bir an durur, sonra zengin bir sesle güler ve ben, gerçekten görüldüğü kadar benzer miyiz diye merak ederim.

"Adamlarımdan biri reşit olmayan bir kıza dokunursa, ben kendim taşaklarını keserim. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Anlaştık," derim ve elimi uzatırım. O da elimi tutar. Onun dövmeleri de benimki gibi, elini kaplamaktadır.

"Bu kulüp oylamasına sunulacak ama kabul edeceklerdir, o yüzden toplantıyı ayarla. Adamlarım son iki yıldan sonra biraz istikrar istiyorlar."

"Ve biz sadece biraz huzur istiyoruz. Biniciliğe geri dönmek ve hükümeti sikmek istiyoruz." Sırıttıyorum.

"Aynen öyle." Aiden sırtıyor. "Kurtlar ve tilkiler doğal düşmanlarmış, ama biz burada dostça davranıyoruz," diye ekliyor ve geri çekilirken adamlarına işaret ediyor.

"İrtibat halinde kalacağız," diyorum ve kendi adamlarıma dönmek için arkamı dönüyorum.

Siktir, içimde bir parça umut belirir. Belki bir kez olsun Disciples of Sin ile biraz huzur bulabiliriz.

Motora binerken sırtıyorum. Şimdi, günümün en güzel kısmı için kulübe gidip kızımı almaya.

Bölüm 59

Brinley

Odamın diğer ucunda, benim adamımın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Kimseye boyun eğmeyen acımasız kralım, saçımı yıkarken Fitzgerald'dan alıntılar yapıyor.

Onu görmek bile, kışımdaki bu lanet olası mücevher yüzünden külotumu mahvediyor. Bu sabah St. Henry's'ten döndüğümüzde duşta onunla birlikte olmama rağmen aşırı duyarlıyım.

"Bunu içine sokmama izin vereceksin, Brinley. Seni neredeyse kaybediyordum. Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Hayat, istediğimizi yapmayacak kadar kısa ve bu gece senin her parçanı alıp benim yapacağım."

Kulüp evi insanlarla dolup taşıyor. Herkesin mutlu olmasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum ve Shelly ve Layla ile birlikte misafirlerimize yemek servisi yapıyorum.

"Şuradaki adam sana deli gibi bakıyor." Layla kıkırdıyor.

Ona bakıp odanın diğer ucundan gülümsüyorum. *Evet.* Kesinlikle sabrını yitiriyor. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim.

"İyi misin?" diye soruyor, masalara götürmek için patates püresini servis kaselerine koyarken.

"Öyleyim," diyorum ona. "Yarın emlakçı gelecek ve ailemin evinin fiyatını belirleyecek. Bunun hızlı olduğunu biliyorum" — giydiğim yeni deri ceketimi işaret ediyorum — "ama..."

Layla gülmeye başlar ve sözümü keser. "Bana bir şey söylemene gerek yok. Sean'ın benim için doğru kişi olduğunu ilk buluşmamızda anlamıştım. Bir ay sonra onun kesimini giyiyordum, ikinizden bile daha hızlıydım. Anladığında anlarsın, bebeğim." Daha da geniş gülümser. "Ayrıca, senin yanımda olmanı gerçekten çok seviyorum."

"Ben de." alışma alanını silerim ve başımı sallarım. "Pazar sabahı n sırada oturan o iki küçük kızı bir düşün..."

"Yaşlı bayanlar." Gülerek.

Ona vuruyorum. "Kendi adına konuş, ben yaşlı falan değilim."

"Hey, ben kızına omak sokmuş bir kız arkadaş olmaksansa yaşlı bir kadın olmayı tercih ederim. Bu arada, bana gönderdiğin o gönderi" — gülmesini bastırır—"Evan'ın yeni kız arkadaşının kızına omak sokulmuş gibi grndėđ doğru."

Onunla birlikte güldüm.

Evan ve benim ortak bir arkadaşımız bu sabah bana sosyal medyada Evan'ın New York'taki patronlarından birinin kızıyla çıktığını söyleyen bir gönderi gönderdi, ben de onu Layla'ya ilettim. O fotoğrafta ikisini birlikte grdėđmde, birkaç ay önce benim de yaşadığım hayatın bu olduğuna inanamadım. Evan'ın yeni sevgilisi yüksek sosyete tipinde bir kız, Evan kolunu onun omzuna atmış, neredeyse hiç gülümsemiyor. Fotoğrafta, tam da eskiden olmak istediğim kişi gibi görünüyordu.

"Ben de." Onu hafifçe drttm. "Tanrıya şükür eve geldim."

"Brin." Gabriel'in sesi arkamdan geliyor, Layla ve beni bölüyor.

Ona tatlı bir gülümsemeyle bakıp, bacaklarımı birbirine sıkıca kapatırım. şu anda ne kadar çaresiz olduğunu biliyorum ve tüm irademi kullanarak dayanmaya çalışıyorum.

"Acelen var mı?" Ona olabildiğince kibarca soruyorum. enesinin altındaki tendonların gerildiğini görüyorum. Yüzü dikişli ve morarmış ama yine de çok yakışıklı.

İlk iki parmağıyla kot pantolonumun kemer halkalarından sertçe tutar ve beni kendine doğru çeker, dudaklarıma bir kez öper, o kadar nazik ki neredeyse beni bitirir.

Ama o eğilip "Garajıma gidiyoruz" dediğinde, işimin bittiğini anladım. "Beni çok zorladın. Bir dakikadan az bir süre içinde beni motosikletime kadar takip etmezsen, seni o lanet bilardo masasına atacağım."

Yüzümü onunkinden
uzaklaştırıyorum. "Neden
garajına?" diye soruyorum.

Gabriel, nane kokulu nefesi dudaklarımın üzerine düşerken sırıtıyor. Gürültülü odada derin fısıltısı net bir şekilde duyuluyor. "Evim çok uzak ve bu binanın herhangi bir yerinde olursa, herkes çığlıklarını duyacak."

"Oh..." diye mırıldanıyorum ve omzumun üzerinden Layla'ya son
bir kez bakıyorum. Gözlerini deviriyor ama umurumda bile değil.

Yani, gerçekten mi? Kimi kandırıyorum ki? İyi bir kız maskesini takabiliyorum olabilirim ama Gabriel Wolfe için tam bir sürtüğüm ve onu Main Street'in ortasında gördüğüm andan beri öyleyim.

Bölüm 60

Brinley

"Orada yaptığın küçük numara çok yaramazcaydı," diyor Gabriel, on dakikadan az bir süre sonra dükkânına girdiğimizde tavandaki ışıkları açarken.

Bacaklarımın arasında motosikletinin gürültüsü ve içimdeki bu mücevherden sonra vücudum hazır hale geldi.

"Bu kadar parlak olması şart mı? Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, dudakları arkamdan boynuma doğru inerken.

"Tabii ki, bu bakire deliği benim yaparken her şeyi görmek istiyorum."

Elleri sertçe göğüslerimi sıkarken, tişörtümün üzerinden her iki meme ucuma da özenle dikkat ederken inliyorum.

"Gabriel..." diye fısıldıyorum, sertleşmiş penisini kot pantolonumun üzerinden kıcıma bastırırken.

"Hmm?" diye inler, ben ona doğru ittiğimde.

"Önce bir şey deneyebilir miyiz?" diye soruyorum, elinden biri düğmemi açıp fermuarımı indirirken cesur olmaya çalışıyorum.

Elini külotumun altına kaydırды ve ondan gelen homurtu amımı titretmeye başladı.

"Bu ıslak amcık ne istiyor, küçük sinek kuşu?" Gabriel, dilini boynumda gezdirirken kulağıma fısıldadı.

"Beni sikmeni istiyorum," diye inlerim, o omzumu ısırırken. "Ama mücevheri bırak." Sadece onunla bu karanlık arzularımı dile getirebilirim.

Gabriel beni döndürür ve beni derin bir şekilde öperken iki parmağını amıma sokar. Dolgunluktan inlerim.

"Benim kirli küçük kraliçem bu gece hepsini mi istiyor?" diye sorar, beni çalışma tezgahına kaldırıp kot pantolonumu tamamen çıkarır. Bacaklarımın arasına geçer, kesik yerimi yumruklar. "Bu kalacak," diye kulağıma homurdanır, sert ahşap tezgahın üzerine oturmamla kığımındaki mücevherin baskısı artar.

Gabriel bacaklarımı genişçe açar, dizlerinin üzerine çöker ve kollarını uyluklarımın altına geçirerek beni kendine çeker. Yavaşça ve sertçe amımın ortasını yalaması beni bir tür baş dönmesine sokar.

O benim amıma adımı fısıldıyor. "Bu sırlıslıkam küçük amcık, doldurulmaya hazır," diyor ve klitorisimi ağzına alıyor.

Sırtım kamburlaşıyor ve çığlık atıyorum.

"Aynen öyle bebeğim, burada kimse seni duyamaz. İstedğin kadar yüksek sesle bağır."

O, damlayan amıma iki parmağını, sonra üç parmağını sokarken ben onun adını haykırıyorum, o da dilini kullanarak onları takip ediyor ama beni tatmaya doymadan ve ben daha fazlasını isteyerek nefes nefese kalmadan beni boşaltmıyor.

Gabriel beni çalışma tezgahından kaldırıp yere indirir, kalçalarımı yere bastırır ve beni geri çeker, kığım onun sikine dayanır. Bana ne kadar sert bastırdığını hissettiğimde neredeyse yalvarmaya başlıyorum.

Gabriel'in kot pantolonunun kemerini çözüp sikini çıkardığını, kendi derin inlemesi eşliğinde amıma girene kadar fark etmiyorum bile, sırtımdaki yeni yara hala duruyor.

"Oh, *siktir!*" diye bağıriyorum, bir anda her yerim tamamen doldurulmuşken. Elini kığıma indirip sertçe tokatladığını hissediyorum, acı sadece zevkimi artırıyor.

"Benim dağınık küçük velet, bütün gece *sikimi* beklememe neden oldu..." Gabriel içimde sonuna kadar girerken homurdanıyor ve ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz. Çok dolu.

"Beni çok zorlarsan, Brinley... kontrolümü kaybetme riskini alırsın."

O tekrar içime girerken başım göğsüne düşüyor. "Ve sonra, sahip olduğun her deliğinden sikilirsin. *Sertçe.*"

Oh, lütfen, evet, sik beni, diye sessizce yalvarıyorum, o da sözünü tutuyor. Beni sikerken parmağının mücevherime baskı uyguladığını hissediyorum.

"Ama boşalmayacaksın, anladın mı? Henüz değil," Gabriel parmağı klitorisime baskı uygularken kulağıma fısıldıyor, beni tutunduğum uçurumun kenarından aşağı atmakla tehdit ediyor. İtme zamanlaması ve kıcıma uyguladığı baskı çok fazla.

"Bu sıkı amcık sikimi emmeye başladığını hissettiğim anda, bu kıcı alacağım," diyor ve bu, onun dediğini yapmam için bana son bir itici güç veriyor. Isı içimde kıvrılıyor ve sıkılaşmaya başlıyor. Tezgahı beyaz parmaklarımla sıkıca tutuyorum ve onun üzerine boşalmak üzereyim. Tam yükselmeye başladığımda, içimden çıkıyor ve beni boşlukta bırakıyor.

Inleyip neredeyse acı verici bir çığlık atıyorum, bu da Gabrieli güldürüyor.

"Bu kıcı alırken ilkini hissetmek istiyorum." Kendini konumlandırmaya başlarken kalçalarımı sıkıca kavrar.

"Boşalacak mıyım? Acıtacak mı?" diye mırıldanıyorum, yarı inleyerek.

"İlk başta belki evet, ama seni iyi hazırladık."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. O her zaman arkada benimle oynuyor, beni bu fikre alıştırtıyor. Sonuç olarak ben de bunu arzulamaya başladım. Sanki beni dövüşmek için eğittiği gibi, yavaşça ve sabırla beni buna da eğitiyor gibi.

Gabriel, damlayan amımı eliyle okşuyor, heyecanımı eline toplayıp kendini onunla kaplıyor. Kıcımın hemen üstüne tükürdüğünü hissediyorum ve o bunu üzerime kaydırırken bekliyorum. Sıcak ön sıvı ucundan sızıyor ve ben bu temastan inliyorum.

İçimdeki mücevherle dikkatlice oynamaya başlar, onu dışarı çıkarır, sonra tekrar içeri iter, ben nefes nefese kalıp onun benimle oynamasını *isteyene* kadar. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"İşte böyle, küçük sinek kuşu, şimdi benim sikim için hazırsın. Yalvar."

Mücevherin içimden daha da çıktığını hissediyorum ve tekrar doldurulmak için ona doğru itiyorum.

O gülüyor.

"Lütfen," diye

inledim. "Lütfen

ne?"

"Siktir beni..." diye fısıldayarak yalvarıyorum.

O homurdanır ve sonra bana doğru eğilerek kulağıma fısıldar.

"Senin yalvarmanı duymak bir gün benim sonum olacak. Sen yalvardığında senin için yapmayacağım hiçbir şey yok," diyor Gabriel, sakın bir şekilde penisinin ucunu benim arka deliğime bastırıyor. Yine penisinin üzerine tükürüyor.

"Sana söz veriyorum, bu çok iyi hissettirecek. Sadece nefes alman gerekiyor. Vücudunda beni kabul etmeyecek hiçbir yer yok. Sen benim için *yaratılmışsın*, Brinley."

"Evet..." Gabriel kasıtlı olarak içime girmeye başladığında inliyorum, merdivenin her basamağı tek tek içeri giriyor. Bu his çok güçlü. Sırtım kavisleniyor ve onun büyük elleri omurgamdan kalçalarım, kalçalarımın kürelerine doğru geziniyor, beni genişçe açıyor.

"İşte böyle... nefes al, tüm işi ben yapacağım." Gabriel bir santim daha içeri girer. İki parmağı amıma girer ve onları içime sokup çıkarır.

"Lanet olsun." Kıçım onu daha fazla içine alırken nefesini duyuyorum. Parmaklarına yavaşça sallanıyorum, bu da vücudumun onun sikini daha fazla almasını sağlıyor, ta ki iyi hissetmeye başlayana kadar. Gerçekten iyi.

"Bu kış... sikimi yutuyor. Zaten benim sikim..."

Parmağının ucunun klitorisime bastırıldığını hissediyorum ve vücudum onun için açılıyor. O ileri doğru ittiğinde ben de geriye yaslanıp ona doğru itiyorum.

Gabriel son santimi içeri sokarken nefesini verip parmakları amıma nazikçe saldırmaya devam ediyor.

Bacaklarım titremeye başlıyor. Duygularım aşırı hızda. Gabriel kesik yerimi yukarı doğru itiyor, dudakları omurgamda yukarı doğru ilerliyor, bir yandan etimi ısıyor, bir yandan öpüyor. Ellerini her yerde hissediyorum, vücudunu her yerde hissediyorum ve sonra saçımdan yukarı çekiliyorum, dişleri sıyrıyor...

kulak mememi, gelmem için yalvarıyor. İlk başta yavaşça hareket etmeye başlıyor, ama sonra bir ritim tutturuyor, kendini neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sonra tekrar içime giriyor. Her yerim kaygan ve ona hazır, vücudum onunla savaşmayı bıraktı. İstiyorum. *Onu* istiyorum ve beni nasıl almak isterse öyle vereceğim kendimi ona.

Onun hızı artarken dakikalar geçiyor ve ben daha fazla dayanamayana kadar her itişinde ona karşılık veriyorum.

"İşte böyle, küçük kuş, benim sikimle bu güzel kıkında ve parmaklarımla senin sıırsıklam amında boşal."

"Gabriel," diye
ağlıyorum.

"Tekrar."

"Gabriel..." O, elini boğazıma sıkıca sararken, beni acımasızca kıkıma sikerken kaldıraç olarak kullanırken, saf zevkten inlemeler çıkıyor ağzımdan.

"Çok yumuşak. Çok tatlı, sikimi bu sıkı küçük kıkıma sokmama izin veriyorsun," diye homurdanır Gabriel, ben hiç olmadığım kadar sert boşalırken, amım onun parmaklarının etrafında sıkışıp ıslanırken.

"Brinley... *benim lanet kraliçem*," diye homurdanıyor, içimde sertleştiğini ve beni sıcaklıkla doldurduğunu hissediyorum. "Her parçan mükemmel," diye inliyor, ardından sadece benim adımlı söylüyor, saçımı sıkıca kavrayıp derin, boğuk ses tonuyla ekliyor. "Senin her parçan benim."

Kalbim hızlı ve düzensiz atıyor, onunla birlikte zirveye ulaşırken, terden kaplı vücuduma deri ceketim yapışıyor.

Asla bu heyecandan vazgeçmek istemiyorum. Ondan asla bıkmayacağım.

Gabriel içime girerken, hala saçımı elinde tutuyor, sert göğsünü bir ter tabakası kaplıyor.

"Ve senin her bir parçan artık benim," diye fısıldıyor.

Dudakları yanağıma, boynuma değdiğinde
gülümsüyorum.

"Her zaman öyleydi..." diyorum ona.

Ve her zaman öyle olacak.

Bölüm 61

Brinley

İki hafta sonra

"Aman Tanrım, çok güzel," gözlerim yaşlarla dolarken Gabriel'e söylüyorum, onun motosikletinden garaj yolunda inerken. Babamın kamyoneti mükemmel bir şekilde restore edilmiş, güzel bir robin yumurtası mavisi renginde. "Yepyeni görünüyor," diyorum ona, parıldayan boyayı elime sürerek.

"Neredeyse öyle. Mike de onu rüya gibi çalıştırdı."

"Bitirmeye bu kadar yaklaştığını bilmiyordum, başka bir şey demiştin... *bekle...*" Dönüp ona bakıyorum. "Geçen hafta kulüp işin olduğunu söylediğin geceler burada mıydın? Atölyede, benim kamyonumla mı?" Yüzündeki ifadeyi değerlendirerek hemen soruyorum.

Beni şaşırttığı halde çok ciddi görünüyor. "Ve onu satmayacaksın.

Satmak için çok güzel," diyor.

Satılık tabelasının durduğu ön bahçeye bakıyorum, ailemle olan tek bağım.

"Paraya ihtiyacım olmayacak." Bu fikri aklımda tutmaya karar verdim.

"Kaba saba bir motosikletçi benim için verandamı tamir etti ve tek kuruş bile almadı," diyorum, emlakçımın dediğine göre, alıcıların ilgisini çekecek güzel yeni sedir kaplamaya bakarken. Layla ve ben geçen hafta boyunca Edison lambaları ve mobilyalarla dekorasyon yaptık. Güçlü, gizlice şefkatli adamıma doğru ilerliyorum ve kollarımı onun kesiklerine doluyorum, kendi derim onun derisine değiyor.

"Onu saklamayı istiyorum. Bu ev satıldıktan sonra onlardan sana kalan son şey olacak. Tartışmaya gerek yok," diyor Gabriel.

Ona bakarken onun düşünceli tavrı beni etkiliyor. Bu hayatın dışında hiç kimse Gabriel'in böyle bir yönü olduğuna inanmaz, nasıl oldu da tüm bunları kendime saklayacak kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

"Ayrıca, onu sürerken çok seksi görüneceksin."

"Öyle mi?" diye soruyorum, parmak uçlarımda yükselerek onu öpmek için uzanıyorum, sözleri her zamanki gibi beni ateşliyor.

Emlakçının açık ev için gelmesini beklerken birkaç dakika sohbet ederiz. Zaten ilgilenenler varmış; çok kısa sürede satılacağını düşünüyor. O hazırlıklarını yaparken biz de evi son bir kez temizlerken, ilk kez içimi bir keder kaplar. Ailemle hiç yakın olmadım ama burayı bırakmak, hayallerime doğru ilerlemek için son ama gerekli bir adım.

"Emlakçı, bir milyonun üzerinde bir fiyat alabileceğimi düşünüyor," diyorum Gabriel'e, çocukluğumun geçtiği, şimdi oturma odası olarak düzenlenmiş yatak odamda dururken.

"Mağazan için yeterince iyi ve bu güzel beyninin hayal edebileceği her şey için iyi bir birikim yapabilirsin," diyor ve güçlü kollarını arkamdan belime doluyor.

"Hadi, eve gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey daha var," diyor Gabriel.

Ev. Onunla birlikte. Tüm varlığımla ait olduğumu bildiğim yer.

"Tamam. Şimdi gerçekten şaşırdım. Neden *buradayım*?" Yirmi dakika sonra Gabriel'in kahve dükkanının yanındaki kapıyı açmasını izlerken soruyorum. Onunla şehirde dolaşmak ve hiçbir şey için endişelenmemek çok güzel. Kulüp yerleşip Disciples of Sin ile bir tür ateşkes imzaladığından beri her şey sakin. Bu, Gabriel'e dükkanda birkaç önemli müşterisiyle ilgilenmek için bolca zaman kazandırdı ve tabii ki, şimdi anlıyorum ki, babamın kamyonetini tamir etmek için de.

İzin günümde öğle vakti şehir merkezine pek sık gitmeyiz, bu yüzden bir şeyler olduğunu anlıyorum. Normalde izin günlerimi onun yatağında, çıplak olarak ya da duşunda, mutfakta, spor salonunda... birlikte olabileceğimiz her yerde geçiririz.

Sonunda, haftada üç gün gittiğim işimin karşısındaki bu binada kendimi bulacağımı hiç düşünmemiştim.

"Bu, seni ilk gördüğüm gün satın aldığımız bina," diyor bana sırtarak.

Etrafıma bakıyorum. Ağustos ortasında sokak hala turistlerle dolup taşıyor ve insanlar kasaba caddesine sonbahar fuarının reklamını yapan bir afiş asıyorlar.

"Evet, ama ben neden buradayım?" Ona bakarak gülüyorum. Kesik giysisinin altındaki beyaz tişörtüyle geniş omuzları ve güçlü kolları kaslanıyor. Lanet olsun, o tam bir erkek örneği.

Ona bakıyorum.

"Etrafa bakacak mısın yoksa buraya girer girmez beni köşeye sıkıştıracak mısın?" diye soruyor Gabriel, kapıyı açarak.

Gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı kesiyorum, o ise son derece kendini beğenmiş bir şekilde duruyor.

Öğleden sonra güneşinde ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Henüz emin değilim." Dürüstçe omuz silkiyorum ve geçerken onun kesik yerine hafifçe dokunuyorum.

O gülümser. "Beni fazla kışkırtıp sürprizimi mahvetmeden önce o güzel poponu içeri sok."

İçeri girdiğimde ağzım açık kalır ve nefesim kesilir. "Kendi alanın olsun istediğini söylediğinden beri bunun üzerinde çalışıyordum. İş çabuk bitirmek için bazı iyilikler istedim," diye açıklar. Alan tamamen yenilenmiştir. Taze boya ve yeni ahşap kokusu alıyorum. Zeminler kalın ahır tahtalarından yapılmış ve tüm duvarlar beyaz lambri ile kaplı, içine raflar ve sepet örgüsü aydınlatma yerleştirilmiş. Tavan tonozlu ve beyaz, bir taraftan diğer tarafa uzanan geniş ceviz ağacı kırıları var. Arka duvarda bir nakit bar var ve onun üzerinde, tam ortada, karmaşık ve şaşırtıcı derecede güzel pembe neon bir sinek kuşu var.

Ona bakıyorum, sonra da binaların arasındaki avluya bakan, her iki yanında yer alan pencerelere bakıyorum.

Ön duvarın tamamı Main Street'e bakan pencerelerden oluşuyor. Burası aydınlık, havadar ve çok güzel, ama ben hala onun ne yaptığını bilmiyorum.

"Bu alan senin, kulübün numaralı şirketi binanın sahibi ama kira kontratı sadece senin adına. Kulüp veya benimle hiçbir ilgisi yok," diyor gururla. "*Hummingbird Design Inc.* şirketine hoş geldin. O da sadece senin adına kayıtlı."

"Nasıl?" diye soruyorum, şoktan ellerimle ağzımı kapatarak.

Gabriel omuz silkiyor.

"Kai işinde gerçekten çok iyi ve izin ofisi yeni bir işletmenin devralmasından çok memnun. *Crimson Homes'un* müşterilerini sana yönlendirmekten mutluluk duyduğunu ve senin serbest çalışmanı ve tasarım ve inşaat projelerinde onlara yardım etmeye devam etmeni istediklerini söylemeye gerek bile yok."

"Ne? Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Emlakçıyı duydun, hafta sonu bitmeden bir iki teklif alacağımızı düşünüyor, böylece sana ödeme yapabilirim..." Bunun ne kadara mal olacağını düşününce paniğe kapılıyorum.

"Hayır." Başını salladı. "Bunu duymak istemiyorum. Bu yer senin. Hayatımda ilk kez, o kulübede gerçekten ölebileceğimi düşündüm ve sen beni kurtardın. Artık kapalı bir kitap gibi yaşamaktan, paramı biriktirmekten bıktım. *Yaşamak* istiyorum. *Sen* bana yaşamak istememi sağlıyorsun."

Kafamı sallayıp nefes veriyorum ve burayı yeniden, benim gibi taze gözlerle inceliyorum.

"Sadece senin için olan meşru bir iş. Bundan sonra paran bu işe gidebilir. Stoklamak çok pahalıya mal olacak, değil mi?" diye sordu.

Hala hayretle etrafa bakınıyorum. "Evet..." diye fısıldıyorum.

Bilgisayarımda kaydettiğim tüm fikirler, sipariş verebileceğim özel mağazalar ve zaten aşık olduğum parçalar aklıma geliyor.

"Hepsini görebiliyorum, bu duvar boyunca örnekler..." diyorum heyecanla, gözlerim yaşlarla dolarken. "Eminim Benjamin Moore ile iletişime geçip tercih edilen satıcı olabilirim." İçeriden geçerken her şeye dokunuyorum.

"Belki de benzersiz dekorasyon isteyen müşterilere satmak için yerel zanaatkarların parçaları burada olabilir."

Mekanı gezmeye devam ediyorum ve arkada banyo ve özel ofisi buluyorum.

Onun sayesinde tamamen bana ait olan bu güzel mekanı keşfetmeyi bitirdiğimde, gözyaşlarım sel oluyor. Ve tüm bu süreç boyunca Gabriel, yüzünde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle arkamdan geliyor. Gurur mu?

"Seni seviyorum!" diye bağırarak kendimi onun kollarına atıyorum. Beni sıkıca sarıyor ve yerden kaldırıyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum." Yüzünü, dudaklarını öpüyorum.

Ellerini kaldırıp gözlerimdeki yaşları siler.

"Ve ben de seni seviyorum. Ama bunu kanıtlaman gerekecek," diyor.

Onun ağzı sevdiğim o sırtışı dönüşürken geri çekilip ona bakıyorum.

"Burada mı?" diye soruyorum, o beni yeni kasa tezgahımın üzerine kaldırırken ve parmaklarını bluzumun içine sokarken. Parmakları tenimde sıcak ve anında ısınmaya başlıyorum. Pencerelerde perde yok, dışarısı güpegündüz. Gabriel, ben söylemeden önce aklımdan geçenleri okuyor.

"Pencereler renkli camlı; seni koruyacağım... endişelenme ve bunu düşünme, küçük sinek kuşu. İsteddiğini al."

"Tamam," diye kendimi ikna ediyorum. "Endişelenme... istediğimi al," diyorum kendime, başım geriye düşerken dudakları boynumda.

Gabriel benim yerime kararı veriyor, elleri kalçalarımı sıkıyor, sonra gömleğimin arkasından yukarı kayıyor, dudaklarının tenimde hissettiğim dokunuşu beni durdurulamaz bir noktaya getiriyor. Gabriel Wolfe'un yoluna nasıl bu kadar şanslı bir şekilde düştüğümü kendime soruyorum. Her zaman doğru olanı yapan ama asla mutlu olamayan iyi kız Brinley Rose Beaumont'un hayatını sonlandıran, unutulmaz gri gözlü motosiklet kulübü kralı.

Dünya'nın suçlu olarak adlandırdığı bu acımasız adam, tanıdığım en iyi adamdır. O, beni bugünkü halime getiren kişidir ve ben, şu andan itibaren onun kraliçesi olacağıma sessizce yemin ediyorum. Kaderimde yazılı olan kadın olacağıma. Bu düşünce beni özgürleştiriyor.

Kralımı kollarımla sararak, meleklerimizin uçabileceğinden daha hızlı bir şekilde ilerlerken, mutlu ve canlı hissedeceğim.

Epilog

Gabriel

On yedi buçuk yıl sonra

"İşte böyle, yavaşça," diyorum en büyük oğlum Sebastian'a. "Tetiği yarıya kadar sık, çok hızlı çıkmasını istemezsin, yoksa her şeyi mahvedersin ve baştan başlamak zorunda kalırsın."

Kendi motosikletinin benzin deposuna çizdiği ince çizgilere odaklanırken, konsantrasyonundan dolayı kaşları çatılıyor. Bu motosikleti, sadece iki ay sonra, on yedi yaşına girdiğinde, istediği zaman, istediği yerde sürebilecek. O zamana kadar, tam M sınıfı ehliyetini alabilecek. Üç aydır ehliyetiyle motosiklet sürüyor ve bu konuda doğuştan yetenekli. Bu durum, kardeşini ehliyetini almak için sabırsızlandırıyor, ancak iki yıl daha beklemesi gerekiyor.

"Siktir," diye bağılıyor, hava tabancasıyla boyadığı çizgilerin dışına çıktığında.

"Eh," diyorum ona sertçe. "Annenin önünde yapma."

Arkamda, on beş yıldır evli olduğum güzel karım alaycı bir şekilde gülüyor, güzelliği gibi tavırları da giderek güçleniyor. Kırk bir yaşında, yirmi beş yaşındaki kızlardan daha iyi görünüyor, bunun nedeninin her zaman cinsel olarak tatmin olması olduğunu söylüyor. Bana bunun gençlik iksiri olduğunu söylüyor ve haklı olmalı çünkü neredeyse kırk dokuz yaşında olduğumu hiç hissetmiyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Seb.

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorum Seb, yavaşlamalısın, acele etme. Baban acele ederek bu kadar iyi oldu mu sanıyorsun?" Brinley

diyor. "Bu arada, ben yokken nasıl konuştuğunuzu bilmediğimi sanıyorsanız, kafayı yemişsiniz demektir." Göz kırıyor. "Bir saat içinde temizlenin, kızımın mezuniyetinde yağlı eldivenli adamlar istemiyorum," diyor ve dudaklarına öpücük konduruyor.

Onun kendine özgü yasemin kokusu dükkânımda cennete benziyor. Onu kendime çekip biraz daha uzun süre orada kalıyorum.

"İğrenç," diye bağılıyor neredeyse on beş yaşındaki oğlumuz Micah dükkana girerken. Giydikleri takım elbise ona çok büyük geliyor, oysa onu geçen yıl ortaokul mezuniyeti için almıştık. İki oğlum da neredeyse benim kadar büyük, benim onların yaşındayken olduğumdan çok daha iri ve bir gün dikkate alınması gereken bir takım olacaklar.

"Katılıyorum, siz ikiniz bu saçmalığı kesemez misiniz?" diyor Seb, başını kaldırmadan.

"Birbirimizi sevdiğimiz için mutlu olalım," diyor Brinley, Seb'in kafasının arkasına bir şaplak atarak.

"Anne, şimdi tüm repliği baştan başlamak zorundayım."

"Bu sana terbiyeli olmayı öğretir, değil mi?" diye sorar annesi kaşlarını kaldırarak.

"Hadi, şunların paçalarını uzatalım," diye Micah'a pantolonuna bakarak diyor. Üzerinde küçük bir yazlık elbise var ve büyük bir çaba sarf etmeden iki oğlumu da dışarı atıp onu çalışma tezgahımın üzerine yatırmamak için kendimi zor tutuyorum. *Sonra*, kendime söylüyorum.

Bu kadınla on yedi yıl, üç çocuk, iki iş ve kulüp hayatı, ve tek değişmeyen şey ona olan isteğim. Etrafımızdaki her şey her gün değişiyor. Çocuklar büyüyor, insanlar yaşıyor, insanlar ölüyor, insanlar taşıyor, işlerimiz değişti.

Detay dükkânım bizim mülkümüze taşındı. Seb anaokuluna başladıktan sonra, Kai ve ben çalışıp çocukları okula götürebilmek için burayı genişlettik, Brinley ise *Hummingbird Designs'ı* Savannah'nın en çok rağbet gören iç tasarım şirketlerinden biri haline getirdi.

Kulüp değişti, yeni üyeler katıldı, üyeler vefat etti, üyeler emekli oldu. Huzurlu zamanlar ve endişeli zamanlar yaşadık, ama tüm bunlara rağmen onu istemekten hiç vazgeçmedim

Brinley ve ailemizi her zaman odak noktam haline getirmeye çalıştım. Çocuklarımızı onunla birlikte yetiştirmek ve kulüp ailemizin yanımızda olması hayatımın en büyük mutluluğu oldu.

Seb'in yeniden başladığını izliyorum, onun yaşında benim sahip olduğum tutkuya sahip. Benim gibi iri ama yakışıklı, bu yüzden kızlar şimdiden ona daha sık yaklaşmaya başladı. Öğrenmeye hevesli ve benim izimden gitmeye istekli, bu düşünce beni gururlandırıyor ama aynı zamanda endişelendiriyor.

"Evet, lanet olsun," diyor, ızgarasını ustaca kullanırken. Tasarım harika, bunu kabul etmeliyim. Kai bile onun becerisine hayran kalıyor.

"Bu bisikletle okuldaki tüm kızları tavlayacağım," diyor. Gülümsüyorum ve maskemı çıkarıyorum.

"Annen zamanında hazır olamadığın için seni öldürürse, *hiçbir* kızı elde etmek zor olacak."

"Bu gece tekrar gelebilir miyiz? Parti bittiğinde?" diye soruyor, hem olgun hem de çok genç görünüyor.

"Evet, hadi. Acele etmezsek ikisi de üstümüze gelecek," diyorum.

Seb titrer. "Kabus gibi." Kız kardeşi de annesi kadar enerjik olduğunu bildiği için gülüyor.

Yürürken daha da gülerim ve omzuna hafifçe vururum. Böyle anlarda tek pişmanlığım, annemin benim yaşadığım bu hayatı hiç görememiş olmasıdır. Yine de, hala inancını kaybetmemiş karımın sözlerine kulak verirsem, annem bizi izliyor ve güneşte parıldayan uzun siyah saçları dikkatimi çektiği gün beni küçük sinekkuşuma yönlendirmiş. Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün.

Brinley

Hounds of Hell MC'nin tüm üyeleri, çocukların arkadaşları ve on dört yaşındaki kızımız Harlow'un ortaokul mezuniyetini kutlayanlarla birlikte yaptığımız büyük barbekü yemeğinin ardından arka bahçemiz hareketleniyor.

Gabriel, on dokuz yıldır Hounds of Hell'in başkanı ve kulüp hiç bu kadar kazançlı ve huzurlu olmamıştı. Son on altı yılda, kulübün yardımıyla Savannah ve Atlanta bölgelerinde toplam dokuz klinik açtı ve şimdi de Florida'da iyileştirici ilaçlar sunan klinikler açmaya çalışıyorlar.

Kendisini korumak için doğru insanlarla işbirliği yaptı ve daha büyük bir iyilik için çalışıyor. Ayrıca, aktif görevden eve döndükten sonra yardıma veya konuşmaya ihtiyaç duyan tüm gaziler için bir dinleyici haline geldi.

Kocam alışılmadık biri mi? Evet. Aklını sorgulamama neden olacak şeyler yapıyor mu? Evet, o da öyle. Ama o, kötü yaptıklarından çok daha fazla iyi şeyler yapan gururlu bir adam.

Uzun masa sıralarının baharatlar ve kağıt tabaklarla donatıldığı ormanın kenarında durmuş, müzik çalarken ailemizin ve arkadaşlarımızın sohbet edip gülüşmelerini izliyorum. Bazı çocuklar dans ediyor, bazıları ise Gabriell'in on yıl önce tüm çocuklarımızı barındırabilmek için evimize eklediği havuzda yüzüyor.

Çocuklarımız kulüp çocukları olarak büyüdüler, ama Harlow en küçüğümüz ve sevdiğimiz herkes onun doğduğu günden beri ona hayranlık duyuyor, neden duymasınlar ki?

Şimdi onu izliyorum, Gabriell'in çok kısa bulduğu pembe mezuniyet elbisesiyle, Sean ve Layla'nın üç yaşındaki oğlu Max'i kucağında tutarken Shelly ve kulübün bazı büyükleriyle konuşuyor. Harlow doğduğu günden beri bir neşe kaynağı olmuştur — mutlu, her zaman gülümseyen, her zaman yardım etmeye hazır. Gabe ve benden daha iyi, bu kesin. Ve garip bir şekilde, o da hizmet etmeye meraklı. Savannah'daki yerel Kurtuluş Ordusu ve onların toplum yardım programlarında çalışıyor ve sadece on dört yaşında olmasına rağmen, çoğu arkadaşının toplamından daha fazla gönüllü çalışma saati var.

Gabriel, onun bir gün dünyayı değiştireceğini düşünüyor ve ben de ona katılmıyorum, ama onda beni eğlendiren bir şey var. Babasının umursamaz tavrını tamamen almış. Kimse onunla uğraşmaz. Dışarıdan bakıldığında, tatlı bir kızdır. Uzun siyah saçlarıyla, gençliğimdeki halime çok benziyor

ama benden bin kat daha güzel. Yakında erkeklerin ona ilgi duymaya başlayacağı gerçeği Gabriel'in başının belası.

Bunu her düşündüğümde gülmekten kendimi alamıyorum. Kardeşleri ve Gabriel'in yardımıyla ona bol şans. Zavallı kız biriyle çıkmadan önce otuz yaşına girecek.

"Nasıl bu kadar yaşlandı?" Kocam her zamanki gibi arkamdan bana sarılıyor ve boynumu öpüyor.

"Eğlenirken zaman su gibi akıyor, bebeğim." Ona dönerek, sol kulağının altında, nabız noktasının üzerinde yer alan karmaşık kolibri dövmesini okşuyorum. Ona her baktığımda, az konuşan bir adam olsa da, eylemleri ve hizmetleri her zaman onun aşk dilini oluşturduğunu hatırlatıyor. Gabriel ile birlikte olduğumdan beri, kendimi tamamen önemsendiğimi ve ölçüsüz bir şekilde sevildiğimi hissetmediğim bir an bile olmadı.

Partimiz devam ederken, ufukta güneşin battığı göle bakıyorum.

"Seb ile birlikte birazdan dükkana gideceğim. Ona bu akşam bisikletini tamir edeceğimize söz verdim," diyor bana.

Kıkırdayarak gülüyorum.

"Seb'in odasında Robby'nin torunuyla öpüştüğüne eminim, gelecek yıl aynı sınıfa gidecekler. Anlaşılan bu konuda birbirlerine yakınlaşıyorlar," diyorum ona. "Onların birlikte kaçtıklarını fark etmediğimi sanıyor."

Gabriel kulağıma gülerek, "O sandığı kadar becerikli değil," diyor sert bir sesle.

"Ben de o yaşlarda onun gibiydi, tek düşündüğüm kızlardı. O kadar ileri gitmez, sınırını bilir." Beni öper. "Demek ki bisikleti tamir etmek için yarına kadar beklememiz gerekecek."

"Mm-hmm," diyorum. "Bunu düşünmek bile istemiyorum, bu senin işin ama ben kırk yaşında bir büyükanne olmak istemiyorum. Lanet olsun, bazı kadınlar benim yaşında çocuk sahibi olmaya yeni başlıyor."

"Mmm," Gabriel içime inleyerek hücrelerimi ateşe veriyor. "İstediğin bu mu, bu rahme bir bebek daha koymam mı?" diye soruyor

beni hala çılgına eviren o sesle sorar. Büyük eli, sahiplenircesine karnımın alt kısmına bastırır.

Bu adamın neredeyse kırk dokuz yaşımda olmasına rağmen, yarı yaşımda olan çoğu erkekten daha iyi durumda olması beni her zaman şaşırtıyor. Gabriel bile, koyu saçlarında birkaç gümüş tel dışında hiç değişmemiş görünüyor. Bence o yaşılanmadı, sadece daha iyiye gitti.

"Bunu bir günde iki kez söylemek zorunda kalmam garip ama... iğrenç," diyor Micah, başını sallayarak yanımızdan geçerken.

Gabriel ve ben, onun Sean ve Layla'nın kendisinden sadece bir yaşı küçük olan en büyük oğluna doğru giderken gülümsüyoruz.

"Kadeh kaldıralım," diyor Shelly, bahçemizdeki tüm güneş enerjili Edison lambaları batarken yüzü aşkın kişilik gruba sesleniyor. "Bebeğimize, Harlow'a."

Hepimiz dönüp, güzel gülümsemesiyle tüm bu ilgiden oldukça utanmış olan Harlow'a bakarız.

"Nana!" diye sızlanır, Shelly ise ona eliyle işaret eder.

"Dur bebeğim, istesen de istemesen de kadeh kaldırıyoruz."

Harlow, Max'i yere indirir ve bahçenin diğer tarafına, Shelly'nin yanına gider. Dell'i ve on yıldır evli olduğu karısını görürüm ve başımı sallarım. Hala danışmaktan keyif aldığım biridir ve sonunda Gabriel'i setiğimde yanlış bir seçim yapmışım gibi bana bakmayı bırakmıştır.

"Tanıdığımız en tatlı ruha, gelecek yıl liseye geçecek olan. Birkaç kalbi kır, biraz eğlen ve Tanrı aşkına, bir erkek arkadaşını eve getirmek istiyorsan, onun hayatta kalmasını istiyorsan onu buraya getirme."

Sean, Kai, Robby, Mason, Flipp ve Gabriel'den oluşan kalabalıktan bir koro yükselir ve ardından kalabalıktan kahkahalar yükselir.

Bebeğime bakıyorum, o da bana bakıyor ve hayatındaki aşırı koruyucu erkeklerin mağara adamları gibi davrandığını düşünerek gözlerini deviriyor. Oda kadeh kaldırıyor ve parti, sevdiğimiz tüm insanların çevremizde olduğu halde devam ediyor. Mükemmel olmayabiliriz, ama lanet olsun, hepimiz tanıdığım herhangi bir aileden daha çok seviyoruz.

Gülüyorum ve babasına kaslı göğsüne hafif bir tokat atıyorum.

Gabriel, kutlamalar devam ederken belimi sıkıştırıyor. Tırnaklarımın arkasını kullanarak arkamdaki ön kollarını kavrayıp içine gömüyorum ve o da belimi sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekiyor, bu sırada onun penisinin şimdiden şişmeye başladığını hissediyorum.

"Kavga etmek mi istiyorsun, küçük sinek kuşu?" diye sorar, dudaklarını boynuma yapıştırarak beni masadan geriye doğru çeker. "Herkes meşgul..."

"Mm-hmm... öyle görünüyor." Gabriel beni ağaçların arasına çekerken sırtıyıyorum.

"Hala beni yakalayacak gücün var mı, Pres?" Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve dudakları bir kez dudaklarıma değiyor, sonra sert fısıltısı devralıyor ve ben kaçmaya hazırlanıyorum.

"Göreceğiz bakalım, yaramaz kız..."

"Koş."

Paisley Hope'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Dove'u sipariş edin](#)

Kulüp Jargonuna Dair Sözlük

Şapel: Kulübün günlük/haftalık toplantılarını yaptığı oda

Kulüp işleri: Kulübe fayda sağlayan yasal/yasal olmayan faaliyetler

Kod: Kulüp üyelerinin uymakla yükümlü olduğu kurallar

Cut: Kulüp amblemini taşıyan deri yelek veya ceket

Enforcer: Kulüp kurallarını uygular, yama sahiplerini korur, kulübün itibarını savunur, çatışma çözümüne yardımcı olur

MC: Motosiklet Kulübü

Ol' Lady: Kulüp üyesinin eşi veya ciddi kız arkadaşı

Patch over: Bir MC'nin başka bir MC'yi ele geçirmesi

Başkan: En yüksek seviyedeki güç. Patron. İşlerin yöneticisi

Prospect: Kulüp çırağı. Genellikle bir yıl boyunca prospect yamasını takar ve hizmet, güven ve kimsenin yapmak istemediği bir dizi gerçekten berbat görevlerle sadakatini kanıtlar

Rally: Motosikletçilerin bir araya geldiği toplantı, genellikle eğlence amaçlıdır ancak kulüp işleri de genellikle bu toplantılarda yürütülür

Service: Kulüp işlerini tartışmak için yapılan toplantı

Sgt at Arms: Silahlı çavuş, başkanın koruyucusu, onun bir numarası

Sprite: İyi kız, peri, prenses

Squid: Kulübün hor gördüğü, motosikletçi sağduyusundan yoksun, pozcu bir sürücü

Sweetbutt: Kulüpte takılan, genellikle seks veya yardım teklifleri alan, bir üyenin sevgilisi olmayı uman kız

VP: Başkan Yardımcısı

Teşekkürler

Gabriel Wolfe beni ne çılgın bir yolculuğa çıkardı.

Kulüp hayatı hakkında benimle birlikte her şeyi araştıran, yazdığım her MMC'de olduğu gibi Gabriel'in arkasında duran muhteşem kocama. Ben durmadan yazarken her zaman bana göz kulak olduğu, bazı günler "zombi moduna" girdiğimde önüme yemek koyduğu için.

Tabitha'ya, sana çok doğal gelen inanılmaz gelişimsel düzenlemeler ve karakter gelişimi için. Brinley'in iyi kız kişiliğini bulmaktan, Gabriel'e olan ortak takıntımıza, şekillendirilmiş ellere olan sevgimize ve ritüel seks hakkında sabahın erken saatlerinde yaptığımız sohbetlere kadar, sen, zihnin (ki benim zihnimdir) ve ışıltın olmasaydı bu kitabı (veya herhangi bir kitabı) bu hale getiremezdim.

Jordan'a — *Sons of Anarchy* hakkında konuşmanın benim için bu yolculuğun başlangıcı olduğuna inanabiliyor musun? İlk elden kulüp hayatı hakkında bilgi verdiğin ve ilk okuma yaptığın için teşekkür ederim. Çok minnettarım!

Paisley ile ilgili her konuda benim gayri resmi asistanım olan Rose'a. Bu çılgın yolculuğa benimle birlikte atılan BETAs Rose, Katie, Bryanna ve Ada'ya. Günün hangi saatinde olursa olsun her şeyi konuşabilmemizi ve kahkahalarımızın beni ayakta tutmasını çok seviyorum. Deb Werksman ve tüm Sourcebooks ekibine, The Soldiers of Bedlam'a inandıkları için içtenlikle teşekkür ederim! Cathryn ve Caroline'a, kitabımı sadece çok uzun ve kafa karıştırıcı bir Word belgesinden çok, gerçek anlamda güzel ve gramer açısından doğru bir kitap haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Sizlere, okuyucularıma, teŖekkür ederim. BaŖkalarından daha iyi yapamıyor olabilirim, ama bu hikayelere tüm ruhumu koyuyorum ve her yorum, beğeni, paylaşım, düzenleme, bahsetme içtenlikle fark ediliyor ve seviliyor.

Son olarak: Evet, Hounds of Hell evreninde yeni bir kitap daha geliyor. Aiden Foxx'u bekleyin.

Yazar Hakkında

Paisley Hope, romantizmi seven bir anne, eş ve yazardır. Kanada'da büyüyen yazar, bir gün okuyucuların kendilerini kaptırabilecekleri, gerçek olmasını diledikleri, hayal ettiklerinde kendilerini görebilecekleri bir yer, bir dünya yaratabilmeyi hayal ediyordu. Ailesiyle vakit geçirmeyi, bahçeciliği, pastacılık yapmayı, yogayı ve iyi bir cabernet sauvignon şarabını sever. Daha fazla bilgi için onu takip edebilir ve/veya istediğiniz zaman iletişime geçebilirsiniz.

Web sitesi: authorpaisleyhope.com

Instagram: [@authorpaisleyhope](https://www.instagram.com/authorpaisleyhope) TikTok:

[@authorpaisleyhope](https://www.tiktok.com/@authorpaisleyhope)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM